

မူဆလင်

ရွှေထွန်း

မူဆလင်နှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

VOL (E) , NO (34)

၂၀၁၃ ခုနှစ် ၊ အောက်တိုဘာ

BURMESE CLASSIC .com

မူဆလင်
မူဆလင်
မူဆလင်
မူဆလင်

သရုပ်ဆောင် - နဝရက်
တတ်ပုံ - ရဲမြင့်ထွန်း

ဖြစ်ရပ်မှန်မှခင်းဝတ္ထုများကို ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်းအားဖြင့်
မှခင်းများကို ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်ကြစေရန် ရည်ရွယ်လျက်

မှခင်းပညာပေးအစီအစဉ်အရ ခွင့်ပြုချက်ပြု-ဝဂ္ဂ ၂၈၅ ဖြင့်
ရှုထောင့်မှခင်းနှင့်ရသန့်ပစ္စည်းအား
လစဉ်လသန်း (၁)ရက်နေ့တိုင်း ပုံမှန်ထုတ်ဝေပါသည်။

- နာမက - ဝဲမှူးအစွဲဝင်းသိင်
- အကြံပေးလမ်းညွှန်မှု - ဒုတိယအစွဲဝင်းမြင့် (ဦး)၊
Jacob Media Group
- အယ်ဒီတာချုပ် - ဦးသက်နိုင်ဦး
- တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ - ငမာဦးသု (ကြိုပင်ကောက်)
- အုပ်ချုပ်ရေးမှူး - ညိုညိုစိန်
- တွဲဖက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး - ငွေနိုင် (ပြင်သက်သွယ်ရေး)
- အောင်ကျော်ဦး (သတင်း)
- ဒီဇိုင်း - ဓာတုတ္ထ
- ကွန်ပျူတာကစီ - တင်တင်အောင်
- စုံလင်ငန် - ခင်ခင်မောင်၊ ဖြူဖြူပိုင်၊ ခင်မာသွေ
တင်ကြိုင်၊ တင်ဇွ
- ကြော်ငြာတာဝန်ခံ - ဦးသက်ထွန်း၊ အိမ်အေးအောင်
- စာအုပ်ချုပ်အဖွဲ့ - ဦးတင်ဦးအဖွဲ့
- ပုံနှိပ် - စိန်နန်း၊ မိုးပိုင်တိုက်
- အခုံစာလင် - EAGLE
- အတွင်းစာလင် - PERFECT

သတင်းနှင့်စာပေများအဖွဲ့ချုပ်

ရှုထောင့်မှခင်းနှင့်ရသန့်ပစ္စည်းများ သတင်းစာအောင်ထုတ်ဝေမှု
(၉၆) မဟာသုလမ်း၊ ကရိုဏ်တိုက်၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

PH: 01-297297, 01-9000017
FAX : 01-397164
Email : shuhtaunt@gmail.com
nyonyoseinnt@gmail.com

သတင်းစာအောင်ထုတ်ဝေမှုများ

- ဦးစော်လင်းသန်း (ဝဲရဲအဖွဲ့) - ငမာပြည်တော်မူ
- ဦးစင်စော်ဦးအဖွဲ့ - ကရင်ပြည်နယ်မူ
- ဦးသိန်းစော်ဦးအဖွဲ့ - မုသယ် (ရန်ပြည်နယ်-မြောက်ပိုင်း)မူ
- ဦးသန်းဝင်းအဖွဲ့ - ဘောက်မူ
- ဦးလှရွှေအဖွဲ့ - ကျောက်ပန်းတောင်မူ
- ဦးထွန်းမြင့်အဖွဲ့ - ဥသွယ်မင်/မန်းတောင်မူ
- ဦးအောင်သန်းထွန်းအဖွဲ့ - ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး(အနောက်ပိုင်း)မူ
- ဦးလှရွှေအဖွဲ့ - အောင်ပဲ / ပြာပဲမူ
- ဦးစိန်စော်စော်အဖွဲ့ - အင်းမ/ဝက်ပုတ်မူ
- ဦးတင်ဝင်းအဖွဲ့ - ပုတ်ကုန်းမူ
- ဦးစင်သောင်းအဖွဲ့ - သဲကုန်းမူ
- ဦးစိုးသက်အောင်အဖွဲ့ - ဇီးကုန်းမူ
- ဦးတင်မောင်ကြည်အဖွဲ့ - ဝေါင်းတည်မူ
- ဦးအောင်မြင့်အဖွဲ့ - ရွှေတောင်မူ
- ဦးထွန်းမောင်အဖွဲ့ - ကပ်မူ
- ဦးစင်စော်အဖွဲ့ - ဝဲညိုမူ
- ဦးတင်ဝင်းအဖွဲ့ - အုတ်ခုံမူ
- ဦးသိန်းလှိုင်အဖွဲ့ - မုတ်တလင်းမူ
- ဦးစိန်ခိုင်အဖွဲ့ - ကယားပြည်နယ်မူ
- ဦးသိန်းလှိုင်အဖွဲ့ - မြန်ပြည်နယ်မူ
- ဦးစိန်မြင့်အဖွဲ့ - ဘိုကလေးမူ
- ဦးစောရှင်အဖွဲ့ - ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး (အရှေ့ပိုင်း)
- ဦးတင်ကျော်အဖွဲ့ - တိုင်းသာယာ (၁) မူ
- ဦးတင်ကျော်အဖွဲ့ - တိုင်းသာယာ (၂) မူ
- ဦးစိုးအဖွဲ့ - သာဓကမူ
- ဦးအောင်မင်းအဖွဲ့ - အိမ် (၁) မူ
- ဦးတင်လှိုင်အဖွဲ့ - အိမ် (၂) မူ
- ဦးစိန်ဝင်းအဖွဲ့ - ငမာကြီးမူ
- ဦးစော်စော်အောင်အဖွဲ့ - လာမိုင် (ရန်ပြည်နယ်-မြောက်ပိုင်း)မူ
- ဦးမြင့်လှိုင်အဖွဲ့ - သာပေါင်းမူ
- ဦးထွန်းထွန်းအဖွဲ့ - ဝေါင်းတည်မူ
- ဦးထွန်းထွန်းအဖွဲ့ - လက်ပံတန်း (၁) မူ
- ဦးသက်မြင့်အဖွဲ့ - လက်ပံတန်း (၂) မူ
- ဦးအောင်စော်အဖွဲ့ - မြိုင်အောင်မူ
- ဒုတိယအစွဲဝင်းမြင့် (ဦး)အဖွဲ့ - ငမာခေါင်းမူ
- ဦးအောင်အဖွဲ့ - အင်အောင်မူ
- ဦးအောင်အဖွဲ့ - ကဝဲမူ
- ဦးအောင်အဖွဲ့ - ဘုရားကြီးမူ
- ဦးအောင်အဖွဲ့ - ကျောက်တံခါးမူ
- အိမ်နန်းသန်အဖွဲ့ - ကယားမူ

ဗုဒ္ဓေါ မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။ ဓမ္မော မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။

သံဃာ မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။

ဒီဝါတပတိ အာဒိစ္စော၊ ရတ္ထိမာဘာတိ စန္ဒိမာ၊ သန္ဓုဒ္ဓေါ ခတ္ထိယော တပတိ၊ ဈာယံ တပတိ
ဗြဟ္မဏော၊ အထသဗ္ဗမဟောရတ္ထိ။ ဗုဒ္ဓါ တပတိ တေသော၊ တာဒိသံ တေသေမ္ပနံ၊ ဗုဒ္ဓံ
ဝန္ဓာမိ အာဒရံ၊ နမက္ကာရာနဘာဝနေ၊ သဗ္ဗေပုရေန္တု သင်္ကပ္ပာ။

ဪ-တစ်ရာရှစ်ကွက် ဗုဒ္ဓစက်၊ တစ်ဆယ့်လေးချက် ဓမ္မစက်၊ တစ်ဆယ့်ရှစ်ချက် သံဃစက်၊
ထရောင်ဝင်းလျက် ရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါရဟန္တာစက်၊ မြင်းမိုရ်တောင်ဦး မြင့်ခေါင်ကျူးလျက် မိဘစက်၊
ဝုဏ်ကျေးဇူးအထူးသိလျက် ဆရာစက်၊ ဗြဟ္မစိုရ်လက်နက် ဗြဟ္မာစက်၊ မိုးကြိုးလက်နက်
သိကြားစက်၊ လောင်မီးကျလျက် နတ်တို့စက်၊ ဘွဲ့ဖြူလက်နက် ဘီလူးစက်၊ တောင်ဟုန်ပြင်းလျက်
ဂဠုန်မင်းစက်၊ အာခံတွင်းက ဝင်းဝင်းတောက်လျက် နဂါးစက်၊ သုံးထောင်သင်္ချာ ဟေဝန္တာ
အာဏာစိုးလျက် သီဟစက်၊ စက်ကြီးတစ်ဆယ့်သုံးပါး ရွတ်သံကြားက ဘေးများမြင့်မှမကောင်းစုတို့
ပေးကကြည့်ရှောင် အောင်စေတတ်သည် မြတ်သည့်ဆရာ ပညာတည်း။

ဪ-နမော ဗုဒ္ဓါနဘာဝေန၊ ဪ-နမောဓမ္မာနဘာဝေန၊ ဪ-နမော သံဃာနဘာဝေန၊
ဪ-နမော ဒုရေ-ဒုရေ သွား ဟုံ-ဟုံ။

ဒါရိုက်တာ 'ဦးဦးသက် စီစဉ်ညွှန်ကြားသော

AUDIO WAVE GENERAL ENTERTAINMENT GROUP

-အသံစက်ပစ္စည်းနှင့်ပီးပစ္စည်းမျိုးစုံ၊ ဆောင်းဘောက်ပစ္စည်းမျိုးစုံ ငှားရမ်းခြင်း၊

- ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲအတွက် ကာရာအိုကေစက်များငှားရမ်းပေးခြင်း၊

- နိုင်ငံကျော်အနုပညာရှင်များစွာပြင်ပျော်ဖြေမှုအစီအစဉ်များအတွက်စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း၊

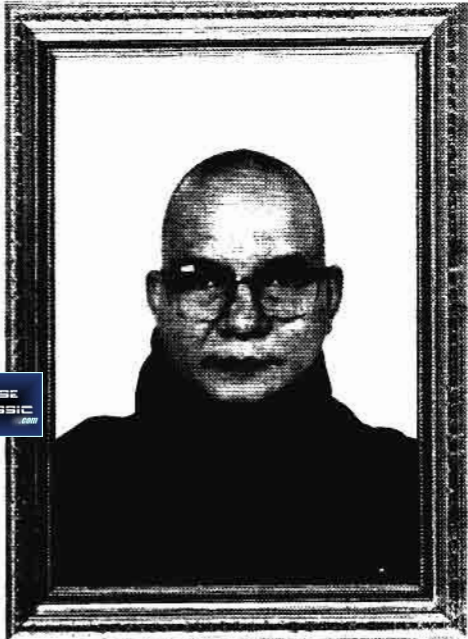
- စတိတ်ဂျိုး၊ အငြိမ်း၊ DANCER , FASHION ပွဲများ၊ ပရိုမိုးရှင်း(ရောင်းအားမြှင့်တင်မှုပွဲများ)စီစဉ်ပေးခြင်း၊

အာထူးဈေးနှုန်းဖြင့်ဆောင်ရွက်ပေးနေပြီ

ဆက်သွယ်ရန်ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၁၂၁၆၇၀၊ ၀၉၄၃၁၁၀၃၂၁ ၊ ၀၁ ၃၉၇၁၆၄၊ ၀၁ ၂၉၇၂၉၇၊
၀၁ ၉၀၀၀၀၁၇ (ရန်ကုန်မြို့)၊ ၀၅၃ ၂၇၁၁၃ (ပြည်မြို့ခုံးခွဲ)

“အဋ္ဌကထာကြေးပိဋကတ်တော်ကို ပြုလုပ်လှူဒါန်းဒါနပြုကြပါစို့”

ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ကျောင်းတော်ရာရွှေကျင်တိုက် ဖင်္ဂလာတိုက်ကျောင်း၊ ကြေးပိဋကတ်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဉာဏ (သာသနာဓဇေဓမ္မာစရိယ၊ မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ၊ အဂ္ဂပဟာ ဝန္တဝါစကပဏ္ဍိတဓမ္မစာဆိုတော်)မှ ဦးဆောင်စီစဉ်၍ အဋ္ဌကထာ ကြေးပိဋကတ်တော်တစ်ဆူပြုလုပ်လှူဒါန်းနိုင်ရန် စတင်ဆောင်ရွက် နေပါပြီ။

BURMESE CLASSIC .COM

“ကျွန်ုပ်တို့သည် လူ့ဘဝရောက်ချိန်တွင် ကောင်းမြတ်သော သာသနာအကျိုးပြု ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုလုပ်သင့်ကြသည်” ဟု ယုံကြည်ကြ၍ သာသနာတော် အမွန်ရှည် တည်တံ့အောင် မြတ်စွာဘုရား၏ ပါဠိပိဋကတ်ကျမ်းစာတော်မြတ်တို့ကို ကြေးပိဋကတ်ပြုလုပ်လှူဒါန်းထားကြပြီးဖြစ်ပါသည်။ ယခုတဖန် အဋ္ဌကထာကြေးပိဋကတ်တော် ပြုလုပ်လှူဒါန်းမည်ဖြစ်ပါသောကြောင့် ပါဝင်လှူဒါန်းလိုသော အောက်ပါလိပ်စာအတိုင်း ဆက်သွယ်လှူဒါန်းနိုင်ပါကြောင်း သိစေအပ်ပါသည်။

(အဋ္ဌကထာကြေးပိဋကတ်တော်(၁)ချုပ်ကို ၂၆၀၀၀/-)ကျပ်နှုန်းဖြင့်လှူဒါန်းနိုင်ပါသည်။

အဋ္ဌကထာကြေးပိဋကတ်တော်ပြုလုပ်လှူဒါန်းရာဌာန

- ဖင်္ဂလာတိုက်ကျောင်း၊ ကျောင်းတော်ရာရွှေကျင်တိုက်၊ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းလမ်း၊ ကြားတောရ ရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့ (ရေခဲဆိုင်မှတ်တိုင်ဆင်းပါ)
- ဖုန်း-၅၄၈၈၀၅၊ ၀၉၅၁-၉၅၂၀၆

ဒေါ်အေးအေးခန့်

ရွှေထောင့်မှုခင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း၊ ဒေသကတိုဘာလထုတ် (၂၀၁၃)

မာတိကာ

“ကဗျာရှုထောင့်”

- ❖ ကို (တက္ကသိုလ်) ၈
- ❖ သားလတ် ၉
- ❖ မင်းသွေးနွယ် (စီးကုန်း) ၁၀
- ❖ ရွှေညာသားမြတ်မင်း ၁၁

“ကာတွန်းရှုထောင့်”

- ❖ ရွှေကိုဦး၊ ငွေနေ၊ မြင့်သန်း (မင်္ဂလာစုံ)

“ဥပဒေရှုထောင့်”

- ❖ မောင်ညွှတ်ရွှင် (ဥပဒေ) ၁၅

“မှုခင်းပဟေဠိရှုထောင့်အမှတ်စဉ် (၇၁)”

- ❖ မောင်ငြိမ်းသူ (ကြို့ပင်ကောက်) ၁၉

“မှုခင်းဝတ္ထုတို/ရှုထောင့်”

- ❖ မောင်မောင်စိန်လင်း ၇
- (အပြိုင်ချစ်နဲ့ အချစ်ပြိုင်)
- ❖ ကျော်စိုးသူ (ဥသျှစ်ပင်) ၅
- (အရက်ကြောင့်)
- ❖ မျိုးသစ် ၆
- (ပန်းသည်မလေးရဲ့ချစ်ပုံပြင်)
- ❖ ကျော်သန်းစံ ၇
- (သူငွေမလေးနှင့်လူစိမ်း)
- ❖ ကောတုလှနိုင် ၇၇
- (စိတ်လိုက်မာန်ပါ)
- ❖ ခင်မောင်ထွန်း (လမ်းမတော်) ၈၀
- (ဘိုးတော်ဆိုတိုင်းယုံသင့်မှယုံပါ)
- ❖ ဆွေမြင့်သူ (ကြေး/မြေ) ၈၆
- (အရက်မှာရေစုန်မျောခဲ့သူ)
- ❖ ရွှေကော်မြေကိုစိမ်းလန်း ၉၃
- (ဖိုးတစ်ည၏ ငိုရိုက်သံ)
- ❖ တွင်းကြီးသားတင်ဝင်းဦး ၁၀၀
- (ရက်မရွေးပါနဲ့ကိုကိုရယ်)

“ဘာသာပြန်ဂူထောင်”

- ✦ ယုယုလွင် (ဘာသာပြန်)
(လက်ထဲကခြေရာ) ၁၁၃
- ✦ စိန်ဝင်းမော် (ဘာသာပြန်)
(ချောက်ချားဖွယ်ငွေ့ညှစ်မှုန်နီကုံး) ၁၂၈

ရသပတ္တမြားဂူထောင်

- ✦ တက္ကသိုလ်ရွှေဆင့်
(တစ်ကျွန်းပြန်အိတဝခရီး) ၁၃၇

အောင်အောင်ဂူထောင်

- ✦ ဆူးသစ်
(ပင်နယ်တီဘောလုံးတစ်လုံးကပေးတဲ့
သင်ခန်းစာ) ၁၄၉

[Redacted Section Header]

- ✦ ပြည်ပြီး (ဇက်အယ်လ်)
(အမုန်းမရှိတဲ့နားခိုရာ) ၁၅၅

“ပြောင်ချက်မှလုံ့သား”

- ✦ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာရဲ့သုံးသပ်ချက် ၁၅၉
- ✦ ဟန်နီ (တောင်ကြီး)
(ရက်လွန်အလွမ်းတို့ငြိမ်းနိုင်စေ) ၁၆၁

ရုပ်ရှင်ဂူထောင်

- ✦ ကျော်တော်ဟိန်း (ဒေါပုံ)
(ဘယ်သူ့ကြောင့်) ၁၆၆
- ✦ နိုင်စင်သန်
(မွေခံထိုက်သူ) ၁၆၉

[Redacted Section Header]

- ✦ ကိုကြီးထူး ၁၇၂

[Redacted Section Header]

- ✦ တက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင် ၁၇၄

လူကောင်းမဖြစ်နိုင်ပြီလော

ကို (တက္ကသိုလ်)

လောကဇမ္ဗူ၊ တံခွန်ထူသည်
 လူကောင်းသူကောင်း၊ ဖြစ်တုံ့ရှောင်းလည်း
 လှည့်ပြောင်းကြမ္မာ၊ ကြုံသောခါ၌
 နာမငုပ်လျှိုး၊ ဝတ်သိရုံညှိုးလျှင်
 လူဆိုးဆိုသူ၊ ဝယ်ခံသူတို့
 လူကောင်းမဖြစ်နိုင်ပြီလော။

ရေချင်းတူလျက်
 ကျောက်သားထက်တွင်၊ ဖွေးကြည်စင်လည်း
 စီးဝင်ရုံနှစ်၊ မည်းနောက်ညစ်သို့
 နှစ်ကောင်ဖော်ကွဲ၊ နေရာစွဲ၍
 ပြောင်းလဲစာဂါ၊ ကျေးပမသို့
 ခွင့်ခါကြုံကြိုက်၊ ဝန်းကျင်လိုက်၍
 စရိုက်ရွှေပြောင်း၊ သည်အကြောင်းကြောင့်
 လူကောင်းမဖြစ်နိုင်ပြီလော။

မွေးပါဗီဇ၊ ပြင်ခဲ့ကြလည်း
 စာဂမထွက်၊ ပြင်ရနိုင်၏
 မခိုင်မမြဲ၊ တစ်ကြိမ်လဲလည်း
 မာန်စွဲထူမတ်၊ သံစိတ်ဓာတ်ဖြင့်
 ရပ်တည်မစောင့်၊ အကျင့်ပြောင်းသော်
 လူကောင်းမဖြစ်နိုင်ပြီလော။

ဗဟိန္ဒ၏
 ပေးသည်ခြေနေ၊ အထွေထွေတို့
 မသွေတုံ့ပြန်၊ တွင်းသဏ္ဍာန်၏
 အမှန်အမှား၊ ရလဒ်များက
 ပိုင်းခြားဖော်ပြ၊ စာရိတ္တတည်
 ဝီဇယွင်းဖောက်၊ သွေးပြီးတောက်နယ်

BURMESE CLASSIC

တောင်လျှောက်မဆိုး၊ တစ်ဆစ်ချိုး၌
 ကောင်းကျိုးမြော်မြင်၊ ကောင်းအောင်ပြင်လျက်
 ကောင်းချင်ပါက၊ ကောင်းလေစွဟု
 ရင်မှလိုက်လှ၊ ဖေးတူတွဲ၍
 ပွဲဝင်စေကြောင်း၊ လက်ခံပေါင်းသော်
 လူကောင်းမမည်ပေပြီလော။

ဪ--တစ်ခါမည်းနက်၊ စွန်းတစ်စက်ကို
 တစ်သက်ဝတ်လုံး၊ ပြောမဆုံးလျှင်
 ကျင့်ထုံးဘယ်မှာ၊ မှန်ကန်ပါအံ့
 ကောင်းရာကောင်းမှု၊ အများစုကို
 ရှုမြင်တတ်ပေ၊ သိမှတ်လေမှ
 စိတ်နေမြင့်မား၊ သူကြီးစား။
 လူကောင်းတိုးပွား၊ ပြည့်ခွန်အား။

မြန်ပြည်အလင်း

သားလတ်

✘ **ရု မထား၍**
 လူသားနေ့များ၊ ဒေါသအားကြွယ်
 လောဘသယ်ပိုက်၊ မောဟမြိုက်ဆူ
 ရင်ဝယ်ဝူကြ၊ ဒုက္ခမသိ
 စိတ်ရှိသမျှ ကျူးလွန်သည်။

✘ **ခင်း၊ ပြမရင်း**
 ဉာဏ်မလင်း၍၊ မှောင်မိုက်နေ့ည
 ဆိုးသွမ်းကြစဉ်၊ လွတ်မမြင်ပြီ
 ထောင်ပင်အိမ်မှတ်၊ နေတတ်ကြသူ
 များထိုလူလည်း
 မိုက်တွင်းထဲမှာ ကျန်သေးသည်။

✘ **ရု ကြည့်မြင်စေ**
 ပညာဝေသည်၊ အဖြေတစ်ရပ်
 သေသပ်ထုတ်ပြ၊ ဘဝအမှား
 လမ်းမှန်များဆောင်၊ ဤလူ့ဘောင်၌
 ပျော်ပိုက်နေသင့်၊ ဉာဏ်ဖြင့်ချင့်ချိန်
 မြင့်အရှိန်ဖြင့်၊ မီးအိမ်ပမာ
 အလင်းဖြာသက်၊ လူထုလက်တွင်
 ပေးဆက်အပ်နှင်း
 မဂ္ဂစင်းတစ်စောင်
 မြန်ပြည်ရောင်ရှိန် လင်းစေမည်။

✘ **ထောင့် စုံဘက်စုံ**
 အကုန်မျှတ၊ သုတရသ
 ပြုစုကြလျက်၊ ခရီးဆက်သော်
 အောင်မြင်မော်ကြား၊ လူကြားရပ်စေ

တောင်းဆိုခြင်းသည်၊ ဤမဂ္ဂစင်း
 အလင်းတစ်စ၊ အတုန်ရလျက်
 အရှက်ပူသမျှ တွေးဆရည်
 အခက်တူသမျှ ဝေးကြမည်။

✘ **တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်** ပင်
 အသင်ဖြတ်ခဲ့၊ မလှည့်မတွန့်
 အမွန်ရှည်စွာ၊ အောင်မြင်ပါစေ
 နှစ်ရာချီ၍ တစ်နေ့တစ်ဖဝါး
 မိုးယံဈားတိုင်၊ လှမ်းကိုင်ဖမ်းဆုပ်
 ထိုစာအုပ်သည်၊ မြန်မာပြည်တွင်း
 အမည်ထွင်းပြု

“ရှုခင်းရှုထောင့်”

အမျိုးစောင့်ရင်း၊ မိုက်တွင်းရန်ကာ
 မှန်စွာလမ်းပြ၊ တမ်းနိုင်ကြစေ
 စာပေတာဝန်၊ သင်ကျေပွန်သမျှ
 သမိုင်းတစ်စ မှတ်တမ်းမမေ့လိုတည်
 မဆိုင်းမတူ ဖြတ်သန်းရှေ့သို့ချီ။

။
 (ရှုခင်းရှုထောင့်မဂ္ဂစင်း (၁၅)နှစ်ပြည့်အမှတ်တရ)
 (၂၀၁၅)နာရီ၊ ၁၃-၇-၂၀၁၃

မေတ္တာစွမ်းအင်

မင်းသွေးနွယ် (ဖီးကုန်း)

- ⊗ လောဘနဲ့တွင်း၊ ထိုညွတ်တွင်းမှ
ဖောက်ထွင်းကျောခိုင်းနိုင်လေ၍---
- ⊗ ဒေါသနဲ့တွင်း၊ ထိုညွတ်တွင်းမှ
ဖောက်ထွင်းရုန်းထွက်နိုင်လေ၍---
- ⊗ မောဟနဲ့တွင်း၊ ထိုညွတ်တွင်းမှ
ဖောက်ထွင်းအန်တုနိုင်လေ၍---
- ⊗ အသိစိတ်ရိုင်း၊ ဒုန်းစိုင်းလွင့်သက်
ရမ္မက်စောဟုန်၊ ငွေငွေမြို့ဆဲ
နှမ်းမြို့အုံကြွ၊ ကြုံသမျှလျှင်
သောကပြေအေး၊ ရန်ကွာဝေးလျက်
နှေးထွေးစိတ်ဝမ်း၊ ကြည်ရှင်လန်းရ
မျက်ကန်းတစ္ဆေ့ မကြောက်လေဘို့
ပေတေလှမ်းနှင်း၊ အမှောင်ချဉ်းခွဲ
အလင်းမဲ့ရင်း၊ မိုက်မဲခြင်း၏
သက်ဆင်းနွံထဲ၊ မွန်းနှစ်ဆဲဝယ်
စွဲလမ်းမှုများ၊ ဇောရိပ်ကြားမှ
အမှားခြေရာ၊ ဝေးလွင့်ထွာအောင်
မေတ္တာစွမ်းအင်၊ ပဲ့ကိုင်နှင်၍
ရင်ထဲအမြိုက်၊ အောင်ပွဲဆိုက်ပြီ

အမိုက်နွံမှ၊ လွတ်မြောက်ကြလျက်
“အနှံ” အမှောင်၊ လောင်းရိပ်ရှောင်ရင်း
အောင်နိုင်သူ့ ထုံး၊ ကိုယ်စီသုံး၍
နှလုံးချမ်းမြေ့၊ လှစေပြီး
အောင်လံထူလွင့်၊ ဝင့်စေသတည်း။ ။

ပဲ့တင်သံမှ အသိရ

ရွှေညာသားမြတ်မင်း

☸ တောင်ကြီးမို့မောက်၊ တိမ်ထိုဖောက်သော်
တောင်အောက်မှဝင်၊ တောင်ရင်ခွင်သို့
ငါလျှင်အော်ကြည့်၊ စမ်းသပ်မိတော့
အော်သည့်အသံ၊ ပဲ့တင်ပြန်၍

☸ ထိုနည်းတူစွာ သင်ရောက်ရလည်း
ဖွင့်ဟဟစ်ခေါ်၊ တကြော်ကြော်ဖြင့်
အော်သည့်အသံ၊ ပဲ့တင်ပြန်၍
သင့်ထံပြန်ရောက်လာလိမ့်မည်။

☸ ဪ---
ပဲ့တင်သံအား၊ ပမာထား၍
စိတ်သွားတိုင်းပြု၊ ကံအစုက
ယခုတဖန်၊ ပဲ့တင်ပြန်၍
သင့်ထံ ပြန်ရောက်လာလိမ့်မည်။
☸ မကောင်းသင်ပြု၊ တန်ပြန်မှုသည်
ပြုသူသင့်ထံ၊ မကောင်းပြန်လိမ့်။

☸ ကောင်းမှုဖြတ်နိုး၊ ကောင်းအောင်ကြိုးလျက်
ကောင်းကျိုးညီမျှ၊ ကောင်းကျိုးရအောင်
တောင်မှပဲ့တင်၊ ညွှန်ပြသင်သည်
ထူငင်တတ်က ကြောင်းကျိုးညီ
ဖြူစင်ဖြတ်မှ ကောင်းကျိုးတည်။ ။

ကာတွန်း ဂူထောင်

ဒီတုန်းကျတော့
မိဘယုကြီးစုံပင်စွာနဲ့
ကရောက်တော့ရင်
ပက်ခဲမယ်....

ဒုစိုက်သမားကို
ခွီးပြေးမယ်စကား
မပြောနဲ့...

ကာတွန်း ဂူထောင်

ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်ဖော်အယ်လေး
 မွေးလာကောင် အိုကြာကွေးနဲ့ ပဲတောင့်နှုတ်
 နေ့တိုင်း ဓား သရမ်းသီးဖြုတ်လည်
 နေ့တိုင်း တိုတယ်လေ....
 ဟင်း ... ဟင်း... ဟင်း....

ကာတွန်း ဂူထောင်

၆၄၂၆
၁၆/၀၅/၂၀၁၂

ဆရာ့ကို အမြီးကျက်၊ အမြီးစားခေါင်းကျက်
ခေါင်းစားတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ တပည့်က
လည်း ပြန်ပြောလိုက်တာပေါ့၊ ငါတို့ဆရာက
တစ်ကိုယ်လုံး စားတာကွလို့ ---

ဥပဒေရေးရာအမေးအဖြေ

မောင်ဉာဏ်ရွှင် (ဥပဒေ)

ခေး။ အရက်အလွန်အကျွံသောက်ပြီး မူးနေတဲ့လူတစ်ယောက် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရင် မူးနေတဲ့အတွက် ဘာမှ
မသိနိုင်လို့ အပြစ်မှ မလွတ်နိုင်ဘူးလား ဆရာ။

တောင်တောင်စို။ ဓ/ဥက္ကထာ

ဖြေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၈၅မှာ မိမိ မသိဘဲ ဒါမှမဟုတ် အလိုမတူဘဲ သူတစ်ပါးက မတရားတိုက်ကျွေး
လို့ မူးယစ်နေတဲ့အတွက် ပြစ်မှုကျူးလွန်စဉ်အချိန်က အကောင်းအဆိုး၊ မည်သည့်သဘောရှိသည်။ ဥပဒေနှင့်
ဆန့်ကျင်သည်တို့ကို မသိနိုင်လျှင် ပြစ်မှုမမြောက် တင်းလွတ်ခွင့်ရနိုင်တယ်လို့ ပြဋ္ဌာန်းထားတယ်။

မိမိအလိုအလျောက် သောက်စားမူးယစ်ပြီး ပြစ်မှုတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်ရင် မည်သို့သော သဘောရှိသည်
ထို မသိကြောင်း ထုချေခြင်း မပြုနိုင်ဘူး။ မတော်မမှန်ကြောင်း အသိဉာဏ်မရှိဟုလည်း ဆင်ခြေပေးနိုင်ဘူး။
ဒါကြောင့် မိမိကြိုက်လို့ သောက်စားမူးယစ်ပြီး ပြစ်မှုကျူးလွန်ရင် အရေးယူအပြစ်ပေးခြင်း ခံရမှာဖြစ်ကြောင်း
ဖြေ ကြားလိုက်ရပါတယ်။

ခေး။ ဆရာ 'ဂရန်' ဆိုတာကို နားလည်သလိုလိုနဲ့ နားမလည်ဘူးဆရာ၊ ရှင်းပြပေးပါ။

ဦးစောအောင်၊ ရွှေပြည်သာ

ဖြေ။ ဂရန် (သို့) ဂရန်မြေဆိုတာက အစိုးရ အမိန့်စာဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပြုထားသော အိမ်မြေ၊ မြေ၊ လယ်မြေကို
ဆိုလိုတယ်။ ဂရန်ချထားခြင်းနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ လုပ်ကိုင်ခွင့်ကို ဥပဒေအရ ပြဋ္ဌာန်းထားတာ ရှိတယ်။ အောက်မြန်မာ
ပြည်ရှိ မြေများဟာ အောက်မြန်မာပြည်မြို့နှင့် တွေးရွာမြေများ အက်ဥပဒေနဲ့ သက်ဆိုင်ပြီး အထက်မြန်မာပြည်
ရှိ မြေများကလည်း အထက်မြန်မာပြည်မြေနှင့် အခွန်တော်စည်းမျဉ်းဥပဒေတွင် အကျုံးဝင်တယ်။ အဲဒီ ဥပဒေအရ
အစိုးရက ချထားပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ မြေများတွင် လူနေထိုင်ရန်အတွက်ဖြစ်စေ၊ စက်မှုလုပ်ငန်းများအတွက်ဖြစ်စေ၊ အ
ဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်အသုံးပြုရန်အတွက်ဖြစ်စေ၊ စက်မှုလုပ်ငန်းများအတွက်ဖြစ်စေ၊ အဆောက်အအုံ
ဆောက်လုပ်အသုံးပြုရန်အတွက်ဖြစ်စေ ဂရန်၊ အငှားဂရန်နဲ့ လိုင်စင်များ ချထားပေးတယ်။ မြို့မြေအဖြစ် အမိန့်

ရွှေတောင်ရွာအတွင်းရှိ သာသနာ့ဌာန

ကြေညာစာထုတ်ပြန်ပြီးသော မြို့များတွင် လူနေထိုင်ရန်နှင့် စက်မှုလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ရန် အငှားသက်တမ်း အနှစ် (၃၀) ခွင့်ပြုပြီး အနှစ် (၃၀) တုန်ဆုံးတိုင်း နောက်ထပ်အနှစ် (၃၀) စီ စုစုပေါင်း အနှစ် (၉၀) လဲလှယ်ခွင့် ရှိတဲ့ မြေငှားစာချုပ်ကို ဝရန်လို့ ခေါ်တယ်။

ဇေး။ ဆရာ၊ ကျွန်တော်မသိတာလေး မေးပါရစေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က ကျွန်တော့်အဖေ ဆုံးသွား တယ်။ အဖေရဲ့ သံပန်းသံတံခါးလုပ်ငန်းကို ကျွန်တော်ပဲ ဦးဆောင်လုပ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အပြင် ညီလေးနဲ့ ညီ မလေးလည်းရှိတယ်။ သူတို့က ကျောင်းမပြီးသေးဘူး။ မကြာသေးခင်က ကျွန်တော်တို့အဖေ နောက်အိမ်ထောင် ပြုသွားတယ်။ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတဲ့လူက လူလည်း။ ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းတွေကို မောင်ပိုင်စီးချင်လို့ အမေကို ယူလိုက်တာဖြစ်တယ်။ အဲဒါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆရာ ဖြေကြားပေးပါ။

မောင်မင်းလတ်၊ တာမွေမြို့နယ်။

ဖြေ။ မောင်မင်းလတ်က ဖခင်ဆုံးချိန်က သားအကြီးဆုံးဖြစ်တော့ မြန်မာ့မလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ဩရသ သားကြီးဖြစ်တယ်။ ဩရသသားဟာ ဖခင်ဆုံးပြီး (၁၂)နှစ်အတွင်း မိခင်ထံမှ အမွေတောင်းနိုင်တယ်။ ပစ္စည်းရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံ ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ကျန်သားသမီးများက ဖခင်ဆုံးချိန်က အမွေတောင်းခံပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် မိခင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုချိန်မှာတော့ နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီး (၁၂)နှစ်အတွင်း အမွေတောင်းခံပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ သူတို့ လည်း ပစ္စည်းရဲ့လေးပုံတစ်ပုံ ရပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။

မောင်မင်းလတ်တို့ အနေနဲ့ ကာလစည်းတမ်းသတ် ကာလမကျော်သေးပါဘူး။ မောင်မင်းလတ်က မိခင် ထံမှ အမွေကို ဩရသ သားသမီးအနေနဲ့ တောင်းပါ။ ပစ္စည်းရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံ ရနိုင်ပါတယ်။ မင်း ညီလေးနဲ့ မင်း ညီမလေးတို့ကတော့ မိခင်နောက်အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အတွက် အမွေတောင်းပါ။ ပစ္စည်းရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံရပိုင်ခွင့်ရှိပါ ကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

ဇေး။ ဆရာ၊ အသက် (၁၀)နှစ်ခန့်ရှိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရင် အရေးယူအပြစ်ပေးလို့ ရ၊ မရ ဖြေကြားပေးပါဆရာ။

မောင်သက်ထွင်၊ ပထန်းမြို့နယ်။

ဖြေ။ တရားဥပဒေတွင် အသက် (၁၈)နှစ်အောက် ကလေးပဋိညာဉ်မပြုနိုင်ဘူး။ ပြစ်မှုဥပဒေတွင် အသက် (၇)နှစ်အောက် ကလေးဟာ ပြစ်မှုမကျူးလွန်နိုင်။ အသက် (၇)နှစ်နှင့် (၁၂)နှစ်ကြားရှိ ကလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ တော့ ထိုကလေးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အသိဉာဏ်ကိုလိုက်ပြီး ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်း ရှိ/မရှိ ဆင်ခြင်ရတယ်။ အသက် (၁၂) နှစ် ကျော်ရင်တော့ ပြစ်မှုဥပဒေအရ အရေးယူမှာ ဖြစ်တယ်။

အသက် (၇)နှစ်နှင့် (၁၂)နှစ်ကြားရှိ ကလေးပြစ်မှုကျူးလွန်ရင် ပြစ်မှုကျူးလွန်စဉ်က မိမိပြုလုပ်မှုရဲ့ သဘော၊ အကျိုးအပြစ်နားလည်ခြင်း ရှိ/မရှိ။ အသိဉာဏ် ရှိ/မရှိ ကြည့်ရတယ်။ အဲလိုကြည့်ရာမှာ ကလေးရဲ့ ပြုမှုချက်၊ နောက်ပိုင်း အပြုအမူနဲ့ အမှုအရာစတဲ့ အချက်အလက်အပေါ် ဝိုင်ငမ်းဆုံးဖြတ်ရတယ်။ ပြုစဉ်က ပြုလုပ် မှုရဲ့ အကျိုးအပြစ်ကို နားလည်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်က အဲဒီကလေးကို သူ ကျူးလွန်တဲ့ ပြစ်မှုကိုကြည့်ပြီး ကလေး သူငယ်ဥပဒေအရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်နိုင်တယ်။

မေး။ ဆရာ၊ ကျွန်မနဲ့ ကိုကျင်အောင်တို့ နှစ်ဖက်လူကြီးများရှေ့တွင် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့ကြပါတယ်။ ပေါင်း သင်းပြီး ကိုယ်ဝန် (၆)လခန့်အရှိမှာ ကျွန်မတို့ ရိုက်နှက်ပြီး နှင်ချခဲ့ပါတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ကိုကျင်အောင်က အခြား အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပါတယ်။ အခုဆိုရင် ကျွန်မသားလေးပင် (၃)နှစ်သားအရွယ် ရှိနေပါပြီ။ ကျွန်မ ကလေးစရိတ်၊ မယားစရိတ်တောင်းလို့ ရ/မရ ဖြေကြားပေးပါဆရာ။

မထွေထွေ၊ ဝဲခူးမြို့။

ဖြေ။ မယားစရိတ် လျှောက်ထားရင် ကိုယ့်ဘက်က လင်ယောက်ျားနဲ့ ခွဲခွာနေရတဲ့အကြောင်း ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက်ရှိရမယ်။ အကြောင်းပြချက် မခိုင်လုံရင် မယားစရိတ်မရနိုင်ဘူး။ နောက်ပြီးမယားက လင် ယောက်ျားထံ မယားစရိတ်လျှောက်ထားရင် လင်ယောက်ျားကလည်း မယားခေါ်လိုမှု လျှောက်ထားတတ်တယ်။

မလှလှရဲ့ စာအရ မောင်ကျင်အောင်ဟာ မလှလှ ကိုယ်ဝန် (၆)လရတဲ့အချိန်လောက်ကစပြီး မလှလှ အပေါ် လင့်ဝတ္တရားပျက်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုနိုင်တယ်။ နောက်ပြီး မလှလှကို ရိုက်နှက်ပြီး နှင်ချခဲ့တယ်။ မောင်ကျင်အောင် က အခြားအမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့လည်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တယ် မတုတ်လား။

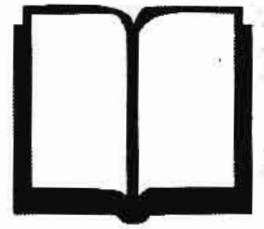
ဒါတွေကိုကြည့်ရင်း မလှလှအနေနဲ့ မောင်ကျင်အောင်နဲ့ ခွဲခွာနေထိုင်ရန် လုံလောက်တဲ့အကြောင်းများ ရှိတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ဒါကြောင့် မလှလှအတွက် မယားစရိတ်၊ သားအတွက် ကလေးစရိတ်ကို မြို့နယ်တရားရုံး မှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈အရဖြစ်စေ၊ တရားမကြောင်းအရဖြစ်စေ လျှောက်ထားရင် ရနိုင်စရာရှိပါ ကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

တောင်ညာဏ်ရွှင်(ဥပဒေ)

ဆုငွေများချီးမြှင့်မည့် မူဝင်းပဟေဠိအစီအစဉ် အမှတ်စဉ် (၇၁)

(၁)

မေးခွန်းနံပါတ် (၄)ခုစလုံးကို တိုက်ရိုက်အဖြေမှန်သူအား ဆုငွေ
ကျပ် ငါးသောင်းနှင့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ချီးမြှင့်ပါမည်။

(၂)

မေးခွန်းနံပါတ် (၁/၃/၄)ခုစလုံးကို တိုက်ရိုက်အဖြေမှန်သူအား
ဆုငွေကျပ် သုံးသောင်းနှင့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ချီးမြှင့်ပါမည်။

(၃)

မေးခွန်းနံပါတ် (၁/၂/၃)ခုစလုံးကို တိုက်ရိုက်အဖြေမှန်သူအား
ဆုငွေကျပ် နှစ်သောင်းနှင့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ချီးမြှင့်ပါမည်။

(၄)

မေးခွန်းနံပါတ် (၄)ခုစလုံးအတွက် အနီးစပ်ဆုံး အဖြေမှန်သူများ
အား ဆုငွေကျပ် သုံးထောင်နှင့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ချီးမြှင့်ပါမည်။

မေးခွန်းအားဖြေဆိုရန်အတွက် ဝက်ဘ်ဆိုက် ဝက်ဘ်စာမျက်နှာ သို့မဟုတ် မူဝင်းပဟေဠိ

ပုခင်းပလာငို အမှတ်စဉ် (၇၃)

မောင်ငြိမ်းသူ (ကြိုပိုင်စောအတ်)

“မူခင်းပဟေဠိ ဘယုတ်စဉ် (၇၁)”

ဟောင်ငြိမ်းသူ-(ကြိုပင်ကောက်)

“ရဲတွေ လာပြီဟေ့။
ဘေးဖယ်ကြ။ ဘေးဖယ်ကြ”

“အလုပ်ရှုပ်ရတဲ့ ကြား
ထဲမှာကွာ။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သူတွေ
သွားကြ၊ သွားကြ”

“ဟိုကောင် ငမူး သန်း
ဆောင်၊ ဘာ ယောင်တောင်
တောင် လုပ်နေတာလဲ၊ မူးယစ်
ရမ်းကားမှုနဲ့ ရဲအဖမ်းခံချင်လို့
လာ။ သွား မြန်မြန်သွား”

လူသေ အလောင်းကို
ဝိုင်းအုံကြည်ရှုနေကြသော
ရွာသူ ရွာသားများကို ရွာလူကြီး
တွေက အော်ဟစ်ခြိမ်းခြောက်
မောင်းထုတ်လိုက်ကြရာ လူအုပ်
ကြီး ရှဲသွားသည်။

လူအုပ်ကြီးရဲ့ အုပ်စု
ကွဲသွားကြသည်မှာလည်း စခန်း
မှူး ရဲအုပ်သက်မောင်နှင့် နယ်
ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ်ရှိန်း
အောင်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ၊
ရောက်ရှိလာကြသောကြောင့်
ပင် ဖြစ်သည်။

ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌ ဦးဘ
လှက လူသေအလောင်း၏
အနီးတွင် အသင့် စောင့်ကြို

လျက်ရှိပြီး ရဲအုပ်သက်မောင်တို့
အဖွဲ့ ရောက်လာကြသောအခါ
ခရီးဦးကြိုနှုတ်ဆက်ကာသတင်း
ပို့သည်။

“ဗိုလ်ကြီး အလောင်း
ကို ခြေရာလက်ရာမပျက်အောင်
ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကာကွယ်
စောင့်ရှောက်ထားချင်လို့ ကျွန်
တော့် ကိုယ်စား ကျွန်တော့်
သားကို ဗိုလ်ကြီးတို့ဆီ လွှတ်
လိုက်ရတာပါ။ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင်လာပြီး သတင်းမပို့
နိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ရပါတယ်ဗျာ။ အ
လောင်းကို အခုလို ခြေရာလက်
ရာမပျက် ကာကွယ်စောင့်
ရှောက်ထားတာကိုက ဥက္ကဋ္ဌ
ကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့
ကို ကူညီရာရောက်လို့ ကျွန်
တော်တို့ကတောင် ဥက္ကဋ္ဌကြီးကို
ကျေးဇူးတင်နေရပါတယ်။ ဒီလို
မူခင်းပဟေဠိ ရှိနေတာကိုလဲ
ချီးကျူးပါတယ်”

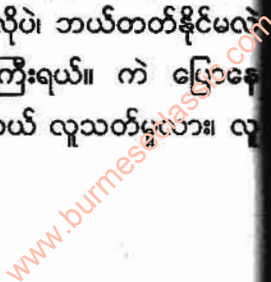
“ဪ ဗိုလ်ကြီးတို့
ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက ရွာစဉ်တကာ
လှည့်ပြီး မူခင်းကျဆင်းရေး ပ

ညာပေးဟောပြောပွဲတွေ ကျင်
ပ ဟောပြောလို့ဆော်ပေးနေ
သလို၊ မူခင်းရှုထောင့်ဂျာနယ်
တွေနဲ့ မူခင်းရှုထောင့် ရသစုံ
မဂ္ဂဇင်းတွေကို လှူဒါန်းဖြန့်ဝေ
ဖတ်ရှုစေတော့ ကျွန်တော်တို့
ရွာသူရွာသားတွေလဲ အခုဆိုရင်
မူခင်းပဟေဠိတရားကြံပြီ ဗိုလ်
ကြီး။ မူခင်းမဖြစ်အောင် ဆောင်
သင့်တာတွေ ရှောင်သင့်တာ
တွေကိုလဲ နားလည်သဘော
ပေါက်ကုန်ကြပြီ ဗိုလ်ကြီးရေ”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ ဒါကြောင့်
ဒီရွာမှာ ဘာလောင်းကစားမှုမှ
လဲ မရှိတော့ဘူး။ ဘာမူခင်းမှ
လဲ မဖြစ်ပွားခဲ့ဖူးမဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်လဲ အဲဒါ
ကိုပဲ ဂုဏ်ယူနေဆဲမှာပဲ အခု
တော့ ရွာနာမည် ပျက်ရမယ့်
ကိန်းဆိုက်လာပြီ။ ရက်ဖို့ကောင်း
တယ်ဗျာ”

“ဒါကတော့ အသက်
တစ်ရာမနေရ အမှုတစ်ရာကြုံရ
ဆိုသလိုပဲ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ
ဥက္ကဋ္ဌကြီးရယ်။ ကဲ ပြောနေ
ကြာတယ် လူသတ်မှုလား၊ လူ

သေမှုလား ဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်”

“ကျွန်တော်တို့က တော့ ဂဃနဏ ဘာမှမသိသေးပါဘူး။ အလောင်းက မှောက်ခုံကြီးဖြစ်နေတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း တောင်မသိသေးပါဘူး ဗိုလ်ကြီး”

ရဲအုပ် သက်မောင်က ရွာ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဘလှနှင့် လိုက်လျောညီထွေ စကားတွေပြောဆိုနေရင်က အလောင်းနှင့် အလောင်းဝန်းကျင်ကို ရဲမျက်စိဖြင့် ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ဝေ့ဝိုက် ကြည့်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

နယ်ထိန်း ခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ် ရှိန်းအောင်နှင့် အဖွဲ့က အလောင်းပတ်လည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဝိုင်းရံထားကြသည်။ ရဲတပ်ကြပ်ကြီး စိုးနောင်က ဓာတ်ပုံ မှတ်တမ်းတင်နေသည်။

ကန်ညီနောင် တောင်ရွာနှင့် ကန်ညီနောင်မြောက်ရွာ နှစ်ရွာကြားရှိ ကန်နှစ်ကန်၏ အလယ်၊ တာပေါင်ပေါ်တွင် လူသေအလောင်းကြီးက ကန့်လန့်ဖြတ်မှောက်ခုံကြီးရှိနေသည်။

မှောက်ခုံကြီးမို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိကြရ။ ပုဆိုးကို တွေ့ရသောကြောင့် ယောက်ျား အလောင်းမှန်းတော့ သိကြသည်။ သို့သော် ပုဆိုးဝတ်ထားသည်က ထူးခြားနေသည်။ ထူးခြားသည် ဆိုတာက ပုဆိုးခါးပုံစသည် အလောင်းမှောက်ခုံကြီးဖြစ်နေသောကြောင့် မှောက်ခုံအောက်အလောင်း၏ ချက်အောက်တွင် ရှိရမည့်အစား အလောင်းမှောက်ခုံကြီး၏ အပေါ်ခါးနောက်ပိုင်းတွင် ရှိနေသောကြောင့်ပင်တည်း။

အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်နေသော ရဲအုပ် သက်မောင်က မှူးပျိုးပျိုးကာ သူ့ရင်ထဲ မှာထင်မြင် ယူဆချက်ကို လွှတ်ခနဲဖွင့်ဟကြေညာလိုက်သည်။

“လူသေမှု ရိုးရိုး မဟုတ်ဘူးဗျ။ လူသတ်မှုဆိုတာ သေချာနေပြီ”

အလောင်းဘေးရှိ ရွာလူကြီးများနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်လေးတွေက စခန်းမှူး ရဲအုပ်သက်မောင်၏ စကားကို ကြားလိုက်ကြသောအခါ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

ဦးဘလှက ရဲအုပ်သက်မောင်ကို ချက်ချင်းပင် မေးလိုက်သည်။

“လူသတ်မှု ဟုတ်ရဲ့လား ဗိုလ်ကြီး။ ဗိုလ်ကြီးက ဘာကိုကြည့်ပြီး အတပ်ပြောနိုင်တာလဲ”

ရဲအုပ် သက်မောင်က မချိပျိုးပျိုးလိုက်ကာ ခံပြင်းသော လေသံဖြင့် ဖြေကြားသည်။

“လူသေမှု ရိုးရိုး မဟုတ်ဘူးဗျ။ လူသတ်မှုဆိုတာ သေချာနေပြီ”

“ရဲအတတ်ပညာ ရဲအ
တွေ့အကြုံတွေ့က ကျွန်တော့်
လုပ်သက်အရ ကြည့်တတ်မြင်
တတ်၊ ဆင်ခြင် သုံးသပ်တတ်
အောင် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေး
ထားလို့ပေါ့ဗျာ။ သာမန်အရပ်သူ
အရပ်သားတွေ လူပြိန်းတွေ မ
သိနိုင်တဲ့၊ မမြင်တွေ့နိုင်တဲ့ အ
ချက်တွေဟာ မှုခင်းဖြစ်ရပ်တိုင်း
မှာရှိနေကြတယ်ဗျာ။ အခုပဲကြည့်
လေ။ ဦးဘလှတို့ မသိနိုင်တာ
မမြင်နိုင်တာကို ကျွန်တော်က
သိနေပြီ။ မြင်တွေ့နေပြီလေ”

“ဘာများလဲ ဗိုလ်ကြီး
ရယ်”

“ကြည့် လေ။ အ
လောင်းရဲ့ ပုဆိုးခါးပုံစဟာ ထူး
ဆန်း မနေဘူးလား”

သည်တော့မှ ဦးဘလှ
တို့ တစ်သိုက် အလောင်းကို
အာရုံစိုက်ကြည့်လိုက်ကြလေရာ။
ပုဆိုးခါးပုံစက သဘာဝကျတဲ့
ပြောင်းပြန်ကြီးဖြစ်နေသည်ကို
သတိပြုလိုက်မိကြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ပုဆိုး
ခါးပုံစကြီးက ဆွဲလှည့်ထားသလို
ပဲ”

“ဆွဲလှည့်ထားတာ မ

ဟုတ်ဘူး ဥက္ကဋ္ဌကြီး လူကို
သတ်ပြီးမှ ပုဆိုးကို ကျောဘက်
က ပြန်ဝတ် ခါးပုံစကို စည်း
ပေးထားတာ။ ပုဆိုးကို ပြောင်း
ပြန် လှည့်ဝတ်ပေးထားတာ။
အဲဒါက လူသတ်တရားခံဟာ
ရဲတွေ သူ့ကို ဖမ်းမမိအောင်
တန်ပြန်နည်း သုံးထားတာပဲ။
ဂမ္ဘီရဆန်ဆန် လုပ်ထားတာပေါ့
ဗျာ။ ကဲ သေချာအောင် အ
လောင်းကို ပက်လက်လှန်လိုက်
ကြပါ”

“ဟင် ဟာ ကျော်
မြပါလား။ ရင်ဘတ်မှာလဲ သွေး
တွေနဲ့ ဘယ်သူကများ သတ်
သွားပါလိမ့်”

အလောင်းကို ပက်
လက်လှန်လိုက်သည်နှင့် တစ်
ပြိုင်နက် အံ့ဩသံများက လှံ့
ထွက်လာကြသည်။ ရဲအုပ်
သက်မောင်၏ ထင်မြင်ယူဆ
ချက် မှန်သွားသည်ကိုလည်း
ရင်ဘတ်မှသွေးတွေ ထွက်ကျ
နေသည်က သက်သေခံနေ
သည်။

အလောင်းမှာ တွေ့
လိုက်ကြရသည့်အထိရာက တစ်
ချက်တည်း။ နှလုံးတည့်တည့်

ချက်ကောင်းကိုမှ ချွန်ထက်
သော အရာဖြင့် အပိုင်အသေ
ထိုးသတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲ
တပ်ကြပ်ကြီး စိုးနောင်က ဓာတ်
ပုံ တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်နေသည်။

ရဲအုပ် သက်မောင်က
အလောင်းကို အသေးစိတ်လေ့
လာနေ၏။ သေဆုံးသည်မှာ
(၂၄)နာရီပင် မပြည့်သေး။ အ
လောင်း၏ ပါးစပ်မှ အရက်နံ့
တွေက ဟောင်စော်နံ့နေ၏။ ဦး
ခေါင်းမှ ခြေဖျားအထိ လိုက်
ကြည့်နေရင်းက ခြေထောက်
အောက်တွင် ဖိနပ်တစ်ရန်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

သို့သော် ထိုဖိနပ်တစ်
ရန်က ကျွဲတစ်ဖက် နွားတစ်
ဖက်ပမာဖြစ်နေ၏။ တစ်ဖက်နှင့်
တစ်ဖက် အမျိုးအစားကလည်း
လုံးဝမတူ။ တစ်ဖက်က အပေါ်
စားဆပ်လတ်လတ် ရော်ဘာဖိနပ်
ဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်က ကားတာရာ
ကို အကြမ်းခံပြုလုပ်ထားသော
တာရာဖိနပ် ဖြစ်နေသည်။
ဟောင်းနွမ်းပြားချပ် စုတ်ပြတ်
နေလေပြီ။

သည်တော့ ရွာဥက္ကဋ္ဌ
ကြီး ဦးဘလှက ရဲအုပ်သက်

မောင်ကို စူးစမ်းလိုသော သဘောဖြင့် စောကြောမေးမြန်းပြန်သည်။

“ဒီလို ဖိနပ်ကို ကျွဲတစ်ဖက် နွားတစ်ဖက်လို ထားခဲ့တာကလဲ လူသတ်တရားခံက သူ့ကို ဖမ်းမမိအောင် တန်ပြန်နည်းသုံးခဲ့တာပဲလား ဗိုလ်ကြီး”

ရဲအုပ် သက်မောင်က ဦးဘလှ၏ ရိုးသားစွာ မေးမြန်းပုံကို သဘောကျသွားကာ ပြုံးလိုက်သည်။ ဘေးလူတွေကလည်း ဦးဘလှ အမေးကို စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ ရဲအုပ် သက်မောင်၏ အဖြေကိုလည်း ကွဲကွဲပြားပြား သိချင်နေကြသဖြင့် ငုံ့လင့်နေကြသည်။

သည်တော့ ရဲအုပ် သက်မောင်က စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းပြသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ပုဆိုးခါးပုံစံ ပြောင်းပြန်ထားတာဟာ လူသတ်တရားခံက သူ့ကိုဖမ်းမမိအောင်တန်ပြန်လုပ်ထားတယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောတာကို အကြောင်းခံပြီး အခုလဲ ဖိနပ်ကို တလွဲစီ ထားသွားလို့ တန်ပြန်လုပ်ထားတာလားလို့ မေးတာ

သဘာဝကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဥက္ကဋ္ဌကြီးရေ နေရာတကာမှာ ပုံသေကားကျ ယူဆလို့ မရဘူးဗျ။ အခု ဖိနပ်တစ်ဖက်စီဖြစ်နေရတာက လူသတ် တရားခံဟာ လူသတ်တဲ့အချိန်မှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ကြရာက သတ်ပြီး ထွက်ပြေးတဲ့အချိန်မှာ တွေ့ရာကြုံရာဖိနပ်ကို ကသောကမျောစီးပြီး ပြေးသွားတာဗျ။ ဒါကြောင့် ကျွဲတစ်ဖက် နွားတစ်ဖက် ဖြစ်နေတာပေါ့”

ရဲအုပ် သက်မောင်က ရှင်းပြလေမှ အားလုံး နားလည်သွားကြလေသည်။ ရဲမျက်စိလျှင်လွန်းလှသည်ကိုလည်း ကိုယ်တွေ့ကြုံလိုက်ကြရသည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကို မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ကြတော့ပေ။

“တာယာ ဖိနပ်ကတော့ အသတ်ခံရတဲ့ ကျော်မြစီးနေကျဖိနပ်ပါ”

ရွာဥက္ကဋ္ဌ ဦးဘလှက ဖိနပ်ပိုင်ရှင်အမည်ကို ပြောလိုက်ရာ ရဲအုပ် သက်မောင်က ဆက်မေးသည်။

“ကျော်မြက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ကန်ညီ နေရာတောင်မှာ နေတာပါ”

“ဘာအလုပ်လုပ်လဲ။ မိသားစုဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ”

“နွားပွဲစားလိုလို့၊ ဝက်ပွဲစားလိုလို့၊ ဟိုယောင်ဒီယောင်၊ ယောင်ခြောက်ဆယ်၊ လယ်ရာပြန်စား၊ အချောင်သမားပါ ဗိုလ်ကြီး။ သူ့မိန်းမက သေသွားပါပြီ။ ခုတော့ မုဆိုးဖိုပါ။ သားသမီးတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ တစ်ကောင်ကြွက်ပါ ဗိုလ်ကြီး”

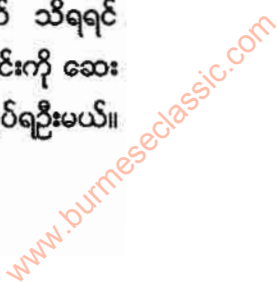
“သူနဲ့ အတွဲများတာက ဘယ်သူလဲ”

“ကန်ညီ နေရာ မြောက်ရွာက သိန်းဖေနဲ့ အတွဲများပါတယ်”

“သိန်းဖေက ဘာအလုပ် လုပ်သလဲ”

“သိန်းဖေက လယ်သမားပါ။ ဒါပေမယ့် နွားပွဲစားလဲ လုပ်တယ်။ ဝက်ပွဲစားလဲ လုပ်ပါတယ်။ နွားပေါ် ဝက်ပေါ်ပြီးလဲ ရောင်းပါတယ်”

“ဒီလောက် သိရရင် တော်ပါပြီ။ အလောင်းကို ဆေးစာနဲ့ ဆေးရုံပို့ဖို့ လုပ်ရဦးမယ်။

ရွှေတောင်မြို့နယ်၊ ရွှေဘိုမြို့နယ်

ဥက္ကဋ္ဌကြီး၊ နွားလှည်းတစ်စီး
လောက် စီစဉ်ပေးပါဦး။ ကျွန်
တော့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်လေးတွေလဲ
ထည့်လိုက်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်ကြီး”

စခန်းမှူး ရဲအုပ် သက်
မောင်က အလောင်းပတ်ဝန်း
ကျင်တွင် အလောင်းကို ဝိုင်းအုံ
ကြည့်ရှုခဲ့ကြသူများ၏ ခြေရာ
ချင်း ထပ်နေသည်ကလွဲ၍ မည်
သည့် သဲလွန်စမျှ ရှာမရသော
ကြောင့် အလောင်းကို ဆေးရုံသို့
ပို့ရန် စီစဉ်လိုက်လေသည်။

သက်သေခံ ဖိနပ်နှစ်
ဖက်ကိုတော့ နယ်ထိန်းခေါင်း
ဆောင် ဒုရဲအုပ်ရှိန်းအောင်ကို
သိမ်းဆည်းစေခဲ့သည်။

တာယာဖိနပ်က ကျော်
မြ၏ ဖိနပ်ဆိုပါက ရော်ဘာ
ဖိနပ်က ဘယ်သူ့ဖိနပ်လဲ။

ဒါကိုတော့ နောက်မှ
လေ့လာ စုံစမ်းရတော့မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ကန်ညီနောင်ရွာသည်
မြို့သာမြို့အရှေ့ဘက် ငါးမိုင်ခန့်
အကွာတွင်သာ ရှိသည်။ ကန်
ညီနောင်ရွာဟု ခေါ်ဆိုနေကြ
ခြင်းမှာ ရွာနှစ်ရွာကြားတွင် ရေ
ကန်ကြီးနှစ်ကန် ခြားနေသော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကန်များ၏
တောင်ဘက်ခြမ်းတွင်ရှိသော
ရွာကို တောင်ရွာ၊ မြောက်ဘက်
ခြမ်းတွင်ရှိသောရွာကို မြောက်
ရွာဟု သတ်မှတ်ထားကြသည်။
တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာကို ကန်နှစ်
ကန်ကြားရှိတာပေါင်ပေါ်မှ ဖြတ်
သန်း သွားလာနေကြသည်။
ရွာနှစ်ရွာက အရှေ့အနောက်
ထမ်းပိုးထမ်းအလျားလိုက် တန်း

နေကြသည်။ အိမ်ခြေ (၃၀၀)
ကျော်ရှိသည်။ ရွာချင်းက နီး
ကပ်နေကြသဖြင့် တစ်ရွာက
လှမ်းခေါ်လျှင် တစ်ရွာက ကြား
ရသည်။ တောင်ရွာနှင့် မြောက်
ရွာတွင် ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ
ကလည်း အပြန်အလှန် ဆက်
နွယ်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကန်ညီ
နောင် တောင်ရွာ၊ မြောက်ရွာ
ဟု ခွဲခြားခေါ်ပြောနေကြသော်
လည်း မြို့နယ်ကတော့ တစ်ရွာ
တည်းအဖြစ် သတ်မှတ်ထား
ကာ ကန်ညီနောင်ရွာဟုပဲ အသိ
အမှတ်ပြုကာ ကျေးရွာ ဥက္ကဋ္ဌ
တစ်ဦးတည်းသာထားကြသည်။

ထိုရွာသူရွာသားများ
မှာ ရိုးသားသော တောင်သူ
လယ်သမားများ ဖြစ်ကြသည်။
မူခင်းကြီးကြီးမားမား တစ်ခါမျှ
မဖြစ်ပွားဖူးသည့် ရွာကြီးဖြစ်
သည်။ အသေးအမွှား ပြဿနာ
ရှိပါကလည်း ရွာသူကြီးနှင့် ရွာ
ဆွေမျိုးသားချင်း အချင်းချင်းက
သာ ညှိနှိုင်းဖြေရှင်းပေးလေ့ရှိ
ရာ ရဲမှုခင်းမှတ်တမ်းတွင် ကန်
ညီနောင်ကျေးရွာသည် မည်
သည့်အခါမျှ နာမည်ပျက်စားရင်း

တာယာဖိနပ်က ကျော်မြ၏ ဖိနပ်ဆိုပါက ရော်ဘာဖိနပ်က ဘယ်သူ့ဖိနပ်လဲ ?

ထင်ခဲ့။
ယခုတော့ ကျေးရွာ
ညီအစ်ကို ညည်းတွားနေ
ထာလို ဖြစ်မယ့်ဖြစ်တော့၊ လူ
သတ်မှု၊ မှုခင်းကြီး ဖြစ်ပွားလာ
ခဲ့ရလေပြီ။

နယ်ထိန်းရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်
တွေက အသတ်ခံရသူ ကျော်မြ
အခြေအနေကို လေ့လာစုံ
စမ်းခဲ့ကြသည်။

ကျော်မြသည် မုဆိုးဖို
ဖြစ်သည့်အလျောက် လွတ်လပ်
နေသူ ဖြစ်လေရာ ရွာရိုးကိုး
ပေါက်လျှောက်၍ အိမ်ထောင်
ဖက်ရှာနေသူ ဖြစ်သည်။ နွား
ပွဲစား၊ ဝက်ပွဲစား သိန်းဖေ၏
ထပ်ညွှတ်လက်တွဲဖော် သူငယ်
ချင်းအဖြစ်၊ နွားပွဲစားယောင်
ယောင်၊ ဝက်ပွဲစားယောင်
ယောင်၊ ယောင် ခြောက်ဆယ်
ထုပ်ကာ၊ မိန်းမရှာနေသူဖြစ်
သည်။

သို့သော် ကျော်မြကို
မည်သည့်အမျိုးသမီးကမျှ သ
ဘောမကြဘဲ နှာခေါင်းရှုံ့နေကြ
တာ ရှုံ့မုန်းအော့နုလုံးနာနေကြ
သည်။ အလျင်က သူ့မိန်းမသေ
ဆုံးသွားခြင်းမှာ ကျော်မြ အ

ရက်မူးမူး ထန်းရည်မူးမူးဖြင့် နှိပ်
စက်ညှဉ်းပန်းသောဒဏ်ကြောင့်
နာတာရှည် ရောဂါရကာ သေ
ဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အလုပ်ကို
လက်ကြောတင်းအောင် လုပ်
ချင်သူမဟုတ်ကြောင်း၊ အရက်
ကလေးတမြဲဖြင့် မိန်းမမြင်
လျှင် အငန်းမရ ငန်းကြောထ
လေ့ရှိသောကြောင့် ရွာထဲမှလူ
ငယ်၊ လူရွယ်တွေက ကျော်မြကို
မယားတရူးဟု ခေါ်ဆိုနေကြပြီး
မည်သူမျှ အပေါင်းအသင်း မ
လုပ်ကြကြောင်း၊ သူ၏အဓိက
မှီခိုအားထားရာမှာ မြောက်
ဘက်ရွာမှ သိန်းဖေတို့ မိသားစု
သာဖြစ်ကြောင်း အကြမ်းဖျင်း
လောက်သာ စုံစမ်းသိရှိခဲ့ကြ
သည်။

ကျော်မြ အသတ်မခံ
ရမီ ရက်ပိုင်းကလည်း ကျော်မြ
သည် သိန်းဖေတို့အိမ်မှမခွာ၊
သိန်းဖေခရီးလွန်နေစဉ်တွင် အိမ်
စောင့်အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
သိန်းဖေတို့ အိမ်တွင် စား
သောက် ထိုအိမ်တွင်ပင် အိပ်
စက်နေလေ့ရှိသည်ဟု သိရ
သည်။

သိန်းဖေတွင် လေးနှစ်

သားအရွယ် သားလေး တစ်
ယောက်နှင့် သူ့ဖနီး မစိန်တုတ်
သာ ရှိသည်။ မိသားစုသုံး
ယောက်ရှိသော သိန်းဖေ၏
ခေါင်းရင်းအိမ်တွင် မစိန်တုတ်
၏ဖခင် ဦးစိန်သန်းနှင့် သား
ငယ် အုန်းငွေတို့ လင်မယား
မိသားစုရှိကြသည်။ သိန်းဖေ၏
ယောက္ခမနှင့် ယောက်ဖများ
ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့မိသားစုက
လည်း လယ်သမားများပင် ဖြစ်
ကြသည်။

ရဲအုပ် သက်မောင်က
ကျော်မြ၏သူငယ်ချင်း သိန်းဖေ
ကို ရဲစခန်းသို့ခေါ်ဆောင်ကာ
သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ စစ်မေးသည်။

“ကဲ ကိုသိန်းဖေ ခင်
ဗျားနဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သူငယ်
ချင်း ကိုကျော်မြအသတ်ခံရတာ
နဲ့ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားဘာတွေ
များ သိထားသလဲဆိုတာ ပြော
ပြပါလားဗျာ”

သိန်းဖေက ပြုံးပြုံးပျာ
ပျာ အကြောက်အကန် ဘူးခံ
ငြင်းဆန်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာမှ
မသိပါဘူး ဗိုလ်ကြီး။ ဘာမှလဲ
မပတ်သက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်

သစ္စာရေသောက် ကျိန်ဆိုရဲပါ တယ်”

ရဲအုပ် သက်မောင်က သိန်းဖေကို စိုက်ကြည့်ကာ လေ ပြည်ကလေးဖြင့် ဆက်မေးပြန် သည်။

“ကိုသိန်းဖေ စိတ် အေးအေးထားစမ်းပါဗျာ။ ခင် ဗျားရဲ့ သူငယ်ချင်းကို သတ်တဲ့ လူသတ်တရားခံကို အမြန်ဆုံး ဖမ်းဆီးချင်လို့ ကျွန်တော်က မေးနေတာပါ”

“ကျွန်တော်လုံးဝ မသိ တာပါ ဗိုလ်ကြီးရယ်။ သိမှဖြင့် ကျွန်တော့် ကျွန်တော့်သူငယ် ချင်းအတွက် ခံစားရခက်လွန်းလို့ ဖွင့်ပြောမှာပေါ့ ဗိုလ်ကြီး”

“ဟုတ်ရဲ့လား ကိုသိန်း ဖေ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန် တော်အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောတာပါ”

“ဘာကို ဖွင့်ပြောတာ လဲ။ ခင်ဗျားဘာမှ ဖွင့်ဟဝန်ခံ တာ မရှိသေးဘူးလေ”

“ကျွန်တော်က ဘာကို ဝန်ခံရမှာလဲ။ ကျွန်တော်က လူ သတ်မှုကျူးလွန်သူ မဟုတ်ပါ

ဘူး။ ကျွန်တော် အားကိုးနေရ တဲ့ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း တစ် ကောင်ကြွက် အသတ်ခံလိုက်ရ လို့ ကျွန်တော်က ခံပြင်းနာ ကြည်းနေရသူပါ ဗိုလ်ကြီး”

“ဒါက ခင်ဗျားအပြော လေဗျာ။ ကိုကျော်မြက ခင်ဗျား ထားရာနေ စေရာသွားစေတဲ့ ကျွန်၊ ထွန်တဲ့နွားအဆင့်ဆို တော့ကာ ခင်ဗျားမှာလဲ တစ် နည်း တစ်လမ်းအနေနဲ့ တာဝန် ရှိမနေဘူးလား”

“တာဝန် ဘာ တာဝန် လဲ”

“တာဝန် ဆိုတာက မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်အ နေနဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အသတ် ခံခဲ့ရတာနဲ့ပတ်သတ်လို့ခင်ဗျားက ဘယ်လို ပံ့ပိုးကူညီရမယ်။ဘယ် လို့ အထောက်အကူပြုရမယ်ဆို တာကိုပြောတာပါ”

“သိပ်ပံ့ပိုး ကူညီချင် တာပေါ့ ဗိုလ်ကြီးရယ်။ ဖြစ်နိုင် ရင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အ တွက် ပြန်လည်လက်စားချေ ချင်တာမှ လက်ကံယားနေပါပြီ”

“လက်စားချေတယ် ဆိုတာက ဥပဒေမဲ့ ပြစ်မှုကျူး

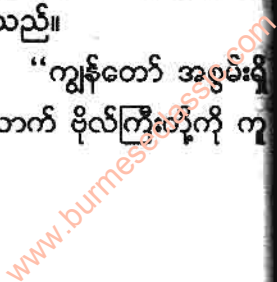
လွန်တာပဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ရဲ တပ်ဖွဲ့ကို ကူညီစုံစမ်းပေးပါ။ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတာကို ပြောပြမယ် ဆိုရင် လူသတ်တရားခံကို ဖမ်း မိမှာ သေချာတယ်ဗျ”

“ကျွန်တော် ကူညီချင် ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။ တကယ်မသိ လို့ပါ။ သူ့အသတ်ခံရတဲ့နေ့က ကျွန်တော်မြို့ပေါ်က ဘုရားပွဲမှာ ရောက်ရှိနေပါတယ်။ မြို့ပေါ်က သက်သေတွေလဲ ရှိနေကြပါ တယ်”

“ဪ ကိုသိန်းဖေ ကလဲဗျာ။ ခင်ဗျားကို တရားခံ စစ် စစ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာသက်သေမလဲ ပြစရာမလို သေးပါဘူး။ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း ကိုသတ်တဲ့ လူသတ်တရားခံကို မြန်မြန်ဖမ်းမိအောင်ကျွန်တော်က အကူအညီတောင်းခံရတာပါ”

ကျီးလန့်စာစားသလို မျက်ကလဲဆန်ပြာဖြစ်နေသော သိန်းဖေကို ရဲအုပ်သက်မောင်က နှစ်သိမ့်အားပေးစကားပြောလိုက် ပါလေမှ သိန်းဖေ ကူခြေကို ပြန် ထိန်းသည်။

“ကျွန်တော် အဖွမ်းရှိ သလောက် ဗိုလ်ကြီးသိပ္ပံကို ကူ

ညီပါမယ်”

“ဒါပေါ့ဗျာ။ ကဲ ကိုသိန်းဖေ ပြန်လို့ရပါပြီ။ ဪ ကြားထဲမှာတော့၊ ကိုသိန်းဖေ ခရီးဝေးသွားစရာရှိရင် ကျွန်တော်ဆီမှာ သတင်းပို့ပြီးမှ သွားပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်ကြီး”

ရဲအုပ် သက်မောင်သည် ရဲစခန်းထဲမှ လျင်မြန်သွက်လက်စွာ ထွက်ခွာသွားသော သိန်းဖေဆီသို့ ငေးရီစွာ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေရင်း အမှုအခြေအနေကို တွေးတောစဉ်းစားနေလေတော့သည်။

ကန်ညီနောင်ရွာ လူသတ်မှုအတွက် တရားခံကို မြန်မြန် ဖော်ထုတ်နိုင်ရန် အသည်းအသန် ကြိုးစားနေသော ရဲအုပ် သက်မောင်သည် နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ် ရှိန်းအောင်၏ အကူအညီဖြင့် နေမနား ညမအားကြိုးစား နေပါသော်လည်း မည်သည့် သဲလွန်စကိုမျှ မရသေး။

တာရာဖိနပ်က အသတ်ခံရသူ ကျော်မြ၏ ဖိနပ်ဖြစ်

နေသဖြင့် ရော်ဘာဖိနပ်ပိုင်ရှင်ကိုသာ လေ့လာစုံစမ်းနေခဲ့ကြရသည်။ ဈေးပေါသော ရော်ဘာဖိနပ်ကလည်း၊ ကလေးလူကြီး တစ်ရွာလုံးနီးပါး စီးနေကြရာရှာဖွေရန် ခဲသည်းလွန်းနေသည်။ ဖိနပ်ပေါ်မှာ ခပ်ရေးရေးသာ တွေ့မြင်ရသော အမှတ်အသားကိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမျှ အသိမပေး။ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့်သာ လေ့လာစုံစမ်းနေခဲ့လေသည်။

ကျော်မြ အသတ်ခံခဲ့ရသည့် ညက သိန်းဖေက မြို့ပေါ်ရှိ သားသတ်လိုင်စင် ရထားသော ဦးဝမ်ချူးအိမ်တွင် ရှိနေကြောင်း ခိုင်မာသည့် သတင်းကိုရထားလေရာ၊ သိန်းဖေကို မသင်္ကာသူ လူသတ်တရားခံစာရင်းမှ ဖယ်ရှားထားလိုက်ရသည်။

ဆရာဝန်၏ ဆေးစာအရ နှလုံးတည့်တည့် ချက်ကောင်းကို တစ်ချက်တည်း ထိုးသွားခဲ့သဖြင့် နှလုံးကွဲအက် အသက်သေဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ရဲအုပ် သက်မောင်နှင့် ဒုရဲအုပ် ရှိန်းအောင်

တို့နှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ စဉ်းစားရဖန်များ၍ ခေါင်းတွေ ပူထူနေကြလေပြီ။

မြို့ပေါ်ရှိ နွားပွဲ(နွားများကိုရောင်းဝယ်ကြရာဈေး)က တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းရှိသည်။ နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ်ရှိန်းအောင်နှင့် နယ်ထိန်းအဖွဲ့ဝင်များက နွားပွဲဈေးထဲနှင့် ဝန်းကျင်တွင် အသွင်ယူကာ ကျော်မြနှင့် ပတ်သက် ဆက်နွယ်မှုရှိသူများကို အပတ်စဉ် လေ့လာစုံစမ်းခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ စုံစမ်းခဲ့ကြရာမှ သတင်းစ တစ်စရလာသည်။ ကျော်မြအသတ်မခံရမီ တစ်ပတ် (တနင်္ဂနွေနေ့) နွားပွဲဈေးသို့ သိန်းဖေနှင့် ကျော်မြတို့ နှစ်ယောက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ သိန်းဖေ၏ ယောက္ခမ ဦးစိန်သန်းလည်း ပါသည်။ ဦးစိန်သန်းက နွားတစ်ကောင် ဝယ်ချင်သောကြောင့် သိန်းဖေနှင့်ကျော်မြကို နှစ်ယောက်က ရှာပေးကြရသည်။ ရွေးချယ်ပေးကြရသည်။ ဈေးစကားပြော ဆိုညှိနှိုင်းပေးကြရသည်။ ဦးစိန်သန်းက သူကြိုက်သော ခိုင်းနွားထီးကြီးကို

ရွှေတောင်ရွာသားနှင့် ရဲအုပ်မောင်နှမ

ကြိုက်ဈေးဖြင့် ရသောကြောင့် ဝယ်ယူခဲ့သည်။ သမက် သိန်းဖေနှင့် ကျော်မြတို့လည်း နွားရောင်းသူထံမှ ပွဲခရခဲ့ကြသည်။

ဦးစိန်သန်းကလည်း သိန်းဖေနှင့် ကျော်မြကို နွားပွဲဈေးတန်းရှိ စားသောက်ဆိုင်မှာ နွားဝယ်ပေးသည့်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အရက်ငြီးညှော်ခံခဲ့ရသည်။ သုံးယောက်စလုံး ရေချိန်ကိုက်သွားကြသောအခါ ရွာသို့ပြန်ကြရန် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ကျော်မြက ဝယ်ထားသောနွားကို ကြိမ်တို့ပြီး မောင်းကြည့်ရာ နွားကလန့်ပြီး လှည့်ပတ်ပြေးရာမှ ဦးစိန်သန်း၏ ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို တက်နင်းမိသွားခဲ့ သည်။ ဖိနပ်သည်းကြိုးပြတ်သွားသဖြင့် ဦးစိန်သန်းက ဟောင်းနွမ်း ပြားချပ်နေသော သူ့ဖိနပ်တစ်ရပ်ကို လှင့်ပစ်ခဲ့သည်။ နွားပွဲဈေးထဲမှာပင် ရော်ဘာ ဖိနပ်တစ်ရပ် အသစ်ကို ချက်ချင်းပင်ဝယ်စီးသွားခဲ့သည်။

ဤသည်မှာ နွားပွဲဈေးမှရသော သတင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးစိန်သန်းစီးနေသော ဖိနပ်ကို လေ့လာခဲ့

ကြရာတွင်လည်း ရော်ဘာဖိနပ်အသစ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် လက်လျှော့လိုက်ကြပြန်လေသည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက လက်လှမ်းမီသမျှ လေ့လာစုံစမ်းနေကြသော်လည်း မည်သည့်ကွင်းဆက်ကိုမျှမရကြဘဲ လက်မှိုင်ချရမလိုဖြစ်နေသည်။

“တရားခံက သူ့ကို ဖမ်းမမိအောင် သေဆုံးသူရဲခါးပုံစကို ပြောင်းပြန် စီးပေးခဲ့ပြီး တန်ပြန် လုပ်ခဲ့တာ မှန်နေပြီလား” ဟုပင် နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ် ရှိန်းအောင်က တွေးတောနေမိသည်။

သို့သော် ရဲအုပ် သက်မောင်ကိုတော့ ဖွင့်ဟမပြောရဲ။

ရဲအုပ် သက်မောင်က ခံယူချက် ပြင်းထန်သူဖြစ်သည်။ အမှုတစ်ခုကို စိတ်ရှည်ဖွဲ့သန်စွာ ကြိုးစား ဖော်ထုတ်တတ်သူဖြစ်သည်။ သူ့ထံမှ အတုယူစရာ ရဲပညာရပ်များကို ဒုရဲအုပ် ရှိန်းအောင်က အနီးကပ် လေ့လာဆည်းပူးနေသူဖြစ်ရာ ရဲအုပ် သက်မောင်နည်းတူပင် စိတ်ရှည် ဖွဲ့သန်စွာ အမှုမှန်ကို ဖော်

ထုတ်ရပေဦးမည်။

ရဲအုပ်သက်မောင်နှင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် မြို့အရှေ့ဘက်တောင်ခြေရွာမှ တရားမဝင် သစ်ခိုးထုတ်သူများကို စစ်ဆင်ရေး တစ်ရပ်အနေဖြင့် လေ့လာ စုံစမ်းဖမ်းဆီးပြီး အပြစ်တွင်ကန်ညီနောင်ရွာတွင်ခေတ္တတစ်ထောက်ဝင်၍နားကြသည်။

သစ်မျိုးစုံ ငါးတစ်ကျော်နှင့် သစ်ခိုးသမားသုံးဦးက သစ်တင်ကားဖြင့်ပင် သယ်ဆောင်လာခဲ့ကြရာ နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ် ရှိန်းအောင်နှင့် ခဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ သတိတော့ဦးစီးဌာနမှ တောအုပ်ကြီးနှင့် ဝန်ထမ်းများက ကြီးကြပ်ထိန်းသိမ်းခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကတော့ မနားကြတော့ဘဲ မြို့သို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ရဲအုပ်သက်မောင်နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် နှစ်ဦးက ကန်ညီနောင်ရွာဥက္ကဋ္ဌ ဦးဘလှအိမ်ထဲဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကျော်မြအသက်ခံရသည့် အမှုကိုစွဲအတွက် တင်း အစအနလေး ခုလိုရကြ

www.burmeseclassic.com

ဝင်ရောက် ရပ်နားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး နေကောင်းရဲ့လား၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ တောင်ခြေရွာက အပြန်လမ်းကြိုတာနဲ့ ခဏဝင်လာကြတာပါ”

“ဟုတ်လား နေကောင်းပါတယ်။ ခဏ မဟုတ်ပါဘူး။ အေးဆေးဆေးဆေး အနားယူပါဦး ဗိုလ်ကြီး။ ဗိုလ်ကြီးတို့ ရောက်လာတာ အတော်ပဲ။ စောစောကပဲ ဝက်သားပေါ်ပြီး လာရောင်းလို့ ဝက်သားတစ်တွဲ (တစ်ပိဿာ) ဆွဲထားတယ်”

“ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်က ဟိုလူသတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေများ သတင်းထူးသေးလဲလို့ ဝင်မေးတာပါ”

“ဘာမှ မထူးသေးပါဘူး ဗိုလ်ကြီး၊ တစ်ရွာလုံးကလဲ လူသတ်တရားခံ မပေါ်သေးလို့ ဒွိဟ သံသယလေသံတွေထွက်နေကြပါတယ်”

“ဘယ်လို ဒွိဟသံသယလေသံတွေလဲ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရဲ့”

“ဪ ဗိုလ်ကြီးပြောသွားတဲ့ လူသတ်တရားခံက သူ့ကို ဖမ်းမမိအောင် ခါးပုံစကို ပြောင်းပြန် လှည့်စီးသွားတယ်ဆိုတဲ့ စကားပါ။ ဒါကြောင့် ဖမ်းမမိတော့ဘူးလို့ ပြောဆိုနေကြတယ် ဗိုလ်ကြီး”

ရဲအုပ် သက်မောင် ခံပြင်းသွားသည်။ လူသတ် တရားခံက ရဲတပ်ဖွဲ့ကို စိန်ခေါ်သွားသလိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့နေချိန်တွင် သူတို့ပြောဆိုနေကြသည့်အတိုင်း လူသတ်တရားခံကိုလည်း ယခုအချိန်အထိ လုံးဝဖမ်းဆီး၍ မရသေး။ ဖော်ထုတ်နိုင်စွမ်းမရှိကြသေး။

မြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးကို ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက ဖိအားပေးနေလေရာ မြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးကလည်း သူတို့ကို ပြန်လည်ဖိအားပေးနေလေရာ စခန်းမှူးရဲအုပ်သက်မောင်ကိုယ်တိုင် စိတ် ဖိစီးမှုဒဏ် ခံနေခဲ့ရလေပြီ။

ထို့ကြောင့် လည်း သူက အမှုမှန်ပေါ်အောင် မရပ်မနား လှုပ်ရှားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်လို လှုပ်ရှားကြိုးပမ်းနေသည်ကြားမှ ရွာသူ

ရွာသားတွေ၏ အထင်အမြင်သေးမှုကိုလည်း ခံနေကြရလေပြီ။

“အမှုဆိုတာ ဘယ်တော့မှဆွေးမသွားပါဘူး ဥက္ကဋ္ဌကြီး အရေးနဲ့အမြန်ပဲ ကွာခြားတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကလဲ တရားခံ (၁၀) ယောက်လွတ်မြောက်ရင် လွတ်မြောက်သွားကြပါစေ။ အပြစ်မရှိတဲ့ ပြည်သူတစ်ယောက်ကို အပြစ်မဲ့ မဖမ်းဆီးမိအောင် သတိထား ဆောင်ရွက်နေရတော့ အချိန်ယူနေကြရလို့ ကြာတယ်ထင်နေကြတာပါ။ အဲဒီလူသတ်တရားခံကို မကြာမီ ဖမ်းဆီးပေးပါမယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး ရယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဗိုလ်ကြီးတို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ရဲ့အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက်ပါတယ်”

“တချို့ အမှုတွေ ကျတော့ တရားခံတွေက အမှုဖြစ်ခါစမှာ ပုန်းရှောင်ငုပ်လျှိုးခြေရာဖျောက် နေတတ်ကြတယ်။ နောက် အချိန်ကြာလာတော့မှ ရဲတွေက သူတို့ကို အလေးမထားတော့ဘူးဆိုပြီး ပုန်းရှောင်

ရွှေတောင်ရွာအတွင်းရှိ သူ့အိမ်ထဲ

နေကြရာက အပြင်ထွက်လာ ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်ရောက်မှ သက်သေ အထောက်အထား တွေနဲ့ ဖမ်းဆီးလိုက်နိုင်တာ တွေလဲ ရှိတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“ဪ ဗိုလ်ကြီး ရောက်နေတာ ကျွန်မမသိလိုက် ဘူး။ နောက်ဖေးမှာ ဝက်သား ဟင်းကိုင်နေလို့လေ။ အတော်ပဲ ဗိုလ်ကြီးတို့ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန် ပါ။ ခဏပဲစောင့်ပါ။ အခုဟင်း ချက်နေပါပြီ။ ကျက်တော့မယ်”

“အားနာစရာကြီး ဒေါ် ဒေါ်ရယ်”

“ဘာမှ အားနာစရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်မတို့ တောသူ တောင်သားတွေက ဧည့်သည် မျှော်နေကျပါ။ အိမ်သာမှ ဧည့် လာတယ် မဟုတ်လား”

ဦးဘလှ၏ ဇနီး ဒေါ် ခင်ပုက မီးဖိုချောင်ထဲမှ ထွက် လာပြီး ရဲအုပ် သက်မောင်ကို မြင်တွေ့လိုက်သောအခါ လှိုက် လှဲ ပျူငှာစွာဖြင့် ဧည့်ဝတ်စကား ဆိုလေရာ ရဲအုပ်သက်မောင်က အလိုက်သင့်ပြန်ပြောလိုက်လေ သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ရဲ

အုပ် သက်မောင်က စပ်စုချင် လာသည်။ အမျိုးသားတွေ ထက် အမျိုးသမီးတွေကို စပ်စု ရတာလွယ်ကူ၏။ အမျိုးသား တွေက ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောဆိုကြသလောက်၊ အမျိုး သမီးတွေက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုတတ်ကြသည်။ လျှို့ဝှက် စကားများကို အမျိုးသမီးများက ပိုမို၍ ဖွင့်ဟချင်ကြလေ့ရှိသည်။

ဒီကောင်က

လက်လဲလက်ယဉ်နေပြီဟ။

စားမြောင်တစ်ချောင်းနဲ့

ဝက်အကောင်

နှစ်ဆယ်သတ်ရရင်လဲ

သူ့အတွက်ကတော့

ငှက်ပျောသီးအခွံ

နှာစားသလို ဖြစ်နေပြီ။

ဤသည်ကို နားလည် နေသော ရဲအုပ်သက်မောင်က ဒေါ်ခင်ပုထံမှ စကားနိုက်ကြည့် လိုက်သည်။

“ဘယ်သူတွေက ဝက် သားပေါ်ရောင်းတာလဲဒေါ်ဒေါ်”

“သိန်းဖေရဲ့ ဝက်ကို သူ့ယောက်ဖ အုန်းငွေက သတ် ပေး ဖျက်ပေးတာပါ။ ဝက်ပေါ် တာပေါ့။ တော်တော်လိုက်ဖက် ကြတဲ့ သမီးယောက်ဖစုံတွဲပါ”

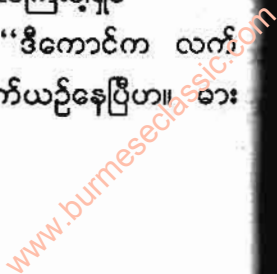
“သိန်းဖေနဲ့ အုန်းငွေ က ဘယ်လိုယောက်ဖတော်တာ လဲဗျ”

“အုန်းငွေ အစ်မကို သိန်းဖေက ယူထားတာပါ”

“ဝက်သတ်တယ် ဆို တာက မလွယ်ဘူး။ အတွေ့အ ကြုံတော်တော်များမှသာ သတ် ရဲကြတာပါ”

“အောင်မလေး အုန်း ငွေကတော့ ရှားမှရှားပါ ဗိုလ် ကြီးရယ်။ ဘယ်ဝက်ကိုပဲ သတ် ရသတ်ရ တစ်ချက်ဆိုတစ်ချက် တည်းပဲ။ စိတ်ချရတယ်ဆိုပဲ။ အကုသိုလ်ကြီးပါ့ရှင်”

“ဒီကောင်က လက် လဲ လက်ယဉ်နေပြီဟ။ ဓား

မြောင်တစ်ချောင်းနဲ့ ဝက်အကောင် နှစ်ဆယ်သတ်ရရင်လဲ သူ့အတွက်ကတော့ ငှက်ပျောသီး အခွံနှာစားသလို ဖြစ်နေပြီ။ ဝက်သတ်တဲ့ အလုပ်ဟာ သူ့အတွက် ထမင်းစားရေသောက်သဘောမျိုး ရိုးနေပြီ။ ကဲ-ကဲပြောနေတာကြာတယ်။ ဟင်းမြန်မြန် ကျက်အောင်ချက်စမ်းပါဟာ။ ဗိုလ်ကြီးတို့ ဆာနေကြပေါ့”

ဦးဘလှက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ မဆာသေးပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် ကို သိန်းဖေတို့ အိမ်ဘက်ခဏသွားချင်တယ်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးလဲ လိုက်ခဲ့ပါဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

ရဲအုပ် သက်မောင်က ဦးဘလှနှင့်အတူ သိန်းဖေတို့ အိမ်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သိန်းဖေတို့ အိမ်ရှေ့တွင် သွေးသံရဲရဲဖြင့် ဝက်သားတွဲတွေ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ကြရသည်။

သိန်းဖေက ရဲအုပ်

သက်မောင်နှင့် ရွာဥက္ကဋ္ဌ ဦးဘလှကို မြင်တွေ့လိုက်ရသော အခါ အံ့အားသင့်ထိတ်လန့်သွားသည်။ သို့သော် ဣန္ဒြေကိုထိန်းကာ ပျူငှာစွာ နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟာ ဗိုလ်ကြီးပါလား။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးလဲပါတယ်။ ဘယ်ကလှည့်လာကြတာလဲ”

“လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာတာပါဗျာ။ ကိုသိန်းဖေက ဝက်ပွဲစားလဲလုပ် ဝက်လဲပေါ်ရောင်းနေပါလား”

“တစ်ခါတလေ၊ ဟင်းစားပြတ်တဲ့အခါမျိုးမှာကျွန်တော့်ဆရာ ဝက်လိုင်စင်ရထားတဲ့ ဦးဝမ်ချူးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ပေါ်တာပါ ဗိုလ်ကြီးရယ်။ ကျွန်တော် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ပေါ်တာမဟုတ်ပါဘူး”

ရဲအုပ် သက်မောင်က သဘောရိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်ကို သိန်းဖေက အိုးမလုံအုံပွင့်ကာ တရားဝင် ဝက်သတ် ပေါ်ဖျက်ပြီးဝက်သားရောင်းသည်ကို ရှင်းပြနေလေရာ ရဲအုပ် သက်မောင်က ပြုံးနေလေသည်။

“ဗိုလ်ကြီးတို့ ရောက်တာနဲ့ အတော်ပဲ အခု ဝက်ဝမ်း

တွင်းသား လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်နဲ့ အမြည်းလုပ်နေကြတာပါ။ ဗိုလ်ကြီးလဲ ကြုံတုန်းဝင်နဲ့ လိုက်ပါဦး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ရပါတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးနဲ့ ရွာထဲ လျှောက်ကြည့်ရင်း ရောက်လာတာပါ”

သိန်းဖေ အပါအဝင် အမျိုးသား သုံးဦး ပါဝင်သော အရက်ဝိုင်းတွင် ဝက်သားပေါ်ပြီးပြီးချင်း ချက်ချင်း ထုတ်ယူထားသော ဝမ်းတွင်းသားနှင့် သွေးခဲများကို အမြန် ချက်ပြုတ်ကာ အရက်နှင့် မြည်းနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အရက်ဝိုင်းထဲတွင် အသက်(၆၀)အရွယ်ခန့် အသက်ကြီးသူ တစ်ယောက်ပါသည်။ ရဲအုပ် သက်မောင်နှင့် သိန်းဖေတို့ နှစ်ယောက်နှုတ်ဆက် စကားပြောကြားနေကြစဉ်တွင် အရက်ဝိုင်းထဲမှ ဂင်တိုတို လူရွယ်တစ်ယောက်က ဝိုင်းထဲမှထကာ အိမ်နောက်ဖေးဘက်ဆီသို့ မယောင်မလည်ဖြင့် ထွက်သွားသည်။ မျက်စိလျင်သော ရဲအုပ် သက်မောင်

က ထိုလူ၏ခါးကြားတွင် ဓား
မြှောင် တစ်ချောင်း ထိုးထား
သည်ကို မြင်တွေ့လိုက်သည်။

သိန်းဖေသည် ရဲအုပ်
သက်မောင် ဝက်ပေါ်သည့်အ
ချိန်ကျမှ ရောက်လာသည်ကို
မလုံမလဲဖြစ်နေဟန်ဖြင့် မျက်နှာ
အမူအရာပျက်နေသည်။

ဤသည်ကိုလည်း ရဲ
အုပ် သက်မောင်က ရိပ်စားမိ
သောကြောင့် သူ့သိချင်တာကို
စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်
သည်။

“ကျွန်တော် ငယ်ငယ်
က ရန်ကုန်မြို့ ဆင်မလိုက် ဝက်
သတ်ရုံနားမှာ နေဖူးတယ်ဗျ။
ဝက်သတ်သမား အလုပ်က အ
ကုသိုလ် ကြီးတယ်ဆိုပေမယ့်
တရုတ်ဝက်ကုန်သည်တွေကြား
မှာ တော်တော်သြဇာရှိတာပဲ။
ဝက်တွေကို နေ့စဉ်အများကြီး
သတ်ပေးရတာဆိုတော့ ဝက်
သတ်သမား သုံးလေးယောက်
လောက်ထားကြရတယ်။ ဝက်
သတ်သမား ဆိုတာတောင်
တော်ရုံတန်ရုံ အဆင့်နဲ့မရဘူး။
ဝက်တစ်ကောင်ကို ဓားမြှောင်
တစ်ချက်နှုန်းနဲ့ သတ်နိုင်သူကို

မှ ရွေးပြီးငှားထားတာဗျ။ ကြေး
စားဝက်သတ်သမားတွေပေါ့ဗျ။
ဝက်မသတ်ခင်မှာရော သတ်ပြီး
တဲ့အချိန်မှာပါ ဝက်သတ်သမား
တွေ ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ အရက်
အမြည်းတွေနဲ့ ညှော်ခံပြုစုပေး
ကြရတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ညှော်ခံ
ပြုစုစရိတ်ကို အပိုကြေးပေးကြ
ရတယ်။ ဝက်သတ်သမားတွေ
သူတို့အိမ်မှာစားဖို့ကိုလဲဝက်သား
တွေကို ပေးကြရသေးတယ်ဗျ။
ဒါကြောင့် ဝက်သတ်သမားဆို
တိုင်း အထင်သေးလို့ မရဘူး။
သူ့ပညာနဲ့သူ ထူးချွန်နေကြတာ
ပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်တော့် ယောက်
ဖ လိုနေမှာပေါ့ ဗိုလ်ကြီးရာ။
ကျွန်တော့်ယောက်ဖ အုန်းငွေ
ကလဲ ကျွမ်းသလား မမေးနဲ့
ဗိုလ်ကြီးရာ။ သိပ်လျင်တယ်။
လက်လဲယဉ်တယ်။ သိပ်ကျွမ်း
တယ်။ ချက်ကောင်းကို တစ်
ချက်နဲ့ ပွဲသိမ်းနေကျပါ ဗိုလ်
ကြီး”

“ဟုတ်လား၊ ပြစမ်းပါ
ဦး ဘယ်သူလဲ”

“စောစောက ဝိုင်း
ထဲက ထွက်သွားတဲ့ကောင်ပေါ့

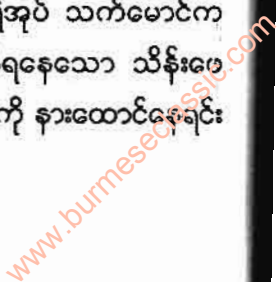
ဗျာ”

“ခင်ဗျား ယောက်ဖက
ဒီလောက်တောင်ပဲ လက်လျင်
လက်ယဉ်နေသလား၊ ကျွမ်းနေ
သလားဗျာ”

“ဗိုလ်ကြီးကို တစ်နေ့
နေ့မှာ လက်တွေ့ပြလိုက်ချင်
တယ်။ သူ့ထက် သူ့အဖေ
ကျွန်တော့် ယောက်ဖက ပိုပြီး
လက်လျင် ပိုပြီး ကျွမ်းတယ်တဲ့။
အခု အသက်ကြီးလာလို့ အဲဒီ
အလုပ်ကို စွန့်လိုက်တာတဲ့။ သူ
အမွေကို သားကိုလက်ဆင့်ကမ်း
သင်ပေးထားတာတဲ့။ ကျွန်တော်
လဲ ကျွန်တော့်မိန်းမ စိန်တုတ်
ပြောပြထားလို့ သိနေတာပါ”

ထိုအချိန်တွင် သိန်းဖေ
၏ မိန်းမ စိန်တုတ်က ရေခွေး
ကြမ်းနှင့် လက်ဖက်ပွဲလာချပေး
သည်။ မစိန်တုတ်သည် နာမည်
နှင့်လိုက်ဖက်အောင်ပင် တုတ်
တုတ်ခိုင်ခိုင်ရှိလှသည်။ ညိုချော
ကြီးမဟုတ်သော်လည်း လုံးကြီး
ပေါက်လှ မျှစ်စို့ကြီးနယ် ခန့်
ထည် တည်ကြည်ပုံရသည်။

ရဲအုပ် သက်မောင်က
အရက်ရှိန်ရနေသော သိန်းဖေ
၏ စကားကို နားထောင်နေရင်း

က နေအိမ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို လေ့လာ အကဲခတ်ရင်း လက်ဖက်တစ်ဖွန်းကို စားလိုက်ပြီး ရေခဲခွေးကြမ်း တစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသားကြီးကလည်း ဝိုင်းထဲမှထကာ သိန်းဖေတို့ အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်ဆီသို့ ထွက်သွားသည်။ သိန်းဖေယောက္ခမ မစိန်တုတ်၏ ဖခင် ဦးစိန်သန်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ရဲအုပ် သက်မောင်က တွေးလိုက်သည်။

ဝက်သတ်သမား အုန်းငွေလည်း ပေါ်မလာတော့ဘဲ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ရဲအုပ် သက်မောင်နှင့် ဦးဘလှတို့လည်း ရောက်တတ်ရာရာ စကားတွေကို ပြောကြားပြီး သိန်းဖေကို နှုတ်ဆက်ကြကာ ဦးဘလှ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

ရဲအုပ် သက်မောင်က မြို့ရဲစခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင်ဒုရဲ

အုပ် ရှိန်းအောင်နှင့် ကျိတ်၍ တိုင်ပင်ကြသည်။

“လူသတ် တရားခံ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသူ မသင်္ကာစရာ ကောင်းသူတွေကတော့ ဦးစိန်သန်းနဲ့ သူ့သားအုန်းငွေတို့ နှစ်ယောက်ကိုပဲတွေ့နေရပြီဗျ။ ဒီတော့ကာ ကိုရှိန်းအောင်က နယ်ထိန်းရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးကို အဲဒီရွာထဲမှာ အသွင်ယူလေ့လာ စုံစမ်းဖို့လုပ်ပါ။ ရွာထဲက အမာခံ သတင်းပေး တစ်ယောက်ကိုလဲ လက်သပ်မွေးပြီး သူတို့သားအဖကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားပါ။ ထူးခြားချက်တွေ့ရင် ချက်ချင်း သတင်းပို့ခိုင်းပါ”

“စိတ်ချပါ ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော် အမြန် စီစဉ်ပေးပါမယ်”

“ကျွန်တော်က မြို့ပေါ်မှာရော နွားပွဲဈေးမှာပါ လှည့်လည် စုံစမ်းပါမယ်။ အမာခံ သတင်းပေး တစ်ယောက်ကိုလဲ နွားပွဲဈေး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လှုပ်ရှားခိုင်းထားတယ်။ ကျွန်တော့် တွေ့ရှိချက်နဲ့ ခင်ဗျားရဲ့တွေ့ရှိချက်ပေါင်းစပ်ပြီး အဖြေရှာကြတာပေါ့ဗျာ။ အဖြေ ထွက်လာ

တော့မှာပါ။ မကြာတော့ပါဘူး”

“ကျွန်တော်လဲ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါမယ်။ လူသတ် တရားခံကို သုံးလကျော်လာတဲ့ အထိ မမိသေးလို့ ရွာသူရွာသားတွေက ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ကို အထင်သေးနေကြပါတယ်။ ကွယ်ရာက နေပြီး အမနာပစကားတွေနဲ့ ကဲ့ရဲ့အပြစ်တင်နေကြပါတယ်။ ကျွန်တော်လဲ ရှက်လှပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဒီလူသတ် မှုကို အမြန်ဆုံးပဲ အဆုံးသတ်ချင်လှပါပြီ ဗိုလ်ကြီးရာ”

“လူမနော လူသဘော သဘာဝတွေကတော့ ဒီလိုပါပဲဗျာ။ မထူးဆန်းတော့ပါဘူး။ လမ်းဆုံရင် ရွာတွေ့တော့မှာပါ။ စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့။ ကျွန်တော် ပြောသလိုသာ လုပ်။ လူသတ် တရားခံကို ဖမ်းမိတော့မှာပါ။ ကဲ သွားတော့ စိတ်အေးအေး ထားပြီး ခင်ဗျား လူ့အတွက် လှုပ်ရှားခိုင်းပါ”

“လေးစားပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

ဒုရဲအုပ် ရှိန်းအောင်က ရဲအုပ် သက်မောင်ကို အလေးပြုကာ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်ခွာ

သွားသည်။

ရဲအုပ် သက်မောင်က ကျော်မြ အကြောင်းကို တွေးတောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သိန်းဖေ၏ အိမ်တွင် အဝင်အထွက်များနေသည့်အပြင် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထိုအိမ်မှာပင် အိပ်စက်နေလေ့ရှိသည့် ကျော်မြ ဘာကြောင့် အဖတ်ခံရသလဲ။ ငွေကြောင့်လား။ မိန်းမကြောင့်လား။

ကျော်မြက မယားတရားရှားနေသူ။ နောက်မိန်းမမြန်မြန် ယူချင်နေသူ။ သူ့ကို မုဆိုးမတစ်ခုလပ် အမျိုးသမီးတိုင်းက လည်း ရွံ့မုန်းအော့နှလုံးနာနေကြသည်။ အမျိုးသမီးတိုင်းက လက်မခံကြဘဲ ငြင်းပယ်ခံနေရသော ကျော်မြ၊ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဦးကိုများ ကြံရွယ်မိ၍ အသတ်ခံလိုက်ရတာလား။

လူငယ်၊ လူရွယ်တစ်ဦး ဦး၏ လက်ချက်လား။ သိန်းဖေ အုန်းငွေ နှင့် ဦးစိန်သန်းတို့၏ လက်ချက်များလား။

ထောင့်စုံဘက်စုံမှ စဉ်းစားနေဆဲမှာပင် ရဲအုပ် သက်မောင်၏ အမာခံသတင်းပေးက

နွားပွဲဈေး အရက်ဆိုင်မှသတင်းကို လာရောက် ပြောပြသည်။

“ကန်ညီနောင်ရွာက ကိုသိန်းဖေရဲ့ ယောက်ဖအုန်းငွေက အရက်မူးမူးနဲ့ဝားကြိမ်းကြိမ်း နေတယ် ဆရာ။ အရက်ဝိုင်းမှာ သူ့ကို ဝက်ပဲသတ်ဖူးရုံနဲ့ ကြားမနေနဲ့ နွားကိုရော တစ်ချက်တည်းနဲ့ သတ်နိုင်ပါ့မလားလို့ ဘေးရွာက လူတွေက မခံချင်အောင် နောက်ပြောင်ကြတာကို အုန်းငွေက ဒေါကန်ပြီး နွားကိုလဲ တစ်ချက်တည်းနဲ့ သတ်နိုင်တယ်။ လူကိုလဲ တစ်ချက်တည်းနဲ့သတ်နိုင်တယ်။ မိုက်တဲ့ကောင်ထွက်ခဲ့ကြ။ ဟောဒီဝားက လူကို တစ်ချက်တည်းနဲ့ အသေသတ်ခဲ့တဲ့ဝားကွ။ မမြင်ဖူးရင်ကြည့်ထားကြဆိုပြီး ဖွေးဖွေးလက်နေတဲ့ ဝားမြှောင်ကို ထုတ်ပြ ကြိမ်းမောင်းခြိမ်းခြောက်နေလို့ သူ့ယောက်ဖကိုသိန်းဖေက အုန်းငွေကို ဝိုင်းထဲက ဆွဲထုတ်သွားရတယ်။ ကိုသိန်းဖေက ဝိုင်းထဲက လူတွေကိုလဲ ဒီကောင်က မူးရင်သွေးဆိုးလို့ပါ။ အရူးချိုးပန်းပြောနေတာတွေကို ငွေမယူကြပါနဲ့ဗျာ။ တောင်းပန်

ပါတယ်လို့ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဆွဲထုတ်သွားတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“သူ့အဲဒီလို သောင်းကျန်းနေတာကို မင်း သက်သေပြနိုင်သလား”

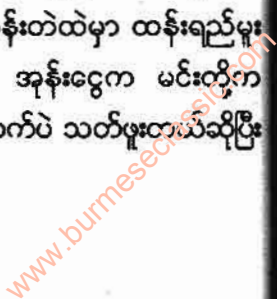
“သက်သေ ပြနိုင်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။ မှုခင်းရှုထောင့် ဂျာနယ်က ရုံးခွဲတာဝန်ခံ မှုခင်းသတင်းထောက် ကိုညီညီက အသံ ဖမ်းထားပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ငါ့ညီရား ကိုညီညီနဲ့ ငါ ဆက်သွယ်လိုက်ပါ့မယ်”

ရဲအုပ် သက်မောင် အနည်းငယ် အသက်ရှူ ချောင်းသွားလော့ ဘာ့သည်။

တစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင် ဒုရဲအုပ် ရှိန်းအောင်က လည်း ကန်ညီနောင်ရွာသို့ စေလွှတ်ထားသော သူ့နယ်ထိန်းရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် မြင့်ဆွေထံမှ ထူးခြား သတင်းရထားကြောင်း သတင်းပေးကာ ရဲအုပ်သက်မောင်ကို ရှင်းပြသည်။

“ရွာပြင် လယ်ကွင်းထဲက ထန်းတဲထဲမှာ ထန်းရည်မူးနေတဲ့ အုန်းငွေက မင်းတို့က ငါ့ကို ဝက်ပဲ သတ်ဖူးတာသိဆိုပြီး

အထင်သေးနေကြတယ်။ ဆိတ်
ကို သတ်ရမလား။ ကျွဲ၊ နွားကို
သတ်ရမလား။ တစ်ချက်တည်း
နဲ့ သေစေရမယ်။ ဘယ်သူ
လောင်းကြေးထပ်ရဲသလဲ။ စ
ကားကို ကုန်အောင်ပြောလိုက်
မယ်။ လူကိုလဲ တစ်ချက်တည်း
နဲ့အသေသတ်နိုင်တဲ့ကောင်ကွ။
မယုံမရှိနဲ့ လက်တွေ့ပဲဟေ့” လို့
ကြားဝါနေတယ်တဲ့ ဗိုလ်ကြီး။
အဲဒီစကားတွေကို သူ့အဖေနဲ့
သိန်းဖေက ကြားသွားလို့ ဒီ
ကောင်တော့ အသံကြောင့်ဖား
သေတော့မယ်လို့ ကြိမ်းမောင်း
နေကြတယ်တဲ့။ ဦးစိန်သန်းက
အခုဆိုရင် အုန်းငွေကို အိမ်
ပြင်လုံးဝ ထွက်ခွင့်မပေးတော့
ဘူးတဲ့။ သောက်ချင်တဲ့အရက်
နဲ့ ထန်းရည်ကို အိမ်ထဲမှာပဲ
သောက်ရမယ်လို့ တားမြစ်ထား

တယ်တဲ့။ သိန်းဖေကလဲ နောင်
ဆိုရင် အုန်းငွေကို နွားပွဲဈေး
ဘယ်တော့မှ မခေါ်တော့ဘူးလို့
ညည်းညူနေတယ်တဲ့ ဗိုလ်
ကြီး”

“ရဲကို အထင်သေးတဲ့
ကောင်တွေ တွေ့ကြသေးတာ
ပေါ့ကွာ”

ရဲအုပ် သက်မောင်က
ဒုရဲအုပ်ရှိန်းအောင်၏သတင်းပေး
စကားကို ကြားလိုက်ရသော
အခါ မေးကြောကြီးများ ထောင်
တက်လာပြီး ကြိမ်းဝါးလိုက်လေ
ရာ ဒုရဲအုပ် ရှိန်းအောင်ပင်လျှင်
လန့်ဖျပ်သွားလေတော့သည်။

“ကဲ အခု ချက်ချင်းပဲ
အုန်းငွေနဲ့ သူ့အဖေ ဦးစိန်သန်း
ကို သွားခေါ်ခဲ့ဗျာ။ ပိပိရီရဲခေါ်
ခဲ့နော်။ စခန်းမှာ လူသတ်တရား
ခံကို ပြချင်လို့ပါလို့ပြော။ လူ

သတ်တရားခံက ဦးစိန်သန်းရဲ့
တပည့်ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့ သူ့မိသားစု
နောင်ရေးအတွက်အခေါ်ခိုင်းတာ
ပါလို့ လိမ်လိမ်မာမာပြောခေါ်ခဲ့။
လုံခြုံရေး သတိပီရိယ ရှိကြပါ
စေ။ စခန်းရောက်တာနဲ့ သား
အဖနှစ်ယောက်ကို အချုပ်ခန်း
တစ်ခန်းစီမှာ ခွဲချုပ်ထားပြီးမှ
စစ်မေးမယ်။ ရှင်းရဲ့လား”

“ရှင်းပါတယ် ဗိုလ်
ကြီး”

“ဆက်လုပ်”

“ကဲ အုန်းငွေ မင်း
အမှန်အတိုင်း ထွက်ဆိုဝန်ခံရင်
တော့ သက်သာမယ်။ တို့လဲ
လက်အနာ မခံချင်ဘူး။ မင်းလဲ
အသားနာ မခံချင်နဲ့ကွာ။ မင်း
ကျော်မြကို ဘာကြောင့်သတ်ရ
တာလဲ”

“ဗျာ ကျွန်တော်က
ကျော်မြကို သတ်တယ်လို့
ဘယ် သူကပြောသလဲ။ ကျွန်
တော် လုံးဝမသတ်ပါဘူး ဗိုလ်
ကြီးရယ်။ ကျွန်တော် ကျိန်ဆိုရဲ
ပါတယ်”

“ဟေ့ကောင် သူခိုး
ဟာ ဘယ်တော့မှ ခိုးပါတယ်လို့

“ရဲကို အထင်သေးတဲ့ကောင်တွေ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ဝန်မခံဘူး။ အနာခံပြီးမှပဲ မှားပါ
တယ်လို့ ဝန်ခံလေ့ရှိတယ်။ လူ
သတ်တရားခံတွေလဲ အဲဒီအ
တိုင်းပဲ။ ဘူးခံငြင်းကွယ်နေကြ
တာပဲ။ အနာခံချင်လို့လား။”

“ဗိုလ်ကြီး ရိုက်လဲခံပါ
မယ်။ သတ်လဲခံပါမယ်။ ကျွန်
တော် ကျော်မြကို မသတ်ရိုး
အမှန်ပါဗျာ”

“ဘယ်လိုပဲ
ထွက်ဆို ထွက်ဆို
ကျွန်တော့်ကတော့
ကျော်မြကို
မသတ်တာအမှန်ပါ။
ကျွန်တော့်ကို
လုပ်ကြံထွက်ဆိုသူ
ကိုယ်တိုင်ကလဲ
လူသတ်တရားခံ
ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပါ
ဗိုလ်ကြီး။”

“မင်းက ဝက်တွေကို
တော့ လွယ်လွယ်လေးတစ်ချက်
တည်းနဲ့ သတ်ရဲပြီး ကိုယ့်အ
လှည့်ကျမှ ကြောက်နေပြီလား
ကွ။ လုပ်ရဲရင်ခံရဲမှ ယောက်ျား
ပီသတာကွ”

“ကျွန်တော် လုပ်ရဲရင်
ခံရဲပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်
တော် မလုပ်ရတဲ့ကိစ္စမှာတော့
အချောင်မခံနိုင်ဘူး ဗိုလ်ကြီး”

“မင်းပဲ မင်းရဲ့ ဓား
မြှောင် နဲ့ လူကိုတစ်ချက်တည်း
အသေထိုးသတ်ခဲ့တာ လက်
တွေ့ မယုံမရှိကြနဲ့လို့ နွားပွဲဈေး
မှာရော ရွာထန်းရည်တဲမှာပါ
ကြိမ်းမောင်းကြွားဝါနေတာလေ
ကွ။ မင်း ငြင်းချင်သေးလား”

“အဲဒါကို ကျွန်တော်
မငြင်းပါဘူး။ အဲဒီကောင်တွေက
ကျွန်တော် မခံချင်အောင်စကြ
နောက်ကြ လှောင်ကြ ပြောင်
ကြလွန်းလို့ ကျွန်တော်ကလဲ
အရက်မူးမူး ထန်းရည်မူးမူးနဲ့
ပြန်ပြီး ကြိမ်းမောင်းပြခဲ့တာပါ။
စိတ်ကိုဆွပေးလွန်းလို့ ဒီကောင်
တွေ ဖြန့်သွားအောင် ကြွားလုံး
ထုတ် ပြလိုက်ရတာပါ။ လူရှိန်
အောင် ကြွားလိုက်တာပါ။ ဗိုလ်

ကြီး တွေးကြည့်ပါဦး။ ကျွဲနွား
တွေကို ဓားမြှောင်နဲ့ တစ်ချက်
တည်းသေအောင် ဘယ်လိုလုပ်
သတ်လို့ရမှာလဲ”

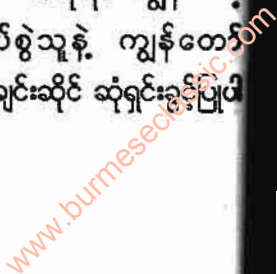
အုန်းငွေ ပြောတာက
လည်း သဘာဝ ကျနေသည်။
သို့သော် ရဲအုပ်သက်မောင်က
အုန်းငွေကို နည်းဗျူဟာ ပြောင်း
လဲကာ ဆက်လက် စစ်ဆေး
သည်။

“မင်းက ကျော်မြကို
ဓားမြှောင်နဲ့ တစ်ချက်တည်း ထိုး
ထွက်ပြေးသွားတာကို မြင်
တွေ့သူက တို့ဆီလာပြီးထွက်ဆို
ထားပြီကွ။ မင်း ငြင်းကွယ်နေလဲ
အပိုပဲ”

“ဘယ်လိုပဲ ထွက်ဆို
ထွက်ဆို ကျွန်တော့်ကတော့
ကျော်မြကို မသတ်တာအမှန်ပါ။
ကျွန်တော့်ကို လုပ်ကြံထွက်ဆို
သူ ကိုယ်တိုင်ကလဲ လူသတ်
တရားခံ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပါ
ဗိုလ်ကြီး”

“အဲဒါက တို့အလုပ်ပါ
ကွ။ မင်းအလုပ်မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်
ကို စွပ်စွဲသူနဲ့ ကျွန်တော်
မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံရှင်းခွင့်ပြုပါ

မိုလ်ကြီး”

အုန်းငွေက ခေသူ မဟုတ်။ အကျိုးသင့် အကြောင်း သင့်တော့ ပြန်ပြောနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ရဲအုပ် သက်မောင်က အုန်းငွေကို အချုပ်ခန်းထဲ ပြန်ထည့်ခိုင်းလိုက်သည်။

အချုပ်ခန်းထဲ မထည့်မီတွင် သက်သေခံအဖြစ် သိမ်းဆည်းထားသော ရော်ဘာဖိနပ် ဘယ်ဘက်စီးကို အုန်းငွေ၏ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်တွင် စီးကြည့်စေသောအခါ အုန်းငွေခြေဖဝါးက ရှည်လျားပြီး ကားနေသောကြောင့် ဖိနပ်နှင့်မတော်သည်ကို သတိပြုမိလိုက်ကြသည်။

အုန်းငွေကို အချုပ်ခန်းထဲထည့်ပြီး သူ့အဖေ ဦးစိန်သန်းကို အချုပ်ခန်းထဲမှ ထုတ်ကာ စတင် စစ်ဆေးကြသည်။

ရှေးဦးစွာ အုန်းငွေကဲ့သို့ပင် ဦးစိန်သန်း၏ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်တွင် ရော်ဘာဖိနပ် ဘယ်ဘက်ကို စီးကြည့်စေသောအခါ ခြေဖဝါးနှင့်ဖိနပ်တစ်သား တည်းကျနေသည်။ အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်နေလေသည်။

ဦးစိန်သန်း ဟန်ပန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ မျက်စိမျက်နှာပျက်ယွင်းသွားသည်။ ရဲအုပ် သက်မောင်က ခေါင်းတစ်ဆတ် ဆတ်ညှိတ်ကာ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ်ရှိန်းအောင်ကို ပြောလိုက် သည်။

“ကိုရှိန်းအောင် ဟိုကောင် အုန်းငွေကို ပြန်လွှတ်လိုက်တော့ ရပြီ။ တရားခံကို မိပြီကွ။ တို့ကိုစိန်ခေါ်ခဲ့တဲ့ လူသတ်တရားခံကို လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်လိုက်ပြီကွ”

ဒုရဲအုပ်ရှိန်းအောင်က ရဲအုပ်သက်မောင်၏ စကားကို နားလည် သဘောပေါက်သွားသော်လည်း ဦးစိန်သန်းက လုံးဝ နားမလည် ယောင်တိယောင်ချာဖြင့် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဇေဝေဝေါဖြင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာကာ ရဲအုပ် သက်မောင်ကို ဒေါသသံဖြင့် မေးသည်။

“မိုလ်ကြီး လူတွေ ကျွန်တော်တို့ကို လာခေါ်ကတည်းက လူသတ် တရားခံကို

မိထားပြီဆို။ ကျွန်တော့်တပည့်ဆို။ သူက သူ့မိသားစုနောင်ရေးအတွက် မှာချင်တာရှိလို့ဆို။ အခုတော့ ကျွန်တော်တို့ သားအဖကိုအချုပ်ခန်းထဲထည့်ထားတာ ဘာသဘောလဲ။ ဒါဟာ ရဲကျင့်ရဲကြံ ယုတ်မာလုပ်ကြံတာလား”

“ဒီမှာ ဦးစိန်သန်း ခင်ဗျား ပြောချင်တာ ပြောလို့ရတယ်။ ခင်ဗျားတောင် ကျွန်တော်တို့ကို လှည့်စားတဲ့နည်းနဲ့ ခါးပုံစကို ပြောင်းပြန်ဝတ်ပေးပြီး တန်ပြန် လုပ်ခဲ့သေးတာပဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ရဲကျင့်ရဲကြံ ကြံတယ်ဆိုတာက အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ဖို့ဗျ။ မတရားတာကို တရားတဲ့နည်းနဲ့ ပြသနိုင်ဖို့ဗျ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ရှောင်တိမ်းနေတဲ့ လူသတ်ကောင်ကို တရားနည်းလမ်းတကျ ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့ဗျ။ ရှင်းရဲ့လား”

“ကျွန်တော့်ကို လူသတ်တရားခံအဖြစ် ဖမ်းဆီးရအောင် ဘာအထောက်အထားရှိလို့လဲ”

“ရှိပါပြီကောဗျာ။ ခင်ဗျား စောစောကစီးပြတဲ့ ရော်

ဘာဖိနပ်ဘယ်ဘက်က ခင်ဗျား သတ်ခဲ့တာကို သက်သေအဖြစ် ထွက်ဆိုပေးနေတဲ့ သက်မဲ့ သက်သေပဲဗျ။ သက်ရှိ သက်သေကမှ ပြောင်းလဲထွက်ဆို ကောင်း ထွက်ဆိုဦးမယ်။ သက်မဲ့သက်သေကတော့ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲပြီး မထွက်ဆိုဘူးဗျ”

“တော်တော် ရယ်စရာကောင်းတဲ့စွပ်စွဲချက်ပဲ။ ဖိနပ်နဲ့ ခြေထောက်တော်ရုံမျှနဲ့ တရားခံဆိုရင် အဲဒီဖိနပ်ကို လူ (၁၀) ယောက် စီးခိုင်းကြည့်ပါလား။ အနည်းဆုံး သုံးယောက် လောက်ကတော့ အဲဒီဖိနပ်နဲ့ တော်နေမှာပဲ။ ဒါဆိုရင် အဲဒီဖိနပ်နဲ့ တော်နေသူတွေဟာ တရားခံတွေပဲလား”

“ဪ တော်တော် လာတဲ့ လူကို။ ခင်ဗျားလို ပုစွန်ဆိတ် ဦးနှောက်လောက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက လူတိုင်းကို မဖမ်းဘူးဗျ။ မတော်မတရား မချုပ်နှောင်ဘူးဗျ။ အမှုနဲ့ ကွင်းဆက်ရှိသူတွေကိုသာ ခေတ္တခဏချုပ်နှောင် စစ်ဆေးကြတာ။ အဲဒီဖိနပ်နဲ့တော်

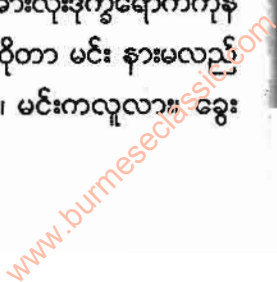
တဲ့လူတိုင်းကို တရားခံလို့လဲ မစွပ်စွဲပါဘူး။ ခင်ဗျားကိုတော့ တရားခံအဖြစ် စွပ်စွဲရုံသာမက ဘူး။ တရားခံ အစစ်ပါလို့ ရဲရဲကြီး ပြောရဲပါတယ်ဗျ။ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ သက်သေပြပါဦး”

“ဟောဒီမှာကြည့်။ ဒီဖိနပ်ရဲ့ထိပ်ဖျားမှာ အင်္ဂလိပ်လို (ST)လို့ သဘောဆေးနဲ့ ရေးထားတာ၊ ဘယ်သူ့ လက်ရေးထင်သလဲ။ ဦးစိန်သန်းရဲ့ဖိနပ်နဲ့ သူများရဲ့ ဖိနပ်တွေမမှားအောင် ရေးထားတာ။ ဖိနပ်ကို ရေနဲ့ ဆေးကြောကြည့်မှ ခပ်မှိန်မှိန်လေးပဲ မြင်ရတဲ့ စာလုံးတွေ။ ခင်ဗျား ငြင်းချင်သေးလား။ ကျွန်တော်က လူသတ်မှုဖြစ်ပြီး ကတည်းက ရွာသူရွာသားတွေ ထဲမှာ(စနဲ့သ)ပါတဲ့နာမည်တွေကို စုဆောင်း စုံစမ်းခဲ့တာ။ ကိုစိန်သောင်းက တစ်ခြားရွာကို ပြောင်းသွားတာကြာပြီ။ ဦးစိုးသာကလဲ သေဆုံးသွားပြီ။ ဦးစိုးသော်ကလဲ လေဖြတ်နေတယ်။ ဦးစိန်သွင်ကလဲ နာတာရှည်ရောဂါသည်။ မောင်စန်းသော်

ကလဲ နေ့ကျောင်းတက်နေတဲ့ ကျောင်းသားလေး။ မောင်စိုးသက်ကလဲ နာမည်ပျက်မရှိတဲ့ ရိုးသားသူ့ကိုစည်သူကကျောင်းဆရာ၊ ကိုစိုးသန်းက ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ သား။ အားလုံးဟာ အမှုနဲ့ ပတ်သက်မှုမရှိကြဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ ဦးစိန်သန်းတစ်ယောက်ပဲ မသင်္ကာသူအဖြစ် သံသယဝင်ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့က မပိုင်ရင်လုံးဝ မကိုင်ပါဘူး။ ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားခဲ့တာပါ--

“ဖြစ်ချင်တော့ ခင်ဗျား သား အုန်းငွေဆီက သဲလွန်စရခဲ့တာပဲ။ အုန်းငွေ မူးမူးနဲ့ကြားဝါလွန်းနေတော့ ခင်ဗျား အိမ်ထဲမှာ အုန်းငွေကို ကျိတ်ပြီး ကြိမ်းမောင်းပြောဆို ဆုံးမနေခဲ့တာလေ။ “မင်း အဲဒီလိုသာ ကြားဝါနေရင် အသံကြောင့်ဖားသေ၊ အမေ့ကြောင့် လူသိဆိုသလိုပဲ ငါထောင်ထဲမြန်မြန်ရောက်အောင် တွန်းပို့နေတာနဲ့အတူတူပဲ။ ငါ ရဲတွေကို လှည့်စားနိုင်ခဲ့သမျှ အားလုံးဒုက္ခရောက်ကုန်ကြမယ်ဆိုတာ မင်း နားမလည်ဘူးလား။ မင်းကလူလား။ ခွေး

လား။ လူဆိုရင် နားလည်ရမယ်။ ကိုယ့်အဖေ ဒုက္ခရောက်မယ့် လုပ်ရပ်တွေကို မလုပ်ရဘူးကွ”လို့ ဆုံးမခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား--

“ခင်ဗျား ငြင်းကွယ်နေလဲ အပိုပါပဲဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ သားအဖ ကျိတ်ပြီး ပြောဆိုနေကြတဲ့ စကားသံတွေကို အိမ်အောက်မှာရောက်နေသူက အကုန်ကြားခဲ့တာဗျ။ ကြားခဲ့သူက ရဲမျက်စိရဲနားဆိုပါတော့ဗျာ။ အဲဒီ ရဲမျက်စိ၊ ရဲနားဆိုသူက သက်ရှိ သက်သေပဲ ဦးစိန်သန်း

ရေ။ နောက်သက်ရှိ သက်သေတစ်ဦးကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ရင်သွေး ခင်ဗျားရဲ့ သားအရင်းအုန်းငွေပဲ။ သူ့ ထွက်ဆိုချက်တွေကို အသံဖမ်းထားပါတယ်။ နားထောင်ချင်သေးလား။ ဖွင့်ပြရမလား”

“တောက်---ဟင်း”

ဦးစိန်သန်းထံမှ တောက်ခေါက်သံပြင်းပြင်း တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီ ဟင်းခနဲ မြည်သော သက်ပြင်းချသံကြီးကလည်း စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့ဖွယ် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ခေါင်းငိုက်

စိုက်ကြီး ကျသွားကာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

သည်တော့မှ ရဲအုပ် သက်မောင်က လေပြည်က လေးဖြင့် ဦးစိန်သန်းကို ဖျောင်းဖျ နားချသည်။

“ကဲ ဦးစိန်သန်း ဖြစ်

ပျက်ပြီးမှတော့လဲ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဗျာ။ လောကခံ လှိုင်းရိုက်ခတ်မှု ဒဏ်ခံရတယ်လို့ပဲ ဖြေသိမ့်ပါတော့။ လုပ်ရဲရင် ခံရဲရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကိုပဲမွေးပါတော့။ ကျွန်တော်သိချင်တာက ခင်ဗျား အသက်အရွယ်နဲ့ ဒီလိုလူသတ်မှုမျိုးကို ဘာကြောင့်များကျူးလွန်ရသလဲဆိုတာ သိပ်သိချင်နေတယ်ဗျာ”

ဦးစိန်သန်းက ဦးခေါင်းမော့လာသည်။ ရဲအုပ် သက်မောင်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ကာ ချောင်းဟန့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ သူပင်ကိုဟန့်လေသံမှန်မှန်ဖြင့် ရှင်းပြဝန်ခံသည်။

ဒုရဲအုပ် ရိုန်းအောင်က အသံဖမ်းစက်ဖြင့် အသံဖမ်းနေသည်။

နောက်သက်ရှိ သက်သေတစ်ဦးကတော့

ခင်ဗျားရဲ့ ရင်သွေး ခင်ဗျားရဲ့ သားအရင်း

အုန်းငွေပဲ။ သူ့ ထွက်ဆိုချက်တွေကို

အသံဖမ်းထားပါတယ်။

နားထောင်ချင်သေးလား။ ဖွင့်ပြရမလား

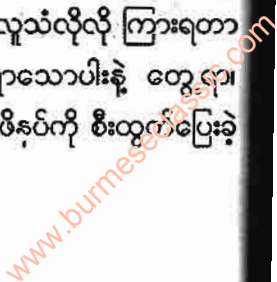
“ဒီကောင် ကျော်မြက ဆွေမရှိမျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက် မုဆိုးဖိုဖို ကျွန်တော့်သမက်နဲ့ သမီးက လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းကောင်းကောင်းနဲ့ ကျွေးမွေး ကူညီနေတာပါ။ ဒီကောင်က စားစရာသာမရှိတယ်။ မိန်းမလဲ အရမ်းလိုချင်နေတဲ့ တဏှာရှူးပါ။ အများကတော့ မယားတရားလို့ လဲခေါ်နေကြပါတယ်။ ကျွန်တော့် သမက် သိန်းဖေ ကွယ်ရာမှာ ကျွန်တော့်သမီး စိန်တုတ်ကို ဒီကောင်က ရိတ်တိ သွေးတိုးစမ်းလာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့် သမီးကလဲ လင်ရယ် အဖေရယ် မောင်ရယ်ကြားမှာ ပြဿနာ အကျယ်အကျယ်ဖြစ်မှာစိုးရိမ်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘဲ ဒီကောင်ကို ရှောင်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါကိုပဲ ဒီကောင်က သူ့ကို ကျွန်တော့်သမီးက စိတ်ပါလာပြီ အထင်နဲ့ အတင့်ရဲလာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကျမှ သမီးက လင်နဲ့မောင်ကို လုံးဝအသိမပေးဘဲ ကျွန်တော့်ကို တိုင်ပြော ခဲ့ပါတယ်--

“ကျွန်တော် အဲဒီ အချိန်ကတည်းက ဒီကောင်ကို

လမ်းစပျောက် သတ်ပစ်ချင်ခဲ့တာပါ။ သမီးကိုတော့ သတိနဲ့ နေဖို့ပြောထားပါတယ်။ နောက်မှ သိန်းဖေကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြပြီး ဒီကောင်နဲ့ မပေါင်းသင်းဖို့ အဆက်အသွယ် ဖြတ်ဖို့ ပြောပြမယ်လို့ ကြံရွယ်ထားတာပါ။ သိန်းဖေ သိသွားရင်လဲ မယားထိ ဓားကြည့်ဖြစ်မှာ သေချာတယ်။ ဒါကြောင့် အသက်ကြီးနေတဲ့ ကျွန်တော်က ဒီပြဿနာကို ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းပေးမယ်လို့ စဉ်းစားထားခဲ့ပါတယ်။ ကျော်မြ၊ ဒီကောင်တော်တော် မိုက်ရိုင်းလွန်းတဲ့ ကောင်ပါ ဗိုလ်ကြီးရာ။ ကျွေးတဲ့လက်ကို ပြန်ကိုက်တဲ့ ခွေးထက်ဆိုးတဲ့ကောင်။ အရိပ်နေနေ၊ အခက်ချိုးချိုး လုပ်ရက်တဲ့ကောင်ပါ။ ဖေသိန်း အိမ်မှာ မရှိတုန်းမှာ စိန်တုတ်ကို အဓမ္မကျင့်ကြံဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်လဲ မထင်မှတ်ဘဲ သူတို့ အိမ်အောက် အချိန်မီရောက်သွားလို့ ကျွန်တော့်သမီးအရှက်တကွ ကိုယ်ကျိုးမနည်းခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်တော်သာ အချိန်မီရောက် မသွားရင် ကျွန်တော့်

သမီးလက်ချက်နဲ့ ဒီကောင် သေမှာအမှန်ပဲ။ ကျွန်တော့် သမီးက သူ့လို ကောင်မျိုးကို ကိုင်ရိုက် သတ်နိုင်တယ်။ လည်ပင်းညစ် သတ်လို့လဲရတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ကို မနည်းထိန်းနေခဲ့ရပါတယ်--

“ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်က ကျော်မြကို အချို့သတ်ပေါင်း။ သူ့အကြိုက် အရက်ကို တဝတပြတိုက်ကျွေး။ သူတော်တော် မူးနေတဲ့အချိန်မှာ သူ့အိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ ချောခေါ်လာခဲ့တယ်။ တော်တော်(ကို မူးနေလို့ မနည်း တွဲခေါ်လာခဲ့ရတာပါ။ ကန်နှစ်ကန်ကြားက တာပေါင်လဲရောက်ရော၊ ဓားမြှောင်နဲ့ တစ်ချက်တည်း ထိုးသတ်ခဲ့တာပါ။ ဆွဲလား ရမ်းလား လုပ်ပါသေးတယ်။ အလောင်းကို မှောက်ခုံထား။ ခါးပုံစကို ပြောင်းပြန်လှည့်စီးထား ပေးခဲ့တာက အဲဒီလိုလုပ်ထားရင် ရဲက ဖမ်းမမိတော့ဘူးလို့ ကြားဖူးနားဝနဲ့ လုပ်ခဲ့တာပါ။ ပြီးခါနီးမှာ လူသံလိုလို ကြားရတာနဲ့ ဒရောသောပါးနဲ့ တွေ့ရာ၊ စွပ်မိရာ ဖိနပ်ကို စီးထွက်ပြေးခဲ့

တာပါ။ ဗိုလ်ကြီးပြောတာ မှန်ပါ တယ်။ ရော်ဘာဖိနပ်က ကျွန် တော့် ဖိနပ်ပါ။ ဖိနပ်မှာ သင်္ဘော ဆေးနဲ့ (S.T)လို့ ရေးထားတာ လဲ ကျွန်တော့် လက်ရေးပါ။ တာရာဖိနပ်ကတော့ ကျော်မြ ဖိနပ်ပါ”

ဦးစိန်သန်းက သူပြစ်မှု ကျူးလွန်ခြင်း အကြောင်းရင်း နှင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ပုံ အလုံးစုံ ကို အသေးစိတ် ရှည်လျားစွာ ပြောကြား ဝန်ခံသွားလေရာ ရဲ အုပ် သက်မောင်၏ ရင်ထဲမှာ တစ်ဆို့နေသော အလုံးကြီး ကျ သွားခဲ့လေပြီ။ ဦးစိန်သန်း အ မောပြေအောင် ရဲအုပ် သက် မောင်က ရေတစ်ခွက် တိုက် လိုက်သည်။

သူ့ဘီချင်တာရှိသဖြင့် ထပ်၍မေးပြန်သည်။

“ဓားမြှောင်က ဘယ် မှာထားသလဲ ဦးစိန်သန်း”

“အုန်းငွေဆီမှာပါ။ ဓား ကလဲ သူ့ဓားပါပဲ။ သူမသိ အောင် ဓားကို ခဏယူဆောင် ထားပြီး ကျော်မြကို သတ်ပြီးမှ ဓားကိုရေဆေးပြီး ပြန်ထားလိုက် တာပါ”

“ဦးစိန်သန်း စီးသွား တဲ့ ဖိနပ်တစ်ရန်ကိုကော၊ ဘယ် သွားဝှက်ထားသလဲ”

“နောက်ဖေး အိမ်သာ ကျင်းထဲမှာ လွင့်ပစ်ထားတာ ပါ”

“အဲဒီဖိနပ်တွေကို လွင့် ပစ်ပြီး ရော်ဘာဖိနပ်အသစ်ကို ချက်ချင်း စီးနိုင်အောင် ဘယ် မှာ ဝယ်ခဲ့တာလဲ”

“အင်း အဲဒီဖိနပ် အ တွက်က ခက်ခက်ခဲခဲကို ကြို လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်သတ် တာကို ဘယ်သူမှမရိပ်မိစေချင် တာကြောင့် ဗိုလ်ကြီးတို့ဖိနပ်ကို သက်သေခံအဖြစ် သိမ်းဆည်း သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန် တော် မြို့ပေါ်ကို ဘယ်သူမှမသိ အောင် ဆိုင်ကယ်နဲ့ တိတ်တ ဆိတ် တက်သွားပြီး ဆိုင်တစ် ဆိုင်က ဝယ်စီးနေခဲ့တာပါ”

“ဦးစိန်သန်း အနေနဲ့ တရားရုံးမှာလဲ ဒီအတိုင်းထွက် ဆိုပေးနိုင်ပါ့မလား”

“ထွက်ဆိုပေးပါ့မယ် ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော့် အရွယ်က သေလို့ရပါပြီ။ သမီးရဲ့ အရှက်နဲ့ မိသားစုပြိုကွဲမှာ စိုးရိမ်သောက

ဖြစ်ပြီး မိဘစိတ်နဲ့ ကျူးလွန်ခဲ့မိ တာပါ”

“အေးပေါ့လေ။ သမီး ဇောကြောင့် ဒေါသစိတ်မှန်သွား လေတော့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့။ ဥပဒေနဲ့ ဖြေ ရှင်းရမှာကို ဒေါသနဲ့ဖြေရှင်းမိ လို့ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားခဲ့ရတာပဲ ဦးစိန်သန်း။ ကျွန်တော်တို့လဲ ဥပဒေဘောင်အတွင်းက ကူညီ နိုင်သမျှ ကူညီပေးပါ့မယ်ဗျာ”

တကယ်တော့ လူ သတ်မှုမပေါ်အောင် တန်ပြန် နည်းသုံးခဲ့သော လူသတ် တ ရားခံကို စခန်းမှူးရဲအုပ်သက် မောင်က လူသတ်တရားခံနည်း တူပင်၊ တန်ပြန်နည်းသုံးခဲ့သည် ကို ဦးစိန်သန်းတစ်ယောက် လုံး ဝ မသိရှာ။

ရဲအုပ် သက်မောင်၏ တန်ပြန်နည်းကတော့ သူ့သား အုန်းငွေကို တည်ကြက်လုပ်ပြီး သူ့အဖေ လူသတ်တရားခံကို ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးနိုင်လိုက်ခြင်း ပင်တည်း။ ။

မောင်ငြိမ်းသူ (ကြို့ပင်ကောက်)

ဆုငွေချီးမြှင့်မည့် မှုခင်းပဟေဠိ

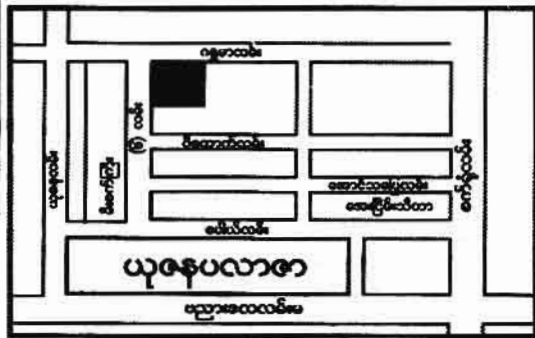
အမှတ် (၇၁)အတွက် အောက်ပါပေးခွန်းများကို ဖြေကြည့်ပါ။

- မေးခွန်းနံပါတ် (၁)** ဝတ္ထုလေးရဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို အနှစ်သာရရှိရှိ ဘယ်လိုပေးရင် ကောင်းမလဲ?
 လူသတ်မှုရဲ့ သဲလွန်စတွေထဲက အဓိကကျတဲ့ သဲလွန်စက ဘာလဲ?
 သည်မှုခင်းဖြစ်ပေါ်ခြင်းရဲ့အကြောင်းအရင်းတွေက ဘာတွေလဲ?
 ဒီမှုခင်းဝတ္ထုတိုကို ဖတ်ပြီး ဘာတွေ သင်ခန်းစာယူသင့်သလဲ?

အဖြေလွှာများကို သီးခြားလျှောက်လွှာဖြင့် ဖြေဆို၍ မှုခင်းရှုထောင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်းရုံး (အမှတ်၉၆၊ မဟာသုခလမ်း၊ ကျီတော်ရပ်ကွက်၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့)သို့ လိပ်မူ၍ (၁၀-၁၀-၂၀၁၃)နေ့နောက်ဆုံးထား၍ ပေးပို့ကြပါရန်နှင့် ဖြေဆိုကြရာ၌ အဓိကအချက်ကို လိုတိုရှင်းသာ ဖြေကြပါ။ ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်ကို ရှည်လျားစွာ ရေးသားထားပါက ထည့်သွင်းစဉ်းစားမည် မဟုတ်ပါ။

- ၁။ ဆုငွေရရှိသူများသည် နိုင်ငံသားမှတ်ပုံတင်နှင့်အတူ မှုခင်းရှုထောင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်းရုံး တည်ရှိရာ နေရာတွင် ကိုယ်တိုင်လာရောက် ထုတ်ယူနိုင်ပါသည်။

တောင်ပေါ်သာ ဟိုတယ်

အမှတ်(R-1)၊ ဂန္ဓမာလမ်း နှင့် (၆)လမ်းထောင့်၊ မင်္ဂလာဥယျာဉ်ကြီးတော်အိမ်ယာစီမံကိန်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့ ။

ဖုန်း - ၂၉၂၉၂၊ ၂၉၆၈၄၆၊ ၂၉၂၆၈၊ ၂၀၅၈၅၄၊ ၂၀၅၄၀၄၊ ၂၀၅၈၈၉

အပြိုင်ချစ်နဲ့ အချစ်ပြိုင်

တင်တင်စိန်လင်း (နတ်တတ်)

“အပြိုင်ချစ်နဲ့ အချစ်ပြိုင်”
မောင်မောင်စိန်လင်း
(နတ်မောက်)

(၁)

“အမည် - ဒေါက်တာ
ချစ်ဆန်းမောင်”

“ပညာရေး - M.B.,
B.S ရန်ကုန်၊ မြန်မာ”

“သင်တန်း တက်လို
သည့် ရည်ရွယ်ချက်”

“သင်တန်းအောင်ပြီး ဒီ
တက္ကသိုလ်မှာ တစ်နှစ်ဆရာအ
ဖြစ် တာဝန်ထမ်းပြီး၊ ရန်ကုန်၊
မြန်မာမှာ အဆင့်မြင့် သူနာပြု
သင်တန်းကျောင်းဖွင့်ရန် ဖြစ်ပါ
သည်”

ဒေါက်တာ ချစ်ဆန်း
မောင်သည် စင်ကာပူ နိုင်ငံရှိ

“သက်ရှည်၊ ကျန်းမာ၊ ငြိမ်းချမ်း
ကမ္ဘာ သူနာပြုတက္ကသိုလ်” သို့
တက်ရောက် ပညာသင်ကြားရန်
လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ပညာ
သင်ကြားခွင့်ရရှိသောကြောင့် ဘွဲ့
ရရှိသည်။ ဆရာအဖြစ် တစ်နှစ်
တာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

ဒေါက်တာ ချစ်ဆန်း
မောင်သည် ဉာဏ်ကောင်းသူ
ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်သန်ပြန်သူ

လည်း ဖြစ်သည်။ အသားမဖြူ
မညို။ အရပ်မှာ (၅)ပေ (၈)
လက်မ တဏှာအားသန်သူ ဖြစ်
သည်။ အမျိုးသမီးများနှင့် ရင်း
နှီးစွာ နေတတ်သူဖြစ်သည်။ မနာ
လိုသူများက သူ့ကို(နာဘူး)ဟု
အပုပ်ချလေ့ရှိသည်။

သို့ကြောင့် လည်း
(သက်ရှည်၊ ကျန်းမာ၊ ငြိမ်းချမ်း
ကမ္ဘာသူနာပြုတက္ကသိုလ်) အစု
ရှယ်ယာဝင်ပိုင်ရှင် (ဒေါ်မာဂရက်)
နှင့် ရင်းနှီး ပတ်သက်ခဲ့သည်။
(တဏှာဝါသော ဗဟုကိစ္စော)
ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်မာဂရက်
မှာ အမေရိကန်တွင် နေသော
ခင်ပွန်းရှိသောကြောင့် ဒေါက်တာ
ချစ်ဆန်းမောင်နှင့် ချစ်လို့သာ ရ
ပြီး ညားလို့ မရပါ။

ဒေါ်မာဂရက်သည်
ဒေါက်တာချစ်ဆန်းမောင်အပေါ်
သံယောဇဉ်ရှိသည်။ သူ၏ဆန္ဒကို
ဖြည့်ဆည်းပေးလိုသော ဆန္ဒရှိ
သည်။ သို့အတွက်လည်း ရန်
ကုန်မြို့တွင် ဒေါက်တာချစ်ဆန်း
မောင် အဆင့်မြင့် သူနာပြုသင်
တန်းကျောင်းဖွင့်လှစ်ရန် ကူညီ
ပံ့ပိုးပေးခဲ့သည်။

ဒေါက်တာ ချစ်ဆန်း

မောင်သည် ရန်ကုန်မြို့တွင်
(သီရိရွှေရည် အဆင့်မြင့်သူနာပြု
သင်တန်းကျောင်း) ဖွင့်ခဲ့သည်။
စင်ကာပူရှိ ဒေါ်မာဂရက်တို့ပိုင်
သော (သက်ရှည်၊ ကျန်းမာ၊
ငြိမ်းချမ်းကမ္ဘာ)တက္ကသိုလ်မှ
ဆရာ၊ ဆရာမများကိုပါ ခေါ်ယူ
သင်ကြားပြသစေခဲ့သောကြောင့်
အောင်မြင်ခဲ့သည်။ မန္တလေးမြို့၊
မော်လမြိုင်မြို့တို့တွင်ပါ (သီရိ
ရွှေရည်အဆင့်မြင့် သူနာပြုသင်
တန်းကျောင်း)များ ဆက်ဖွင့်လှစ်
ခဲ့သည်။ သူ၏ကျောင်းမှ သင်
တန်းဆင်း၊ သူနာပြုဆရာမတို့
အား စင်ကာပူ၊ ထိုင်း၊ မလေးရှား၊
ဒူဘိုင်းနိုင်ငံများရှိ ဆေးရုံကြီးများ
သို့ အလုပ်ရရှိရေးကိုပါ ဆောင်
ရွက်ပေးခဲ့သည်။

(၂)

“ကဲ ဒီနေ့ဟာ ဆရာရဲ့
မွေးနေ့ဖြစ်တယ်၊ မွေးနေ့အထိမ်း
အမှတ်အနေနဲ့ ဆရာအမြတ်နိုး
ဆုံး အချစ်ဆုံးတပည့်တွေဖြစ်ကြ
တဲ့ ဇွန်ပွင့်ဖြူ၊ နန်းခမ်းမွန်၊ မေ
မျိုးသရဖူတို့ သုံးဦးကိုသာ ဖိတ်
ကြားတာပါ---

“ကဲ အားရပါးရ စား

ကြ သောက်ကြပါ။ စားချင်တာ ရှိတာကိုလဲ မှားစားကြပါ”

မွေးနေ့ရှင် ဒေါက်တာ ချစ်ဆန်းမောင်။ တပည့်ရင်းချာ များဖြစ်ကြသော ဇွန်ပွင့်ဖြူ။ နန်း ခမ်းမွန်၊ မေမျိုးသရဖူတို့သည် စီဒိုးနားဟိုတယ်သီးသန့်ခန်းတွင် တည်ခင်းထားသော စားဖွယ် သောက်ဖွယ်များကို အားရပါးရ စားကြသောက်ကြလေသည်။

“ကဲ ကဲ တပည့်တို့ကို ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်အဖြစ် ရော့ ယူကြ”

ဇွန်ပွင့်ဖြူ။ နန်းခမ်းမွန်၊ မေမျိုးသရဖူတို့သည် ရွှေပြည် နန်းရွှေဆိုင်အမည်ပါသော ဘူး ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ နှစ်ကျပ် သားရှိသော ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံး စီကို ဝမ်းသာစွာတွေ့ရှိလိုက်ကြ လေသည်။

“ကဲ ဆရာ ကိုယ်တိုင် ဆွဲပေးမယ် လာကြ”

ဒေါက်တာ ချစ်စန်း မောင်သည် တပည့်သုံးဦးတို့ အား သူ၏လက်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် ရွှေဆွဲကြိုးများကို ဆွဲပေးလိုက် လေသည်။

“ဆရာ တပည့်တို့က

လဲ ဆရာ့ကိုမွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးချင်တယ်။ ဆရာအလိုချင် ဆုံးပစ္စည်းကို တပည့်တို့ကို ပြော ပါလား”

“အဲဒီ ကိစ္စကို တပည့် တို့သုံးဦးကို ပြောချင်လို့ သီးသန့် ဒီလိုခေါ်ရတာပဲ။ တိုရှင်းလိုရင်း ပြောမယ်ကွာ”

“ပြောပါ အားမနာပါနဲ့၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောပါ ဆရာ”

“ဆရာနဲ့ ဇွန်ပွင့်ဖြူနဲ့ ချစ်နေကြတာကိုလဲ နန်းခမ်းမွန် နဲ့ မေမျိုးသရဖူ သိကြတယ်။ ဆရာနဲ့ နန်းခမ်းမွန်နဲ့ ချစ်နေကြ တာကိုလဲ ဇွန်ပွင့်ဖြူနဲ့မေမျိုးသရ

ဖူတို့ သိကြတယ်။ ဆရာနဲ့ မေ မျိုးသရဖူနဲ့ ချစ်နေကြတာကိုလဲ ဇွန်ပွင့်ဖြူနဲ့ နန်းခမ်းမွန်တို့ သိကြ တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ” သုံးယောက်လုံး ပြိုင်တူ ဝန်ခံပြောဆိုကြလေသည်။ ငြင်း ကွယ်သူတစ်ယောက်မျှ မရှိပေ။

“နောက်ပြီး ရန်ကုန်ရှိ သူနာပြုသင်တန်းကို ဇွန်ပွင့်ဖြူ စီမံအုပ်ချုပ်နေတယ်။ မန္တလေး သူနာပြု သင်တန်းကျောင်းကို နန်းခမ်းမွန် စီမံအုပ်ချုပ်နေသလို မော်လမြိုင်ကျောင်းကိုလဲ မေမျိုး သရဖူစီမံအုပ်ချုပ်နေကြတဲ့ စီးပွား ဖက်တွေပဲ မဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

ရွှေတောင်ရွှေတောင်ရွှေတောင်ရွှေတောင်

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”
“ဒါကြောင့် မနက်ဖြန် ကျရင် ဆရာနဲ့တပည့်တို့ တရားရုံး သုံးရုံးသွားပြီး ထိမ်းမြားလက်ထပ်ကြမယ်”

အတန်ငယ် တွေဝေ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“သဘောတူ လက်ခံ ကြပါသလား”

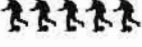
“သမီး ဖွန်ပွင့်ဖြူနဲ့ နန်းခမ်းမွန်တို့က သဘောတူပါတယ် ဆရာ”

“သမီးကတော့ စဉ်းစားချင်သေးတယ် ဆရာ”

“ကဲ ဒါဆိုရင် သဘောတူကျေနပ်သူ နှစ်ဦးက တရားရုံးချုပ်မှာ တစ်ဦး၊ တိုင်းတရားရုံးမှာ တစ်ဦး ဆရာနဲ့လက်ထပ်ကြမယ်။ အပြန်အလှန် သက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုးကြ၊ ဆရာ စီစဉ်ထားမယ်”

စဉ်းစား ချင်သေးသော မေမျိုးသရဖူကတော့ စဉ်းစားခန်း ထုတ်ရန်အတွက် အိမ်သို့ပြန်သွားခဲ့လေသည်။ သတို့သမီးလောင်း နှစ်ဦးတို့ကတော့ မနက် မိုး

သောက်ရုံးချိန်ရောက်သော် ထိမ်းမြား လက်ထပ်ကြမှာဖြစ်သောကြောင့် စီဒီးနားဟိုတယ်မှာပင် ညအိပ်ကြလေသည်။

(၃)

(၈-၈-၂၀၀၉) နေ့တွင် ဒေါက်တာချစ်ဆန်းမောင်နှင့် ဖွန်ပွင့်ဖြူတို့ တရားရုံးချုပ်တွင် ထိမ်းမြား လက်ထပ်ကြသည်။ ဖွန်ပွင့်ဖြူက သက်သေအဖြစ် လက်မှတ် ရေးထိုးသည်။ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပြီးစီးကြောင်းကိုလည်း သတင်းစာမှာ ပြိုင်တူကြေညာခဲ့ကြသည်။

“ကဲ အချစ်တို့ရေ (၉-၉-၂၀၀၉) နေ့မှာ ထရိတ်ဒါးမှာ ဖြစ်စေ၊ စီဒီးနားမှာဖြစ်စေ၊ ရတဲ့ဟိုတယ်မှာ မင်္ဂလာအခမ်းအနား ပြုလုပ်ကြမယ်။ သဘောတူကြလား”

“ဆရာ ကြိုက်သလို သာ စီစဉ်ပါ ဆရာ”

“အစ်ကို တစ်ခုပြောချင်တာက ဖွန်ပွင့်ဖြူရဲ့ မိဘနှစ်ပါး၊ နန်းခမ်းမွန်တို့ရဲ့ မိဘနှစ်ပါး မင်္ဂလာအခမ်းအနားမှာ တက်ရောက်ဖို့ ပြောပေးပါ။ အစ်ကိုက

အလယ်က ဖွန်ကညာဘက်၊ ဖွန်ရဲ့မိဘတွေက ညာဘက်၊ နန်းခမ်းက လက်ဝဲဘက်၊ နန်းခမ်းရဲ့ မိဘတွေက လက်ဝဲဘက်။ အဲဒီလိုစုံစုံညီညီ တက်ရောက်ပေးဖို့ ပြောပေးကြပါ။ အစ်ကို မင်္ဂလာဖိတ်စာ၊ ဘိသိက်ဆရာ၊ တီးဝိုင်းအားလုံး စီစဉ်လိုက်မယ်”

“ဆရာ သဘောပါ ဆရာ”

ဖွန်ပွင့်ဖြူသည် သူ၏ မိဘများကို ထိမ်းမြားလက်ထပ်မည့်အကြောင်း၊ မင်္ဂလာအခမ်းအနားစီစဉ်များ အကြောင်းတို့ကို မိဘမောင်ဖားများကို ပြောပြစဉ်းရုံးလေသည်။

“ဒီမှာ သမီးမင်းတို့ဟာ က တစ်လင် တစ်မယားစနစ်၊ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကို ဆန့်ကျင်တယ်။ ရွက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဂုဏ်သိက္ခာကျတယ်။ (တစ်လင်နှစ်ယားစနစ်ကို မင်းတို့လုပ်ကြတာ) ငါတို့ကြားတောင် မကြားဖူးဘူး--

“နောက်ပြီး တစ်ပင်လဲ တစ်ပင်ထူတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ပင်ခုတ်ပြီး နောက်တစ်ပင်ထူတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့

ဟာ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကို ထိ
ခိုက်တယ်။ လုံးဝ (လုံးဝ)သဘော
မတူဘူး။ အဲဒီမင်္ဂလာပွဲကိုလဲ
မလာဘူး---

“ငါ သိပ်ရှက်တယ်။ ငါ့
မျက်နှာကို ဓားနဲ့သာ လှီးပစ်ချင်
တယ်။ ရှက်တယ် ရှက်တယ် ဟူး
ဟူး”

“အမေ လုပ်ပါဦး ဖေ
ဖေ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မသိ
ဘူး။ ဖေဖေ---ဖေဖေ”

“ဆရာဝန်ကြီး သွား
ပင့်ပို့ဟေ့ အမြန်သွား။ အမြန်
သွားကြ”

ဖခင်ကြီး ဦးသိန်းဝံ

သွေးတက်ပြီး မူးလဲသွားသည်။
မိခင်ကြီး ဒေါ်လုံးကျွင်မှာ ရုတ်
တရက် ဘာလုပ်ရမုန်းမသိ။ ခြေ
ကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိဆိုသလို
ဖြစ်သွားသည်။ သမီးစွန်ပွင့်ဖြူက
ဆရာဝန်ကြီး ပင့်ပေးပါပြောတော့
မှ သတိဝင်လာပြီး ဆရာဝန်ကြီး
ကို အမြန်ပင့်ခိုင်းခဲ့လေသည်။

“မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့ နဂိုက
သွေးတိုးရုံတော့ ဒေါသအရှိန်
လွန်ကဲပြီး သွေးဆောင့်တိုးသွား
လို့ သတိမေ့သွားတာပါ”

“ဖေဖေ သတိရလာပြီ
လား”

“သတိရသွားပါပြီ။ ဒီ
ဆေးကို မနက်နှစ်လုံး ညနှစ်လုံး
တိုက်ပါ။ စိတ်ဒေါသ မဖြစ်ရလေ
အောင် မိသားစုက သတိပြုပါ”

မိသားစု၏ ပင်တိုင်
ဆရာဝန်ကြီး အချိန်မီရောက်လာ
သောကြောင့် ဖခင်ကြီး ဦးသိန်း
ဝံ လေဖြတ်ခြင်း၊ လေဖြန်းခြင်း
မရှိဘဲ သက်သာသွားခဲ့လေ
သည်။

“ဖေဖေ သမီးဖေဖေကို
စိတ်ဆင်းရဲအောင် မပြောတော့
ပါဘူး။ ဖေဖေ ပြီးတာတွေပြီးပါ
စေတော့နော်။ ဖေဖေနော် ဖေ

ဖေ”
စွန်ပွင့်ဖြူသည် ဖခင်
ကြီးစိတ်ချမ်းသာအောင် စိတ်
ဒေါသမဖြစ်ရလေအောင် ကနွဲ့
ကလျ နွဲ့ဆိုးလေး အမူအရာဖြင့်
ခရာတာတာ ပြုစုလာခဲ့လေ
သည်။ သုံးရက်ကြာပြီး လေးရက်
မြောက်အရောက်တွင် ..

“အိမ်ရှင်တို့ အိမ်ရှင်
တို့”

“ဪ ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ ခဲ
အရာရှိတို့ပါလား။ ဘာကိုစွန့်လို
ပါလဲ ခင်ဗျား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်
ဒုရဲအုပ် ကျော်စိန်လင်းပါ။ ဒေါက်
တာ ချစ်ဆန်းမောင်က သူ့ဖနီး
မစွန်ပွင့်ဖြူကို ဖခင်ဦးသိန်းဝံက
(မတရားချုပ်နှောင်ထားမှု) ပြစ်မှု
ပုဒ်မ ၃၄၃နဲ့ အမှုဖွင့်တိုင်ကြား
ထားလို့ စုံစမ်းစစ်ဆေးဖို့ လာ
ရောက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ် အန်
ကယ်”

“ဟာ ဘယ်က ဟုတ်
ရမှာလဲ ဖေဖေ နေမကောင်းလို့
သမီးပြုစုပေးနေတာပါ”

စွန်ပွင့်ဖြူကိုယ်တိုင် ခဲ
အရာရှိနှင့် ရပ်ကွက်(ရယက)၊
ဥက္ကဋ္ဌ၊ ရာအိမ်မှူးတို့ကို ရှင်းပြ

လေသည်။

“ကဲ ကဲ သမီးကိစ္စ၊ သမီးသွားရှင်းပြီးတော့ သမီး ယောက်ျားဆီသွားနေ။ ငါတို့ဆီ ကို ဘယ်တော့မှလဲမလာနဲ့တော့။ ငါသေရင်လဲ နင်မလာနဲ့”

(အသိခေါက်ခက် အ ဝင်နက်) ဆိုသကဲ့သို့ ဇွန်ပွင့်ဖြူ နှစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ဒုရဲအုပ် ကျော်စိန်လင်းနှင့် ရယကဥက္ကဋ္ဌ တို့အား ရှင်းပြလိုက်ရလေသည်။ ဇွန်ပွင့်ဖြူရဲစခန်းသို့ သွားရောက် ရှင်းလင်းခဲ့လေသည်။ သျှောင် နောက်ဆံထုံးပါ ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။

(၄)

ဒေါက်တာ ချစ်ဆန်း မောင်သည် သူ့ကိုယ့်သူ (သိ ကြားမင်း)ဟု ထင်နေလားမသိ။ ယောက္ခထီး ဦးသိန်းဝံကို (အသူ ရာနတ်)ဟု ယုံကြည်နေလား မသိ။ သိကြားမင်းက အသူရာ နတ်၏သမီး (ဇွန်ပွင့်ဖြူ)ကို သိမ်း ပိုက်ရယူခြင်းအား တိုက်ခိုက် သည်။ စစ်ခင်းသည်ဟု (ခရေစီ) ဖြစ်နေဟန်တူသည်။

ဒေါက်တာ ချစ်ဆန်း မောင်သည် ယောက္ခထီးဖြစ်

သော ဦးသိန်းဝံအပေါ် (မြို့နယ်) တရားရုံးသို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၄၃ဖြင့် တရားစွဲခဲ့လေ သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၃၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ (သုံးရက် သို့တည်းမဟုတ် သုံး ရက်ထက်ပို ၍ မတရားချုပ်နှောင်ထားမှု) ပြု လုပ်လျှင် ထိုသူကို (နှစ်နှစ်ထိ) ထောင်ဒဏ်တစ်မျိုးမျိုးဖြစ်စေ၊ ငွေဒဏ်ဖြစ်စေ၊ ဒဏ်နှစ်ရပ် စ လုံးဖြစ်စေ ချမှတ်ရမည်။

(တရားရုံးတို့မည်သည် မှာ) စွဲဆို ရောက်ရှိလာသော ရာဇဝတ်မှု၊ မတရားမှုများကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ၊ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေတို့အရ အလျာ၊ အနံ၊ အမှားအမှန်တို့ ကို စစ်ဆေးဖော်ထုတ်၊ စိစစ်၊ စီရင်ပေးကြရသော တာဝန်ဖြစ် သည်။

တရားလို ဒေါက်တာ ချစ်ဆန်းမောင်၊ တရားခံ ဦးသိန်း ဝံတို့၏ ရာဇဝတ်မှုကြီးအမှတ် (၀၀၇/၂၀၁၂)မှ တရားလိုဖြစ်သူ ဒေါက်တာ ချစ်ဆန်းမောင်၊ တ ရားလိုပြသက်သေများ၊ ရုံးခေါ် သက်သေများကို (အနုလုံ ပဋိလုံ) စစ်ဆေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ တရား

လို၏ရှေ့နေ၊ တရားခံ၏ရှေ့နေ နေကြီးများ၏ လျှောက်လဲချက် များကိုလည်း ကြားနာခဲ့ပြီး ဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် “စွဲချက်တင် သင့်၊ မတင်သင့်” အမိန့်ချမှတ် ရန် ချိန်းဆိုသည်။

ဤနေ့သည် ဒုတိယ အကြိမ် အမိန့်ချမှတ်ရန် ချိန်း ဆိုသော ရုံးချိန်ရက်ဖြစ်၍ အမိန့် ချဖြစ်မည် ဖြစ်သည်။ တရားလို ဒေါက်တာ ချစ်ဆန်းမောင်၊ တ ရားခံ ဦးသိန်းဝံတို့ ရုံးရှေ့ရောက် ရှိကြပြီး ဖြစ်သည်။ အမှုခေါ် သည်။ တရားသူကြီး တရားခွင် သို့ တက်ရောက်လာပြီ။

“အမိန့်”

(၁) ဦးအောင်မြိုင်၏ သားဖြစ်သူ ဦးသိန်းဝံအား ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၃ အရ အပြစ်မရှိသဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၈(၁)အရ အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်သည်။

ဒေါက်တာ ချစ်ဆန်း မောင်သည် ယောက္ခထီးဦးသိန်း ဝံကို မြို့နယ်တရားရုံးမှ စွဲချက် မတင် တရားရှင် လွှတ်ခဲ့သည်ကို မကျေနပ် (လုံးဝ) မကျေနပ် သောကြောင့် ခရိုင်တရားရုံးသို့

ရှုထောင့်များနှင့် ရာသီဥတု

စွဲချက်တင်ဖြေရှင်းစေရန် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းပြန် သည်။ ခရိုင်တရားရုံးတော်က ပြစ်မှုပြင်ဆင်မှုအမှတ် (၀၀၉/ ၂၀၁၂)ဖြင့် လက်ခံသည်။

လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့ နေ၊ လျှောက်ထားခံရသူတို့၏ လျှောက်လဲချက်များကို ကြားနာ သည်။ မူလရုံးရှေ့တွက်ဆိုချက် များကို ပြန်လည်စိစစ်သည်။ ပြစ် မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ၊ တရား ရုံးများလက်စွဲ၊ စီရင်ထုံး၊ ဗြဟ္မထုံး တို့ဖြင့် စိစစ်ကိုက်ညီသည်။ အမိန့်ချရန် ချိန်းဆိုသည်။

“အမိန့်”

အမှုတွဲကို သုံးသပ်တွေ့ ရှိချက်များအရ မူလအမှုစစ် တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့် ထုံးဥပဒေပုဒ်မ-၂၅၈(၁)အရ အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့ခြင်း အပေါ် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် မရှိသောကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှု အား ပလပ်လိုက်သည်။

(၅)

(ကျိုးကျိမ့်သံ မာန်တင်း ကာပ အသူရာသိကြားမင်းတို့ စစ်ခင်းကာ ပြိုင်တော့သည်။) စိတ်မဖြေနိုင် အနိုင်လုတော့

ဆွေးလျပါသည် နွေးစရာပလာ အတည် ဆွေး--ဆွေးနုမ တာ ရှည်--။

ဒေါက်တာ ချစ်ဆန်း မောင်သည် ယောက္ခထီး ဦးသိန်း ဇံအပေါ် သူ့စွဲဆိုသောအမှုများ မအောင်မြင်သောကြောင့် အာ မလို အားမရဖြစ်နေသည်။ စိတ် အကြဲအိုက်နေသည်။ ဘာဆက် လုပ်ရင်ကောင်းမလဲ အတွေးနယ် ချဲ့နေသည်။ (ရွှေအက်ဖ်အမ်၊ ရေဒီယိုအသံလိုင်းကို ဖွင့်ကြည့် လိုက်သည်။ အလင်္ကာကျော်စွာ မြို့မငြိမ်းရေးပြီး ကိုမြကြီးသီဆ သော (မိုး)သီချင်းလာချိန်နာ

ထိုက်ထိုက်ဆိုင်ဆိုင် ခံစားလိုက်ရသည်။ သိကြားမင်းက အသူရာ၏ ထီးနန်းကို ရယူလိုက်ပြီး (အသူရာ)သို့ မောင်းထုတ်လိုက်သော သိကြားမင်း၏ အောင်နိုင်မှုများကို အတွေးဝင်လာသည်။ အားတတ်လာသည်။ အသူရာ ဦးသိန်းဝံ (ယောက္ခမ)အပေါ် နောက်ထပ်ပြီး စစ်ခင်းရန်၊ အမှုထုပ်တရားထပ်စွဲဆိုရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ၎င်း၏ရှေ့နေကြီးများနှင့် တိုင်ပင်လိုက်သည်။ ရှေ့နေကြီး၏ အကြံပြုချက်ကို ထက်ခံသည်။

ဒေါက်တာ ချစ်ဆန်းမောင်သည် ယောက္ခမ ဦးသိန်းဝံအပေါ်(ဖြို့နယ်)တရားရုံးသို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၅၅ လိမ်လည်အတုပြုမှု၊ ပုဒ်မ ၄၇၁ လိမ်လည်အတုပြုလုပ်ထားသည့် စာတမ်းအမှတ်အသားကို အစစ်အမှန်အဖြစ် အသုံးပြုမှုဖြင့် ဦးတိုက်လျှောက်ထား တရားစွဲဆိုသည်။ တရားရုံးတော်က ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုအမှတ် ၀၁၀ဖြင့် လက်ခံပြီး စစ်ဆေးရန် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

(၆)

ဒေါက်တာ ချစ်ဆန်းမောင်သည်သမက်နှင့် ယောက္ခမဘောက်ကျနေရသော စိတ်အာရုံတွေ၊ စိတ်ဒေါသလွှမ်းမိုးမှုတွေကြောင့် မေမျိုးသရဖူထံသို့ စဉ်းစားပြီးပြီလားဆိုသော မေးခွန်းလေးများ မေးရန်အချိန်မရဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တကယ်ဆိုတော့ မေမျိုးသရဖူကား (အပြိုင်ချစ်ပြီး အချစ်ပြိုင်ခဲ့သူ)တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

“သရဖူ နေကောင်းလား”

“ကောင်းပါတယ် ဆရာ”

“တို့ကို သတိကောရသေးလဲ့လား”

“စက္ကန့် မိနစ် မခြား သတိရနေပါတယ်ဆရာ၊ ဆရာယောက္ခမကြီးနဲ့ စစ်ခင်းနေရတာ သိလို့ အလိုက်သိစွာနဲ့ ဖုန်းမဆက်တာပါ ဆရာ”

“အေး ကောင်းပြီ။ သရဖူ စဉ်းစားပြီးပြီလားဆိုတဲ့ အဖြေကို သိရအောင် စနေနေ့ (၁၁) နာရီ (အိတာလျံဟိုတယ်) အခန်း (၁၀၈)ကိုလာခဲ့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ

ဆရာ”

ဒေါက်တာ ချစ်ဆန်းမောင်နှင့် မေမျိုးသရဖူတို့သည် စားဖွယ် သောက်ဖွယ် အသွယ်သွယ်တို့ဖြင့် (အိတာလျံဟိုတယ် ကြီး)တွင် (တိုလျှင်ဆက် ရှည်လျှင်ဖြတ်) အချစ်ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်များကို ရင်တွင်းဖြစ်ခံစားချက်တို့ဖြင့် ဆွေးနွေးကြသည်။

“သရဖူ စဉ်းစားပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို။ သရဖူ အစ်ကိုနဲ့ လက်ထပ်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ကျသွားပါပြီ အစ်ကို”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ အချစ်”

“သရဖူက အစ်ကိုကို သရဖူ တစ်ဦးတည်းချစ်ချင်တာ၊ စုပေါင်းချစ်၊ စုပုံချစ်၊ သမဝါယမ အချစ် မလုပ်လိုဘူး။ အစ်ကိုကို သရဖူတစ်ဦးတည်းချစ်ချင်တယ်။ ဘယ်သူမှ မချစ်ရဘူး (မုန့်ကိုသာ ဝေစားနိုင်မယ်။ အချစ်ကို ဝေစားနိုင်ဘူး)ဆိုတဲ့ အချစ်မျိုးပါ အစ်ကို။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုနဲ့ ဇွန်ပွင့်ဖြူ။ နန်းခမ်းမွန်တို့က တရားဝင် လက်ထပ်လိုက်ပြီဆိုတော့

ရှေးဟောင်း ညွှန်းနှိုင်း ရသစုံဗဟုစုစမ်း

သရဖူရဲ့ ချစ်ပိုင်ခွင့်တွေ အစ်ကို့ အပေါ် အချစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ (ခ ရေစီ)ဟာ နောက်ကျသွားပါပြီ အစ်ကို”

“အေး အချစ်ရယ် တို့ ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါရူးနေတာလား။ မင်းရူးနေတာလား တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ အချစ်ရယ်”

“အစ်ကို တကယ်ဆို တော့ လူတွေဟာ တစ်မျိုးစီ ရူး သွပ်တတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုနဲ့ သရဖူတို့က တဏှာရူး အချစ်ရူးတွေဆိုတော့ သူများတွေ ထက်သာတာပေါ့ အစ်ကိုရယ် ကဲ ပျော်ပျော်ပါးပါး အနားယူ ကြစို့အစ်ကို”

(၇)

(တဏှာဝါသော ဗဟု ကိစ္စော) တဏှာရာဂ အလုပ် များပြားမှု၊ သမက်နှင့် ယောက္ခမ ဘောက်ကျသော စိတ်ပိုင်းဆိုင် ရာလှုပ်ရှားမှု၊ စိတ်အလိုမကျမှု၊ စိတ်ဘဝင်မကျမှု၊ EMOTION (စိတ်လှုပ်ရှားမှု)၊ DEPRESS (စိတ်ကျမှု)၊ SCHIZOPRENIA (စိတ် ကစဉ်ကလျားဖြစ်မှု)တို့

ကြောင့် သန်မာထွားကျိုင်းပြီး ယောက်ျားပီသလှသော ခန့်ချော ကြီး ဒေါက်တာချစ်ဆန်းမောင်မှာ တစ်နေ့တခြား ပိန်ချိုးလာသည်။ ကိုယ်၊ စိတ်၊ နှလုံးကြည်သာမှု မရှိတော့။ ပိပိပတ်ဝန်းကျင်မှ လူ သားများနှင့် ယခင်ကလို ပျော် ပျော်ရွှင်ရွှင် နေလိုစိတ်မရှိတော့။

မိသားစု ဆရာဝန်ကြီး ၏ အကြံပြုချက်အရ စင်္ကာပူ နိုင်ငံ၊ ထိုင်းနိုင်ငံရှိ အဆင့်မြင့် ဆေးရုံကြီးများတွင် သွားရောက် ဆေးကုသခံရန် စီစဉ်သည်။ ငွေ ကြေးမည်မျှပင် တတ်နိုင်စေကာ မူ ဒေါက်တာချစ်ဆန်းမောင်တွင် AIDS ရောဂါရှိနေသူဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် ပြည်ဝင် ခွင့်(ဗီဇာ)မရသဖြင့် ဆေးကုသ ခွင့်မရပါ။

မြဝတီမြို့မှတစ်ဆင့် တစ်ဖက်နိုင်ငံရှိ ခေတ်မီပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံကြီးတစ်ရုံသို့ သွားရောက် ကုသသည်။ ရောဂါအရှိန်မြင့်နေ ပြီဖြစ်၍ အေးအေးဆေးဆေး အ နားယူ ဆေးကုသခံခဲ့ရပါသည်။ သက်သာပျောက်ကင်းခြင်း မရှိ တော့။

ဒေါက်တာ ချစ်ဆန်း

မောင်သည် (အသူရာနတ်) ၏ စစ်ခင်းတိုက်ခိုက်ခံနေရမှုကြောင့် အကာအကွယ်ပြုပေးတော် မူပါ ရန် ဘုရားရှင်ထံသို့ (သိကြား မင်း) လျှောက်ထားရာတွင် ဘု ရားရှင် ပေးသနားသော ဂါထာ ကို ပူဇော်ရွတ်ဖတ်ပွားများနေခဲ့ ရသည်။

နမော တေ ဗုဒ္ဓ ဝိရထု ဝိပ္ပမုတ္တောတိ သဗ္ဗဒါ။ သဗ္ဗာဒ ပဋိသမ္မောသမိံ သတ္တ မေ သရဏံ ဟဝ။

ထွက်လာသော စကြာ နေမင်းကြီးသည် ဝင်ခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်လျှင်မချ ချုပ်ပျက်ရသော သင်္ခါရသဘော တရားအတိုင်း ဒေါက်တာ ချစ် ဆန်းမောင်သည် AIDS ဝေဒနာ ဖြင့် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွား ခဲ့ရလေသည်။

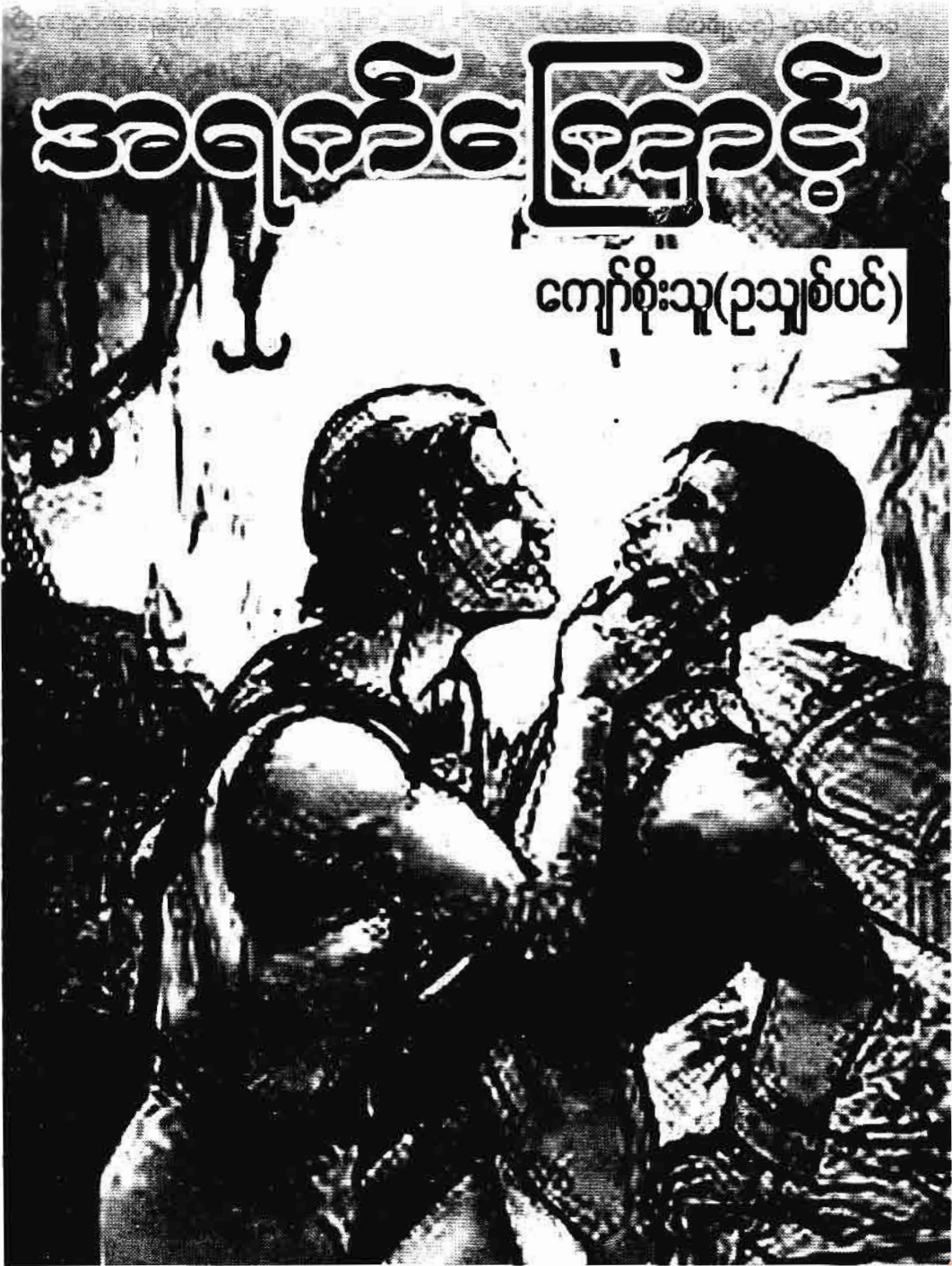
“လူပြည်မှာ အမှု မပွေ ကြပါနဲ့”

မောင်မောင်စိန်လင်း (နတ်မောက်)

အရက်ကြောင့်

ကျော်စိုးသူ(ဥသျှစ်ပင်)

“အရက်ကြောင်”
ကျော်စိုးသူ-(ဥသျှစ်ပင်)
(၁)

“ကိုကုလား-ရှင်-တရား
လွန်ပြီနော်။ ဘာမှအလုပ်အကိုင်
မရှိလဲ အိမ်မှာ အေးအေးနေပါ။
ကျုပ် ဈေးရောင်း ကျွေးပါ့မယ်
ဆိုလဲ ရှင်က ကောင်းကောင်းမ
နေဘူး”

“ကောင်းကောင်းမနေ
လို့ ငါကဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“ဘာလုပ်နေရမှာလဲ။
မရှိလို့ ပြောင်းဖူးပြုတ်ရောင်းပါ
တယ် ရှင်ကပြောင်းဖူးတွေခိုးပြီး
အရက်နဲ့ လဲသောက်တယ်။ အိမ်မှာ
လဲ ဘာမှအကောင်းမရှိတော့ဘူး။
ရှိသမျှတွေ လစ်ရင် လစ်သလို
ခိုးပြီးအရက်နဲ့လဲသောက်တယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ နင်က
အရက်ဖိုးမပေးလို့ ငါရှိတာလေး
နဲ့ ထုခွဲပြီး ချိုးခြံသောက်ရတာ
ငါကိုယ့်ငါတောင် သနားလာပြီ”

“သောက် သောက်
သေအောင်သောက် ကျုပ်က
တော့ ဝင်္ဂီရှိသမျှ ခံရမှာပဲ”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ပါရမီ
ဖြည့်တယ်လို့ သဘောထားပါ
မိန်းမရယ် လိုအပ်တဲ့ချိန်မှာ လျှူ

ဒါနိုးရတာ ကာလဒါနမြောက်ပါ
တယ်ကွာ”

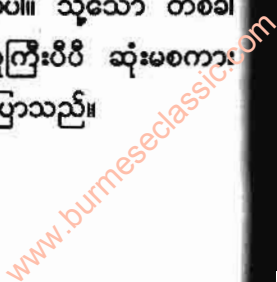
“တော်စမ်းပါ။ ဖိနပ်
ကြားက နတ်စကား မပြောစမ်း
ပါနဲ့။ ရှင်လို လူမှာတော့လေ
အိမ်ပေါ်မှာ မိဘ တစ်ယောက်
လုံး ရှိနေလို့ သည်းခံနေတယ်
မှတ်ပါ”

ပြောရင်းဆိုရင်း ပြောင်း
ဖူးပြုတ်တောင်းကို ခေါင်းပေါ်
ရွက်ထွက်သွားသော “မခင်မြ”
ကိုကြည့်ရင် လက်ကျန်အရက်
ခွက်ကို မော့ချလိုက်သည်။

ဒီအချိန် ရောက်တိုင်း
ကြားနေကျ ကိုကုလားတို့ လင်မ
ယားအသံဖြစ်သည်။ ကိုကုလားက
မိုးလင်းမိုးချုပ်အရက်ကို ရှာဖွေ
သောက်သည်။ မခင်မြက ကြုံရာ
ကျပန်းလုပ်ရင်းကနေ အခုတော့
ပြောင်းဖူးပြုတ် ရောင်းသည်။
ယခင်ကတော့ လင်မယား နှစ်
ယောက်မီးတူပေါင်းဖက် အလုပ်
လုပ်ကြသည်။ တဖြည်းဖြည်း
အပေါင်းသင်္ချာကနေ တစ်ခွက်
မှ တစ်လေးအဆင့်ရောက်ပြီး အ
ရက်က လူကိုနိုင်သွားတော့ အ
လုပ်လည်းမလုပ်နိုင် လူကလည်း
လူရှုပ်ပေါ်တော့။ အရက်မှလွဲပြီး

သူခေါင်းထဲမှာ ဘာမျှမရှိ။ အ
ရက်ဖိုးမရှိလျှင်ရအောင်ရှာသည်။
မြေကြီးပေါက် လိုက်သည်။
ပေါက်တူးမနိုင်၍ မြေကုန်းထဲမှာ
လဲနေသောကြောင့် အိမ်ရှင်က
ဆိုကြွားနှင့် ပြန်ပို့ရသည်။
တခြားမှာငွေရှာမရတော့ အိမ်မှ
ရှိတာခိုးပြီးအရက်နှင့်လဲသောက်
သည်။ နောက်ဆုံးအဆင့် မခင်မြ
ရောင်းသော ပြောင်းဖူးပြုတ်များ
ကို ခိုးကာ အရက်နဲ့လဲသောက်
သည့်အဆင်သို့ ရောက်သဖြင့်
အခုလို ပြဿနာ ဖြစ်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။

မခင်မြတို့ အိမ်တွင်
လင်မယား နှစ်ယောက်အပြင်
မခင်မြ အဖေအသက် ၇၀ကျော်
အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် ၁၃
နှစ်အရွယ် သမီးတစ်ယောက်ရှိ
သည်။ သားအမိနှစ်ယောက်
ဈေးရောင်းထွက်ခွန်တွင် သမီး
ယောက္ခမနှစ်ယောက်သာအိမ်မှာ
ရှိသည်ဖို့ ကိုကုလားစိတ်ကြိုက်
လုပ်ဆောင်ခွင့်ရနေသည်။အဘိုး
ကြီးကလည်းနေရာတကာတော့
ဝင်မပြောပါ။ သို့သော် တစ်ခါ
တရံ လူကြီးပီပီ ဆုံးမစကား
တော့ ပြောသည်။

“အရက်သောက်တယ် ဆိုတာကောင်းတယ် မကောင်းဘူး မပြောလိုပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမဲ့ အသိနဲ့ယှဉ်ပြီးတော့ သောက်စေချင်တယ်။ အခုမင်းသောက်နေပုံက စီးပွားပျက်မိတ်ပျက်အပြင် လူပါပျက်စီးနေပြီဆင်ခြင်ပါကွယ်”

ပြောတဲ့သူက ပြောနေပေမယ့် ကိုကုလားကတော့ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ တခေါခေါနှင့် အိပ်ပျော်နေလေပြီ။

ဘုရား ကုန်းတော်ပေါ်မှ အလှူခံဌာနတွင် နိဗ္ဗာန်ဆော်၏ ကြည်လင်အေးမြသောဆုပေးသံအပြီး ဓမ္မတေးကို အသံချဲ့စက်မှ ဖွင့်လိုက်ချိန်တွင် ကိုကုလား အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်သွားသည်။ ပူနေသောရင်ကို ခေတ္တအေးသွားစေရန် ရေတစ်ခွက်သောက်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့ရင်ထဲက တောင့်တနေတာက ရေမဟုတ်ပါ။ လက်ကျန်အရက်ကလည်းမရှိတော့ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်မှာဓမ္မနောက်ရှာကြည်သည်။ အဘိုးကြီးကလည်း အလှူခံဌာနတွင် နိဗ္ဗာန်ဆော်သွားလုပ်နေသဖြင့် အိမ်တွင်တစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။

အဝတ်သေတ္တာထဲတွင် မိန်းမထဘီအဟောင်း၊ အကျိုအဟောင်းများအောက်၌ ကလေးဝတ်စုံအသစ်ကလေး တွေသည်။ ရုတ်တရက် မကိုင်းသေးပါ။ စဉ်းစားနေသည်။ နောက်တော့ ဆုံးဖြတ်ချက်လိုက်ပြီး ကောက်ယူကာ ခါးကြားထဲ ထိုးထည့်လိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းသွားသည်။ အိမ်တွင်အဝတ်အစားအကောင်းထားမရ။ ထို့ကြောင့် မိန်းမက စိတ်ချရသည့် အပေါင်ဆိုင်သို့ ပို့ကာ အရင်းအနှီးလုပ်၍ ပြောင်းဖူးပြုတ်ရောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီကလေးဝတ်စုံလေးက တစ်နေ့ကမှ ပူတာလွန်၍ နေသွင်းပေးကာ ဝယ်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါမှတောင် မဝတ်ဖြစ်သေးပါ။

“အမေ သမီး အကျိုတွေ မရှိတော့ဘူး”

“မရှိလို့ ဘယ်ရောက်လဲ။ သေသေချာချာ သွားရှာကြည့်”

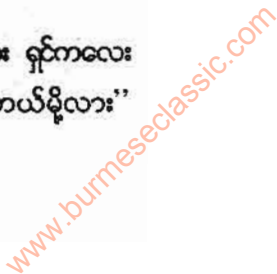
မခင်မြ ပြောသာပြောရသည် ရင်ထဲက အလိုလိုသိနေသလိုပင်-

“မတွေ့တော့ဘူးအမေရဲ့”

“တိတ်တိတ်နေ နင့်အဖေ လက်ချက်ပဲဖြစ်မယ်”
သမီးဖြစ်သူ၏ ငိုရှိုက်သံကို စိတ်မချမ်းသာစွာ ကြားနေရသည်။

မကြာပါ။ ကိုကုလား ယိမ်းထိုးကာ တစ်လမ်းလုံးပြည့်အောင် လျှောက်ရင်း ပါးစပ်မှလည်း ထွေရာလေးပါး ပြောကာပြန်လာသည်။ ဝါရင့်အရက်သမားသုတေသီတွေရဲ့ပြောစကားမှတ်သားဖူးသည် အရက်သမား ထန်းရည်သမား၊ ဓနိရည်သမား မူးပုံချင်းမတူဟုဆိုသည် အရက်သမား မူးလာလျှင် ရှေ့နောက်ဝဲယာ ယိုင်ထိုးပြီး လမ်းလျှောက်သည်။ ထန်းရည်သမား မူးလာလျှင် ရှေ့သို့ စိုက်စိုက်လျှောက်ရင်း တစ်ချက်တစ်ချက် လူကိုထိန်းရပ်ရင်းဆက်လျှောက်တတ်သည်။ ဓနိရည်မူးသူများကတော့ နောက်ဘက်သို့ လန်သွားလိုက်နှင့် လျှောက်တတ်သည်ဆို၏။

“ကိုကုလား ရှင်ကလေး အကျိုတွေယူသွားတယ်မို့လား”

“မဟုတ်တာ မပြောနဲ့ ငါ့သမီးပစ္စည်း ငါ ယူတာ ဘာ ဖြစ်လဲ ငါ့သမီးကုသိုလ်တောင် ရသေးတယ်”

မခင်မြ အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ သည်းခံနိုင်သည် အတိုင်းအတာ

လွန်လာပြီ။ မစားရက်မသောက် ရက်သမီးအပျိုပေါက်ကလေးဝတ် စေချင်၍ နေ့သွင်းပေးကာ ဝယ် ထားသောပစ္စည်း၊ သမီးတောင် ခါးပေါ်မတင်ရသေးမီ၊ အဖေ လုပ်သူက အရက်နဲ့လဲသောက် သည့်အဖြစ်။ မခင်မြ ထမိတိုတို

ဝတ်လိုက်သည် စကားမပြော တော့ဘဲ ကိုကုလား လည်ပင်း ကို ထည့်ပေးပြီးနုပမ်းလုံးပစ်လိုက် သည်။ စိတ်ရှိလက်ရှိလည်း ထု ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ကိုကုလား ကတော့ ဗလုံးဗထွေးပြောရင်း ထုသမျှ ရိုက်သမျှ ခံနေရပြီး သမီးလေး ဟစ်အော်ငိုရိုက်သံက ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ငါလဲ မပြောဘူးလို့ နေတာပဲကွာ။ မနေနိုင်လို့မ ပြော မဖြစ်လို့ ပြောရတယ်မှတ် ပါ။ မင်းတို့အဖြစ်က တရားလွန် နေပြီ။ စီးပွားရေးလဲပျက်၊ လူမှု ရေးလဲပျက်တဲ့အပြင် ခုဟာကာ အိမ်ထောင်ရေးပါ ထိခိုက်လာ လို့ပြောရတာပါ”

“ငါ့ သမီးကွယ်ရာမှာ မင်းကို ပြောချင်တာက မင်း အရက်သောက်တာကလွဲရင်တ ခြား ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး။ ဒါ ပေမယ် ကံငါးပါးမှာ အကြီးဆုံး ကံကိုကျူးလွန်ထားမှတော့ ကျန် တာတွေကျူးလွန်ဖို့ ဝန်မလေး တော့ဘူးပေါ့ကွာ။ ဒီတော့ အ ရက်သောက်တာကို လျော့စေ ချင်တယ်။ ကြာရင် ဒီထက်ဆိုး တဲ့ အဖြစ်တွေကြုံရမှာ ငါ မမြင်

ချင်လို့ ကြိုပြီး သတိပေးတာပါ ကွာ”

ကိုကုလား ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ကုပ်ကျိုးကာခေါင်းစိုက်ပြီး နားထောင်နေသည်။ နားထဲဝင်သည်မဝင်သည်တော့မသိပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာ တောင့်တနေသည်က ပူနေသော ရင်ကိုဘယ်လိုအေးအောင်ငြိမ်းအောင်လုပ်ရမလဲဆိုတာသာ တွေးနေသည်။

“အရက်ဆိုတာ ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ်သုံးရင် ဆေးဝါးဖြစ်သလို ဘေးဖြစ်အောင် သုံးရင်လဲ ဘေးဖြစ်တတ်တာပဲ။ အခု မင်း ဖြစ်နေတာက ဆေးဖြစ်ဆင့်ကို အများကြီး ကျော်ပြီး ဘေးဖြစ်တော့မှာမို့လို့ သတိပေးတာပါ ကွာ။ အရက်ဆိုတာ ခွေးတောင်မသောက်ဘူးဆိုတာ မင်းသိပါတယ်”

“ဒီ စကားကိုတော့ ကျွန်တော် ကန့်ကွက်တယ်။ အရက်ကို ခွေးတောင်မသောက်ဘူးဆိုတာ ခွေးမို့လို့ မသောက်တာပါဗျာ”

ကိုကုလား၏ စကားက ထစ်သက်လုံး အရက်ကို အနဲ့တောင်မခံ၊ မသောက်ခဲ့သော

ယောက္ခမကြီးကို စော်ကားသလို ဖြစ်သွားသည်ကိုတော့ ပြောသူ မသိပေမယ့် ဆုံးမနေသူကတော့ ဆွံ့အသွားသလို ဘာမျှမပြောနိုင်တော့ပါပေ။

ထိုအချိန်မှာ သမီးဖြစ်သူကဈေးမှ မိခင်ဝယ်ပေးလိုက်သော ဆန်ထုပ်နှင့်ဟင်းချက်ရန် ဝယ်ပေးလိုက်သည်များကို ယူဆောင်ပြီးပြန်လာသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူကို ရွံရှာမှန်းတီးသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်၍ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ကိုကုလားသည် သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်လိုက်စဉ် သမီး၏အကြည့်ကသူရင်ထဲတွင် နာကျင်သွားသည်။ ရုတ်တရက် ရှက်စိတ်နှင့်ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ငါ့ကို သူက ဘယ်အချိုးနှင့်ကြည့်တာလဲ ဟူသည် စိတ်ကဝ ဝင်လာသည်။

“ဟိုကလေးမက ငါကို ဘာသဘောနဲ့ ကြည့်တာလဲ ပြောစမ်း”

ယောက္ခမ လုပ်သူ၏ စကားကို နားထောင်နေရသော်လည်း ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်ချက်တွေက ပြည့်နေသည်။ သူ့ကို ဆရာလုပ်သည်။ အေးဆေးမ

နေဘူး။ နေရာတကာ ဝင်ပါသည်ဟုသော အတွေးတွေက ယခင်ထဲကရှိနေရာ အခုအရက်မသောက်ရသဖြင့် စိတ်တိုဒေါသ ဖြစ်နေချိန်တွင် ပွင့်ထွက်လာသည်။ ထိုဒေါသက သမီးအပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ သို့သော် သမီးလုပ်သူမှာဘာမျှပြန်မပြောဘဲ နောက်ဖေးသို့ထွက်ပြီး ရေခပ်ရန် ထွက်သွားသောကြောင့် ကိုကုလား၏ ဒေါသသည် ယောက္ခမကြီး သောက်နေသော ရေခွေးပန်းကန်ကိုယူပြီး ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။ ယောက္ခမကြီးသည် ‘တောက်’တစ်ချက်ကို ပြင်းထန်စွာခေါက်ရင်း အိမ်ရှေ့သို့ ဆင်းပြီး ထွက်သွားပါတော့သည်။

“သမီး နှင့်ယောက်ျားကတော့ အဘက်ဘက်က တရားလွန်နေပြီ။ အဖေလဲ သမီးစိတ်ဆင်းရဲနေရတာ မကြည့်နိုင်လို့ ဆုံးမတာတောင် မခန့်လေးစား လုပ်လာနေပြီ”

“သမီး သိပါတယ် အဖေရယ်။ ဒါပေမယ့်ကလေးမျက်နှာကြောင့် သည်းခံနေရတာပါ”

“အဖေ ပြောတာက

ရှုထောင့်မှအပြင်၊ ရသနဲ့မဂ္ဂဇင်း

သမီးတို့ အိမ်ထောင်ရေးထိခိုက်
အောင်ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။
အသိတရားနဲ့ သတိထားနေဖို့
ပြောတာပါ။ အဖေကိုတော့
စိတ်ချပါ။ သမီးတို့အတွက်သာ
စိုးရိမ်လို့ပြောတာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ
ရယ်။ အဖေ့လဲ အားနာပါ
တယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး သမီး
ရယ်၊ ဖြစ်လာမှာတော့ အေးအ
တူ ပူအမျှပေါ့”

ကိုကုလား၏ အခြေ
အနေက မသိမသာအဆိုးဘက်
သို့ရောက်လာသည်။ နည်းနည်း
ပါးပါး သောက်ရသည့်နေ့တွင်
ငြိမ်တတ်စော်လည်း မသောက်
ရသည့်နေ့တွင် ဟိုရမ်းသည်ရမ်း
ရမ်းချင်လာသည်။ အိမ်မှာ ရှိ
သည့် အပေါင်ဆိုင် လက်မခံ၍
ကျန်သော ပစ္စည်းများကို လွှင့်
ပစ်ရိုက်ခွဲ လုပ်ပါသည်။ သို့မ
ဟုတ်ပါက အိမ်ရှိ လူတွေကို
ပြဿနာ ရှာလာတတ်သည်။

သည်နေ့တော့ နေက
လည်းပူလှသည်။ နေအေးမှ
ပြုတ်ထားသည့် ပြောင်းဖူးကို
သမီးလေးနှင့်အတူ သွားရောင်း

မည်။ တစ်ရေးလောက်တော့
အိပ်လိုက်ဦးမည်ဟု တွေးရင်း
ပြောင်းဖူးပြုတ်ပြီးသား တောင်း
ကို အိမ်ရှေ့တွင်ချထားပြီးခေတ္တ

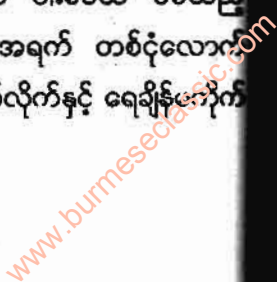
ဘယ်မလဲ
ကျုပ်
ပြောင်းဖူးတွေ၊
အရက်နဲ့လဲပြီး
ဝမ်းကျနေတယ်
မဟုတ်လား
မြန်မြန်
သေစမ်းပါတော်

အိပ်ပျော်သွားသည်။ သမီးဖြစ်
သူကတော့ အိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်
နေသည်။ အဘိုးကြီးကတော့

ရွာထဲရှိ မိတ်ဆွေများ အိမ်သို့
နားအေးပါအေး သွားနေ၍ အိမ်
တွင်မရှိပေ။ အရက်သမားက
တော့ အိမ်မှာ ရှာမရသော
ကြောင့် ရတတ်သည့်နေရာတွင်
အရက်ဖိုး ကြံဖန်နေမည်ထင်
သည်။ အိမ်တွင်မနက်ကတည်း
ကမရှိ။

မခင်မြ အိပ်ရာမှ နိုး၍
မျက်နှာသစ် သနားခါး ရေကြ
လိမ်းကာ ခေါင်းခုတ်ပြီး ပြောင်း
ဖူးတောင်းကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်
သည်။ အခြေအနေကိုမသကာ
ဖြစ်ပြီးရေတွက်ကြည့်လိုက်သော
အခါပြောင်းဖူးတွေလျော့နေသည်။
မခင်မြ သိလိုက်ပြီ။ ထိုကြောင့်
တလိပ်လိပ်တက်လာသော ဒေါ
သကိုအနိုင်နိုင်ထိန်းရင်း ထမိကို
တိုတို ပြင်ဝတ်ရင်း မပြေးရုံတ
မည် ခြေလှမ်းများဖြင့် ရွာထဲ
သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

ရွာထဲ အရက်ဆိုင်တွင်
ကိုကုလား အရက်တစ်ပိုင်းကို
ရှေ့တွင်ချ ခွက်ထဲ တစ်ဝက်
လောင်းထည့်ပြီး ပြောင်းဖူးစေ့ကို
ခွာလိုက် ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်
လိုက် အရက် တစ်ပုံလောက်က
သောက်လိုက်နှင့် ရေချိန်မကိုက်

တကိုက် ဖြစ်နေသည်။ ထိုကြောင့် စကားကို ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာ ပြောနေသည်။ အရက်ဆိုင်တွင်းရှိသူများကလည်း သူ့စကားကိုယ်စကားပြောနေကြရင်း ဆူညံနေသည်။ ကိုကုလားကတော့ ရေချိန် မကိုက်လျှင် ယခင်လိုပဲနားမခံနိုင်အောင်ပြောနေတတ်ပေမယ့် ရေချိန်ကိုက်ပြီဆိုလျှင် ဝက်သေကို တုတ်နှင့် ထိုးနေသလိုမျိုး ဖြစ်နေတတ်သည်။

“ကိုကုလား ရှင်ဟာ လေ လူစိတ်မရှိဘူး။ လူလိုမလုပ်ဘူး။ ဘယ်လောက်ပြောပြော အရှက်ကို မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်မလဲ ကျုပ် ပြောင်းဖူးတွေ၊ အရက်နဲ့လဲပြီး ဝမ်းကျနေတယ်မဟုတ်လား မြန်မြန် သေစမ်းပါတော်”

ရေချိန် မကိုက်တကိုက် ဖြစ်နေသော ကိုကုလား၏နားထဲ သို့မခင်မြ၏အသံကပြေးဆောင့် ဖင်လာချိန်တွင် ကိုကုလား ထောင်းခနဲဒေါသထွက်သွားသည်။ အများ၏ရှေ့မှိုလည်း ရှက်စိတ်က ဖင်သွားပြီး ထိုင်နေရာမှ ထထိုက်သည်။ လူကတစ်ချက်ယိုင်

သွား၍ထိန်းလိုက်ကာ ပုလင်းကို တစ်ဖက်က ကိုင်ပြီး မခင်မြရှိရာ သို့လာကာ မခင်မြ ရှေ့တွင်ရပ်လိုက်သည်။

“နင် လွန်လာပြီနော်။ ဒီအထိ ငါ့ကို အရှက်လိုက်ခွဲတယ်။ နင် ဘာဖြစ်ချင်သလဲ”

ဗလုံးဗထွေး အသံနှင့် မျက်ခွံကိုပင့်ပြီး မေးလိုက်သည်။ မခင်မြ၏ ဒေါသသည် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားပြီး-

“အေး ဖြစ်ချင်တာကတော့ ဒါပဲ”

ပြောပြီး ပါးကို လှမ်း ရိုက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကုတ်ခြစ်ဆွဲပစ်လိုက်သောကြောင့် ကိုကုလား မျက်နှာတွင် သွေးများ ခြင်းခြင်းနီသွားသည်။

“ခင်မြ နင် ငါ့ကို တကယ်ပေါ့ ကဲ . . .ဟာ”

လက်ထဲမှ ပါလာသော ပုလင်းဖြင့် ရိုက်လိုက်ရာ-

“ခွမ်း”
မြည်သံနှင့်အတူ မခင်မြ ခေါင်းမှသွေးများ ဖြာခနဲကျလာပြီး မခင်မြ ခွေခနဲ လဲကျသွားရာ ကွဲသွားသော ပုလင်း

ဖင်ပြတ်ကို တစ်လှည့်၊ လဲကျသွားသော မခင်မြကို တစ်လှည့် ကြည့်နေရင်း ကိုကုလား တစ်ယောက် မျက်နှာ အမူအရာ ကြည့်ရသည်မှာ ကြောက်စရာ အသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရွာထဲမှ ပြန်လာသော ယောက္ခမ အဘိုးကြီးသည် သမီး၏ ဒဏ်ရာနှင့် လဲနေပုံကို တွေ့ရသောအခါ သမီးကိုပြေးပွေ့ကာ ပါးစပ်မှာလည်း တဖွဖွ သမီးကို ခေါ်ရင်း ခေါ်မရသည့်အဆုံး၌ သမက်ဖြစ်သူထံ တိုးသွားပြီး-

“မင်း ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲကွာ။ မင်းမှာ လူစိတ်ရှိသေးရဲ့လားကွာ”

“ဘာလဲ ခင်ဗျားသမီး ထိလိုနာသလား။ တစ်သက်လုံး ကုလား ငဲ့ခံလာတာ အခုမခံတော့ဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားလဲ သေပေတော့”

ပုလင်း ဖင်ပြတ်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ ရင်ဝသို့ ထိုးလိုက်ရာ ဘယ်လိုမှ မရှောင်နိုင်ဘဲ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိကာ-

“အမလေးဗျာ”
ဟုတစ်ခွန်းသာ အော်

နိုင်ပြီး လဲကျသွားလေတော့ သည်။

ရင်ဘတ်မှ သွေးများ စီးကျနေကာ ညည်းညူနေရင်း ငြိမ်သက်သွားသော ယောက္ခမ ကိုတစ်လှည့်၊ ခေါင်းမှသွေးများ စီးကျကာ သတိလစ်နေသော မိန်းမကို တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း

“သေ--သေကြ၊ နင် တို့သေမှ ငါ အရက်ကို လွတ် လွတ်လပ်လပ် သောက်ရမယ်။ နောက်မို့ဆိုရင် သူတို့ကိုပဲ ကြောက်နေရတယ်။ အရက် တစ်ခါ သောက်ရဖို့ သူတို့ဆီ မှာပဲ လျှောက်လွှာတင်နေရဦး မှာကျနေတာပဲ။ ခုတော့ အေးပြီ ကောင်းတယ်”

ပြောရင်းအားရပါးရရယ် လိုက်သော အသံက ကြားရသူ အပေါင်း ကြက်သီးထလောက် အောင်ထိတ်လန့်သွားကြရသည်။

အဖြစ်အပျက်က ဘာမှ မကြာလိုက်ပေမယ့် ဖြစ်သွားပုံ ကတော့ အံ့ဩ ထိတ်လန့်ဖွယ် ရာ ဖြစ်သည်။ မိန်းမဖြစ်သူက အတွင်းလူနာအဖြစ်ဆေးရုံတင် ရသလို ယောက္ခမ ဖြစ်သူက သွေးထွက်လွန်ပြီး ဆေးရုံအ

ရောက်တွင် သေဆုံးသွားခဲ့ သည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက် ရှိလာချိန်တွင် ကိုကုလားက သူ ဘာမှ မဖြစ်သလို အေးဆေးစွာ ပင် အရက်ထိုင်သောက်နေ သည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက စခန်း သို့ လိုက်ခဲ့ရန်ခေါ်သော အခါ တွင်-

“ခင်ဗျားတို့ ခေါ်တာ လိုက်ရင် အရက်ကို အေးအေး ဆေးဆေးသောက်ရမှာလား”

ဟုပင် မေးလိုက်သေး သည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ရဲလုပ် ငန်းများ ကုန်စင်အောင်ပြုလုပ် ကာ ခေါ်သွားချိန်မှာတော့ တစ် ဦးတည်းကျန်ရစ်သူ သမီးငယ် လေး နှင့်အတူ ရပ်ဆွေရပ်မျိုး များက မခင်မြရှိရာ ဆေးရုံသို့ လိုက်ပါသွားကြသည်။ အဘိုး ကြီး၏ အလောင်းကိုတော့ သက် ဆိုင်ရာမှ ဆေးရုံသို့ ယူဆောင် သွားကြပြီး လိုအပ်သည်များ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ကြရပေ ဦးမည်။

အရက်၏ ဆိုးကျိုးက ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှ သည်။ အစတွင်အရက်ကိုလူက

သောက်သည်။ နောက်တော့လူကို အရက်ကသောက်သည့် အဆင့် သို့ ရောက်လာသောအခါ မ သောက်ရမနေနိုင်ဖြစ်လာသည်။ ဘယ်လို ပုံစံနဲ့ပဲ သောက်ရ သောက်ရ အရက်သောက်ရဖို့ သာ အဓိကဖြစ်လာသော ဘဝ တွင် အရှက်ဆိုတာလည်း မရှိ၊ အကြောက်ဆိုတာလည်း မရှိ။ ဇနီးမယား၊ သားသမီးဆိုတာ လည်းမရှိတော့ဘဲ သူ့ဘဝတွင် အရက်သာ အဓိကဖြစ်ပြီး ဒီ အချိန်မှာ သူ့အတွက် အနှောင့် အယှက်မှန်သမျှ ကျော်လွှားရန် လည်း သူ့မှာခွန်အားတွေ ရုတ် တရက်ရလာတတ်သည်။ သို့သော် သူ့အတွက် ကောင်းဆိုးနှစ်တန် ကို ဝေဖန်နိုင်စွမ်းတော့မရှိတော့ ပေ။ ထိုအချိန်တွင် သူ့ဘဝ အ တွက်ရော သူနှင့် ပတ်သတ်ခဲ့ရ သူများအဖို့အတွက် သောက ပရိဒေဝနှင့်ဒုက္ခမျိုးစုံတို့နှင့်သာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်ကိုတော့ သင် ခန်းစာယူနိုင်ရန် တင်ပြလိုက်ရ ပါသည်ဟုဆိုလိုက်ပါရစေလော။

ကျော်စိုးသူ(ဥသျှစ်ပင်)

ပန်းသဉ်မလေးရဲ့ ချစ်ပုံပြင်

မျိုးသစ်

“ပန်းသည်မလေးချဲ့ချစ်ပုံပြင်”
မျိုးသစ်
ညစ်ညူးရာက ကိလေ
သာဖြင့်၊ တဏှာလိုလိုက်၊ ဒု
စရိုက်နှင့်၊ အမိုက်အားကိုး၊
ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကာ၊ အကျိုးမဲ့စွာ၊
အပြစ်သာရင့်။

(မာယဒေဝ)

(၁)

တကယ်တမ်း .. စိတ်
ထဲရှိတဲ့အတိုင်းပြောရရင်၊ သူ့နေ
စဉ်ရောင်းမယ့် ပန်းတွေထဲက
“နှင်းဆီ”လို ဖြစ်လာရင် အ
ကောင်းသာ။ နှင်းဆီမှာ ဆူးတွေ
နဲ့ဒေလ။ သဘာဝက သူ့ကိုအ
ကာအကွယ်ပေးထားတာ။ ဆူး
ဟာ သူ့အတွက် လက်နက်ပဲ
မဟုတ်လား။ ချိုးချင်ဖဲချင်ပေ
မယ့် ဖိုးခနဲ့ ဇတ်ခနဲ့ မလုပ်ရဲ
ကြဘူး။ ဆူးစူးမှာကြောက်နေရ
တာကိုး။ ဒီတော့ နှင်းဆီဟာ
အမြဲတမ်း ငွားငွားစွင့်စွင့်၊ ကြား
ကြားဝင့်ဝင့်၊ အလှတရား မပျက်
သုဉ်းဘူးပေါ့။ အရောင်အသွေး
တွေကိုက စိုလက်တောက်ပနေ
တယ်။

သူ့ကို “စံပယ်”လို
ပန်းမျိုးလို ဆိုရမယ်။ စံပယ် ဟာ

အနံ့သင်းပေမယ့် အဆင်း တော့
မရှိချာဘူး။ ဖြူလွလွ အ
ရောင်အသွေးနဲ့ ခူးလိုသူခူး။ ဖဲ
လိုသူဖဲ စိတ်ကြိုက်ထင်သလို
လုပ်ရဖို့ လွယ်တယ်။ ပြီးတော့
တန်ဖိုးထားတာလည်း မဟုတ်
ဘူး။ မွှေးရင်ပန်း၊ နံရင်ပစ်ဆိုတဲ့
အတိုင်း ကာလတိုတစ်ခုကိုဖြတ်
သန်းခဲ့တဲ့နောက် စွန့်ပယ်ခံရ
တတ်တာမျိုး။ သဘာဝတရား
က ကွာခြားလွန်းပါဘိ။ ပန်းဖြစ်
တာချင်းတူပေမယ့် အခြေအနေ
က မတူတာသိသာလွန်းတယ်။
သက်မဲ့ပန်းတစ်ပွင့်အဖြစ်ထက်၊
လူတစ်ယောက်ဘဝကဆိုးတော့
မပေါ့။ ချဉ်းကပ်လာသူတိုင်းကို
ခေါင်းခေါက် ရွေးချယ်တာမျိုး
မဟုတ်ဘူးလေ။ လွယ်လွယ်ကူ
ကူ တလိုက်တလျော့ရှိနေတဲ့အ
တွက် အလိုလိုနေရင်း မျက်နှာ
များသူ (ဖိန်းမ ဒဿင်ဂီရီ)လို
တိတ်တခိုး ကင်ပွန်းတင်ခံရ
တယ်။ နို့ .. ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ
တဲ့ ချစ်သူတွေကြောင့် ဂုဏ်ယူ
စရာ မဟုတ်ပေဘူးလား။ ဝေး
သေး။ တဒံဂ သာယာမှု အ
ကြောင်းပြု ရောက်လာကြတာမို့
မြဲမြဲစွဲစွဲ မရှိလေတော့ ကြည့်နူး

ဖို့နေနေသာသာ သူများတံတွေး
ပေါ် ချော်မလဲအောင် မနည်း
ထိန်းထားရတာပါ။ ကိုယ့် အ
ကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးဆိုတဲ့
အထဲမှာ သူမပါဘူးလို့ ပြောရ
မယ်ထင်ပါရဲ့။

ယောက်ျားသား အ
ချောင်သမားတွေကလွဲရင် အ
တော်များများက နှာခေါင်းရှုံ့ကြ
တယ်။ မိန်းမအချင်းချင်းကလည်း
သီးချို့အပျက်မခံချင်ကြလို့ တက
လိုသိမှတ်ထားတဲ့သူကို မပေါင်း
ဖက်ဝံ့ကြတာလည်း အဆန်းမှ
မဟုတ်ပါပဲ။ ရုပ်ရည်ကလေး
သနားကမားနဲ့ အကျင့်တန်သူ
ရယ်လို့ ဝိုင်းဝန်းသတ်မှတ်ခံရတဲ့
ဘဝ။ သူကလည်း တပြန်တ
လှည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အလေး
ထားဂရုစိုက်စရာ မဟုတ်သလို
ဘဲ။ အိုးရွဲကို ဖုံးမှာက စလောင်း
ရွဲလေ။ ဟော တစ်ယောက်
ဟောတစ်ယောက် ထည်လဲတွဲဖို့
ဝန်မလေးတော့။ ရှေးကပြောသ
လို “ရည်စားတစ်ထောင် လင်
ကောင်တစ်ယောက်” ဆိုတဲ့
ကိန်းဆိုက်နေပြီ။ ခက်တာက
ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော သူ
က အေးဆေးပဲ။

ရှုထောင့်အသစ်နှင့်အသစ်ပစ္စည်း

“တစ်နေ့တော့ ဒင်း တော့ နှာခေါင်းကျည်ပွေ့တွေ့ မှာ သေချာတယ်”

“ဘယ် လူကောင်း သူ ကောင်းက ယူမှာတဲ့လဲ”

“သူရရင်တော့ ကုပ်ပိုး က တော်တော်ထူမှ ဖြစ်မှာ၊ လှည်းကျိုးထမ်းရတော့မယ် လေ။ မကောင်းသူထိပ်၊ ကောင်း သူထိပ် ဆိုပါတော့”

အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ကဲ့ရဲ့ သပြိုင်စကား တင်းဆိုကြပေ မယ့် သူက မဖြိုလှဘူး။ သူ့ အကြောင်း စိတ်ဝင်တစားပြော သူတွေ ပါးစပ်ပေါက်ပိတ်သွား လောက်အောင် အံ့ဩစရာတစ်ခု ပေါ်လာပါလေရော။ မြို့ဆင်ခြေ ဖုံးမှာ နေပြီး ပါးပါးရှားရှားနဲ့ ပန်း ရောင်းနေရတဲ့ ဖတဆိုပန်းသည် မလေးကို နယ်ရွာကြီးတစ်ရွာနေ သက်တူရွယ်တူ လူငယ်လေး တစ်ယောက်က မိသားဖသားပီ ပီ တောင်းရမ်းပြီး လက်ထပ် မယ်ဆိုပါလား။ မယ့်နိုင်လောက် တဲ့စကား။

(၂)

ဒီသတင်းက အင်တာ

နက်မပို့ရဘဲ တစ်ရပ်လုံးပြန်နဲ့ သွားတယ်။ ကံတရားတွေက တကယ် ထူးဆန်းလိုက်တာ။ မထင်မှတ်ဘဲ စိုက်ကော်လို့ ချုံပေါ် ရောက်သွားတယ် ပြောရမလား။ လူတိုင်းအဖို့ အံ့အားသင့်သွား စေတဲ့ကိစ္စ။

“ကောင်းပါတယ်။ လင်နဲ့သားနဲ့ဆို သူ့အလိုလို သေ ဝပ်သွားမှာပါ”

“သူ့အတွက် အချည် အနှောင်ရှိသွားပြီပဲ။ ဆိုးမှာ မ ဟုတ်ဘူး”

“ထင်လို့လား။ ခြံခန့် စရှိရင် ခုန်မှာပဲ။ ဘယ်တော့မှ အငြိမ်နေမယ့်အစား မဟုတ်ဘူး။ သူ့လင်လေးကို သနားမိပါရဲ့”

လူဆိုတာက ဆက်တယ်။ ပြောစရာရှိရင် မုဒိတာဖင်ခုပြီး ပြောချင်တိုင်းသာ ပြောနေကြ တော့တာပဲ။ အကောင်းထက် အဆိုးကို ပြောရတာ အာတွေ့ နေလေသလား မသိဘူး။ သူတို့ တွေ အဖြစ်သည်းနေပေမယ့် မအေးငြိမ်းက တစ်ချက်ကူခြေ မပျက်ဘူး။ သူ့လမ်းသူ့လျှောက် တာမှ ဖြူးလို့။ မင်္ဂလာပွဲကို လည်း အကျအန ဧည့်ခံပေး လိုက်သေးတယ်။ ကဲ ဘယ်နှယ် ရှိစ”

အိမ်ထောင်ကျတော့ အမေကြီးကို ညီမနဲ့ထားခဲ့ပြီး တောလိုက်သွားခဲ့တာ နှစ်လ၊ သုံးလ။ မကြာပါဘူး မိခင်အ

ရှုထောင့်ပြောင်းလဲခြင်း၊ ရာသီဥတုပြောင်းလဲခြင်း

ကြောင်းပြပြီး ပန်းပြန်ရောင်းဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူ့ခင်ပွန်းကလည်း ကြည်ကြည်သာသာ ခွင့်ပြုတယ်နဲ့တူပါရဲ့။ သူတို့အိမ်ကလေးကို တောင် သွပ်မိုးပေးလိုက်တာတွေ နေရပြီ။ သူ့ခင်ပွန်းက ရွာတစ်လှည့်ပြန်။ မြို့စွန် သူတို့အိမ်မှာနေတာ သုံးလေးရက်။ အားလုံး အဆင်ပြေပြေပါပဲ။ အိမ်နီးပါးချင်းတွေ အမြင်တော့ ပျော်စရာ သူတို့မိသားစုလေးပေါ့။ အိမ်ထောင်ကျစက ဆွဲကြိုးသေးသေးလေး ဆင်ထားပေမယ့် အခုတော့ လက်ကောက်နှစ်ကွင်းရယ်၊ လက်စွပ်ရယ်၊ တကယ့်ကို သားနားလာတယ်။ ထူးလည်းထူးတဲ့ မအေးငြိမ်း။ လင်သားကလည်း ချစ်လိုက်သမှ ပါးစပ်က တငြိမ်းတည်း ငြိမ်းနေတာ။ ရွာပြန်တဲ့အချိန်ကလွဲလို့ မယားနားက ရွာတယ်ကိုမရှိဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောရင် ဈေးရောင်းတဲ့ နောက်တောင် တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်နေတာပါ။ အဲဒီတော့လည်း အပြောမလွတ်ချင်ကြသေး။

“အရူးအမဲသားကျွေးသလို ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့”

“ကြာတော့ ကြည့်ရတာ မျက်စိကိုနောက်ရောပဲ”

“မကောင်းမကန်း ရထားလို့။ အမှန်အကန်ဆို ခက်

မယ်”

တချို့လူတွေက တစ်ဖက်သား ချိုးချိုးဖွဲ့ဖွဲ့ နှိပ်ပြောတတ်ကြတယ်။ ဘဝတစ်ခု ဖြောင့်ဖြူးသွားတာကို မေတ္တာထားပြီး ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်ရမယ့်အစား မဲ့ချင်ရွံ့ချင်ကြတယ်

လေ။ မတုန်လှုပ်တာက မအေးငြိမ်းပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ မထိခလုတ်စောင်းမြောင်းတဲ့ စကားတွေက သူ့အကြား။ သူ့ကိုပြောနေမှန်သိပေမယ့် နှုတ်တုံ့ပြန်စကား မဟာခဲ့ဘူး။ ရန်မများခဲ့ဘူး။ သူ့မပြောသလို နေလိုက်ပြီး လုံးဝသည်းခံတတ်တဲ့ စိတ်ကိုတော့ ချိုးကျူးရမှာပဲ။ သူ့ခင်ပွန်းကတော့ တကယ်မသိတဲ့ဟန်။ သူ့နေတာက ရိုးရိုးသားသား အေးအေးဆေးဆေး။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ သူ့အရွယ်မဆိုထားနဲ့။ လူပျိုပေါက်လေးတွေ သောက်တတ်နေပြီ။ သူက အသောက်အစားကင်းတယ်။ ပြီးတော့ လူတကာနဲ့လည်း ရောရောထွေးထွေး နွေရောယှက်တင် မနေခဲ့ဘူး။ ဒီပေမယ့် လူမှုရေး ခေါင်းပါးလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ ရပ်ကွက် သာရေး နာရေး ကိစ္စတွေ ပေါ်လာရင် သူမရော တတ်တာ အမြင်ပါ။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့နို့ပမယ့် မအေးငြိမ်းက သူ့ကိုယ်စား ရောက်လာတတ်တယ်။ အလှူအတန်းအတွက် ခွဲရင် သူတို့လင်မယားက မကြိုက်ဘူး။

“ဒါပဲကွ။ ပျက်အစဉ် ပြင်ခဏလို့ဆိုတာတယ် မဟုတ်လား”

တစ်စတစ်စ လေသံတွေ ပြောင်းပြီး အကောင်းမြင်တတ်လာကြတယ်။

ပြောပါပြီကော။ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုပဲ အခက်သားကလား။

၀၀၀၀၀

(၃)

မအေးငြိမ်း၊ မိခင်ကြီး၊ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားတာကလည်း ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်း တစ်ခုပါပဲ။ မအေးငြိမ်းအမေ ဒေါ်ထွေးမြ၊ မိုးအကုန်မှာ ဆုံးသွားတော့ အစစအရာရာ သူ့ခင်ပွန်းပဲ အကုန်အကျခံခဲ့တာမို့ အသုဘကို စည်စည်ကားကား ချနိုင်ခဲ့တယ်။ ရက်လည်ဆွမ်းဆွပ်ပြီးမှ ကိုခင်မောင်စိုးရွာပြန်တာပါ။ စိတ်ပြေလက်ပျောက် သူ့ဇနီးကို ရွာခေါ်သွားတာကလည်း တစ်လကိုးသောင်းပဲ။ နောက်တော့ မအေးငြိမ်းက ရွာမှာ မပျော်ဘူးလေ။ သူ့ကရွာရဲ့ တောလေ့အလုပ်တွေကိုလည်း ကျွမ်းမှမကျွမ်းတာ။ ဒါနဲ့

အများနည်းတူ ထည့်လိုက်တာပါပဲ။

အဲလို လုပ်ရပ်တွေကြောင့် အရပ်ထဲက ပါးစပ်ပေါက်တချို့ ပိတ်သွားတယ်။ သူတို့ရဲ့ ပြောင်းလဲတဲ့ အခြေအနေပေါ်မှာလည်း အပြောအဆိုနည်းသွားတာ သိသိသာသာ။ မအေးငြိမ်းတို့ကို အရင်တုန်းကလို တင်းတင်းခဲခဲ အပြောအဆိုတွေ ဆက်ဆံပုံတွေ ပြင်လာ

ကြတယ်။ မထီမဲ့မြင် ဟန်ပန်တွေ ပျောက်လာကြတယ်။ မအေးငြိမ်းတို့အတွက် ပကတိအေးအေးငြိမ်းငြိမ်းပါပဲ။ ဟိုအရင် ဇာတ်လမ်းရှိပြီး ချုပ်ချုပ်ပွေပွေ သမားတွေလည်း ရွဲသွားတာအမှန်။

“ဘယ်လောက် ဆိုးတယ်ပြောပြော အုပ်ထိန်းသူကမပိုင် ရှိလာရင်တော့ လိမ္မာသွားတာပဲ ကြည့်လေ”

မြို့ပြန်လာခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။ အိမ်စောင့်နေခဲ့တဲ့ ညီမလင်မယားကို သူတို့ယောက္ခမအိမ်ပြန်နေမယ့်အစား ကိုခင်မောင်စိုးကပဲ အိမ်ဘေးမှာ အစီလေးဆွယ်ပေးလိုက်တယ်။ မအေးငြိမ်း ညီမက သူ့အရင်အိမ်ထောင်ကျတာ ကလေးသားမြေးတော့ မရှိသေးဘူး။ ယောက္ခမအိမ်မှာလည်း အိုးခွဲစားနေတာ ကြာပြီမို့ သူတို့လင်မယားအတွက် ပိုပြီး ဝန်ကျယ်စရာမှ မရှိတာပဲ။

“မင်းတို့ ညီအစ်မ နီးနီးနားနားနေတော့ မင်းအတွက် တိုးတိုးဖော်လေးလဲ ရတာပေါ့။ မင်း မရှိတဲ့အခါ သူတို့ပဲ မင်းအိမ်လာစောင့်ပေးတာ မဟုတ်လား။ ကိုယ်က သွားချည် လာလှည့်နေတာဆိုတော့ စိတ်မချဘူး”

ကိုခင်မောင်စိုးက အစီအစဉ်နဲ့ သူ့အကွက်ချ လုပ်ပေးခဲ့တာ အားလုံးအတွက် အဆင်ပြေဖို့ပါ။ ရွာမှာကလည်း သူ့မိသားစုကို ဦးဆောင်ပေးနေတာ သူပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဟိုမှာက သူမရှိလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ သူ့နဲ့ မယားညီအစ်ကို (မအေးငြိမ်း

ခယ်အို) က အသောက်ကလေး အနည်းအပါး ရှိပေမယ့် ရမ်းရမ်းကားကား လူစားမဟုတ်တော့ စိတ်ချရတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့လည်း သင့်မြတ်အောင် နေတတ်စားတတ်တာ သူ့အသိ။ ကိုခင်မောင်စိုး စနစ်တကျစီမံတတ်တာကိုတော့ အရပ်က အောချရလောက်အောင်ပါပဲလို့ ပြောရမယ်။

“တော်တယ်ကွာ။ အမေကြီးမရှိတဲ့အချိန်မှာ သူ့အိမ်လုံခြုံအောင် လုပ်သွားပုံကလေးက မလှလား။ ယောက္ခမအိမ်မှာ လူကများတော့ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း နေရတဲ့ မအေးငြိမ်း ညီမလည်း အဆင်ပြေလို့ သူတို့အတွက်လည်း အလုပ်ဖြစ်အောင် ခင်မောင်စိုး ဖန်တီးသွားနိုင်တယ်”

“ဒီမောင်ကို အထင်မသေးနဲ့။ ဆယ်တန်းအထိ ကျောင်းနေခဲ့တယ်ဆိုလား။ တောမှာက အိမ်ထောင်နဲ့နှစ်မတစ်ယောက်၊ အပျိုနုမတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ။ အားလုံး သူ့ခြေသူ့လက်ပဲတဲ့”

“ဘာပြောပြော။ ဒီလို

လူမျိုးရတာ မအေးငြိမ်း အများကြီး ကံကောင်းတယ်။ အရင်က ပုံပုံအတိုင်းသာသွားရင် ဒီကောင်မလေး ပျက်စီးမှာ သေချာသလောက်ပဲ”

အရပ်က အလိုတရားနဲ့ဝေဖန်လာကြတယ်။ ဒါကြောင့် အတင်းအဗျင်း လေသံ မျိုးမဟုတ်ကြတော့ဘူး။ အစစ ချောမွေ့လို့။

ကိုခင်မောင်စိုးက သူ့ဇနီးရဲ့ နေမှုလုံခြုံအောင်လုပ်သလို၊ မြို့စွန့်ကမြို့ထဲဈေးအထိ သွားလာမှု လုံခြုံအောင်လည်း စီစဉ်ပေးခဲ့ပြန်တယ်။ အဲဒါကတော့ လက်ဝတ်လက်စားတချို့နဲ့ သွားတတ်တဲ့ သူ့ဇနီးကို မသမာသူတွေက ပစ္စည်းအတွက် မကြံစည်နိုင်ဖို့ ခြေကျင်သွားမယ့်အစား နေ့စဉ်သွားလာဖို့ ဆိုက္ကားငှားပေးလိုက်တာပါ။ ဆိုက္ကားနဲ့ဆိုတော့ ခရီးလည်း တွင်ပြီး စောစောရောက်တယ်လေ။ စောစောရောက်မှလည်း စောစောဝယ်တတ်ယူတွေ့ ဖောက်သည်တွေကို ရောင်းရတော့မယ်ပေါ့။ ညနေအပြန်ကိုတော့ ဈေးဗန်းချည်းအလွတ်မို့ အဖော်တွေ

နဲ့ ပြန်လေ့ရှိတယ်။
မနက်တိုင်း စီးတဲ့ ဆိုက္ကားကို လပေးငှားထားရတာ။
ထစ်လကုန်တစ်ခါ ရှင်းပေးနေရ
တယ်။ အဲဒီမှာပဲ ထွန်းလင်းဆို
တဲ့ လူရွယ်တစ်ယောက်။ သာ
ယာလှပနေဆဲ ကိုခင်မောင်စိုး နဲ့
မအေးငြိမ်းတို့ ဇာတ်လမ်းထဲ ကို
ဇာတ်ဆရာပို့ပေးလိုက်တဲ့
ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင် အဖြစ်
ထောင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာခဲ့ရ
တယ်။

၀၀၀၀၀

(၄)

မြင်ဖန်များ ယဉ်ပါး) တဲ့။
တစ်နည်းတော့လည်း
မိန်းမယောက်ျား မြင်ဖန်များ
ဆော် သနားချစ်ခင်၊ စိတ်ကျွမ်း

ဝင်)တတ်တဲ့ သဘောသဘာဝ
ရှိလာတယ်။ ဒါကိုတော့ ကိုခင်
မောင်စိုး မေ့နေသလား မသိ
ဘူး။ သူ့ဇနီး စိတ်ချတာလည်း
ပါ၊ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ထွန်းမင်း
ဆိုတာက အားကောင်းမောင်း
သန် လူရွယ်တစ်ယောက်ပါ။
ရုပ်ရည်ရူပက မိန်းမကြိုက်ရုပ်
မျိုးမဟုတ်ပေမယ့် ယောက်ျားပီ
ပီသသ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်
အမြဲတမ်း အပြုံးကိုနှုတ်ခမ်းပေါ်
တင်ထားလေ့ရှိတော့ သဘော
ကောင်း မနောကောင်းလို့ မြင်
ကြမှာပါ။ လူနေဆင်းရဲပေမယ့်
မရှိ၊ ရှိတာလေးနဲ့ ကြည့်ကောင်း
အောင် ဝတ်စားတတ်သူမို့ အနေ
သန့်ပြီး ခန့်ထည်တဲ့ အသွင်
သဏ္ဍာန်။ ကိုခင်မောင်စိုးဟာ

**ကိုခင်မောင်စိုးဟာ မြို့စွန်းနဲ့
မြို့ထဲပြေးနေတဲ့ ဆိုက္ကား
ဂိတ်မှာ သူ့ကိုမျက်ကဲကျပြီး
ရွေးငှားခဲ့တာ အမှားလို့
ပြောရတော့မယ်။**

မြို့စွန်းနဲ့မြို့ထဲပြေးနေတဲ့ ဆိုက္ကား
ဂိတ်မှာ သူ့ကိုမျက်ကဲကျပြီး ရွေး
ငှားခဲ့တာ အမှားလို့ပြောရတော့
မယ်။ မအေးငြိမ်းနဲ့ ထွန်းတင်က
အသက်မကွာလှဘူး။ လကြီး
လငယ်လောက်ပဲ ရှိမှာ။ ထွန်း
တင်အနေနဲ့ မအေးငြိမ်းကို
တကယ်အလှပိုင်ရှင်လို့ပဲ မြင်
တာပါ။ မူလကထက် ဝတ်စား
လာနိုင်တော့ မအေးငြိမ်းကလည်း
ဟိုအရင်ကလို စုတ်တီးစုတ်ဖတ်
မဟုတ်တော့ဘူး။ အဆင်အသွေး
နဲ့ချုပ်ပုံကအစ ခေတ်မီမီအဝတ်
အထည်တွေ ရွေးချယ်ဝတ်တတ်
လာပြီ။ တောင်းအကွပ် လူအဝတ်
ဆို မဟုတ်လား။ ပင်ကိုက သနား
ကမားရုပ်ရည်လေးကို တန်ဆာ
ဆင်လိုက်တော့ ကြော့နေတာပဲ။
ပန်းရောင်းပါတယ် ပြောလို့ မယုံ
ချင်စရာ ရုပ်မျိုး။ မျက်လုံးလေး
ထောင့်ကပ်ပြီး မဒိုတရီရယ်သံ
လေးက ညင်းညင်းပျံ့ပျံ့လို့ ပြော
ရမယ်။ ဒါတွေ ထွန်းတင်စွဲနေ
ခဲ့မိတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း
ဖြောင့်ဖြောင့်တောင့်တောင့်
ထွန်းတင်က ခေါ်တော့ မမငြိမ်း
ဆိုပဲ။ မအေးငြိမ်းရဲ့ ခေါ်သံက
အထွန်းတဲ့လေ။ မကြာပါဘူး။

မင်းပါးစပ်က နောက်ဒီတောင်နဲ့ အဆက်အသွယ်မလုပ်တော့ပါဘူးဆိုတာ ဝန်ခံကတိပေး။

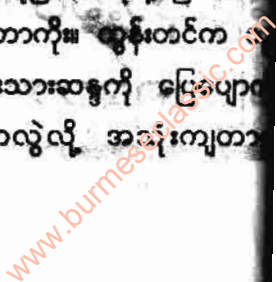
လေးငါးလအတွင်းမှာ မမငြိမ်းနဲ့ အထွန်းဇာတ်လမ်းဟာ ပီပီပြင်ပြင် ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့တော့တာပါပဲ။ ဒီရွာသားမဟုတ်ဘဲ ပြောင်းလာ သူမို့ ထွန်းတင်ကလည်း အရူး အမူး။ မအေးငြိမ်း အနေနဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ အဆန်းကြီး မဟုတ်ပေမယ့် သူ့ကို စွဲစွဲလမ်း လမ်းရှိလှတဲ့ ထွန်းတင်ကိုတော့ တွယ်တာမိတယ်။ ဒီနေရာမှာ သဘောသကာယ ကောင်းတဲ့ လင်ကြီး ကိုခင်မောင်စိုးကို ပစ်ခွာနိုင်သလား ဆိုတော့လည်း မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးလေ။ မပြတ် သားနိုင်တဲ့အကြောင်းက ထွန်း တင်ဟာ သူ့အတွက်အာမခံ ချက်မှ မရှိဘဲဟာ။ ပစ်ရမှာ လည်း အဆီခွဲဝင်းဝင်း။ စားရ မှာလည်း သဲခွဲရုပ်ရုပ်ပေါ့။ နောက် ဆုံးတော့ မအေးငြိမ်းတစ်ယောက် လှေခုံနှစ်ဖက် နှင်းလိုက်တော့ တယ်။

ပေါ်ပေါ်တင်တင်ကြီး မဟုတ်လေတော့ ဣန္ဒြေနဲ့နေတဲ့ အတွက် လူသူလေးပါး မသိကြ ဘူး။ ဒါပေမယ့် မကောင်းမှုဆို တာ ကြာရှည်ဖုံးကွယ်ထားလို့ ရတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲကလား။ တစ်နေ့ပေါ်တော့ တာပေါ့။ ပို ဆိုးတာက အပြင်မှာလက်သမား လိုက်လုပ်နေတဲ့ ကိုအောင်ထူး (မအေးငြိမ်းညီမရဲ့ ယောက်ျား) နဲ့ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ပက်ပင်းတိုး ခဲ့တယ်။ ဟိုလူကလည်း ကိုခင် မောင်စိုးကို သူတို့သားစုခက်ခဲ ရင် ကူညီလေ့ရှိတော့ ကျေးဇူး ရှင်တစ်ယောက်လို သဘောထား တာ။ ကိုခင်မောင်စိုး ထိရင် ဆွေမျိုးထက် နာသေးတယ်။ သူမခံနိုင်ဖြစ်ပြီး ပေါက်ကွဲလို့ အသိပေးလိုက်တာကြောင့် ကို ခင်မောင်စိုးနားပေါက်သွားပါ လေရော။ ကိုခင်မောင်စိုးက တော်ပါတယ်။ သူ့မယားကို အ

သည်းနှင့်အောင် ချစ်သူပီပီ စွဲ လွတ် စကားဆိုပြီး ထွန်းတင် ဆိုက်ကားနဲ့ လမ်းစဖြတ်လိုက် တာပါပဲ။ တခြား အသက်ကြီး ကြီး တစ်ယောက် ပြောင်းငှာ လိုက်တယ်။ ဈေးရောင်းမပျက် စေရဘူး။

“မင်းပါးစပ်က နောက် ဒီကောင်နဲ့ အဆက်အသွယ် မလုပ်တော့ပါဘူး ဆိုတာ ဝန်ခံ ကတိပေး။ အေး .. ပေးတဲ့ ကတိ လဲ တည်ပါစေ။ ကတိပျက်ရင် တော့ ငါ့အဆိုးမဟုတ်တော့ဘူး နော်”

ကိုခင်မောင်စိုးရဲ့ အေ စက်တင်ခဲတဲ့ လေသံကို မအေး ငြိမ်းကျောစိမ့်အောင် ကြောက် သွားပြီး ဘုရားစူးတွေ မိုးကြိုး ပစ်တွေနဲ့ မယုံယုံအောင်ကျိုး တွယ်ကတိပေရာတယ်။ တကယ် တမ်း ကိုခင်မောင်စိုး ပစ်သွား မှာကိုလည်း သေမလော့ ကြောက်သွားတာ အမှန်။ ကို ခင်မောင်စိုးနဲ့ ထွန်းတင်တို့ ဇွဲ ဖွေနိုင်ပုံခြင်းက မိုးနဲ့မြေလော့ ကွာတာကို။ ထွန်းတင်က သွေးသားဆန္ဒကို မြေပျာပျာ ယုံကလွဲလို့ အဆိုးကျတာ

မဟုတ်ဘဲဟာ။ သူမှန်ကန်တဲ့ လမ်းကိုပဲ ရွေးရမယ်မဟုတ် လာ။ ဒီပွဲမှာ သေမတတ်ခံစား ရတာက ထွန်းတင်။ တစ်ဖက် က ကွာပေးရင် ကြည်ကြည်ဖြူ ဖြူ ယူမှာတဲ့။ မအေးငြိမ်းအပေါ် အစွဲကြီးစွဲနေတဲ့ ထွန်းတင်ဟာ ဘေးမကြောက် ရန်မကြောက် တစ်ရွတ်ထိုတဖောက်ကန်စိတ်။

၀၀၀၀၀

(၅)

တစ်နေ့ .. မမျှော်လင့် တဲ့ တစ်နေ့မှာ။

ထွန်းတင် (ကြိုက်မ ရွက်, ငိုက်မရွက်) မအေးငြိမ်း ကို မရအရ ချိန်းတယ်။ အတင်း ငြင်းဆန်ပေမယ့် (အဆိပ်သောက် သေလိုက်မယ်) ဆိုတဲ့ ခြိမ်း ခြောက်အပြောနဲ့ မအေးငြိမ်းရဲ့ အားနည်းချက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက် တယ်။ လင်ကြီးသိမှာကလည်း စိုးစိုး အမြှောင်လင်လေး မတော် တရော်ဖြစ်သွားမှာကိုလည်း စိုး ခိုမိမိလို့ မအေးငြိမ်းမှာ ဘေး ကျပ်နံကျပ် ဖြစ်နေရတယ်။ နောက်ဆုံး ...။

“ဒီနေ့တောက မလာ လောက်သေးပါဘူး။ ရက်ဝေး

သေးတာပဲ”

သူ့ဘာသာ ဖြေသိမ့်ပြီး ပန်းရောင်းတဲ့ဆိုင်က ချိန်းတဲ့ နေရာကို ထွက်ခဲ့မိတယ်။ ဟို ရောက်တော့ အကြောင်းကြောင်း ကြောင့် နှစ်နာရီလောက်ကြာ သွားရော။ သုတ်သုတ်ပျာပျာ ပြန်လာတော့ ဆိုင်က ဒီအတိုင်း ပါပဲ။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ခုမှ ရင်အေးသွားရတယ်”

မအေးငြိမ်း သက်ပြင်း မောကြီး ချစ်သလားမသိဘူး။ ဆိုင်ထဲထိုင်မိရုံ ရှိသေး။ တစ် ဖက်ဆိုင်တန်းနောက်က ကိုခင် မောင်စိုး ထွက်လာတယ်လေ။ ရင်ထဲ ခိုင်းခနဲအလုံးကြီး ဆောင့် တက်လာသလို ခံစားလိုက်ရပြီ။ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူခြေမပျက် အောင် ကြိုးစားနေရတယ်။ လူ လည်း တုန်ယင်လို့။

“အစ်ကို ထမင်းစား ပြီးပြီလား။ ဘယ်တုန်းကရောက် တာလဲ”

ကိုခင်မောင်စိုး စကား ပြန်မပြော။ မအေးငြိမ်း မျက်နှာ ကို စိမ်းစိမ်းဝါးဝါး ကြည့်နေ တယ်။ မအေးငြိမ်း မနေတတ်

တော့။ မျက်လွှာချသွားမိတဲ့အခါ သူ့အတွက် တုန်လှုပ်စေမယ့် မေးခွန်းတစ်ခုက ဖျတ်ခနဲ ဝင် လာတယ်။

“စောစောက ဘယ် သွားနေလဲ”

မအေးငြိမ်း အသံမ ပျက်အောင် ထိန်းလိုက်ပြီး ဖြေ ခဲ့မိတယ်။

“ဒီနားတင် အိမ်သာ သွားတာပါ”

ကိုခင်မောင်စိုး အသက် မပါတဲ့ ခြောက်ကပ်ကပ်လေသံ နဲ့ ရယ်လိုက်တယ်။

“ဟုတ်လား ငါရောက် နေတာ နှစ်နာရီကျော်သွားပြီ”

ပကတိ စကားသံတို့ ဆိတ်သွားပေမယ့် ရှေးဗန်း န ဘေးက စတီးဝားချွန်နဲ့ ထိုး လိုက်တဲ့ ဓားချက်တွေ၊ အော် ဟစ်သံတွေ ညံ့လို့။ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ။ ကိုခင်မောင်စိုး ဓားကို ပစ်ချပြီး သွေးသံရဲရဲနှင့် လဲနေသော မအေးငြိမ်း ဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ တာဝန်ကျ ရဲတွေ မရောက်မချင်း သူစောင့် နေတော့မယ်လေ။

ရိုးသစ်

သူဌေးမလေး

ဟိန်း
လှိုင်း

ကျော်သန်းဝံ

“သူဌေးမလေးနှင့်လူစိမ်း”

ကျော်သန်းစံ

လူမိုက်တို့သည် ကားမိမိပြုခဲ့သော မကောင်းမှုအကျိုးမပေးသေးသမျှ ကာလပတ်လုံးကောင်းမှုကို နှစ်သက်၍ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာစွာ ပျားသကာကဲ့သို့ မှတ်ထင်တတ်၏။

သူ၏ မကောင်းမှု အကျိုး ပေးသောအခါ ထိုလူမိုက်သည် ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးစွာရောက်ရလေ၏ ဟူ၍ ဓမ္မပဒ၌ လာရှိသည်။

ရန်ကုန်မြို့လယ်ကောင် ၌ အထပ်ပေါင်း (၂၄)ထပ်ရှိသော တုန်သည်ကြီးများဟိုတယ်သည် မြို့၏ ကျက်သရေဆောင်ပင်ဖြစ်သည်။ တည်းခိုခန်းပေါင်း ထစ်ထောင်ကျော်ခန့်ရှိသည်။ ထို့ပြင် စားသောက်ခန်း၊ ဘားခန်း၊ စာပွဲဆောင်၊ လူနေခန်း၊ ပျော်ပွဲစားဆောင်တွေနှင့် တည်းခိုသူတွေ အကြိုက်လိုလေသေးမရှိရအောင် စီမံထားသည်။

ဟိုတယ်ကြီးရဲ့ (၁၁) ထပ်မှာ ရှိသော တည်းခိုခန်းအမှတ် (၁၀၅)အခန်း၌လာရောက်

တည်းခိုနေသူကတော့ မွန်ပြည်နယ်၏ မော်လမြိုင်က သန်းကြွယ်အမွေခံသူဌေးမလေး သက်လျာကျော့ခိုင်ပင်ဖြစ်သည်။

၀၀၀၀၀

၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ (၅)ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် သန်းကြွယ်သူဌေးမ တည်းခိုရာ ကုန်သည်ကြီးများ ဟိုတယ်သို့ ကိုကိုကြီးရောက်ရှိလာသည်။ ကိုကိုကြီးသည် အိမ်ထောင်နှစ်ဆက်ရှိခဲ့သည်။ ပထမ အိမ်ထောင်နှင့် ကွာရှင်းပြီး ဒုတိယအိမ်ထောင်နှင့်လည်း သီးခြားစီနေထိုင်ကြသည်။ လက်ရှိအချိန်မှာတော့ ရှမ်းပြည်နယ်၊ တောင်ကြီးမြို့က ကန်ထရိုက်တာ တစ်ယောက်နှင့် ရည်ငံနေကြသည်။

၁၉၃၆ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ (၆)ရက် တနင်္လာနေ့ နံနက် (၉:၃၀)နာရီအချိန်တွင် ဟိုတယ် သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမားလေး တစ်ယောက်သည် ကိုကိုကြီး၏ အခန်းထဲကို သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ရန် ဝင်သွားစဉ် လည်ပင်းတွင် နိုင်လွန်ခြေအိတ်နှင့်စည်းနှောင်ပတ်ချုပ်ထားပြီး သေဆုံးနေသည်ကိုတွေ့ရှိရသည်။

ဟိုတယ်
သန့်ရှင်းရေး
အလုပ်သမားလေး
တစ်ယောက်သည်
ကိုကိုကြီး၏
အခန်းထဲကို
သန့်ရှင်းရေး
ပြုလုပ်ရန်
ဝင်သွားစဉ်
လည်ပင်းတွင်
နိုင်လွန်ခြေအိတ်နှင့်
စည်းနှောင်
ပတ်ချုပ်ထားပြီး

ရှုထောင့်များဖြင့်ရှုသည့်အဖွဲ့များ

သန့်ရှင်းရေး အလုပ် သမလေးသည် ဟိုတယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးထံ သွားရောက်သတင်းပို့သည်။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးသည် ချက်ချင်းပင် ရန်ကုန်တိုင်း ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးထံ ဖုန်းဆက်တိုင် ကြားအမှုဖွင့်လိုက်သည်။

ကို နိုက်နိုက်ချွတ်ချွတ်ရှာဖွေ စစ်ဆေးကြသည်။

ကိုကိုကြီးသည် အင်္ဂါနေ့ နံနက် ၃-၄ နာရီခန့်အတွင်းက အသတ်ခံရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆေးအစီရင်ခံချက်အရ သိရသဖြင့် တနင်္လာနေ့တွင် ကိုကိုကြီး၏

အမျိုးသား (၃)ယောက်နှင့်ရှိနေခဲ့သည်ဟု ဟိုတယ်အလုပ်သမားတွေက သတင်းပေးကြသည်။ စိတ်ဓာတ်က ထိုဘားခန်းကို စစ်ဆေးကြသည်။

အမျိုးသား (၃)ယောက်အနက် တစ်ယောက်က မန္တလေးမြို့မှ အထည်အလိပ်ကုန်သည်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ယောက်က ပြင်ဦးလွင်မြို့က ဆောက်လုပ်ရေး ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဟိုတယ်မှာ ဆက်လက်တည်းခိုလျက်ရှိကြသည့်အတွက် အလွယ်တကူ စစ်ဆေးမေးမြန်းနိုင်ခဲ့သည်။

တတိယ လူကို ဟိုတယ်စာရင်း၌ ရှာမတွေ့ဖြစ်နေသည့် သို့သော်လည်း ကျန်လှူစစ်ယောက်၏ ပြောပြချက်အရ မော်လမြိုင်မြို့ ဧကတိသားဖြစ်သည်ဟုသိရှိရပြီး ယခုအခါ မြဝတီမြို့၌ နေထိုင်လျက်ရှိသော ကျော်ရှိန်ဝင်းဆိုသူဖြစ်ကြောင်းသိရှိခဲ့ရသည်။ လူပုံသဏ္ဍာန်ကို ပြောပြရာ၌ သဲသဲကွဲကွဲ မသိခဲ့ရသဖြင့် မသေးမရာ ဖြစ်နေသည်။ သတင်းစုံစမ်းသည်အခါ သူ့နေခဲ့သော

ရဲတပ်ဖွဲ့သည် ချက်ချင်း ရောက်လာကြပြီး လူသေကောင်ကို ကိုင်တွယ်ကြည့်သည်။ သူ့အခန်းတွင်ရှိသော ပစ္စည်းများ

လှုပ်ရှားမှုတွေကို ရဲအဖွဲ့က စုံစမ်းရှာဖွေကြသည်။ ကိုကိုကြီးသည် အင်္ဂါနေ့ ည၌ (၁၂)နာရီအထိ ဟိုတယ်၏ မိုးပျံဘားခန်း၌

လမ်းရှိ အိမ်၌ သူ့အခန်းမှာ လူ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရသောကြောင့် ပြန်လာခဲ့ရသည်။

၀၀၀၀၀

မွန်ပြည်နယ် မော်လမြိုင် ခဲအဖွဲ့ကို ကျော်ရှိန်ဝင်း၏ ကိုယ် ရေးရာဝင် မှတ်တမ်းမှန်သမျှ ပို့ပေးရန်(အီးမေးလ်)ရိုက်လိုက် သည်။ မြဝတီမြို့က ရဲဌာနမှာ စုံစမ်းသောအခါ မော်လမြိုင်မြို့ က ရရှိခဲ့သော ကျော်ရှိန်ဝင်း၏ ပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်းဖြစ်နေသည်။ သူသည် ကားခိုးမှုနှင့်အလိုရှိနေ သော တရားခံပြေးဖြစ်နေသည်။ ကျော်ရှိန်ဝင်းခိုးခဲ့သော ကားနံ ပါတ်ကိုလည်း မှတ်သားထား လိုက်သည်။

ကျော်ရှိန်ဝင်းသည် ခံဝန်ချုပ်ကို ကျူးလွန်ဖောက် ဖျက်ပြီး ပြည်ပ(ထိုင်း)ကိုထွက် ပြေးသွားသဖြင့် တွေ့သောနေရာ

တွင် ဖမ်းဆီးရန် ဝရမ်းထုတ် ထားသည်ဟု မော်လမြိုင်ခဲအဖွဲ့ က ပြန်ကြားထားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျော်ရှိန်ဝင်း၏ ဓာတ်ပုံကိုလည်း ပို့လိုက်သည်။ ကုန်သည်ကြီး ဟိုတယ်၌ ကိုကိုကြီးနှင့်အဖွဲ့ ကျကျန်ရစ်ခဲ့သော ဓာတ်ပုံက ကျော်ရှိန်ဝင်း၏ ဓာတ်ပုံဖြစ်နေ သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုကိုကြီး၏ ဓာတ်ပုံကို မိတ္တူကူးပြီး အမှုဖြစ် ရပ်မှန်နှင့် ခိုးယူသွားသော ကား အမျိုးအစားပါ ပြည်ထောင်စု တစ်ဝှမ်းလုံးရှိ ခဲအဖွဲ့များကို ဖြန့် ဝေလိုက်သည်။

၀၀၀၀၀

ကရင်ပြည်နယ်၊ မြဝတီ မြို့သည် အခင်းဖြစ်ပွားသော ရန်ကုန်မြို့နှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာသော်လည်း ခဲအဖွဲ့အ နေဖြင့် ပြောရမည်ဆိုလျှင် နံရံ တစ်ချပ်ခြားနေသော သဘောမျိုး

ပါပဲဟူ၍ ရင်ဝယ်ပိုက်ထားသည်။ တစ်နေ့သော နံနက်ခင်း ၌ ရဲမှူးအောင်မင်းသည် လမ်း လျှောက်သွားရင်း ဆိုင်ရှေ့အ ရောက်တွင် ဆိုင်ရှေ့ ရပ်ထား သော ကားကို အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုအခါ ရန်ကုန်တိုင်းခဲတပ်ဖွဲ့မှ ကြော်ငြာ ထားသော ကျော်ရှိန်ဝင်း ခိုးယူ ထားသည့် ကားဖြစ်နေသည်။

ထိုအခါရဲမှူးအောင်မင်း စောင့်ကြည့်နေဆဲမှာပင် ဆိုင် ထဲမှ ကျော်ရှိန်ဝင်း ထွက်လာ သည်။ ထိုနောက် ရဲမှူးအောင် မင်းသည် နာမည်မေးပြီး ဖမ်း ဆီးလိုက်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုရှာ ဖွေကြည့်သောအခါ ကိုကိုကြီး၏ ပျောက်ဆုံးနေသော စိန်လက်စွပ် ကို တွေ့ရှိရသည်။

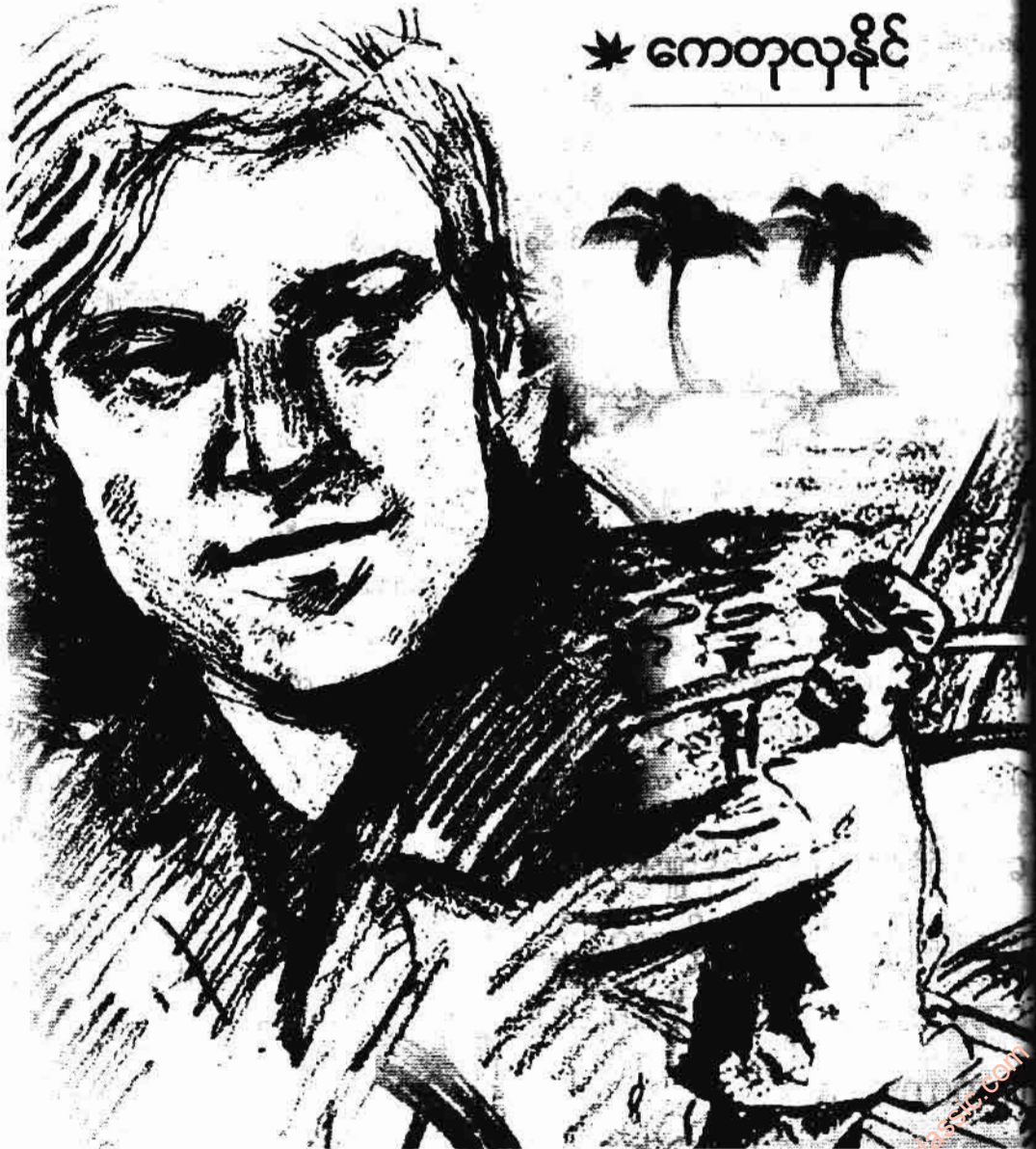
ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ တရားရုံးတော်၌ ကျော်ရှိန်ဝင်း သည် ပစ္စည်းခိုးမှု၊ လုယက်မှု လူသတ်မှုတို့အတွက် သက္ကရာဇ် ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၃)ရက်နေ့ တွင် ထောင်ဒဏ်တစ်သက်အ ပြစ်ဒဏ် အမိန့်ချမှတ်လိုက် သည်။

ကျော်သန်းစံ

ကျော်ရှိန်ဝင်းသည် ခံဝန်ချုပ်ကို ကျူးလွန်ဖောက် ဖျက်ပြီး ပြည်ပ(ထိုင်း)ကိုထွက်ပြေးသွားသဖြင့် တွေ့သောနေရာတွင်ဖမ်းဆီးရန် ဝရမ်း ထုတ်ထားသည်

မိတ်လိုက်ဟန်ပါ

* ကော့လုနီ

“စိတ်လိုက်မာန်ပါ”

ကေတုလုနိုင်

“တင်မြင့်ကတော့ လုပ်ချင်လိုက်ပြန်ပြီ။ ပင်လယ် ထွက်တော့မယ်ဆိုတာနဲ့ ငနဲသားဖျားပြီး မနေ့ကပဲ ဖိုးထောင်တို့အရက်ဆိုင်မှာ အရက်ချနေတာ အလွန်အကျွံ”

“ဒါကြောင့်ကိုး ဖျားချင်ချင်ဖြစ်နေလို့ ဓာတ်ကြမ်းတိုက်တာတယ် ပြောတာ”

“ယုံလား အရက်ကြိုက်တဲ့ အမုန်းဆွဲတာ၊ မဖြစ်သေးပါဘူး လူတစ်ယောက်ခေါ်ဦးမှ ဖြစ်မယ်”

ဦးမြတ်ထွန်းက သူ့မိန်းမခေါ်လှနှင့် ဆက်မပြောတော့ဘဲ ဆစ်ဖက်သို့ချာခနဲလှည့်ကာ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လျှောက်သွားဆော့တော့၏။

ဆစ်တိုတ်သို့ ရောက်မှည့်ရောက်ချင်း ဆစ်တိုအား

“ပင်လယ်လိုက်မယ် လူသားဟေ့ ...”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ဆစ်တိုက ..

“အခု လောလောဆယ်လောတော့ ဘယ်ရှိမှာလဲ”

ဟု ဖြေသည်။

ဆစ်တိုတ်သို့ ဦးတင်ဆောင် ရောက်ရှိလာပြန်သည်။ ဦးတင်ဆောင်က

“ပင်လယ်လိုက်မယ် လူလားရှိတယ်။ မထားစိန်မောင်ရောက်နေတယ်။ အလုပ်ရှိရင် ပြောပါလို့ ကျွန်ုပ်တို့ပြောထားတယ်” ဟု ပြော၏။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် “ထွန်း” မော်တော်ဖြင့် ပင်လယ်သို့ ထွက်လာပါတော့သည်။ ဤခရီးမှာ ပင်လယ်ပြင်တွင် မျှင်ထောင်ရန် ဖြစ်သည်။

ဤပင်လယ်ပြင်မှာ အရှေ့ဖျားကျွန်းရွာမှ မိုင်(၃၀)ကျော်သာ ဝေးကွာသော နေရာ ဖြစ်သည်။ အရှေ့ဖျားကျွန်းကျေးရွာမှ ထွက်လာစဉ်ကတည်းက အတော်လေး နောက်ကျသွားသည်။ အလျင်က နေ့လယ် ၁ နာရီ နောက်အကျဆုံးထားသည်။ သည် ကနေ့ကျခါမှ နေ့လယ် ၂ နာရီ ကျော်နေပြီ။

ရေလုပ်သားသစ် တင်ရှိန်ကို ဦးတင်ဆောင်သွားခေါ်နေသည့်အချိန်မှာ အနည်းငယ်ကြာသွားသောကြောင့်ပင်။ သည်မှာ

လည်း ဦးမြတ်ထွန်းသည် တင်ရှိန်ကိုပဲ မကျေမနပ်ဖြစ်ရမလိုလို အားလုံးကိုပဲ လှည့်ပတ်အော်ဟစ်ဆဲဆိုပစ်ရကောင်းမလား ဆန္ဒတွေဖြင့် မျက်နှာမှာ မှုန်သိုးသိုး။

သို့ဖြင့် ပင်လယ်ပြင်လုပ်ကွက်သို့ ညနေ ၃ နာရီကျော်မှ ရောက်သည်။ ပိုက်ချကြသည်။ ပိုက်ချရာတွင် ဦးမြတ်ထွန်းက ဩဇာပေးလွန်းသည်။

ဆစ်တိုနှင့် ဦးတင်ဆောင်တို့က ဦးမြတ်ထွန်းလို ဩဇာပေးပေးမယ် သူတို့လုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေကို ဟန်ပြပဲလုပ်တော့သည်။

“တင်ရှိန် လုပ်လိုက်စမ်းပါဦး”

သည်လိုပြောတာတွေက များနေသည်။ ထွန်း မော်တော်ဖြင့် မျှင်ထောင်ရန် ပင်လယ်ပြင်မှာ လုပ်ရသောအလုပ်ကို တင်ရှိန်တစ်ခါမျှ မလုပ်ဖူးမကိုင်ဖူးမဟုတ်။ လုပ်ဖူးကိုင်ဖူးသည်။

ပိုက်ချ ပိုက်မော် အလုပ်သာမက မျှင်များကိုဆားပေါက်ရသည်။ ရေနွေးတည်။ ထမင်းဟင်းချက် အလုပ်တွေရှိသေးသည်။

အလှည့်ကျ မနွဲ့စတမ်း

ရှုဖော်ပွဲအတွက် အခန်းမတစ်ခု

လုပ်ကြရသည်။ သည်မှာ အလုပ် ပိုင်ရှင်သာ ဦးစားပေးအဆင့်မှာ ရှိသည်။ ကျန်ရေလုပ်သား သူ့ အလုပ်ကိုလှုံ့အလုပ် မသတ်မှတ်။ ကြုံလျှင်ကြုံသလို လုပ်ကြသည် ချည်ပင်။

ပိုက်ဖော်သည့်အခါ ကင်း ပုစွန်၊ ကျောက်ပုစွန်၊ ငါးလိပ် ကျောက်များပါ ပိုက်ထဲပါလာ

တတ်သည်ရှိရာ ကင်းပုစွန်၊ ကျောက်ပုစွန်၊ ငါးလိပ်ကျောက် တို့ကို အလုပ်ရှင်မယူပါ။

သို့သော် သည်နေ့မှာ တော့ ဦးမြတ်ထွန်း၏ “ထွန်း” မော်တော်တွင် ကင်းပုစွန် နှစ် ကောင်ပါလာခဲ့ရာ ဦးမြတ်ထွန်း က ထိုကင်းပုစွန် နှစ်ကောင်ကို လုပ်သားတွေမပေးဘဲ သူက ယူ လိုက်သည်။

“မင်းတို့ နောက်မှယူ ဟေ့ ...”

စကားကိုတော့ မကောင် တတ်၍ ပြောလိုက်ပုံရသည်။

သည်လိုလုပ်ငန်းရှင်၏ မော်တော်တွင် လိုက်လာမိသည် အတွက် တင်ရှိန် ဘဝင်မကျ။ “ဒီမော်တော်မှာ ငါလိုက် လာတာ မှားတာပဲ”

ဟု တွေး လိုက်သည်။ အခုလည်း ဦးမြတ်ထွန်း ကအစ အရက်မူးနေကြသည်။ သူက အလုပ်တွေအကုန် သိမ်း ကျုံးလုပ်ရမည်သဘော။ တင်ရှိန် သည် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။

ဦးတင်ဆောင်နှင့် ဆက် တိုတို့ကလည်း အတော်ကို တစ် ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့လူတွေ။ ပြောတဲ့လေသံက တစ်မျိုး။ အ လုပ်ရှင် ဦးမြတ်ထွန်း ပြောတဲ့ အချိုးကတစ်မျိုး။ တတ်ပဲတတ် နိုင်လွန်းသည်။ အချို့တစ်ဖက် အချဉ်တစ်ခြမ်း မျက်နှာတွေပဲ။ တင်ရှိန်သည် သန့်ရှင်း ရေးလုပ်ရင်း ဦးမြတ်ထွန်းနှင့် သူ လူများကို ကျိတ်ပြီးမကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။

စောစောပိုင်းက ပိုက် တစ်ခါဖော်သည်။ သည်နေ့က

ရွှေတောင်ညောင်ရွှေအိမ်ရာ

ကာမှ ငါးလိပ်ကျောက်တစ်ကောင် ပါလာသည်။

“ဒီ ငါးလိပ်ကျောက်ကို တော့ ကျုပ် မယူလို့ မဖြစ်ဘူး”

တင် ရှိန်က ငါးလိပ် ကျောက်ကို ကောက်ယူပြီး အား လုံးကြားအောင် ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲကွ”

ဦးတင်ဆောင်က လေသံ လေးလေးကြီးနှင့် အော်သည်။ သူ အခုအရက်မူးနေပြီ။

“နောက်မှလဲ လာသေး။ နာမည်ကို ငဦးမုည့်ချင်တာလား။ သွား သေလိုက်စမ်း”

ဆစ်တိုက မီးလောင်ရာ လေပင့်နေသည်။ ဆစ်တိုက အရက်ကို မှန်မှန်သောက်ပြီး တသိမ့်သိမ့် မူးနေသည်။ ပြော ချ်အားရဟန်မတူ။ ဆက်ပြော သည်။

“လူတွေက ပင်လယ် ရောက်မယ်မကြံသေးဘူး။ ကဲချင် ခြံချင်တာက အမုန်းပဲ”

“ဘယ်ရောက်သွား ပြီ ထဲ။ ငါးလိပ်ကျောက် လက်တွေ့ တ သွက်လှချည့်လား”

ဦးတင်ဆောင်က တင် ရှိန်အနီးလျှောက်လာရင်း ပြော

လိုက်သည်။ “ထွန်း” မော်တော် ပိုက်ချထား၍ ပင်လယ်ပြင်လှိုင်း လုံးတွေကြားတွင် မျောနေသကဲ့ သို့ ရှိသည်။

ပင် လယ် လေသည် တစ်ချက် တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်လာတတ်၏။ ထိုအခါ ‘ထွန်း’ မော်တော်သည် တိမ်း ကာယိမ်းကာနှင့် လေဆောင့် တိုက်လိုက်လျှင် တိမ်းမှောက် သွားလေမလား။ စိုးရိမ်စရာပင်။

ပင်လယ်ပျော်တို့ ဘဝ မှာကား ပင်လယ်လှိုင်းလုံးတွေကို မြင်တိုင်းကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အ ဖြစ်မမြင်။ သူတို့နှင့် မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေဟုသာ တွေး ထင်ထား၏။ ဒါမှလည်း ကြောက် စိတ်ကို ဖယ်ရှားထားနိုင်ပါလိမ့် မည်။

ကြောက်စိတ် ဆိုတာက မရှိမဟုတ် ရှိသည်။ သဘာဝ ပေး ထားသော စိတ် ဖြစ်သည်။ ကြောက်စိတ်ကို ဖယ်ထုတ်ထား ကြရသည်သာ။

သည်တော့မှ ကြောက် စိတ်ကို လွှမ်းခြုံနိုင်သော စိတ်မျိုး အစားဝင်လာမည် ဖြစ်၏။

“ဒီမှာ .. ဒီမှာ ဦးတင်

ဆောင်”
“ဘာလဲ”

“ငါးလိပ်ကျောက်ကို ကျုပ်ယူတယ်ထင်လို့ လာရစ်နေ တာလား။ ကျုပ်ယူတာ မဟုတ် ဘူး။ အာချောင်လိုက်တာ”

“ဟေ့ကောင် စကား ကို အတည်ပြောစမ်း”

ဆစ်တိုက ငါးလိပ် ကျောက်ကိုယူသွားပြီး တစ်နေရာ မှာ ထားလိုက်သည်။

သည်မှာ ပြဿနာက ရှင်းနေပြီ။ စောစောက ကင်း ပုစွန်နှစ်ကောင်ကိစ္စ၊ အခု ငါး လိပ်ကျောက်ကိစ္စ။

“ခင်ဗျား စကားပြော တာ ကြည့်ပြော”

တင်ရှိန်က ပက်လိုက် လျှင် ဦးတင်ဆောင် မခံ၊ ဆဲပါ လေတော့၏။

ထိုအခါ .. စောစောက အရက်မူးပြီး မော်တော်တက်မ ခန်းသွားထိုင်နေသော ဦးမြတ် ထွန်း ထလာကာ ..

“ဟေ့ကောင် တင်ရှိန် မင်းကို ငါမော်တော်ပေါ်တင်လာ တာ အတော့ကိုမှားသွားပြီ”

ဟု ဝင်ပြော၏။

“ကျုပ်ကလဲ ဘာထူးမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့လိုပဲပေါ့။ လူလို ခိုင်းမလားလို့ လိုက်လာတာ”

“ခွေးကောင်”

ဦးမြတ်ထွန်းက တင်ရှိန်ကို ‘ခွေးကောင်’ဟု အော်ပြီး ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲပြန်ပါ၏။

“ဦးမြတ်ထွန်း ခင်ဗျားလူကြီးဖြစ်ပြီး မပိုက်ရိုင်းနဲ့”

“မင်းမသိဘူးလား၊ ပင်လယ်မှာ အလုပ်သမားဟာ အလုပ်ရှင်ဘာခိုင်းခိုင်း လုပ်ကိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မကျေနပ်လို့ ဆဲလဲခံရမှာပဲကွ”

တင်ရှိန်က ဦးမြတ်ထွန်းကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်နေသည်။ ဘာမျှမပြောတော့။ အံ့ကို မသိမသာ ကြိတ်လိုက်၏။

ဦးမြတ်ထွန်းတို့ကို အစိမ်းလိုက် ဝါးစားချင်လောက်အောင် ရင်ထဲမီးထတောက်နေသည်ထင်၏။ ဦးမြတ်ထွန်း၊ ဦးတင်ဆောင်နှင့် ဆစ်တိုတို့ကား အရက်မူးပြီး တစ်ယောက်တစ်နေရာ တုံးလုံးပက်လက်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ယောင်သူက ယောင်၊ ဟောက်သူက ဟောက်။

တင်ရှိန်သည် အလုပ်တွေ အားလုံးကိုလုပ်နေရသဖြင့် ဦးမြတ်ထွန်းတို့ သုံးယောက်အပေါ်ပို၍ မကျေနပ်ဖြစ်လာ၏။

သည်လိုအချိန် ဘေးကို တွေ့လိုက်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဦးမြတ်ထွန်းကိုကြည့်လိုက်ရာ မော်တော်တက်မခန်းမှာ အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

တင်ရှိန်သည် ဘာမျှ ဆက်မတွေးတော့။ ပီးဖိုဘေး၌ ထောင်ထားသော ငါးခုတ်စား

ကို သွားယူပြီး ဦးတင်ဆောင်၏ လည်ပင်းကို ခုတ်ချလိုက်၏။

“အွန်နဲ့ ...”

ဦးတင်ဆောင်မှာ အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးချိန်ပင်မရလိုက်၊ အွန်ခနဲ အသံတစ်သံသာ မချီမဆန်ပေါ်ထွက်လာနိုင်သည်။ လူ့လိုမို့လှုပ်ရှားနေရာမှ ကိုယ်တစ်ပိုင်းရေထဲသို့ ကျလုတည်းတည်း ဖြစ်၍ သွားလေသည်။ အနီးတွင် အရက်မူးပြီး အိပ်ပျော်နေသော ဆစ်တိုလန်နီးလာသည်။ သူ့က အထိတ်တလန်ဖြင့် ..

“ဦးတင်ဆောင် ..”

“ဦးတင်ဆောင် ..”

ဟု ဗလုံးဗထွေးအော်ရင်း ဦးမြတ်ထွန်းကို လှမ်းဆွဲထား၏။

“ဒုတ် .. ဒုတ် .. ဒုတ်”

“အား .. အား .. အား”

တင်ရှိန် ခုတ်နေသော ဓားချက်များသည် ဆစ်တို၏ ကျောပေါ်၊ မျက်နှာပေါ်၊ ကုပ်ပိုးပေါ်ခုတ်မိလျက်သား ဖြစ်နေလေရာ ဓားချက်တိုင်းသွေးများ တိုးထွက်ကာ နှစ်ယောက်စလုံးပင် ရေပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားကြ၏။

“ဗွမ်း .. ဗွမ်း”

ရေသံများ ပင်လယ်လေတိုက်ခတ်နေသည့် အသံများကြားမှ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ထိုအခိုက် ဦးမြတ်ထွန်း အိပ်ပျော်နေရာမှ လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ အခြေအနေမကောင်းပါလား။

“ဟာ ...”

သူ့ပါးစပ်က အာမေဇိုတ်သံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ပြီးလျှင်ကား ဦးမြတ်ထွန်းသည် လက်ရှိ အနေအထားကို သိလိုက်ရသည်နှင့် ဘာဆက်

လုပ်ရမည်ကို တွေးလိုက်သည်။

သို့နှင့် ..

သူသည် မော်တော်တက်မချပ်ကို ဆွဲနှုတ်ယူလိုက်သည်။ တက်မချပ်လက်ထဲ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း မော်တော်ပွဲပိုင်းအမိုးပေါ် လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်သည်။

တင်ရှိန်က နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်လာ၏။ ဦးမြတ်ထွန်းက တက်မချပ်ဖြင့် တင်ရှိန်ကို လှမ်းရိုက်၏။

တက်မချပ်က ရိုက်ကွင်းကိုမထိ၊ တင်ရှိန်ရှောင်လိုက်သောကြောင့် တက်မချပ်ရိုက်ချက်လွဲချော်သွားပြီး ဝါးလုံးတန်းကို ဖြောင်းခနဲ ရိုက်မိသွား၏။

ဦးမြတ်ထွန်းလည်း ရပ်နေသောနေရာတွင် ဟန်ချက်လွတ်ပြီး တစ်ဖက်သို့ တိမ်းစောင်းသွား၏။ ထိုအချိန်တွင် ဦးမြတ်ထွန်းက တင်ရှိန်ရှေ့ ပြုတ်ကျလာ၏။

တင်ရှိန်သည် လက်တွင် အသင့်ကိုင်ထားသော ဓားဖြင့် ကုပ်ပိုးကို ခုတ်ချလိုက်သည်။ ဦးမြတ်ထွန်းအော်ဟစ်ရင်း ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားလေ

တော့၏။

“ဗွမ်း .. ဗွမ်း”

တင်ရှိန်သည် သွေးတွေ ပေကျဲနေသော ဓားကိုကိုင်ကာ ဦးမြတ်ထွန်းပြုတ်ကျသွားပြီး နှစ်မြှုပ်သွားသော ရေပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာတွေလုပ်နေမှန်း မသိသလို ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသည်။

နောက်မှ မော်တော်ကို ကမ်းစပ်တစ်နေရာသို့ ရောက်အောင် မောင်းလာပြီး ဆိုက်ကပ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ခတ္တာကျွန်းကျေးရွာထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

အရှေ့ဖျားကျွန်းရှိ အစ်မအိမ်ပြန်ပြီး အစ်မနှင့် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ တိုင်ပင်ရ ကောင်းမလား တွေးသည်။ လောလောဆယ် ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

သို့နှင့် ခေတ္တာကျွန်းကျေးရွာရှိ ဦးငြိမ်းအရက်ဆိုင်မှာ အရက်ဝင်သောက်နေစဉ်မှာပဲ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက်ရှိလာကာ တင်ရှိန်အား ဖမ်းလိုက်ပါလေတော့၏။

ကေတုလှနိုင်

ဒိုးတော်ဆီတိုင်း ပုံသင့်မှပုံပါ

**ဘိုးတော်ဘိုတိုင်း
ထုံသင့်မှထုံဝါ
ခင်မောင်ထွန်း-ကမ်းမတော်**

ဆယ်ရာစု (၂) ရာစု ဟိုဘက်
ဆီက ဖြစ်တယ်။ စာရေးသူ ရန်ကုန်
တိုင်းရဲတပ်စွဲတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့
စဉ် 'ဘိုးတော်' အတုယောင်များကို
သတ်သေအထောက်အထားများ ရှာ
တွေ့ ဖော်ထုတ်ပြီး တရားစွဲတင်ပို့နေစဉ်
ထာလက ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုစဉ်က ရန်
ကုန်တိုင်း အပါအဝင် နယ်မှ ဘိုးတော်
အမည်ခံ လူလိပ်အချို့ ဥပဒေအရ အ
ပြစ်ပေးခံနေရချိန် ဖြစ်ပါတယ်။

ထိုကာလကလည်း ဘိုး
တော်အမည်ခံလူလိပ်လူညာများ ခေတ်
စားခဲ့ကြပါတယ်။ ရှေ့ဖြစ်နောက်ဖြစ်ပုံ
ထောရာ၌ လက်ကိုမြှောက်ထိုက်လျှင်
ဇာတ်ကားမှာ အဆောင်ပစ္စည်း စီးက
ရက်၊ ရုပ်ပွားတော်၊ အင်းကွက်၊ ဓာတ်
စာ စသည်တို့ကို ထွက်ပေါ်လာစေသည့်
ဇာတ်ကားပညာများကိုလည်း သုံးစွဲ
ထားကြပါတယ်။

အတပ် ထောပညာကို အ
နည်းငယ်တတ်ရုံသင်ပြီး လက်ကုည့်၊
ဇာတ်ကုည့်တွေ ပူးတွဲသုံးထိုက်တော့
ပြဿနာဖြစ်နေသူ၊ ချို့တဲ့နေသူ၊ စိတ်
ဆင်းရဲနေသူ၊ အားငယ်နေသူ၊ ကြီးပွား

ချင်သူတွေ ထာထက်ထုံပြီး ဘိုးတော်
အတုအထောင်တွေဆီ အလှအထက်
သွားတာ အားထိုးထုံပြီး ဖြစ်လာတာ
ပါတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ အမျိုးသမီး
တွေက ပိုများတယ်ပေါ့။ အတုအ
ထောင်တွေက အဲဒီအားနည်းချက်ကို
ထုံပြီး ငွေ၊ ပစ္စည်း၊ အဲဒီတနေ အချို့
ဘိုးတော် အတုတွေက ထူထောင်စေတင်
ပြန်တဲ့အထိ လုပ်လာကြတယ်။ အဲဒီ
အမှုတွေထဲက တစ်ခုကို ထပ်ပြရရင်
တော့---

စာရေးသူ၏ အထက်အရာ
ရှိ ကြီးတစ်ဦးက သူ့ခန်းကို အခုထာ
ခဲ့ပါဆိုလို့ အနော်ရထာလမ်းနှင့် ၄၇
လမ်းမှာရှိတဲ့ ရန်ကုန်တိုင်းရဲတပ်စွဲရုံး
ကနေ သိပ်ဖြူလမ်းမှာရှိတဲ့ ဝန်ကြီးများ
ရုံးကို ချက်ချင်းပဲ သွားခဲ့ပါတယ်။

အရာရှိကြီး ရုံးခန်းရောက်
တော့ စာရေးသူကို တိုင်စာတစ်စောင်
ထုတ်ပေးရင်း-

“ရှော ဒီမှာ တိုင်စာတစ်
စောင် အထက်က ပို့လိုက်တယ်။ “ဘိုး
တော်လိပ် မောင်ချစ်” တဲ့။ ထာပွဲဘတ်
မှာရှိတယ်။ မင်းလက်အောက်ကအဖွဲ့နဲ့
သေချာစစ်ဆေးပြီး အမှန်ကို ဖော်
ထုတ်ပါ။ အခြေအနေကို ပြန်ပြီး တင်
ပြပါ”

“ထုတ်တဲ့”

စာရေးသူ ပြန်လာခဲ့ပါ
တယ်။ ရုံးခန်းရောက်တော့ တိုင်စာကို
ဖတ်ကြည့်မိပါတယ်။ ထိုင်ထားသူက
အမျိုးသားတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ခန်းထာ
ဘိုးတော်လိပ် မောင်ချစ်ကို သွားပေး
ရင်း မောင်ချစ်၏ ထုတ်ပြောမှုခံရ
ကြောင်း သူ့ခန်းအပြင် အခြားအမျိုး
သမီးများကိုလည်း လိပ်လည်ကုည့်ပြီး
အထုံသွင်းနေကြောင်း မကြာခင် ထူထူ
ရေး ဇာတ်ဆင်းခံရမည်ဖိုးခိုင်၍ တိုင်ကြား
ပါကြောင်း ဖော်ပြထားပါတယ်။

မောင်ချစ်ဆိုသူအကြောင်း

**ရှော ဒီမှာ တိုင်စာတစ်စောင်
အထက်က ပို့လိုက်တယ်။
“ဘိုးတော်လိပ် မောင်ချစ်” တဲ့။
ထာပွဲဘတ်မှာရှိတယ်။**

စာရေးသူ သတင်းရထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့လည်း အနီးကပ် လေ့လာ စုံစမ်းနေသော အဖွဲ့တို့နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး စာရေးသူထိုင်တိုင် တွေ့ဆုံခဲ့ပါတယ်။ တိုင်စာတိုင်ကြားသူ ကို အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ စေလွှတ်ပြီး စစ်ဆေးဖို့ တာဝန်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ထံက အစီရင်ခံချက်အရ လူတွေကို အထုံသွင်းပြီး ညာစားနေသည်ဟု သံသယရှိကြောင်း သိရပါတယ်။ စာရေးသူလည်း ကိုယ်တိုင် လေ့လာချင်တာနဲ့ ဝဲမှန်းမသိအောင် ဗေဒင်မေးသူ ဟန်ဆောင်ပြီး

သွားတွေခွဲပါတယ်။ စာရေးသူ ဖောက်သွားချိန်မှာ လူဝါးသော နေ့ခင်းတင်းစားချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ နေ့ခင်းတစ်နာရီခန့်ဆိုတော့ မောင်ချစ် တမင်းစားပြီး ပတ်လက် ထုထားထိုင်မှာ ထိုင်တာ အချို့ပွဲစားနေချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ စာရေးသူနဲ့ တပည့်တစ်ဦး သူ့ထံ ရိုရိုသေသေပုံစံပြပြီး ဝင်သွားပါတယ်။ မောင်ချစ်က စာရေးသူကို လှမ်းကြည့်ရင်း--- “ညီတော်မောင် လာ ရှေ့

တိုးလာခဲ့။ ဒီဆက်တီ ထုထားထိုင်မှ ထိုင်ကြပါ” စာရေးသူနှင့် တပည့်တို့ ဆက်တီထုထားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ကြပါတယ်။ မောင်ချစ်က ပတ်လက်ထုထားထိုင်မှ တပြီး စာရေးသူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံသို့ ရွှေထိုင်လာပါတယ်။ သိရှိထားသော မေးမြန်းသူတို့ ထုံးစံအတိုင်း စာရေးသူက စာအိတ်နှင့် ထည့်လာသော ငွေကျပ် ၁၀၀၀တို့ မောင်ချစ်ရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ မောင်ချစ်က စာအိတ်ကို လက်နဲ့ ဖိရုံဖိလိုက်ပါတယ်။ “ကဲ ညီတော်မောင်ရဲ့ ငွေသတ္တရာမ်း နာမည်ပြော” စာရေးသူက တလွဲတွေ့တို ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ မောင်ချစ်က စာရွက်ပေါ်ရေးပြီး တွက်ချက်ပါတယ်။ “ပြီးတော့ ညီတော်မောင် အဓိက ဘာမေးချင်ပါသလဲ” “ထွန်းတော် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်ချင်ပါတယ်။ အဲဒါ သို့မဟုတ် အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါ” “အင်း ညီတော်မောင် အညံ့ထဲ ရောက်နေတယ်။ ပြီးတော့ ညီတော်မောင်က သိုက်က လာလာဆို

“ညီတော်မောင်
လာ
ရှေ့တိုးလာခဲ့။
ဒီဆက်တီထုထားထိုင်မှာ
ထိုင်ကြပါ”

“ကဲ ညီတော်မောင်ရဲ့ ငွေသတ္တရာမ်း နာမည်ပြော” စာရေးသူက တလွဲတွေ့တို ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ မောင်ချစ်က စာရွက်ပေါ်ရေးပြီး တွက်ချက်ပါတယ်။ “ပြီးတော့ ညီတော်မောင် အဓိက ဘာမေးချင်ပါသလဲ” “ထွန်းတော် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်ချင်ပါတယ်။ အဲဒါ သို့မဟုတ် အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါ” “အင်း ညီတော်မောင် အညံ့ထဲ ရောက်နေတယ်။ ပြီးတော့ ညီတော်မောင်က သိုက်က လာလာဆို

ရှုမောင် ညိုမင်း ရာဇဝင်

တော့ အသက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် အတောင်းဆုံး ထကြာ တော့ လုပ်ပေးရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီနှစ် စုန်ရင်တော့ အညံ့လွယ်ပြီ။ ဒီအတွက် ထကြာအပြင် အဆောင်ပါ ပေးလိုက် ဖယ်။ အဲဒါဆောင်ရင် မင်း လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တွေ အောင်မြင်လိမ့်မယ်--

“ရော့ ဒီရေခန်းကြမ်း ထည့်ထားတဲ့ ပန်းကန်ကို မင်း တိုင်

ထား။ မျက်စိမှိတ်ပြီး ဘုရားကို ဆု တောင်း။ မင်းရဲ့ဆိုက်က အစောင့် တွေနဲ့ တိုင်ဝင်ပြီး အဆောင်ပေးမယ်။ မျက်စိမှိတ်ထားတော့--”

စာရေးသူက သူပေးလာ သော ရေခန်းကြမ်းပန်းကန်ကို ယူပြီး လက်နှစ်ဖက်နဲ့ တိုင်ပါတယ်။ မျက်စိ မှိတ်ခါနီး တပည့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် တယ်။ တပည့်က သဘောပေါက်

ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြပါတယ်။ ဆရာ တပည့် အတိုင်အဖောက်လုပ်ထား သည်မှာ ဘုရားကို လိမ်သလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရန် ဖြစ်ပါတယ်။

“ထဲ ညီတော်မောင် မျက်စိ မှိတ် ဘုရားအာရုံပြု--”

စာရေးသူ မျက်စိမှိတ်လိုက် ပါတယ်။ တစ်ဆောင့်အကြာထောက် မှာ-

“ထဲ မျက်စိစွင့်ပြီး ပန်းကန် ထဲ ကြည့်လိုက်ပါ”

ရေခန်း ပန်းကန်ထဲတွင် သေးငယ်လှသော ရှင်သီဝင်ရုပ်ပွား တော် အဖြူရောင်လေး တစ်ဆူ ရောက်နေပါတယ်။

စာရေးသူက တပည့်ကို လှမ်းကြည့်ရာ ခေါင်းခါပြသည်။ မမြင် တွေ့လိုက်ကြောင်း ပြောပြခြင်းပင်။ သူ သိလိုက်ပုံ မပေါ်ပါ။

“ထဲ ညီတော်မောင်ရဲ့ သိုက် ဆက်တွေကိုလည်း တိုင်တည်ပြီးပြီ။ စောင့်ရှောက်ကြလိမ့်မယ်။ အကြံအ ဖျဉ်းအတိုင်းဆက်လုပ်ပေးတော့ အဘ တလဲ ထကြာအတွက် အိမ်မှာ သာသ နာပွဲ တင်ပေးမယ်။ အဲ သာသနာပွဲအ တွက်ကတော့ ငွေထူရံ ၁၅၀၀ ထုန် မယ်။ အခု ပါရင်လဲ ပေးနဲ့၊ မပါရင်လဲ ညနေထာပို့ ပေါ့”

BURMESE CLASSIC .COM

“ထုတ်တဲ့ ညနေ ထာပိုဝါဝယ်”

စာရေးသူတို့ ပြောဆိုနေချိန်မှာပင် အသက် (၃၀)ခန့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဝင်လာပါသည်။

“ဪ ဖြစ်နေသလား သမီးရောက်လာပြီကိုး”

“ထုတ်တဲ့ အဘ၊ အဘစား ဖို့ ကြက်သားဝလာတာလဲ ဝယ်လာတယ်”

“ညထ အဘပြောတာ လုပ် ဖြစ်ရဲ့လား သမီး”

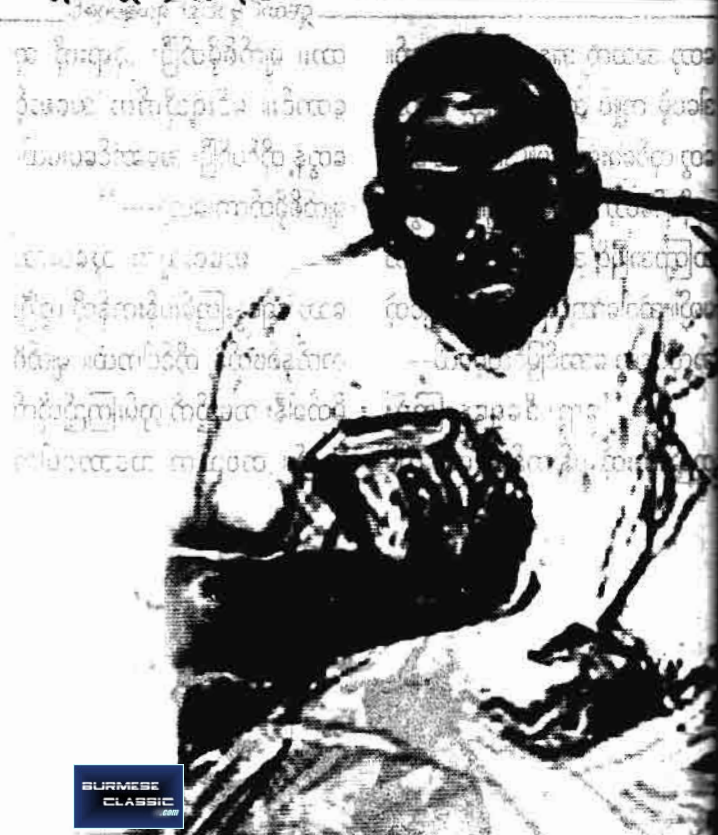
“ထုတ်တဲ့ လုပ်ပါတယ် အဘ”

“အေး ထူးခြားလာမယ် သမီး၊ သမီးကလဲ သိုက်ဆက်ထဲထပ်”

စာရေးသူ မတဘဲ နားထောင်နေမိပါတယ်။ နောက်ထပ် အမျိုး သမီးငယ်နှစ်ဦး ထပ်ရောက်လာပါတယ်။

“ထဲ ညီတော်မောင်တို့ ပြန်ပြီး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြတော့”

စာရေးသူ ဆက်မနေတော့ဘဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ ထားပေါ်ရောက်တော့ တပည့်ဖြစ်သူကို ရှင်သီဝလီရုပ်ပွားတော် ဘယ်လို ဝန်းတန်ထဲ ထည့်လိုက်တာလဲဟု မေးကြည့်ရာ သူ သေချာအာရုံစိုက်ကြည့်နေသော်

တည်း မမြင်မိကြောင်း ပြောပါတယ်။ လိမ်တာတော့ လိမ်ခြင်းဝင်၊ ပီရိုသေသပ်စွာ လိမ်ခြင်းဟု စာရေးသူ မှတ်ချက်ချမိပါတယ်။

စာရေးသူ ရုံးခန်းရောက်တော့ တိုင်စာပို့တဲ့သူကို သွားစစ်တဲ့အဖွဲ့ ပြန်ရောက်နေပါပြီ။ တိုင်ကြားသူထံမှ အချက်အလက်မှာ အခိုင်အမာရခဲ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့ည (၅)နာရီလောက်မှာ “ဘိုးတော်လိပ် မောင်ချစ်” ကို သွားခေါ်ပြီး ရရှိတဲ့ အချက်အလက် အခိုင်အမာ

နဲ့ စစ်ဆေးခဲ့ရပါတယ်။ မောင်ချစ်ကို အချက်အလက်အခိုင်အမာတွေ စစ်ဆေးရရှိတာကြောင့် ပြောတော့ မောင်ချစ်က သူကွယ်မနေတော့ဘဲ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က မောင်ချစ် ပြောဆိုခဲ့တဲ့ အချက်အချို့ကို တစ်ခုခုမှ ရမယ် ဆိုရင်တော့—။

ထွန်းတော် မောင်ပညာ နှစ်ခါသင်ခဲ့ပါတယ်။ လူတွေပိုပြီး ကြည်ထားအောင် မောင်ပညာနဲ့အတူ

ရှင်တော် ဦးသိန်းစိန် ရတနာပုံစာပေ

လက်ထုတ် ဖျတ်ထုတ်ပညာကို သင်ဖို့ လိုတယ်ထင်လို့ ဖျတ်ထုတ်ပညာကို တော့ သုံးနှစ်လေ့ကျင့်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်လက်ထဲမှာ အဆောင်တွေ ထွက်လာအောင် လုပ်တာ တော့ ကျွန်တော်က တိုက်ရိုက်ပစ္စု ချုပ်ပြီး ဝတ်ပါတယ်။ ထောင့်ထူးထူး အတိုင်း ထိုက်ပုံတံတောင်ဆစ်တွေရဲ့ အောက်မှာ စီးကရတ်ဘူးထိုက် လက်မောင်းက ညှပ်ထားပါတယ်။ ထိုချင်တဲ့ အခါ ထွက်လာအောင် လက်ကို ရှေ့ယမ်းထိုက်ရင် တံတောင်ဆစ်နားက စီးကရတ်ဘူးက အလိုလို ထွက်ကြွလာတော့ လှမ်းဖမ်းလိုက်ပါတယ်။ မြင်တွေ့ရသူက အံ့ဩသွားစေခဲ့ပါတယ်။

ရှင်သီဝလီ ဆင်စွယ်ရုပ်တု ငယ်လေးတွေနဲ့ ကျောက် အနီအပြာ ရောင်စုံ အသေးဆုံးလေးကို ရွှေထိပုံ ဘုရားဈေးနဲ့ ရွှေဘုံသာလမ်းက ဝယ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် လက်ဆယ်ချောင်းကို ကြည့်ပါ။ လက်သည်းအောက်က အသားကို လက်သည်းနဲ့ ထွာပြီး ယောင်းလောင်းဖြစ်အောင် ပင်အပ်နဲ့ ထိုးထိုးပြီး ပြုပြင်တော့ လက်သည်းတွေကို ညှိပြီး အောက်က အသားနဲ့ ထပ်နေရာကထွာပြီး ကလိုက်လိုဖြစ်နေထယ်။ အဲဒီကွာကနေတဲ့ လက်ဆယ်ချောင်းရဲ့ ကလိုက်ထဲမှာ ရှင်သီဝလီရုပ်နဲ့

ရောင်စုံ ကျောက်ကလေးတွေ တစ်ခုစီ ထည့်ထားပြီး လာမေးတဲ့သူတွေ ယုံအောင် ထက်ကို ရှေ့ထမ်းလိုက်ပြီး လေ့ကျင့်ထားတဲ့အတိုင်း ထုတ်ထုလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အဆောင်အဖြစ် ပေးပါတယ်။ ကြည့်နေသူတွေက တကယ်ပဲ အစောင့်တွေကပေးလိုက်လို့ ရောက်လာတယ်ဆိုပြီး တင်ကြအံ့ဩကြတာ တွေ့ရပါတယ်။

အချို့ဆိုတော့ ရေငန်းကြမ်း မန်းကန် ကိုင်ထားစေပြီး မျက်စိမှိတ် ခိုင်း ဘုရားအာရုံပြုခိုင်းထားပြီး ပေးမယ့် အဆောင်ပစ္စည်းကို ထက်သည်း ကြားကထုတ် လက်ညှိုးပေါ်တင်ကာ လက်မနဲ့ထောက်ပြီး ဝန်းကန်ထဲ ကျအောင် လုပ်ပါတယ်။ အဲဒါသည်း သုံးနှစ်ထောက် လေ့ကျင့်ခဲ့ရပါတယ်။

စာရေးသူနဲ့ အစွဲက လက်တွေ့ လုပ်ခိုင်းကြည့်ပါတယ်။ ဝန်းကန် အတွင်းသို့ ကျအောင် လုပ်ပြနိုင်ပါတယ်။ သေးငယ်သော ပစ္စည်းဖြစ်လို့ ပေါင်ကြားတွင် ဝတ်ထားသောလက်မှ ထောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်လို့ သတိထားမိကြပါ။

ဆိုက်ဆစ်၊ လူဝင်စား၊ အညှစ်တွေ များနေပါတယ်။ အချို့ဆို အသက် အန္တရာယ်မရှိ ဖြစ်တယ်ဟု ပြောခြင်းမှာလည်း လာမေးသူ၏ စိတ်ဓာတ်

ကို ကျစေပြီး ယုံကြည်လာအောင် ပြောနေကျ သုံးနေကျ စကားများပင် ဖြစ်ကြောင်း သိရပါတယ်။

ထကြွအထွတ် ပွဲထိုးရပါမယ်ဟု ပြော၍ ငွေစောင်းခြင်းမှာ ထိုးထားသော ပွဲထိုး ထုထိုင်းဖြည့် ငွေလိပ်ယူခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံပါတယ်။

လာမေးတဲ့သူများထဲမှ အမျိုးသမီးများမှာ အထူးသဖြင့် ယုံလွယ်ကြ၍ ယုံသည်ထက်ယုံအောင် မြို့ဆွယ်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ဝန်ခံခဲ့ပါတယ်။

မောင်ချစ်က နောက်ဆုံး ပြောတဲ့ ဝန်ခံချက်ကတော့-

“ကျွန်တော် လူလိပ်ပါ” ဝန်ခံပါတယ်။

“လူတွေကို ကျွန်တော်လိပ်တာ ကျွန်တော်မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော် မငြင်းလိုပါဘူး။ လိပ်တဲ့ ကျွန်တော်မှာတင် အပြစ်ရှိသလား။ ကျွန်တော်ဆီကပြီး ကျွန်တော် လိပ်သမျှ အလိပ်ခံကြတဲ့ လူတွေမှာတော့ အပြစ်မရှိဘူးလားတဲ့”

ယုံသင့်မှ ယုံကြပါဟု စာရေးသူ အကြံပြုပါရစေ။ ။

ခင်မောင်ထွန်း-လမ်းမထော်

BURMESE CLASSIC

ဆွေမြင့်သူ(ကြေး/မြေ)

အရက်မှာ ရေခဲပျော့ခွံ

“အရက်မှာရေစုန်များခဲ့သူ”
ဆွေမြင့်သူ (ကြေး/မြေ)
အခြား တိုင်းရုံးတစ်ရုံး
သို့ မိမိတိုင်းဦးစီးကိုယ်စား အ
စည်းအဝေး တက်ရောက်သည်
အခါကျမှ မိတ်ဆွေရောင်းရင်း
ဟောင်းကြီးတစ်ဦးလည်း သည်
မြို့တွင် မိမိထက်အလျင် ရောက်
ရှိတာဝန်ကျနေကြောင်း သိခွင့်
ရသည်။

အနိပုဂ္ဂိုလ်ကား အခြား
မဟုတ်ပါ။ လွန်ခဲ့သော (၁၉၉၀)
ပြည့်နှစ်လောက်မှစ၍ တာဝန်
ကိုယ်စီဖြင့် ကွဲကွာခဲ့ရသော ကို
စိုးလှသန်းဖြစ်ပါသည်။ ယခုအခါ
သူကဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး
ရာထူးဖြင့် ဒု-တိုင်းဦးစီးမှူးဟု
သိရှိရပါသည်။ ယင်းရုံးမှာ သူ့ကို
မမြင်မိတော့ ရုံးစာရေးမများကို
မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်မိသည်။

“ဦးစိုးလှသန်းလား
ဟုတ်တယ်လေ။ သူ့ဒီကိုရောက်
တာ ခုနှစ်လလောက်ရှိသွားပြီ။
ဒီပေမယ့် သူကရုံးမလာတာများ
တယ်။ လာတဲ့အခါကျရင်လဲ ခဏ
တလေးနေပြီး ပြန်သွားတာ။ တိုင်း
ဦးစီးကလဲ သူငယ်ချင်းချင်းဆို
တော့ ခွင့်လွှတ်ထားတယ်လေ”

“ဘာဖြစ်လို့ ရုံးမတက်
တာလဲဟင်။ ကျန်းမာရေး မ
ကောင်းလို့လား”

“ကျန်းမာရေးက ဘယ်
ကောင်းပါ့မလဲ။ အရက်ချည်းနေ
တိုင်းသောက်နေတာကို။ ဦးစိုး
လှသန်းက လွန်လဲလွန်လွန်းပါ
တယ်လေ”

ထိုရုံးမှ သူနေထိုင်သည်
လိပ်စာကိုယူပြီး နောက်တစ်နေ့
တွင် သူပေးထားသော နေအိမ်
ခန်းသို့ သွားရောက်သတင်းမေး
ပါသည်။

“ဗျို့ ဦးစိုးလှသန်း။ ဦး
စိုးလှသန်း”

“ဘယ်သူလဲ ဝင်ခဲ့လေ”
“ကျွန်တော်ပါ အေး
ဝင်းလေ။ အသံမှတ်မိရဲ့လား။
တံခါးဖွင့်ပါဦး”

“ဪ ကိုအေးဝင်း
လား။ ဒီအသံကို ခွေးချီသွားတာ
တောင် မှတ်မိပါတယ်နော်။ ဝင်
ခဲ့ပါဆို တံခါးက စေ့ရုံစေ့ထား
တာပါ”

တံခါးကျိခနဲ ပွင့်လာ
သည်။ အဝတ်အစား ဖိုသီဖတ်
သီနှင့် ခုတင်ပေါ်မှာ လူးလဲထ

လာရပုံရသည်။ ပြီးတော့ ခုတင်
ပေါ်ပြန်ထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ခပ်
ငူငူကြီး ကြည့်၍

“တံခါးပြန်ပိတ်လိုက် ပါ
လား။ အိပ်ထဲမှာ အလင်းရောင်
ရှိပါတယ်”

သူကြည့်ရတာ နေ့ကိုင်း
အခန်းအောင်းပြီး အရက်ချည်း
သောက်နေပုံရသည်။ လူက
လည်း ညည်းသိုးသိုးနှင့် အတော်
အိုဇာသွားသည်။ သူ့အနားတိုး
ကပ်ထိုင်ခိုင်းတော့ စိတ်ရောဂါ
ကျစရာ ကောင်းသည်။ ချဉ်စုတ်
စုတ်အရက်နဲ့ တထောင်းထောင်း
နှင့်။

“ဘယ်လိုလဲ ရုံးမသွား
တော့ဘူးလား။ ဘာပြုလို့ ရုံး
မတက်တော့တာလဲ”

“ရုံးသွားတော့ကော
ဘာထူးမှာလဲဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို
ဘာတာဝန်မှ မပေးတာ။ နေပါ
ဦး။ ခင်ဗျားကကော ကျွန်တော်
ဒီမှာရှိမှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ
ဆိုစမ်းပါဦး”

“မနေ့က ခင်ဗျားတို့ ရုံး
မှာ အစည်းအဝေးလုပ်တော့၊
တိုင်းဦးစီးကိုယ်စား ကျွန်တော်
အစည်းအဝေး တက်ရတယ်လေ။

ခင်ဗျားတို့ တိုင်းဦးစီးခဲ့စကား
လက်ဆုံကျရင်း ခင်ဗျားဘယ်မှာ
ရောက်နေသလဲ ဘယ်မှာတာဝန်
ကျနေသလဲမေးရင်း စမ်းရင်း ဒီ
ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်
ရောက် လာတော့တာပဲဗျာ”

“ဪဟဲ့ ဟုတ်လား။
ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ဘော်ဒါတွေ
ပြန်ဆုံကြတာပေါ့။ ဒါနဲ့ခင်ဗျား
မိသားစုရော၊ ဒီမှာပဲလား”

“အမျိုးသမီးတွေဟဲ့ ပါ
တယ်ဗျာ။ သားသမီးတွေက အိမ်
ထောင်တွေကျလို့ လက်လွှတ်ကုန်
ပါပြီ။ သူတို့က ရန်ကုန်မှာလေ။
ကျွန်တော့်ကိုလည်း မေးနေတယ်။
ကျွန်တော်လဲ ပြန်မေးရဦးမယ်။
ခင်ဗျားရဲ့ မိသားစုကော ဘယ်
မှာလဲ”

ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို
ပြန်မပြောဘဲ သူ့ရုတ်တရက် ခုတင်
ပေါ်မှထ၍ ခြေရင်းစားပွဲဆီ သွား
သည်။ စားပွဲပေါ်တွင်လည်း ရှုပ်
ယှက်ခတ်နေသည်။ ပန်းကန်
ခွက်ယောက်တွေကလည်း ရှုပ်ပွ
ပြီး ဆေးကြောသန့်စင်ခြင်း ရှိပုံ
မရ။

သူက စားပွဲပေါ်ရှိ ‘ရမ်’
ပုလင်းမှ အရက်ကို ညစ်ထပ်ထပ်
ဖန်ခွက်ထဲထွဲယူပြီး တစ်ချက်တည်း
မော့သောက်လိုက်သည်။ ပြီး
တော့ ပလတ်စတစ်ထုပ်ထဲမှ
မက်မန်းသီးကို တစ်ကိုက်ကိုက်
ပြီး ပြန်လာထိုင်သည်။

“ကျွန်တော်က မိသားစု
ကံမကောင်းဘူးဗျာ။ မိန်းမနဲ့ကွဲခဲ့
တာ ကြာပြီလေ။ သားသမီးနှစ်
ယောက်ကလဲ ကျွန်တော့်လို
အရက်သမား အဖေကြီးနောက်
ကို ဘယ်လိုက်ကြမလဲဗျာ။ ကျွန်

တော့်ကို ဘယ်သူမှ မချစ်ကြဘူး
ဗျာ။ ခင်ဗျားကိုတော့ ခင်ဗျားမိန်းမ
နဲ့ သားသမီးတွေက ချစ်ကြမှာ
ပါ။ ဟုတ်တယ်ဟုတ်”

“အင်း ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့
တရားဝင် ကွာရှင်းလိုက်တယ်
ဆိုတာတော့ သတင်းကြားမိပါရဲ့၊
ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဗျာ”

“ဒီအကြောင်းတွေ ပြန်
မပြောချင်တော့ပါဘူး။ ကိုအေး
ဝင်းရော၊ မမေးပါနဲ့တော့”

◆◆◆◆◆
ကျွန်တော်ကိုစိုးလှသန်း

“အင်း

ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့

တရားဝင်ကွာရှင်းလိုက်တယ်ဆိုတာတော့

သတင်းကြားမိပါရဲ့၊

ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဗျာ”

ရွှေတော်တို့နှင့်အသံကောင်း

နှင့် စတော့တာ ပဲခူးအရှေ့ခြမ်းက မြို့နယ်ကလေးတစ်မြို့မှာပါ။ နှစ် ဦးစလုံးမြို့နယ်အဆင့် အရာရှိများ ဖြစ်သလို၊ ဝါသနာတူချင်းလည်း ဖြစ်သမို့ တိုတောင်းသောအချိန် ကလေးအတွင်းမှာပင် သူများ တကာတွေထက် ခင်မင်းရင်းနှီး မှု ပိုခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး အပြင် အခြားခင်မင်ရင်းနှီးသော မြို့ နယ်အဆင့် အရာရှိများလည်း ညနေရုံးဆင်းချိန်တွင်သွားရောက် နေကျ စားတော်ဆက်ရုံ၌ဘီယာ လေး ယမကာလေး ဝိုဝဲ အပန်း ဖြေကြသည်။ ထွေရာလေးပါး အာလာပသလ္လာပ စကားပြော ကြဆိုကြ၊ တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက်သိခွင့်ရပြီး ညီအစ်ကိုရင်းများလို ပွင့်ပွင့်လင်း လင်း တိုင်ပင်နှီးနှောကြလေ့ ရှိ သေးသည်။

ကျွန်တော် အပါအဝင် မြို့နယ်အရာထမ်းအတော်များ များက တာဝန်ကျမြို့တွင် နေ ထိုင်ရုံးတက်ကြသော်လည်း ကို ဦးလှသန်းကမူ မြို့နယ်ရုံးစိုက်ရာ နှင့် (၇)ိုင်ခန့်ဝေးကွာသော ဇာတိ မြို့မှ နေစဉ်ရုံးတက်ပြီး ညနေ

တိုင်း မိရာလိုင်းကားနှင့် ပြန်လေ့ ရှိသည်။

ကိုဦးလှသန်းသည် ဖခင် ဦးစိုး၊ မိခင် ဒေါ်သန်းတို့မှ ဖွား မြင်ခဲ့ပြီး လူချောလူလှတစ်ဦး ဖြစ် သည်နှင့်အညီ ဖခင်၏နာမည်နှင့် မိခင်၏နာမည် နှစ်ခုစလုံးလည်း ပါအောင် 'စိုးလှသန်း'ဟု အမည် တွင်ခဲ့ကြောင်း အမြဲတမ်းပြောပြ ပါသည်။

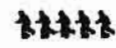
ပြီးတော့ 'တက္ကသိုလ် စိုးလှသန်း'အမည်ဖြင့် ဂီတနယ် ပယ်ထဲဝင်ရောက်ပြီး မြန်မာအသံ တွင် အမြဲတမ်းလွှင့်ခွင့်ရ ဓာတ် ပြား(၂)ချပ်ရခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းဓာတ်ပြား (၂)ချပ်အနက် သူအမြဲတမ်း ဆိုပြခဲ့သည်သီချင်း အမည်ကား 'ပြုံးပြုံးလေး' ဖြစ် ပါသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ဂီတ ဝါသနာထုံသူ ဖြစ်၍ ကျွန်တော် တို့နှစ်ဦးတွေ့ဆုံသည်နှင့် တစ် ယောက်တစ်လှည့်စီ သီချင်းဆို ညည်းကြလေ့ရှိပါသည်။

ရောင်းရင်းများက ကျွန် တော်တို့နှစ်ဦး၏ သီချင်းဆိုသံကို နားဆင်ပြီးသည့် အခါတိုင်း ' ခင် ဗျားတို့နှစ်ယောက်က အရက်၊

ဘီယာမှူးတော့မှ ပြိုအသံကောင်း လာသလိုပဲ" ဟု အမြဲချီးကျူး လေ့ရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကိုစိုး လှသန်းတစ်ယောက် အရက်ကို နေ့တိုင်း သောက်မိလေသလား မပြောတတ်တော့ပါ။

တကယ်တော့ ကိုစိုး လှသန်း အရက်ကို နေ့တိုင်း သောက်နေခြင်းမှာ အိမ်ထောင် ရေး အဆင်မပြေမှုကြောင့်ဟု နောင်အခါကျမှ ကျွန်တော်သိခွင့် ရပါသည်။

အရပ် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း၊ အသားဖြူဖြူနှင့် ခန့်ညားသော ဥပမိရုပ်ပိုင်ရုပ် တစ်ဦးဖြစ်သည့် ကိုစိုးလှသန်း အဖို့ ချစ်သူ၊ ခင်သူ၊ ကြင်နာ မြတ်နိုးသူမိန်းကလေးများ ဝိုင်း ဝိုင်းလည်ခဲ့သည်မှာ ထူးဆန်း သော အကြောင်းခြင်းရာ မဟုတ် ပါ။ ပြီးတော့ မြန်မာ့အသံမှာ ဓာတ်ပြားရ အဆိုတော်တစ်ဦးမို့ မြာစွံလှချည့်။ ထိုပြင် ကိုစိုးလှ သန်းက မြာလည်းပွေလိုက်သေး သည်တဲ့။

သို့အတွက် မိဘနှစ်ပါး

က သားတော်မောင်အား ဆွေ မျိုးနီးစပ်တော်သူ မိန်းကလေး တစ်ဦးနှင့် အပြန်အလှန်ပေးစားလိုက် လေရာ ကိုစိုးလှသန်းခမျာ အ သည်းကွဲတိုးရစ်ကြီး ဖြစ်သွားလေ တော့သည်။

မိဘပေးစား၍ ညားရ သူကို တကယ်မချစ်၍ပဲလား၊ ချစ်ဦးသူ (သို့မဟုတ်) ချစ်ဖူးသူ ကိုပဲ ယောင်ယမ်းမှန်းဆတမ်း တမ်းတတ၊ လွမ်းနေရ၍ပဲလား မပြောတတ်ပါ။ ကိုစိုးလှသန်း တစ်ယောက် သောကဝေဒနာကို အရက်သေစာဖြင့် ကုစားသည် အဖြစ်မျိုး ကြုံရချေပြီ။

သို့သော် ထိုဇနီးမယား နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်ထွန်းကား သည်အထိ လင့်ဝတ္ထရားငါးပါး နှင့်အညီ ပေါင်းဖော်လက်တွဲခဲ့ ပါသည်။ မိဘများလည်း စိတ် ချမ်းသာအောင်ပေါ့။

နှစ်အတန်ကြာ၍ မိဘ နှစ်ပါးစလုံး ကွယ်လွန်သည်အခါ တွင်မတော့ ကိုစိုးလှသန်းတစ် ယောက် ဇာတိပြန်ပြလေသည်။ ဟိုတုန်းကအတိုင်း သောက် သောက်စားစား ပျော်ပျော်ပါးပါး လူမင်းသားဘဝ၊ ရည်းစားက

ထားလိုက်သေးသည်။
ထိုရောအခါ . . .။
၁-၁-၁-၁-၁

“ကျွန်ကုလား မယား တောသူ”ဟူသော ဆိုရိုးစကား အတိုင်း ကိုစိုးလှသန်း၏ ဇနီး သည် မနုရီမှာ ကျေးတောသူ စစ်စစ်ဖြစ်ပါသည်။ မယားဝတ္ထ ရားငါးပါး ကျေပွန်စွာဖြင့် လင် သားအပေါ် တအားချစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အချစ်ကြီးတော့လည်း အမျက်ကြီးတတ်ပါသည်။

ကိုစိုးလှသန်းက အရက် သေစာသောက်စားပြီး မိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်လာသည်ကို သည်သည်း ခံနိုင်ပါသည်။ သို့သော် စနေ/ တနင်္ဂနွေနံ့ပိတ်ရက်များမှာပင် ရုံး တက်နေသည့်အတွက် ကြာတော့ မယုံသင်္ကာဖြစ်လာသည်။ ရုံးမှ စာရေးမပျားနှင့် ကိုစိုးလှသန်းကို ပေးစားသည်။ သမုတ်သည်။ စွပ် စွဲသည်။

သည်လိုနှင့် လင်မယား တကျက်ကျက်ချန်ဖြစ်ပြီး အိမ်တွင်း ရေး ဆူဆူပူပူဖြစ်လာသည်။

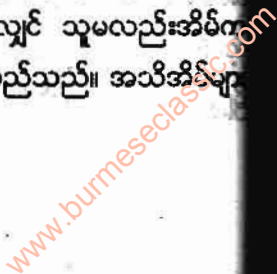
ကိုစိုးလှသန်းကလည်း ‘ဇ’ရိုသည်မဟုတ်လား။ ရုံးက စာရေးမလေးများသာမက၊ ရပ်

ကွက်ထဲမှ ကောင်မလေးများနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်ပုတ်၊ လက် ပုတ်၊ လက်ပွန်းတတီး နေလေ တော့ ဇနီးမယားအဖို့ လုံးဝ ယုံ ကြည်စရာ အကြောင်းမရှိချေ။ မိန်းမဆိုသည် အမျိုးက လည်း မုန့်ကိုသာဝေစားနိုင်မည်၊ ဒါမျိုးတော့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သည် မှာ သဘာဝကျပါသည်။

မိန်းမက တပူပူတဆူ ဆူလုပ်လေ ကိုစိုးလှသန်းက အခွဲ တိုက်လေလေ ဖြစ်သည်။ ကိုစိုး လှသန်းအရက်သောက်တာ၊ အ ပေါင်းအသင်း မက်တာကို ကြိုက် သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ် စေ၊ မနုရီအနေဖြင့် မိမိအိမ်တွင် လင်ယောက်ျား၊ စိတ်ချမ်းသာ အောင် ထားသင့်သည်ဟု ကို စိုးလှသန်းက ယူဆသည်။

ယခုမူ ထိုသို့မဟုတ် သည့်အတွက် အပြင်ထွက်ပြီး အပျော်အပါး လိုက်စားရုံပဲ ငို တော့သည်။

မနုရီကလည်း ကြာ တော့ ပြန်ပြီးအခွဲတိုက်ချင်လာ သည်။ ကိုစိုးလှသန်း အိမ်ပြန် ရောက်လျှင် သူမလည်းအိမ်က ထွက်လည်သည်။ အသိအိမ်များ

သို့ လျှောက်သွားသည်။
“အိမ်သူ မိန်းမလယ်၊
ကျင့်ဖောက်လွယ်၊ ညဝယ်လမ်း
လျှောက်မှု” တဲ့ ဤသို့ဖြစ်လျှင်။
နဲ့နဲ့နဲ့နဲ့

အိုးခွဲကို စလောင်းအခွဲ
နှင့်ဖုံးတော့ နောက်ဆုံးတွင် ရှေ့
ဆက်ရမည် ဇာတ်လမ်းသည်
ခြတ်သန်းစရာမလိုတော့ဘဲ ပြတ်
စဲနံ့သို့ ရောက်လေသည်။

မနုရီ တစ်ယောက်
ယောက်ျား ကွယ်ရာတွင် ဖောက်
ပြားသည်ဟူသော သတင်းထွက်
ပေါ်လာသည်နှင့် ကိုစိုးလှသန်း
က ဘာဘာညာညာ စုံစမ်းမေး
မြန်းခြင်း၊ အလျဉ်းမပြုတော့ဘဲ
တရားရုံးတွင် ယတိပြတ်ကွာရှင်း
လိုက်သည်။ သမီးငယ် (၂)ဦးကို
တော့ မိခင်နှင့်အတူ နေထိုင်ခွင့်
ပေးသည်။

ယောက်ျားတို့မည်သည်
တိုက်ကသာ ပွေ့ချင်ပွေ့မည်၊ ရှုပ်
ချင်ရှုပ်မည်၊ ဖောက်ပြားချင်
အောက်ပြားမည်၊ ဇနီးမယားက
အစ်နည်းမှားလျှင်တော့ မည်သို့
ခွင့်မလွတ် နိုင်ကြသည်မှာ
ထုထုဇဉ် သဘာဝပင်။

ထို့ကြောင့်လည်း မနုရီ

နှင့် ကွာရှင်းပြီသည်နောက် လွတ်
လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်စားသောက်
၍ လူပျိုတုန်းကလိုပဲ ပျော်ပျော်
ပါးပါး၊ အဖော်သဟာများနှင့်
အဖျော်ယမကာ ဆိုင်သွားရုံမှ
တစ်ပါး အခြားမရှိ။

ဤနေရာ၌ ကိုစိုးလှ
သန်း အတွေးတစ်ချက်မှားသွား
သည်။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝက
လွတ်ပြီကျွတ်ပြီဟု နေချင်သလို
နေ၊ စားချင်သလိုစား၊ သွားချင်
ရာကိုသွား မဖြစ်နိုင်မှန်း တဖြည်း
ဖြည်း သဘောပေါက်လာသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆို
သော် ကိုယ်ကအရာရှိဆိုတော့
ဝန်ထမ်းစည်းကမ်း၊ လုပ်ခွင့်

စည်းကမ်း၊ ရုံးချိန်စည်းကမ်းက
ရှိသေးသည်။ ရှင်ရှိသေး၊ လူရှိ
သေးဖြစ်အောင် အောက်လက်
ငယ်သား အထင်မသေး အောင်၊
အထက် အဆင့်အကြီးအကဲများ
မငြိုငြင်အောင် ဂုဏ်သိက္ခာကို
ထိန်းရသည်။

ပြီးတော့ သူက လူပျို
လူလွတ်လည်း မဟုတ်သော
အိမ်ထောင်ပျက်၊ သည်ကြားက
သမီးနှစ်ယောက်က ရှိသေးသည်။
သည်တော့ နောက်ထပ်အိမ်
ထောင်ပြုဖို့ကိစ္စ တော်ရုံတန်ရုံ
အမျိုးသမီးက လက်ထပ်နိုင်
လောက်အောင် ရဲစွမ်းသတ္တိရှိပါ
မည်နည်း။

ခု ကိုစိုးလှသန်းတွင် မိဘများမရှိတော့ဘဲ ညီအစ်ကို မောင်နှမ အသိုင်းအဝိုင်းက ရှိ သေးသည်။ သူတို့ကလည်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုမည့် ကိစ္စ အပေါ် မည်သို့သဘောထားကြ ပါမည်နည်း။

သို့နှင့် ကိုစိုးလှသန်း တစ်ယောက် အတွေးကယောက် ကယက်ဖြင့် အသက်ကလေးရ လာသည်တိုင် တပင်လဲမူ တပင် မထူနိုင်တော့ပါ။ လေယူရာမျော ပါသည် ရော်ရွက်ဝါကလေးလို ဟိုရောက်သည်ရောက် အရက် သောက်ပြီး လောကကြီးကို ရင် ဆိုင်ခဲ့ရပေတော့သည်။

၃၃၃၃၃

သူနှင့်ပြန်လည် ဆုံတွေ့ ပြီးနောက် လုပ်ငန်းတာဝန် ပိပြား နေသည်က တစ်ကြောင်း၊ တိုင်း အတွက် လှည့်လည်ခရီးစဉ် ကြောင့်လည်းကောင်း သူ့ထံ မရောက်ဖြစ်တော့ပါ။

ပြန်ခါနီးတော့ သူ့ကို ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းပြော ပြခဲ့ပါသည်။

“ခင်ဗျားပြောပြချက် အရ မကြာခင် သက်ပြည့်ပင်စင်

ယူရတော့မယ်လို့ သိရတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဒီပုံစံအတိုင်း ဆက်သွားရင်တော့ သက်ဆုံး ရှည်မှာမဟုတ်ဘူး။ အရက်က ခင်ဗျားကို နိုင်သွားပြီ။ အတတ် နိုင်ဆုံး လျော့သောက်ပါဗျာ။ ဒါ ကလဲ မိတ်ဆွေတို့ ဝတ္တရားရှိလို့ သတိပေးတာပါ။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးပါ တယ်။ စိတ်မရှိပါနဲ့”

“ရပါတယ်ဗျာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့လို မိသားစုသံယောဇဉ် မရှိတဲ့ ကျွန် တော့်ဘဝမှာ အရက်နဲ့ပဲ ဖြေသိမ့် နေရဦးမှာပဲ”

အရက်နှင့် ဖြေသိမ့်နေ သော ကိုစိုးလှသန်းကို သင်္ဘော လောကကြီးက မ နှစ်ခွဲတော့ပါ။ တစ်လခန့်အကြာတွင် ကိုစိုးလှ သန်းသတင်းကို သူ့တပည့်များ မှ တစ်ဆင့်ကြားသိရသည်။ အ ခြေအနေဆိုးရွားလွန်းလို့ ဆေးရုံ တင်လိုက်ရကြောင်း၊ ကျောက် ကပ်တစ်ခြမ်း မရှိတော့ဘဲ တစ် ခြမ်းမှာ ပျက်စီးနေကြောင်း အသည်းလည်း ခြောက်နေ ကြောင်း၊ မြို့နယ်ဆေးရုံမှတစ် ဆင့် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ ဆက်

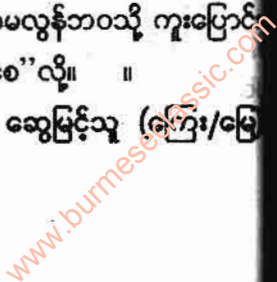
လက်သယ်ဆောင်ကုသလျက် ရှိ ကြောင်း ရန်ကုန်နေ သူ၏ အစ် မကြီးနှင့် သမီးငယ်တို့က လာ ရောက်သယ်ဆောင်သွားကြောင်း သိရပါသည်။

နောက်များ မကြာမီမှာ ပင် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၌ ကိုစိုး လှသန်းတစ်ယောက် လူ့လောက ကြီးမှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွား ကြောင်းနှင့် သူ၏ ဈာပနကို အစ်မကြီးဖြစ်သူမှပင် ကမကထ ပြုလုပ်ခဲ့ရကြောင်း ထပ်မံကြား သိရပြန်ပါသည်။

ကိုစိုးလှသန်း ကွယ် လွန်ဆုံးပါးခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်တော့် အတွက် လုံးဝ မထူးဆန်းပါ။ အရက်မှာ ရေစုန်မျောခဲ့သူ တစ် ယောက်၏ နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံး သတ်ဇာတ်လမ်းမှာ သည်လိုပဲ ဖြစ်ရပါသည်။ ကျွန်တော် တစ်ခု တော့ ကိုစိုးလှသန်းအတွက် ဆု တောင်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ကိုစိုးလှသန်း ကွယ် လွန်ချိန်မှာ သူ့ဇာတ်ပြားရခဲ့တဲ့ သီချင်းထဲကအတိုင်း ပြုံးပြုံးလေ နဲ့ပဲ တမလွန်ဘဝသို့ ကူးပြောင်း နိုင်ပါစေ”လို့။ ။

ဆွေမြင့်သူ (ကြေး/မြေ)

ရွှေကော်ခြေ
ကိုစိမ်းလန်း

မိုးတစ်ည၏ ငိုရိုက်သံ

မိုးတစ်ည၏ငိုရွိုက်သံ

ရွှေကော်မြေ

ကိုစိမ်းလန်း

မြို့နယ် ဆေးရုံဝန်းအ

တွင်း လူဝင်လူထွက်များ ရှုပ်နေပါသည်။ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများက လာရောက်မေးမြန်းစုံစမ်းနေကြလေ၏။ ထိုအထဲတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် အရေးတကြီး သုတ်သုတ်ပျာပျာဖြင့် လူနာထားရာသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းဝင်ရောက်လာသောကြောင့် မျိုးအောင်က ဆွဲခေါ် နှစ်သိမ့်တောင်းပန်နေသည်။

“မောင် အခုဘယ်မှာလဲ အစ်ကိုမျိုးအောင်”

“ကောင်းထက် ဆေးရုံပေါ်မှာရှိပါတယ် မေနှင်းရယ် အရေးပေါ်အခြေအနေမို့ ဘယ်သူမှ ဝင်တွေ့ခွင့် မပေးဘူး။ သွေးလိုနေလို့ ကြက်ခြေနီက ကိုဗထူးကို ထွန်းထွန်းသွားပြီး အကူအညီ တောင်းနေတယ်။ စိတ်အေးအေး ထားပါ မေနှင်းရယ် ကောင်းထက် ကောင်းသွားမှာပါ”

“အစ်ကို မျိုးအောင် မေနှင်း--မေနှင်း--မောင်ကို အထင်လွဲခဲ့မိတယ်။ မေနှင်း

ကိုယ် မေနှင်း ခွင့်မလွှတ်ဘူး အဟင့်ဟင့်”

“ဟဲ့ ဟဲ့ လူတွေကြားထဲမှာ ဘာလို့ဆိုတာလဲ လာလာ ဒီဘက်ကို စိတ်ကိုထိန်းပါ။ ငါတို့လဲ ရှိပါတယ်။ “တောက်” လူစိတ်မရှိတဲ့ ကောင်တွေ ငါနဲ့ မတွေ့လို့ပေါ့ကွာ။ တွေ့လို့ကတော့ ဘယ်လွယ်လိမ့်မလဲ”

ဆေးရုံပေါ်တီကိုအောက်သို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှစ်စီး ဝင်ရောက်လာကြသည်။ ဒုရဲအုပ်နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် နှစ်ယောက် လူနာကိုစစ်ဆေးရန် အခန်းတွင်းသို့ဝင်ရောက်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာကြသည်။

“လူနာရှင်တွေ ရောက်လာပြီလား။ ဘယ်သူများပါလဲ။ မဆိုင်တဲ့သူတွေ အပြင်ကို ထွက်ပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆေးစရာရှိလို့ပါ”

“ကျွန်တော်တို့ပါ ခင်ဗျ”

“သူမိဘတွေ မရှိဘူးလား မရောက်သေးတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သူ့အမေ လာပါလိမ့်မယ်။ အသက်ကကြီး နေတော့ သွားရေးလာရေး

ခက်ခဲနေလို့ပါ”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် မေးပါရစေ”

မျိုးအောင်သည် မေးသမျှကို ဖြေကြားပြီး မေနှင်းကို ခေါ်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“မေနှင်း ဟိုမှာ ထွန်းထွန်း ပြန်လာပြီ”

“ထွန်းထွန်း အဆင်ပြေလား”

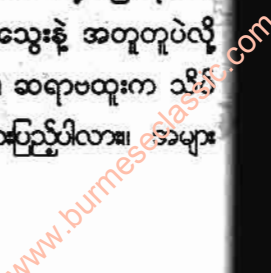
“အိုကေ အားလုံးအဆင်ပြေတယ် ကိုဗထူး အထဲကိုကြွပါ ခင်ဗျ”

ကိုဗထူးနှင့် ဆရာဝန်တွေပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြပါသည်။

“မေနှင်း နင်ဘယ်လို သိပြီး ရောက်လာတာလဲ”

“အစ်ကို မျိုးအောင် အစ်မ အန်တီစမ်း လာပြောတာပါ”

“ဪ အေး နင်တို့ကို ငါပြောပြမယ် ကောင်းထက်ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမယ်။ ဆရာဗထူးသွေးနဲ့ အတူတူပဲလို့ ပြောတယ်။ ဆရာဗထူးက သိသိသဘောထားပြည့်ပါလား။ အဲဒါများ

ပြည်သူအတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီး အမြဲတမ်းကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေတဲ့ မြို့နယ်ကြက်ခြေနီက အရာရှိတဲ့ကွ စေတနာ၊ အနစ်နာ၊ ဝါသနာ အမြဲရှိတယ်။ ကောင်းထက်နဲ့ တွေ့ဖူးတယ် ပြောတယ်။ သူတပည့်လေးတွေကလဲ လိုအပ်တာမှန်သမျှကူညီမယ်။ ဘာမှအားမနာနဲ့ လာခဲ့ပါ ပြောလိုက်သေးတယ်။ လာကြကွာ တို့တွေ ဆေးရုံရှေ့က ဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်းစကားပြောကြတာ ကောင်းပါတယ်”

ကိုဗထူးသည် သွေးလျှံပြီးသောအခါ အပြင်သို့ထွက်လာပါသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်းမှ ထွန်းထွန်းက ပြေး၍ထွက်ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ကိုဗထူး ကျွန်တော်တို့ဒီမှာ လာချို့ ကျွန်တော်တို့အစ်ကို့ကို စောင့်နေတာ”

“ရပါတယ် ငါ့ညီတို့ရာအစ်ကို ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ခါထိုင်းလဲ လှူနေကျပဲ”

“အားရှိတဲ့ အစားအစာတွေစားပြီး အနားယူပါဦး။ ကျွန်တော်တို့ကလဲ အစ်ကို့အတွက် ပြန်ကူညီပါရစေနော်”

“ဟိုး ဟိုး မလိုပါဘူး ငါ့ညီတို့ရာ စိတ်မရှိပါနဲ့ ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့လှူပါရစေ။ ကိုယ့်စေတနာကို အရောင်မဆိုးပါနဲ့ကွာ။ ကဲ ကဲ နောက်မှတွေ့မယ်။ အနားယူလိုက်ဦးမယ် သွားပြီ”

“ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ် ရတယ် ဒီနားလေး နီးနီးလေးပါ။ သွားမယ်နော်”

မျိုးအောင်တို့ ခေါင်းညိတ်ကာ ကျန်ရစ်နေခဲ့ကြသည်။ မေနင်းလည်း သူမိခင်လာခေါ်သွားသဖြင့် မဖြစ်မနေပြန်သွားရရှာသည်။

ညနေစောင်း၍ အနောက် ရိုးမတွင် နေမင်းကြီး မေးတင်စပြုနေသည်။ တောင်သူလယ်သမားများသည် အလုပ်သိမ်းချိန် ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ကောင်းထက်တစ်ယောက်လုပ်လက်စ အလုပ်ကို လက်စသတ်ကာ သိမ်းလိုက်ရင်း ထွန်းထွန်းရီသော လယ်ကွက်ဆီလှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ထွန်းထွန်း

အလုပ်သိမ်းကြမယ်ဟေ့”
“အေး အေး ငါလဲသိမ်းချင်နေတာကွ ဒီနေ့မှကွာ ဖြုတ်တွေကလဲ ဆော်သလားမမေးနဲ့ ပူထူနေတာပဲ”

“ဟိုကောင်မျိုးအောင် ဒီနေ့လယ်ထဲဆင်းတာ မတွေ့ဘူးကွ ဘာများဖြစ်နေလဲ မသိဘူး။ ညကျရင် ဒီကောင့်ဆီ သွားကြမယ် ထွန်းထွန်း”

“မင်းပြောမှပဲ ငါသတိထားမိတော့တယ်။ နေများမကောင်းလို့လား။ သူ့အိမ်မှာ ဘာအခက်တွေ့နေလဲ မသိပါဘူးကွာ”

“ဟုတ်တယ် ဒီကောင့်ဦးလေးကလဲ တစ်မှောင့်ကွ သွားမေးမှပဲသိမှာပေါ့ကွာ။ လာလာမှောင်နေဦးမယ်။ ခြေကင်းလက်ကင်းကြောက်ရတယ်”

စကားတပြောပြောနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်ရွာထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့နေထိုင်ရာ အိမ်ဆီသို့ရောက်သည်နှင့် ရေချိုးအဝတ်အစား လဲညစာကို ကပျာကယာ စားသောက်ကြသည်။ ကောင်းထက်သည် တစ်ယောက်တည်း စိတ်

တိုင်းကျ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ အကျီကို ဝတ်ဆင်ကာ ရှိုးအပြည့်ဖြင့် အကောင်းစားရေးမွှေးကိုဆွတ်ဖျန်းကာ ထွန်းထွန်းကိုစောင့်နေလေသည်။

“သားလေး မင်းဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ၊ ရေမွှေးနံ့ကလဲ ဖွန်ထူနေတာပါပဲလား သားရယ်”

“အမေ သား ဒီည သူငယ်ချင်းတွေဆီ လျှောက်လည်မလို့ပါ။ ထွန်းထွန်းနဲ့ အတူသွားမှာ”

“အေး အေး သွားလဲ သွားပေါ့ကွယ်၊ ညဉ့်နက် သန်းခေါင်တော့ မနေနဲ့ ကြားလား သားလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ။ ဟော ထွန်းထွန်း ရောက်လာပြီ။ မင်းကလဲကွာ နောက်ကျလိုက်တာများ အိမ်မှာတယောထိုးနေလားမသိဘူး”

“ဟေ့ကောင် နာရီလဲ မော့ကြည့်ပါဦး (၇) နာရီတောင် မထိုးသေးဘူး။ ဆန္ဒတွေ မစောနဲ့လေကွာ။ မင်းတို့လို သူရင်းငှားတို့ဘာတို့ မရှိတော့ အိမ်ရောက်တာနဲ့နွားမီးဖို ကောက်မိုးဆွဲ လုပ်နေရသေးတယ်”

“ဟဲ့ ကလေးတွေ သွားမယ်ဆိုလဲ သွားကြလေ။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးယူသွားကြဦး။ ရွာထဲမှာ ဘာသံညာသံ မကြားချင်ဘူးနော်”

“စိတ်ချပါ အရီးလေးရယ် စိတ်သာချ။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်လုံးပါ ပါတယ်။ သွားပြီ အရီလေးရေ”

မိုးသက်လေပြင်းတို့သည် တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်နေသလို လောကကြီးတစ်ခွင်လုံးသည် အမှောင်ထုကြီးက စိုးမိုးထားလေသည်။ ရွာလယ်လမ်းမကြီး၏ ဝဲယာဘေးတစ်လျှောက်တွင် ဝိုးရုန်းကြူးကလေးများ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဟိုပြေးဒီပြေး မီးအိမ်ငယ်ကလေးများ ထွန်းကာ အလှူချင်း ပြိုင်နေကြလေသည်။ တောရွာခလေ့အတိုင်း မှောင်သည်နှင့် အပြင်ထွက်သူရှားပါးကြသည်။ အကြောင်းမရှိက မထွက်ကြပေ။ အလုပ်နားပြီးဆိုသည်နှင့် ကိုရီးယားကားကြည့်နေကြသော အိမ်ကများသည်။ ခေတ်နှင့်လျော်ညီစွာ ဗီစီဒီဆိုသူက ဆိုနေကြသည်။

“ဟာ ကောင်းထက်ရှေ့မှာ လူတစ်ယောက်လဲနေပါလား”

“အေးကွ ဘာများဖြစ်တာပါလိမ့်။ အနားအရမ်းမကပ်နဲ့ သတိထားကွ”

မင်းကလဲကွာ
နောက်ကျလိုက်တာများ
အိမ်မှာတယောထိုးနေလား
မသိဘူး

ရှုထောင့်များနှင့်အချစ်မဂ္ဂဇင်း

ဓာတ်မီးနှစ်လက်စုံထိုးကာ ဖြည်းဖြည်းချင်းကပ်သွားသည်။ သူတို့သိသော တောင်ဘက်တန်းမှ ကိုအေးမျိုး ဖြစ်နေပါသည်။

“ထွန်းထွန်း၊ ဦးလေးအေးချို မဟုတ်လား”

“အေး မဟုတ်တယ်ကွ ဒီလူ ခွေနေပြန်ပြီနဲ့ တူတယ်။ တော်တော်ခက်တဲ့လူ မိုးသာရွာချလို ငါတို့နဲ့ မတွေ့ရင်တော့ လေငန်းပဲဖြစ်မလား။ မသကာဈာန်ပဲ ကြွမလားပဲ”

“ကဲ ကဲ မင်းတစ်ဖက် ငါတစ်ဖက်တွဲခေါ်သွားကြမယ်”

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

“ဒီ ခွေးတွေကလဲ ဟောင်လိုက်တာ ဆူနေတာပဲ”

“ဟဲ့ခွေးတွေ နားမထည်ဘူးလား။ “တောက်” ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဗျို ဦးလေးသိန်းအောင် ထံခါးဖွင့်ပါဦး။ ဒီမှာ ဦးလေးအေးချိုလမ်းမှာလဲနေလို့ တွဲခေါ်ပြီး လာဖို့တာ”

“အေး အေး လာပြီကွ ဪ ငါ့ တူကြီးတို့ပါလား။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီကောင်ကွာ အမှတ်ကိုမရှိဘူး။ ကြီးလေ မိုက်လေပဲ ကြီးမိုက် မနက်ကျမှ တွေ့မယ်။ ခုတင်ပေါ်သာ ပစ်တင်ထားလိုက်ပါကွာ။ အရက်မရှိတဲ့ ကြီးမိုက် ဟင်း”

“ကျွန်တော်တို့လဲ သွားစရာရှိလို့ သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“အေးကွယ် “သာခု” ကျန်းမာပါစေ ချမ်းသာပါစေ ကွယ်”

“ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”

“ဟဲ့ ဘယ်သူတွေလဲ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ကြပါဟယ်။ ဒီမှာ ကိုရီးယားကား အရှိန်ကောင်းနေလို့ပါ လာပါပြီနော်”

“ကျွန်တော်တို့ပါ အန်တီ”

“ဪ ကောင်းထက်နဲ့ ထွန်းထွန်း လာလေဟယ် အထဲဝင်ကြဦး။ မင်းတို့သူငယ်ချင်း မြို့ကိုသွားလေရဲ့ သူညီမနေမကောင်းဘူးကြားလို့ အဲဒါ သွားလေရဲ့”

“ဪ ဒါကြောင့် လယ်ထဲ ရောက်မလာတာပဲ”

“လယ်ထဲ ဆင်းတာမတွေ့လို့လိုက်လာတာ။ မျိုးအောင် မရှိရင် ကျွန်တော်တို့ သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“အေးကွယ် မနက်ဖြန် ညနေဆို ပြန်ရောက်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ သွားပြီနော် အန်တီ”

“အေးကွယ် အေးအေး သားပြန်လာရင်လဲ မင်းတို့လာသွားတဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါမယ်”

အပြန်လမ်းတွင် ကောင်းထက်၏ ခြေလှမ်းများ

နွေးကွေးနေသလို ရင်ထဲတွင် ရေနှစ်သူပမာ မွန်းကျပ်နေပါသည်။ ချစ်သူဆိုသော အသိတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ မှန်းဆရန် အလွန်ခက်လှပါသည်။ ကြားလိုက်ရသော သတင်းစကားသံကြောင့် နားထဲသို့မိုးကြိုးပစ်သလို ရိုက်ခတ်သွားခဲ့သည်။ အတွေးတို့သည် ဝေဝါးနေသလို ချက်ချင်းပင် ပြေးလွှားတွေ့ချင်စိတ်များ တဖွားဖွား ဖြစ်နေလေသည်။

“ထွန်းထွန်း ငါဒီည ဖြို့ကို လိုက်သွားရရင် ကောင်းမလား”

“ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူးကွာ၊ နှာစေးချောင်းဆိုးလောက်ပဲ နေမှာပါကွာ”

“ငါ အရမ်း စိတ်ပူနေတယ်ကွာ”

“အေး ဟုတ်ပြီ အဲဒါ အချစ်၊ ရင်ထဲကလာတဲ့အချစ် စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ တွေ့ချင် မြင်ချင်စိတ်တွေဟာ အချစ်ပေါ့ကွာ”

“ကောင်းထက် မင်း ဘာမှတွေးမနေနဲ့၊ စဉ်းစားအကြံထုတ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ မနက်ဖြန်

“အေး ဟုတ်ပြီ အဲဒါအချစ်၊
ရင်ထဲကလာတဲ့အချစ်
စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ
တွေ့ချင် မြင်ချင်စိတ်တွေဟာ
အချစ်ပေါ့ကွာ”

မျိုးအောင်ပြန်လာရင် လွမ်းစာလေး ပါလာမှာ ကြိမ်းသေပဲ။ အလွမ်းဖျားလေး အချစ်ရဲ့ ဆွဲငင်အားကြောင့် အချစ်ဆိပ်ငွေ့ငွေ့လေး တက်သွားတာပါကွာဟဲ့ ဟဲ့”

“ထွန်းထွန်း ငါ့ရင်ထဲမှာတကယ်ခံစားနေရတာ နှင်းဆီဆီကိုသွားချင်တယ်ကွာ ကျေးဇူးပြုပြီး မနောက်ပါနဲ့”

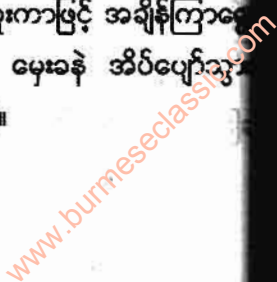
“ဟကောင်ရ မင်း သွားတော့ရော တွေ့ချင်တိုင်း တွေ့လို့ရမှာလား။ ဟိုက ဘော်ဒါတက်နေတာ မင်း တွေ့ရပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး။ အဲဒီဘော်ဒါက စည်းကမ်းအရမ်းကြီးတာ ပစ္စည်းတို့ စားစရာတို့ သွားပေးရင်တောင်မှ ဂိတ်ပေါက်မှာပဲ ထားခဲ့ရတာ မင်း ကြံဖူးသား

နဲ့”
“အေးပါကွာ အရင်စိုးရိမ်စိတ် လွန်သွားလို့ပါ။ မျိုးအောင် အပြန်ကို မဖြစ်မနေမျှော်ရတော့မှာပဲ”

“ငါအိမ်ရှေ့ရောက်နေပြီ ကောင်းထက် ငါလိုက်မပို့တော့ဘူး။ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“အေးပါ ဖြစ်ပါတယ်”
ကောင်းထက်သည်

အိပ်ရာထဲ ရောက်လာသည့်တိုင်း အတွေးတို့သည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ချာချာလည်နေပါသည်။ မျက်စိမှိတ်ထားသော်လည်း နှင်းလေ၏ ချစ်စရာအသွင်တို့သည် အမြဲစိုးမိုးနေသဖြင့် ဟိုသည်လှည့်ကာ လူးကာဖြင့် အချိန်ကြာရှေ့စွာဖြင့် မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝိသုဒ္ဓိ

“သား သားလေး ကောင်းထက် ထတော့လေ ကွယ်။ နေမြင့်တော့မယ် ကျင့်မှု သွားတာတောင် ကြာလှပြီ”

အမေ့ အသံကြောင့် ရုတ်တရက်နိုးလာပြီး ပျာပျာသလဲ အဝတ်အစားလဲကာ မျက်နှာ တောင်မသစ်ဘဲ လယ်ထဲဆီသို့ အပြေးအလွှားလာခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် ကောင်းထက် ဇင်းရှေ့မှာ ငါ့ကြက်မကြီး တက် နင်းသွားဦးမယ် သေချာကြည့် သွား။ ညက အဆိပ်တက်သွား လို့ ဒီလောက်နောက်ကျတာဖြစ် မယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ဟား ဟား ဟား ဟား”

ထွန်းထွန်းအား ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ မိမိလုပ်စရာရှိတာ များကို လုပ်ကိုင်နေပါသည်။ အလုပ်သာလုပ်နေပါသော်လည်း သူ၏စိတ်အစဉ်သည် ချစ်သူဆီ သို့ တမ်းတလွင့်မျောနေသည်။ သူ့ရိပ်လင်းရောင်တောက်တောက် ပြောင်ကာ ထန်းတစ်ဖျားသို့ တိုင်ရောက်ရှိလာတော့ နေမြင့် ထေ အရူးရင့်လေ ဆိုသလို ဖန်ညလုံး အိပ်မပျော်ခဲ့သော စောင်းထက်သည် ခေါင်းများ

ကိုက်ခဲမူးဝေ လာသဖြင့် လုပ် လက်စအလုပ်ကို နားလိုက်ပြီး ဦးလေးမှုံအား ပြော၍ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

“သား အစောကြီးပြန် လာပါလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ နေမ ကောင်းလို့လား”

“နေကောင်းပါတယ် အမေ၊ ခေါင်းထဲ ငြီးစိစိဖြစ်လာ လို့ ဦးလေးမှုံကို ပြောပြီးပြန် လာခဲ့တာပါ”

“ဆေးခန်းသွားပြကြ မယ်သား”

“ရပါတယ်အမေ သား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ တစ်ရေးအိပ် လိုက်ရင် ရပါတယ်။ ညက အိပ် မပျော်ဖြစ်သွားလို့ပါ”

“ဒါဆိုလဲ တစ်ရာ့ရှစ် ပါးဆေးသောက်ပြီး အိပ်နေ လိုက်ပေါ့ သားရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ပါ”

ဆေးသောက်ပြီး အိပ် ပျော်သွားသည်မှာ ညနေစောင်း ဦးလေးမှုံ နွားသွင်းလာသံကြား မှ နိုးလာပါသည်။ အိပ်ခန်း အပြင်သို့ ထွက်လာလိုက်သည်။

“ဟာ ဟေ့ကောင်တွေ

ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ အိပ်မောကျသွားတယ်ကွာ။ ဆော်ရီးကွာ”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး။ အရီးလေးနဲ့ စကားကောင်းနေ တာနဲ့ လာမနီးဖြစ်တာ”

“မျိုးအောင်ရာ ဒီကောင် အဆိပ်တက်နေတာကွ ငါသိ တယ်”

“မင်းကြီးတော် အဆိပ် တက်ရမှာလား ဒီမှာဘာမှမဖြစ် ဘူး”

အဲဒါတော့ငါတို့မသိဘူး ဖြေဆေးလိုချင်ရင် ဘီယာလိုက် တိုက်ရမယ် မတိုက်ရင်ကတော့ သိတယ်နော် ဟင်း ဟင်း”

“အေးပါကွာ သိုက် ဆရာတို့ရယ် ကျွန်တော်မျိုး တိုက်ဆိုတိုက်ပါ့မယ် ပေးမှာသာ ပေးပါ”

“ဒီလိုမှပေါ့ကွာ မင်း ကတိနော်”

“အင်းပါ ဆိုနေမှကွာ မှုနေပြန်ပြီ”

“ကောင်းထက် ဒီမှာ နော် ဖောက်ရာပြင်ရာမပါဘူး သေချာကြည့် နောက်မှ တော ပြောတောင်ပြော လာမပြောနဲ့။

ရွှေတောင်ရွှေအင်းရွှေအင်းရွှေအင်း

စေတနာနဲ့ သယ်လဲလာရသေး
တယ်။ အပြစ်အပြောမခံနိုင်ဘူး
ဟုတ်ပြီလား”

“တော်တော် စကား
ရှည်တဲ့ကောင်တွေ ပေးပေးသွား
ကြတော့”

“အေးပါ နှင်ပါနော်
မျက်နှာကိုက မနက်ဖြန်ကြမှ
ဆိုင်မှာ ကောင်းကောင်း ဆွဲပစ်
လိုက်မယ်၊ ထွန်းထွန်း လာသွား
ကြမယ်”

“မင်းကတိနော် တို့
ဆိုင်က စောင့်နေမယ်”

“အေးပါကွာ ကျေးဇူး
တွေ တင်လှပါတယ်”

မျိုးအောင်တို့က နှုတ်
ဆက်ပြန်သွားကြသည်။ ကိုရီး

ယားကား အချိန်ကောင်းနေ
သော ကောင်းထက်မိခင်သည်
အေးဆေးစွာ ဆက်တီပေါ် ဖိမ်ကျ
နေတုန်း အိပ်ခန်းတွင်း ဝင်
ရောက်ကာ စာကို ဖောက်ဖတ်
လိုက်ပါတော့သည်။

“မောင်ရယ် မောင်
ရယ်”

“မောင် နှင်းလေ မောင့်
ကို အရမ်း သတိရနေတယ်
မောင်ရယ် သတိရတိုင်းလည်း
ငိုနေရတယ်ပေါ့။ နေနိုင်လိုက်
တာ မောင်ရယ်၊ စာလေးတစ်
စောင်မှမရေးဘူး။ နှင်းခွင့်လွှတ်
ပြီးသားပါ။ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေ
တယ်ဆိုတာ သိပါတယ်”

“နှင်းလေ မောင့်လိုဘွဲ့

မရရင်တောင်မှ ဆယ်တန်း
တော့အောင်ချင်ပါတယ်။ မောင်
လျှောက်ထားတဲ့ အလုပ်ရခွဲရင်
နှင်းတို့ ခွဲနေရဦးမယ်နော်။ နှင်း
ငိုရဦးမှာပေါ့။ အဖေနဲ့အမေက
လည်း သူတို့သဘောကျတဲ့သူ
လက်ထပ်ရမယ်တဲ့ မောင်ရယ်
နှင်းဘာလုပ်ရမလဲ ဟင်”

“လူချင်းဘယ်လောက်
ဝေးဝေး နှင်းရဲ့နှလုံးသားက
မောင့်ဆီမှာပါ။ သစ္စာရှိရှိ ထာဝရ
ချစ်နေသူပါ။ မောင့်ကိုချစ်တယ်
အရမ်းလဲလွမ်းတယ် သတိ
တိုင်း မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ
ဝိုင်းလို့နေတယ် မောင်ရယ်”

ချစ်တဲ့နှင်း
ကောင်ထက် တစ်ယောက်
စာကိုဖတ်ရင်း မျက်ရည်များ
လာသည်။ နှင်းရဲ့ စာလေးက
ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ကာ တွေးတေး
မြင်ယောင်နေမိသည်။

“ဂုဏ်ပကာသနထေ
မက်မောပြီး တို့နှစ်ယောက်
ကမ္ဘာခြားဖို့ ကြိုးစားနေလဲ အ
ပါပဲ။ စိတ်ချကလေးရယ် မော
လေ အေးမြတဲ့မေတ္တာ နွေးထေ
တဲ့အကြင်နာ အပြည့်အဝဝ
သစ္စာများ ပေးနိုင်ပါတယ်ကွာ

အဖေနဲ့အမေကလည်း သူတို့သဘောကျတဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်တဲ့ မောင်ရယ် နှင်းဘာလုပ်ရမလဲ ဟင်

www.burmeseclassic.com

နှင်းရဲ့ အချစ်ကို တန်ဖိုးထားသလို မောင်ချစ်တာကိုလဲ ဘယ်လို အရာတွေနဲ့မှ တိုင်းတာလို့မရပါဘူး။ မောင်လေနှင်းကို အသက်ရှူတိုင်းချစ်နေတယ်ဆိုတာယုံပါ”

အတွေးများဖြင့် ဘဝင်ကျရာပြုံးနေမိသည်။

“အဖေအတွက် ဘကြီးရယ်၊ ဦးလေးမှုံလင်မယားကို အားလုံးတိုင်ပင်ပြီသာ။ ယောက်ဖ တစ်ဝမ်းကွဲကြီး စိတ်ချမယ်နော် မနက်ဖြစ်ဆို နှင်းကိုခေါ်သွားကြမှာ ည(၉)နာရီ ဘူတာရုံက စောင့်ပါ။ နှုတ်လုပ်ပါစေကွာ”

“မျက်နှာတော့ ပူသားကွ။ သူငယ်ချင်းမို့နော်”

“ကုသိုလ်ရပါတယ်ကွ”

“အေးပါ အေးပါ တို့အလှည့်ကျလဲ ဟဲ ဟဲ မင်းသိပါတယ်”

“ညီမလေးတို့ ဒီအအေးပုလင်းကို မသောက်နဲ့ မရိုးသားဘူး။ စားပွဲထိုး ညီလေးအသစ် နှစ်လုံး ယူလာပေးပါ”

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟာကွာ ဒီကောင်ဘာလာကြောင်နေတာလဲ။ လူ

လည်လိုလို ပေးသီးလိုလို လာမရောနဲ့။ ဒါတို့အလန်းတွေက လာပတ်သက်ရင် ကွဲသွားမယ်နားလည်လား”

“အေး ငါက ကွဲရုံကွဲမှာ မင်းတို့ကွေးရမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“ပေးစမ်းကွာ”

“ခွမ်း ခွမ်း”

လူငယ်လေးတွေက အတင်းဝင်လုသဖြင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ကာ ပုလင်းနှစ်လုံး ကျကွဲသွားပါသည်။ ဆိုင်ရှင်နှင့် အနားရီသူများ ဝိုင်းဝန်းဖျန်ဖြေပေးကြသဖြင့် အေးငြိမ်းသွားပါသည်။ မြင်တွေ့သူများကို မိန့်ကလေးအား အကြောင်းစုံ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒီက ညီလေးကို လေးစားသွားပြီကွာ။ ခဏထိုင်ပါဦး စကားလေး နည်းနည်းပြောကြရအောင် ဝါညီကအိမ်ကပဲလား”

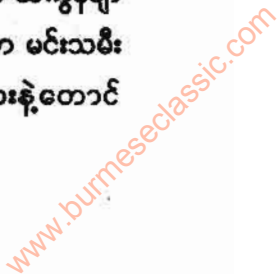
“မဟုတ်ပါဘူး။ ---

ရွာက ကောင်းထက်ပါ”

“အစ်ကိုက မြို့နယ်ကြက်ခြေနီက ခုတပ်ရင်းမှူးပထူးပါ”

“ငါ့ညီရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို

ဂုဏ်ယူပါတယ်။ မြန်မာအမျိုးသားတိုင်းမှာ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ အရာပဲ။ အခု ခေတ်ကာလမှာ တရားမဝင် ဝင်ရောက်လာတဲ့ ဆေးဝါးတွေ၊ ပြီးတော့ ချို့ချည်ကော်ဖီ၊ ချောကလက်တွေ အမျိုးသားရေး ဥပဒေအရ အရေးယူတဲ့ သတင်းတွေဖတ်နေရတယ်။ မိန်းကလေးတွေအဖို့ လောကကိုကျောပေးပြီး မထိုင်ရဲလောက်အောင် မလုံခြုံတော့တဲ့ နေ့ရက်တွေများ ဖြစ်နေပြီလား။ ဒါဟာအချစ်လား (ဒါမှမဟုတ်) အချစ်လို့ ထင်မှတ်နေတာလား။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ရရ ရရင်ပြီးစတမ်းလား။ အဲဒီလိုယောက်ျားမျိုးကို မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာအရ ဆိုရင် (၃၀)ဘုံမှာ ဘယ်လိုခေါင်းစဉ်နဲ့ ဘယ်လို အမည်စာရင်း သွင်းမလဲ။ ကမ္ဘာကျော် ရာမယဏဇာတ်တော်ထဲက ဒဿင်္ဂီရိက လူကြမ်းလူစွမ်းရုပ်ကြမ်း လူဆိုးကြီးအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သူက သီတာဒေဝီ မင်းသမီးလေးကို ခိုးယူပြီး သီဟိုဠ်ပြည်မှာ သံကွန်ချာ ခုနစ်ထပ်နဲ့ထားစဉ်က မင်းသမီးလေးကို လက်ဖျားနဲ့တောင်

ရှုထောင့် ညွှန်ကြားခြင်း

မတို့ရက် မထိရက်ခဲ့ဘူး။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရရဆိုတာ အတင်းအဓမ္မတွေ အောက်လမ်းတွေနဲ့ မကြိုးစားခဲ့ဘူး။ ခုခေတ်မှာတော့ လှုံ့ဆော်ဆေးဝါးတွေ၊ အစားအသောက်တွေနဲ့ ဒီအကြောင်းကိုများ ကြားသွားခဲ့ရင် ခေါင်းဆယ်လုံးရှိတဲ့ ဒဿင်္ဂါနီဘီလူးမများ များသွားနိုင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို ဗထူးရ၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီဆိုင်ထဲ စတိုင်ကတည်းက သူတို့ပုံစံကို အကဲခတ်နေမိတာ တစ်ယောက်က ဆေးလိပ်မီးညှိသလို အပေါ့အပါးသွားသလိုနဲ့ အအေးမှာပြီး ဆိုင်နောက်ထဲမှာ ဆေးမှုန့်တွေ

ထည့်နေတာ လှမ်းမြင်လိုက်တာနဲ့ စိတ်ထဲမှာ မကောင်းကြံပြီဆိုတာ သိလိုက်လို့ မောင်ရင်းနမလို ကိုယ်ချင်းစာမိလို့ပါ။ ဒီကောင်တွေ တော်တော်ဆိုးတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ရောဂါဘယတွေ ပေါလာတယ် ပြောရတော့မလို့ပဲ နော်”

“ညီလေးလို သဘောပေါက်နားလည်မှ စိတ်ထားဖြူစင်ပြီး လူသားတိုင်းကို စာနာမှုရှိတဲ့သူတွေ များများရှိဖို့လိုအပ်တယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ကျန်းမာရေး ဝန်ကြီးဌာနက လူတိုင်း သက်တန်းစေ့အသက်ရှည်နေနိုင်ရေး၊ လူတိုင်းရောဂါဘယကင်းရှင်း

ရေးတို့ကို ကျေးလက်ဒေသအောက်ခြေထိ အသိပညာပေးခြင်း၊ ရောဂါကာကွယ်ခြင်း၊ ရောဂါဖြစ်ပွားလာလျှင်လဲ ထိရောက်စွာကုသခြင်းတွေပြုလုပ်နေတယ်လေ”

“အစ်ကိုတို့ ကြက်ခြေနီအဖွဲ့အစည်းဆိုရင်လဲ လူမှုကရုဏာနဲ့ စာနာမှု ဘက်မလိုက်မှု၊ ကြားနေမှု၊ သီးခြားလွတ်လပ်မှု၊ စေတနာနဲ့ ဝန်ဆောင်မှု၊ ညီညွတ်စည်းလုံးမှုစတဲ့ အချက်တွေကို တို့မြန်မာနိုင်ငံ ကြက်ခြေနီအသင်းကြီးက ဆောင်ရွက်နေသလို ဆင်းရဲဒုက္ခနည်းပါး သက်သာစေဖို့ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ငန်းကြီး (၃)ရပ်ကို အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်နေတယ် ငိုညီ။ အဲဒါကတော့ ကျန်းမာရေးမြှင့်တင်ဖို့ ရောဂါဘေးတားဆီးဖို့ ဘေးဒုက္ခ ကျရောက်သူများကို ကူညီဖို့တွေကို ဆောင်ရွက်နေပါတယ်—

“အစ်ကိုတို့ ကြက်ခြေနီအသင်းတွေရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းသာယာရေးအတွက် လူသားတို့ရဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခနည်းပါး သက်သာစေဖို့ ကာ

ကွယ်လုပ်ဆောင်ပေးတဲ့ လူမှုရေး လုပ်ငန်းမှန်သမျှကို အချိန်အခါ မရွေး ဒေသမရွေး လူမျိုးမရွေး အစွမ်းကုန်အားပေးမြှင့်တင် ကူညီ ဆောင်ရွက်နေဖို့ပဲကွ”

“တန်ဖိုး ရှိလိုက်တာ အစ်ကိုဇာ၊ ကျွန်တော်တောင် အားကျလာပြီ။ ဝါသနာလဲပါတယ်။ နောက်ရက်တွေမှာ ပြန်ဆိုကြမယ်။ အခုတော့ အရေးတကြီး သွားစရာရှိလို့ ခွင့်ပြုဦးအစ်ကို ဗထူး”

“ညီလေး မိုးတွေ ရွာနေတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မိုးကာအင်္ကျီ ပါတယ်။ အရေးကြီးလို့ သွားပြီ”

ကောင်းထက် ထွက်သွားပြီး ကိုဗထူးသည်လည်း ထီးဆောင်းကာ ပြန်လာခဲ့သည်။

“ဒုန်း ဒုန်း အင့်”

“ခွပ် အား”

စောစောက စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ အချင်းများခဲ့ကြသောလူငယ်များက ကောင်းထက်ကို ချောင်းရိုက်ကာ ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

မိုးများသည် သဲသဲမဲမဲ အပြုံးကြီးစွာ ရွာနေဆဲမို့ ဘူတာ

ရုံထဲရှိ ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် မေနှင်းတစ်ယောက်တည်း ရင်ဖိုလို့က်မောစွာ ထိုင်နေရင်း မျက်ဝန်းအနံ့မှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ရင်း ချိန်းထားသောနာရီထက် တစ်နာရီတောင်ကျော်နေသဖြင့် ထီးကလေး ဆောင်းကာ လှည့်ပြန်သွားခဲ့သည်။ တရွေ့ရွေ့သွားနေသော ခြေလှမ်းနှင့် အတူ မောင်ရယ် ရက်စက်လိုက်တာ၊ နှင်းမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။ မောင် ကတိမတည်ဘူး။ နှင်းဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ။ အသည်းတွေ ကြောလုပြီ မောင်ရယ်။ မျက်ရည်များနှင့်အပြိုင် မိုးလေများ ပြင်းထန်နေသည်။

လူ့ဘဝကြံမှာ ဆန်းကြယ်နေသည်ကို မသိရှာဘဲ မိုးတစ်ညရဲ့ ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်ပမာ အသည်းတွင်ကမ္ဘာတင်ခဲ့သည်။

အသည်းဈေး ဆတ်ဆတ်ခါရအောင် ရင်နာစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မောင့်အချစ်ကို မစာနာရင် နေပါစေ။ ခိုင်မာမြင့်မြတ်လှတဲ့ မောင့် ရင်ထဲက မေတ္တာစစ်မေတ္တာမှန်ဟာ လူသားဆန်တဲ့

နှလုံးသားအိမ်မှာ အချစ်စစ် တကယ်ရှိနေတယ်ဆိုတာ နှင်း တစ်ယောက်တာဝရ သိစေချင်တယ်။

“နှင်း နှင်းဆီသွားမယ် အင်း”

ရုတ်တရက် သတိရလာသော ကောင်းထက်အား အနားတွင်ရှိနေ မျိုးအောင်း ထွန်းထွန်း၊ ကိုဗထူးတို့ အားရဝမ်းသာပိုင်းလာကြသည်။

“ညီလေး သတိရပြီလား”

မင်းအမေလဲ ရှိတယ်။ ငါတို့တွေ မင်းအနားမှာရှိတယ်ကွ။ ဘာမှ အားမငယ်ခဲ့ မင်းအမေလဲရှိတယ်နော်။ သူငယ်ချင်း”

“အမေ အမေ သား မျက်လုံးတွေ ဘာမှမမြင်ရဘူး။ ခေါင်းထဲမှာ ချာချာလည်နေတယ်။ နှင်း နှင်း ထွက်ပြေး သွား ထွက်ပြေး ပြေး အား”

“သားလေး---- ကောင်းထက်”

ရွှေကော်မြေ ကိုစိမ်းလန်း

ရက်ရွေးမနေပါနဲ့ ကိုကိုရယ်

“ရက်ရွေးမနေပါနဲ့ကိုကိုရယ်”
တွင်းကြီးသားတင်ဝင်းဦး

နေ့စဉ် ဆောင်ရွက်နေကျ အတိုင်း မနက် နေမထွက်ခင်မှ နေဝင်သည်အထိ နယ်မြေလုံခြုံရေး တာဝန်များကို ယူရင်းနှင့် တာဝန်များ၊ တာဝန်များကို ထမ်းရွက်နေသည့် ဒုရဲအုပ် ရန်နိုင်ထွန်းသည် ရဲစခန်းအတွင်း အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိသည်။ ပုဂံမြို့သစ်တစ်နေရာ မြို့သစ်အချက်အချာ ကျသည့် နေရာတွင်ရှိသည်။ မိမိတာဝန်များယူနေရသည့် ရဲစခန်းရုံးခန်းထဲမှာ လုံခြုံရေးအတွက် လှည့်ကင်းကျသည့် ရဲဘော်များ၏ စာရင်းကို ကြည့်ရင်းနှင့်ရှိသည်။ ပြီးသည့်နှင့် ရှေ့တွင်ရှိသည့် သတင်းစာကို ကောက်ယူပြီး ဖတ်နေလိုက်သည်။

“ကလင် ကလင် ကလင်”
ထိုအချိန် စားပွဲပေါ်ရှိ ဖုန်းအိတ်မှ အသံစာစာပြုလိုက်သည့်အတွက် ဖတ်လက်စသတင်းစာကို အောက်ချလိုက်ပြီး ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို အမိနဲ့ရှိပါ။
ပုဂံမြို့သစ် ရဲစခန်းကပါ။ ဗျာ

ဟတ်ကဲ့ .. ကျွန်တော်တာဝန်များ
ဒုရဲအုပ် ရန်နိုင်ထွန်းပါ”

ဒုရဲအုပ်သည် ဖုန်းမှပြန်
၍ပြောနေပြီး သူ့ကိုယ်သူ မိတ်
ဆက်လိုက်သည်။

“ဆရာ ကျွန်တော်
ဆရာတပည့် တပ်သားမြင့်လွင်
ပါ”

“ဟာ ဒီကောင် စော
စောက ကျွန်တော်မြင့်လွင်ပါဆို
ရင် ပြီးနေတဲ့ဟာ။ ကဲ ပြော မြင့်
လွင် နယ်မြေထဲမှာ ထူးခြားမှုကို”

တကယ်တော့ တပ်သား
မြင့်လွင်နှင့်အဖွဲ့ကို အရပ်ဝတ်
ဖြင့် နယ်မြေအတွင်း ခြေပုန်းခုတ်
ခိုင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ နယ်မြေ
သတင်းယူဖို့ တာဝန်ပေးထားသူ
တွေဖြစ်သည်။ မှုခင်းကျဆင်းရေး
အပြင် မှုခင်းကာကွယ်ရေးနှင့်
အခြားအခြားသော ဖြစ်ရပ်ဆိုး
တွေ မရှိရအောင် အရပ်ဝတ်နှင့်
အသွင်ပြောင်းထားခြင်းသာဖြစ်
သည်။ ထိုသို့ အသွင်ပြောင်းရာ
၌ သူ့နယ်နှင့်သူ၊ သူ့တာဝန်နှင့်
သူ ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု
တပည့်ဖြစ်သူ မြင့်လွင် ဖုန်းဆက်
နေပြီး။

“ဟတ်ကဲ့ ဆရာ။ ပုဂံ

မြို့သစ်မှာရှိတဲ့ သိခဲရပ်က ယွန်း
မြို့သူဟိုတယ်မှာ မီးရှို့မှုတစ်ခု
ဖြစ်နေတယ်”

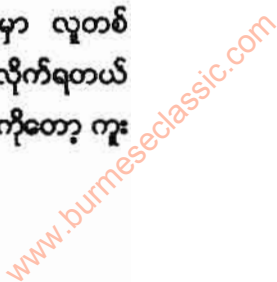
“ဘာ ... မီးရှို့မှု”

မြင့်လွင်၏ ဖုန်းသတိ
ပေးချက်ကြောင့် ဒုရဲအုပ် ရန်နိုင်
ထွန်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။
ဘယ်နှယ် မိမိအပိုင် ပုဂံမြို့သစ်၊
သိခဲရပ်ကွက်က ယွန်းမြို့သူဟို
တယ်မှာ မီးရှို့မှုဖြစ်ပွားခဲ့လို့တဲ့။
အဲ တပည့်မြင့်လွင် သတိပေးမှု
က နားမရင်းသေး။

“ဟေ့ကောင် တိုတိုနဲ့
တိတိကျကျ သတင်းပေးစမ်း။
မင်းပြောပုံက ယွန်းမြို့သူဟိုတယ်
ကို မီးရှို့ခံရတာလား။ လူကို မီးရှို့
ခံရတာလား။ အေး မင်းသတင်း
အရဆိုရင် ဟိုတယ်ကို မီးရှို့ခံရ
တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ ဟုတ်
လား”

ဒုရဲအုပ် ရန်နိုင်ထွန်း၏
ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံကြောင့်
တပ်သားမြင့်လွင် ပြန်လည်၍
ဖြေကြားလိုက်သည်။

“ဆောရီးဆရာ။ အဲဒီ
ယွန်းမြို့သူဟိုတယ်မှာ လူတစ်
ယောက်ကို မီးရှို့ခံလိုက်ရတယ်
ဆရာ။ အဲဒါ အခြားကိုတော့ ကူး

ဒီကနေ နယ်မြေအတွင်း လုံခြုံရေးအတွက် တာဝန်ပေးရင်းနှင့် သတင်းစာ ကောင်းကောင်းဖတ်မည်ဟု စိတ်ကူးဆဲ၌ အမှုကပေါ်လာချေပြီ။ အချင်းဖြစ်အမှုက မိမိအပိုင်နယ်မြေထဲက ဟိုတယ်မှာ ဖြစ်သည်ဆိုတော့ အမြန်သွားရပေတော့မည်။ အမှုကတော့ အချင်းဖြစ်နေရာရောက်မှ ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်သိရမည်မို့ သွားဖို့ပြင်ဆင်ရသည်။ ပြင်ဆင်အပြီး ညောင်ဦးမြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဒုရဲမှူး လှဌေး၊ အပိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဒုရဲမှူးကြီး ထွန်းဦးတို့အား အစီရင်ခံလိုက်သည်။

“ဟယ်လို ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် ပုဂံမြို့သစ်ရဲစခန်းက ဒုရဲအုပ် ရန်နိုင်ဝင်းပါ။ ဒီကနေ့ မနက်ခင်း (၉)နာရီကျော်ကျော်မှာ ပုဂံမြို့သစ် သိခံရပ်ကွက်မှာ ရှိတဲ့ ယွန်းမြို့သူဟိုတယ်မှာ တစ်ဦးကို မိန်းမတစ်ဦးက မီးခိုးမှုတ်နေကြောင်း သတင်းဝင်လာပါတယ်။ အဲဒါ အဲဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ညွှန်ကြားချက်ပေးဖို့ တင်ပြအပ်ပါတယ်။ ခင်ဗျာ ဟုတ်ကဲ့။ အခုပဲ ယွန်းမြို့သူဟိုတယ်ကို သွားဖို့အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါ

စက်လောင်ကျွမ်းမှု မရှိပါဘူး။ အရှိုခံရတဲ့လူကတော့ အတော်ခံစားနေရပြီဆရာ။ လောင်ထားတာ တစ်ကိုယ်လုံးပဲ”
 “အရှိုခံရတာက ယောက်ျားနော်”
 “ဟုတ်ပါတယ်”
 “ရှိုတဲ့လူက”
 “မိန်းကလေးပါဆရာ။

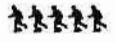
အဲဒါ ဆရာတို့အမြန်လာခဲ့ပါ”
 “ကောင်းပြီ။ မင်းက အဲဒီမှာ အသေအချာကြည့်ထား။ အခြေခံဖြစ်ရပ်ကိုလဲ စုံစမ်းထားကြားလား”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 ဒုရဲအုပ်သည် တပ်သား မြင့်လွင်ကို ညွှန်ကြားချက်ပေးလိုက်ပြီး ဖုန်းကိုချလိုက်သည်။

ရွှေတောင်ပျံအင်း၌ ဝမ်းနည်းစွာ

ပြီ။ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ဟိုတယ်
ရောက်ရောက်ချင်း အချင်းဖြစ်
အမှုကို အမည်နဲ့ တကွ အသေး
စိတ်တင်ပြပါမယ်။ ဟုတ်ကဲ့ စိတ်
ချပါဆရာ အမြန်ဆုံးဆောင်ရွက်
ပါမယ်။ ဟုတ်ကဲ့”

ဒုရဲအုပ် ရန်နိုင်ထွန်း
သည် ဒုရဲမှူးနှင့်ခရိုင်ရဲတပ်မှူးတို့
ထံ အစီရင်ခံလိုက်သည်။ ညွှန်
ကြားချက်ကတော့ အချင်းဖြစ်နေ
ရာ အမြန်သွား။ အမြန်ဆောင်
ရွက်ရန်နှင့် ဟိုတယ်ရောက်ပါက
အမြန်သတင်းပို့ရန်။ သို့ကြောင့်
ဒုရဲအုပ် ရန်နိုင်ထွန်းနှင့် နယ်ထိန်း
အဖွဲ့အပြင် ပုဂံမြို့သစ်၊ စခန်းမှူး
ဒဲအုပ် ဝင်းထိန်း၊ ဒုရဲအုပ် ကြည်
ဦးတို့ဖြင့် ဦးစီး၍ ယွန်းမြို့သူ
ဟိုတယ်သို့ အမြန်ထွက်ခဲ့ကြရ
ချေပြီ။

ဩော် တာဝန်သည်
တာဝန်ပဲမို့ ညွှန်ကြားချက်သည်
တာဝန် အသက်ဖြစ်နေခဲ့ပြီ မ
ဗုတ်ပါလား။

‘ယွန်းမြို့သူ’ ဟိုတယ်။
ဒီဟိုတယ်က နာမည်
ကြီးသည်။ တည်ဆောက်ထားပုံ
ကလေးလှသည်။ မြန်မာမှုလက်ရာ

များ လွှမ်းထုံထားပြီး ပုဂံမြို့သစ်
၏ အဓိကကျသည် နေရာတွင်
တည်ရှိပြီး တည်းခိုသူပေါသည်။
ထိုဝန်းကျင် လုံခြုံရေးကွက်၍
တာဝန်ချထားရင်းနှင့် ယခုတော့
မူခင်းတစ်ခုက လက်ကြားယိုပြီး
ပေါ်ပေါက်ခဲ့ချေပြီ။ အော် တာဝန်
ရှိ ရဲတွေက လုံခြုံရေးဆောင်ရွက်
နေကြသော်လည်း မူခင်းဆိုတာ
မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်တတ်သည် မ
ဟုတ်လား။

ဒုရဲအုပ်နှင့်အဖွဲ့ ယွန်း
မြို့သူဟိုတယ်အတွင်း ဝင်ခဲ့သည်
အချိန် ဟိုတယ်အဝမှာ တာဝန်
ရှိသူ တချို့က စောင့်ကြိုနေကြ
သည်။ ဒုရဲအုပ်နှင့်အဖွဲ့ကို နှုတ်
ဆက်ကြသည်။ တာဝန်ကျေ
နှုတ်ဆက်အပြီး အချင်းဖြစ်အခန်း
သို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ဘယ်အခန်းလဲ”
“ဒီအခန်းပါဆရာ၊ ဖြစ်
တာကတော့ စားသောက်ခန်းထဲ
မှာပါ”

ညွှန်ပြသည် အခန်းအ
တွင်း ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ အ
ချို့က ဟိုတယ်အပြင်မှာ နေရစ်
ခဲ့ကြပြီ။ အချို့က အပေါက်ဝမှာ
နေခဲ့ကြသည်။ အရပ်ဝတ်နှင့်

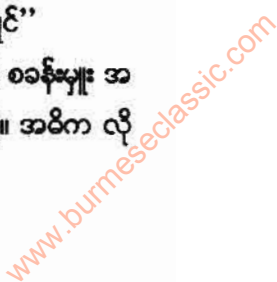
တပ်သားမြင့်လွင်ကို လူအုပ်ထဲ
မှာ တွေ့ရသည်။ ယခုဖြစ်သွား
သည် မီးရှို့မှုက ဝန်းကျင်သို့ ပြန့်
နှံ့သွားပြီး လာရောက်စနည်းနာ
နေသူအချို့ကို တွေ့ရသည်။ အ
ထဲမှာတော့ မီးရှို့ခံရသည့် လူကို
ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်
သားတွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူ
ဝတ်ထားသည် အဝတ်အစား
များ မီးလောင်ခံထားရသည်။
မျက်နှာနှင့်လက်တွေ မီးလောင်ခံ
ထားရ၍ အဝတ်ညှော်ရော၊ ခန္ဓာ
ကိုယ်လောင်ထားသည့် ညှော်နံ့
ပါရနေသည်။

ထိုလူသည် ပြင်းထန်
သည့် မီးလောင်ဒဏ်ခံထားရ၍
သိပ်ပြီး မလှုပ်ရှားနိုင်။ ပါးစပ်က
ဟင်္သာဟင်္သာပိုးများ မျက်လုံးများက
ပြူးပြူးကြီး ကြည့်နေသည်။

“အမည်”
ဒုရဲအုပ်က မေးလိုက်
သည်။
“မောင်ကျော်ဦးပါ”

“ဟုတ်ပြီ။ မောင်ရင့်
ကို မီးရှို့သွားတဲ့လူက”

“စပယ်မြိုင်”
ဒုရဲအုပ်နှင့် စခန်းမှူး အ
ဖွဲ့က စစ်ဆေးသည်။ အဓိက လို

ရှုဖောင် များနှင့် ရသနာပုစင်

အပ်ချက်ကို ပေးသည်။ မေးရင်း နှင့် မြေပုံကြမ်းဆွဲသူဆွဲ၊ ဓာတ်ပုံ ဖိုက်သူဖိုက်။ တရားလိုဖြစ်သည် ကျော်ဦး ထွက်ချက်ကို ရေးမှတ် သူမှတ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြ သည်။

“မောင်ကျော်ဦးရဲ့ အ သက်က”

“နှစ်ဆယ့်လေး”

“ဖခင်အမည်က”

“ဦးသောင်းစိန်”

ဒုရဲအုပ်အမေးကို ကျော် ဦးက ကြိုးစားဖြေနေရရှာသည်။

“စပယ်မြိုင်ဆိုတာက”

“သူ့အသက် နှစ်ဆယ့် ခုနစ်၊ ဒီမှာ”

ဟု ကျော်ဦးက ပြောပြ နေစဉ် အသံတိမ်ဝင်သွားသည်။

ကျော်ဦး မီးဟပ်ခံထားရသည့် မျက်လုံးအိမ်များက မျက်ရည်

များ ကျလာသည်။ ကျော်ဦး ငို နေပြီလား။ ထိုအချိန် ဟိုတယ်

မှ တာဝန်ရှိတစ်ဦးက ဝင်ဖြေ သည်။

“ဒီလိုပါ ဆရာ။ စပယ်

မြိုင်ရဲ့ဖခင်က ဦးမြိုင်သောင်းပါ။ စပယ်မြိုင်က ဒီဟိုတယ်မှာ အဝတ်

လျှော်အလုပ် လုပ်နေတဲ့သူပါ။ နေရပ်ကတော့ ဒီသိမ်ရပ်၊ ပုဂံမြို့

သစ်ကပါ ဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ”

နောက်တွင်တော့ ဒုရဲ အုပ်နှင့် တာဝန်ရှိသူများသည်

ကျော်ဦးအား မေးမြန်းစစ်ဆေးခဲ့ ကြပြီးသည်နှင့် ဒုရဲမှူးခရိုင်ရဲတပ်

ဖွဲ့ထံ အစီရင်ခံတင်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မီးရှို့ခံရသူ

က ကျော်ဦးဆိုတဲ့လူဖြစ်ပြီ။ မီး ရှို့တဲ့သူ စပယ်မြိုင်ဆိုတဲ့သူပဲ ဖြစ်

ပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့ အခုပဲ ညောင် ဦးဆေးရုံကို ပို့လိုက်ပါ့မယ်။

ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

ဒုရဲအုပ်နှင့် အဖွဲ့သည် အချင်းဖြစ်မှုအား အတည်ပြုပြီး

သည်နှင့် မျက်မြင်သက်သေအချို့ ကို စစ်ဆေးခဲ့သည်။ စစ်ဆေး

ချက်ကို မှတ်တမ်းတင်သည်။ ပြီး မြေပုံကြမ်းလည်း ဆွဲပြီးသွား သည်။ ဓာတ်ပုံလည်း ဖိုက်ပြီးပြီး

မီးလောင်ခံရသည် ကျော်ဦးအား
ညောင်ဦးဆေးရုံကို ပို့လိုက်သည်။
ကျော်ဦးမှာတော့ ဝေဒနာကို ပြင်း
ထန်စွာခံစားရင်း ဆေးရုံကို ပါ
သွားချေပြီ။

ဆေးရုံသို့ ကျော်ဦးအား
ပို့ပြီး အမှုလက်ခံရေးဖွင့်ဖို့အတွက်
ရဲစခန်း(ပ)၄၀/၁၀၊ ပြစ်မှုဥပဒေ
ပုဒ်မ ၃၀၇/၃၂၆ အရ အမှုတွဲ
ရေးဆွဲလိုက်ရချေပြီ။ အော် အား
နွဲ့သည်မိန်းမသားတစ်ဦးက အား
ကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျား
တစ်ဦးကို အနိုင်ယူလိုက်ပြတာ
ထား။ ရက်စက်ပြလိုက်တာလား။
မိန်းမမာယာနှင့် လှည့်စားပြီး
ကျားကွက်ရွှေပြလိုက်တာလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စပယ်မြိုင်
ကတော့ ဥပဒေကပေးသည်
အပြစ်ကို လည်စင်ခံရပေဦးတော့
မည်။ ဒုရဲအုပ်အပါအဝင် တာဝန်
ရှိသူအားလုံးကတော့ ညောင်ဦး
ဆေးရုံကို ရောက်သွားသည်
ကျော်ဦးအား ကျန်းမာချမ်းသာ
စေရန် အသက်အန္တရာယ်ကျ
ဆောက်သည်အထိ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး
ဖြစ်စေရန် ဆုတောင်းနေကြ
သည်။

“ကဲ စပယ်မြိုင်”
“ရှင်”

ပုဂံမြို့သစ် ရဲစခန်းအ
တွင်းဖြစ်သည်။ ဒုရဲအုပ် ရန်နိုင်
ထွန်း၊ စခန်းမှူးနှင့် ဒုရဲအုပ်တို့
သည် စပယ်မြိုင်ကို စစ်မေးရင်း
ရှိသည်။ စပယ်မြိုင်က အသား မဖြူ
မည်။ ပြီးတော့ ယဉ်ယဉ်လေး
နှင့် ချောသည်။ လှသည်ဟု ဆိုရ
မည်။ စပယ်မြိုင်သည် ကျော်ဦး
ထက် အသက်သုံးနှစ်ခန့်ကြီးသူ
လည်း ဖြစ်သည်။ ပြောရမည်
ဆိုလျှင် လုံးကြီးပေါက်လှနှင့်
ချောသည့် ပုဂံမြို့သစ်သူဟု ဆို
ရင် မမှာ။

ယခု လှပါသည်။ ချော
ပါသည်ဆိုသည့် စပယ်မြိုင်သည်
တရားခံ ဖြစ်နေရချာပြီ။
ယောက်ျားတစ်ဦး သို့မဟုတ်
စပယ်မြိုင်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့သည်
ချစ်သူတစ်ဦးအပေါ်သို့ မကျေ
မနပ်ချက်တွေနှင့် ပြုရက်ခဲ့သူ
စပယ်မြိုင်သည် မျက်နှာညှိုးငယ်
ပြီးနေသည်။ ဤခံစားချက်များ
သည် နောင်တရသည့် အနေအ
ထားများလား။ ဒုရဲအုပ်နှင့်အဖွဲ့
မဝေခွဲတတ်ကြပြီ။

အဘယ်သို့ဆိုစေ၊ တာ

ဝန်ရှိသူတွေကတော့ တရားခံအ
လိုက် စစ်မေးရမည်က အမှန်။
ဥပဒေထက် မည်သူ့ကိုမျှ မငဲ့
နိုင်။ ဥပဒေအထက် မည်သူမျှ
မရှိ။ အပြစ်ရှိရင် ရှိသလို အပြစ်
ပေးရမည်။ အပြစ်ပေးနိုင်ဖို့အ
တွက်ကလည်း အမှုတွဲကို ခိုင်လုံ
အောင် အတည်ပြုပေးရမည်
မဟုတ်လား။

ဒုရဲအုပ်က ခပ်စိမ်းစိမ်း
ကြည့်၍ ခေါ်လိုက်သည့်အတွက်
စပယ်မြိုင် ခေါင်းမော့လာသည်။

“အခု မောင်ကျော်ဦး
ကို ညောင်ဦးဆေးရုံကို ပို့လိုက်
ရတာ သိပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်ကျော်ဦးကို အ
ချင်းဖြစ်တဲ့ ယွန်းမြို့သူဟိုတယ်
ထဲက စားသောက်ခန်းထဲမှာ မေး
မြန်းတော့ မောင်ကျော်ဦးရဲ့ထွက်
ဆိုချက်က မစယ်မြိုင်နဲ့ မောင်
ကျော်ဦးတို့က ချစ်သူတွေဆို”

အဲဒီ စကားကြောင့်
ဒုရဲအုပ်ထံကြည့်နေသည့် စပယ်
မြိုင်၏မျက်လုံးများ ပို၍ဝိုင်းစက်
သွားသည်။ ပို၍ တုန်လှုပ်သွား
သည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ အ
တော်ကြာမှ ဟုတ်ကဲ့ပါဟု ဖြေ

ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
“ချစ်သူတွေ ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်နော်”
“ဟုတ်ပါတယ်”
“သူ့ရဲ့ ထွက်ဆိုချက် ထဲမှာ ရည်ငံပြီးသားချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ အခုလို ပြဿနာ အဖြစ်ခင် အချင်းမဖြစ်ခင်အရင်

“အဲဒါ ဆရာတို့ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ပြောရမယ့်စကားတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြောထိုက်တဲ့အချိန် ရောက်လို့ ပြောခဲ့တာပါ။

ရက်က မောင်ကျော်ဦးဟာ မစပယ်မြိုင်နဲ့တွေ့ကြပြီး ပြဿနာ ဖြစ်ကြသေးတယ်ဆို၊ အဲဒါ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”
ဒုရဲအုပ်က မစပယ်မြိုင် အဖြေကို စောင့်သည်။ စပယ်မြိုင်က မဖြေ။ ဖြေဖို့ဝန်လေးနေလို့လား၊ ဖြေဖို့ခက်နေလို့လား မသိ။ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ တော်တော်နှင့် မဖြေသည့်အတွက် ဒုရဲအုပ်က ပြောသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ညီမ မဖြေချင်ဘူး။ မဖြေလိုဘူးဆိုရင်လဲ ဆရာပြောပြရမှာပေါ့။ ဒါကတော့ မောင်ကျော်ဦးဖြေတဲ့ အတိုင်း ထွက်ဆိုချက်အတိုင်း ဆရာပြောတာနော်။ အဲဒီရက်က မောင်ကျော်ဦးနဲ့ စပယ်မြိုင်တို့ အချင်းများကြတယ်။ ဘာပြုလို့ အချင်းများသလဲဆိုရင်”

ပြောရင်းနှင့် ဒုရဲအုပ်သည် စပယ်မြိုင်ထံ လှစ်ခနဲ ကြည့်ပြီး အကြည့်များကို ဘေးသို့လွှဲလိုက်သည်။ စံပယ်မြိုင်သည် ဆတ်ခနဲကြည့်ပြီး ခေါင်း

ငုံ့သွားပြန်သည်။ ဒုရဲအုပ်က ဆက်ပြောသည်။

“ဘာပြုလို့ အချင်းများကြသလဲဆိုရင် စပယ်မြိုင်က မောင်ကျော်ဦးကို အမြန်လက်ထပ်ကြဖို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဟုတ်ရဲ့လား”
ဒုရဲအုပ် အဖြေစကား မဆုံး စပယ်မြိုင်က ခေါင်းဆတ်ပြသည်။ ပြီး သူမ၏လှပသည့် မျက်လုံးများကို ပုတ်ခတ်ကစားရင်း ပါးစပ်က စကားပြောဖို့ပြုနေသည်ကို ဒုရဲအုပ်နှင့်အဖွဲ့သတိထားမိသည်။

“အမှန် သာပြောပုံ စပယ်မြိုင်။ ဟုတ်တယ် ရဲရဲသာ ပြောပါ။ ရှက်စရာ ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး”

စခန်းမှူး ရဲအုပ်နှင့် ဒုရဲအုပ်ကပါ ပြောလိုက်ကြသည့် တို့ကြောင့် စပယ်မြိုင်က ဖြည့်လေးစွာနှင့် ရင်ဖွင့်ကြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာတို့ရယ်။ မြိုင် အမှန်ကို ဝန်ခံမယ်။ ပြောပြပါမယ်။ အရင်ရက်က သူ့နဲ့ကျွန်မနှစ်ဦးသား တွေ ခဲ့ကြပါတယ်။ အရင်ရက်ကလဲ တွေ့ခဲ့ကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် အချစ်မဖြစ်မီအရင်ရက်က နှစ်ယောက်

သားတွေကြတဲ့အချိန် ကျွန်မက သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ပြောပါတယ်။ အဲသလိုပြောခဲ့တာ ကျွန်မက မိန်းမသားဆိုတော့ ကြေကြေကွဲကွဲ နဲ့ တောင်းပန်ပြီး ပြောခဲ့သူပါ။ အဲဒါ သူက ဟိုရက်ရွှေ ဒီရက် ရွှေနဲ့ အချိန်ဆွဲခဲ့တယ်လေ”

“ဪ”

“အဲဒါ ဆရာတို့ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ မိန်းကလေးတစ်လောက်က ပြောရမယ့်စကားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြောထိုက်တဲ့ အချိန်ရောက်လို့ ပြောခဲ့တာပါ။ ဒီလောက်ဆိုရင် ဆရာတို့ သဘောပေါက်မှာပါ”

စပယ်မြိုင် စကားအဆုံး ဒုရဲအုပ်နှင့်အဖွဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ စပယ်မြိုင်က-

“အဲသလို ငြင်းချက်တွေ ထုတ်၊ ပျားရည်နဲ့ဝမ်းချပြီး ကျွန်မတို့ အချိန်ဆွဲ၊ စိတ်နာအောင် လုပ်ခဲ့သူဆိုရင်လဲ မမှားဘူး။ သူတက ကျွန်မတို့လက်ထပ်ကြရအောင်လို့ ပြောလိုက်တော့ လက်မထပ်ချင်သေးဘူးဆိုတဲ့ အဖြေက ဟိုအရင်တွေတုန်းကတည်းက ပြောခဲ့တာ ငြင်းခဲ့တာကိုး။ အဲဒီတော့ သူ့ရဲ့စိတ်တွေက အရောင်ပြောင်း

လဲလာလာပြီး သူ့အပေါ် မကျေမနပ် ဖြစ်လာခဲ့တော့တယ်လေ”

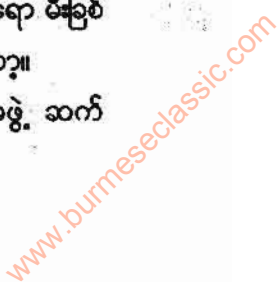
“အင်း အင်း ဟုတ်ပါပြီ”

“အဲဒါ အခု အဲသလို ငြင်းချက်ထုတ်နေတော့ သူနဲ့ ကျွန်မ စကားများကြတယ်။ တစ်ယောက် တစ်ခွန်းနဲ့ ဖြစ်လာကြတယ်။ သူကလဲ လက်မထပ်ချင်လို့ ဒေါသဖြစ်တယ်။ ကျွန်မကလဲ လက်ထပ်ချင်လို့ ဆန္ဒတွေ ဖြစ်နေပြီး သူကငြင်းတော့ဒေါသတွေ ဖြစ်လာတယ်။ အဲသလို နှစ်ဦးသား ဒေါသဖြစ်လာကြပြီး ဓာတ်ဆီခွက်ကို အပြိုင်လုကြတယ်လေ။ ကျွန်မလက်ထဲက ဓာတ်ဆီခွက်ကို မြင်တော့ သူက ဘာပြောသလဲဆိုရင် ဓာတ်ဆီသောက်သေချင်ရင် အပြင်မှာ သွားသေ။ ဒီမှာသေရင် ဟိုတယ် နာမည်ပျက်မယ်။ အဲသလို ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီစကားက ကျွန်မသေရင် ကျေနပ်မယ်။ ကျွန်မကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ သေလေကောင်းလေဆိုတဲ့ သဘောမျိုး သက်ရောက်နေတယ် ထင်သွားခဲ့တယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် သူ့ကြင်မုကိုယ်ကြင်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့နှစ်

ဦးသား ဓာတ်ဆီခွက်ကို လုရင်းက သူ့ကိုပက်သလိုဖြစ်သွားပြီး လက်ထဲက မီးခြစ်ကလဲ နှစ်ဦးသားလုရင်းနဲ့ပဲ မီးပွင့်သွားပြီး ဓာတ်ဆီခွဲနေတဲ့ သူ့ကိုလောင်သွားရတာပါပဲရှင်။ သူ့ကို သေစေလိုတဲ့ဆန္ဒ၊ ဒုက္ခရောက်လိုတဲ့ ဆန္ဒ မပါပါဘူး။ လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းဆန်နေတဲ့သူ့ကို အဲသလို အထိ မရည်ရွယ်ပါဘူး”

စပယ်မြိုင် ပြောရင်း ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ စပယ်မြိုင် အဖြေစကားကြောင့် ဒုရဲအုပ်နှင့် အဖွဲ့သည် မသိမသာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။ ထိုအပြုံးများကို စပယ်မြိုင် မမြင်ပါ။ မမြင်ခဲ့ပါ။ သတိထားမိချင်မှ သတိထားမိမည်။ တကယ်တော့ ကျိတ်ကြံစည်ထားပြီးမှ အငြိုးနှင့် ဒါမှမဟုတ် အရှက်တရားနှင့် လုပ်ခဲ့သည်လား။ လက်ထပ်လိုသည်ဟု သူမက ပြောမည်။ တစ်ဖက်က လက်မထပ်ချင်သေးဘူး ငြင်းမည်။ အချင်းချင်း ရိုက်ပုတ်ရုံ၊ စကားများရုံနှင့်သာပြီးပြီ။ ယခုတော့ သို့ကလိုဖြစ်ဖို့ ဓာတ်ဆီခွက်ရော မီးခြစ်ပါ ပါလာသည်ဆိုတော့။

ဒုရဲအုပ်နှင့်အဖွဲ့ ဆက်

မတွေးလိုကြတော့။ ယခုတော့ မီးရှို့ခံရသူ ကျော်ဦးကိုလည်း စစ်ပြီးပြီ။ တရားခံစပယ်မြိုင်ကိုလည်း စစ်ပြီးပြီ။ ကျော်ဦး၏ ထွက်ချက်ကတော့ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြကြောင်း။

ပြဿနာတက်ခဲ့သေးကြောင်း ။ အချင်းဖြစ်နေက တစ်ရပ်တည်းနေသည့် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးထံ လာခဲ့ကြောင်း။ ထိုသူငယ်ချင်းနှင့် ကျော်ဦးတို့ ဘောလုံးကန်ခဲ့သေးကြောင်း။ ပြီးတော့ သူတို့ ဘောလုံးကန်နေရာမှ စပယ်မြိုင်ရှိနေကြောင်း။ မကြာခင်မှာပဲ စပယ်မြိုင်က ဆိုင်ကယ်နှင့် ထွက်သွားကြောင်း။ ဓာတ်ဆီအဝယ်သွားမည်ဟု ပြောသွားကြောင်း။ စပယ်မြိုင်လုပ်ရပ်ကို ကြည့်ရင်း မလုပ်ဖို့တာမဖြစ်သေးကြောင်း။ စပယ်မြိုင်က တားမြစ်သည့်ကြားကပင် ကျော်ဦးထံ သွားနေကြောင်း။ ကျော်ဦးနှင့် စပယ်မြိုင်တို့ ဓာတ်ဆီဖလားကို လုကြရင်းနှင့် စပယ်မြိုင်က ကျော်ဦးကိုပက်လိုက်ကြောင်း။ တစ်ကိုယ်လုံး ဓာတ်ဆီများရွဲသွားကြောင်း။ မျက်စိထဲဝင်သွားကြောင်း သို့ကြောင့် ကျော်ဦးက သူငယ်

ချင်းအား ရေခပ်ပေးရန်နှင့် မျက်လုံးထဲ ဓါတ်ဆီဝင်သွား၍ မျက်လုံးဖွင့်မရကြောင်း။ အကူအညီပေးရန်အတွက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ရေခပ်သွားနေစဉ် စပယ်မြိုင်က မီးရှို့ကြောင်း စသည့်ထွက်ချက်များကိုသာ အမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး တွေးရင်းရှိသည်။

ပြီးတော့ ကျော်ဦး၏ သူငယ်ချင်းကို စစ်ဆေးပြန်တော့ ကျော်ဦးထွက်ချက်အတိုင်း အမှန်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကျော်ဦး မီးရှို့ခံရသည့်အချိန် ရေခပ်သွားနေ၍ မသိကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့သည် မဟုတ်လား။

နဲ့နဲ့နဲ့နဲ့နဲ့

ညောင်ဦးဆေးရုံတက်နေသည့် ကျော်ဦးမှာ ရရှိထားသည့် ဒဏ်ရာများ မသက်သာ၍ မန္တလေးဆေးရုံသို့ နောက်ရက်တွင် သွားရောက်ကုသမှုခံခဲ့ရသော်လည်း မန္တလေးဆေးရုံကြီး၌ပင် သေဆုံးသွားခဲ့သည်ဟု သတင်းစင်လာ၍ အားလုံးစိတ်မကောင်းနိုင်ကြတော့။

ထို့ကြောင့် ယခင်ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၀၇/၃၂၆ မှ ယခုတော့ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ သို့ ပြောင်းလဲ

ပြင်ဆင်၍ စပယ်မြိုင်အား အဖွင့်လိုက်ရချေပြီ။ ယခုတော့ ရက်မရွေးပါနဲ့ကိုကိုရယ်ဟု ပြောခဲ့သည့် စပယ်မြိုင်သည် ရက်မရွေးနေသည့်ချစ်သူကို သတ်ဖြတ်မိအတွက် ညောင်ဦးတရားရုံးမှ ထွက်ချက်အမှတ် ၃၉/၁၀ ဖြင့် တရားစွဲဆိုတင်ပို့ခြင်းခံရပြီး ညောင်ဦးခရိုင်တရားရုံးမှ ရာကြီးအမှတ် ၄/၁၀ ဖြင့် အမှုအား ကြားနားစစ်ဆေးခြင်းခံနေရပြီ။

ဪ... စပယ်မြိုင်ရယ်။ “ရက်ရွေးမနေပါနဲ့ကိုကိုရယ်”ဟု ချစ်သူကျော်ဦးကို ပြောခဲ့သလို ယခုဥပဒေကပေးသည့် အပြစ်ကိုခံဖို့ ရက်ရွေးနေရလေပြီ။

(၃-၅-၂၀၁၀ ရက်) ပုဂံ မြို့သစ်၊ ယွန်းမြို့သူဟိုတင် ဌာနဖြစ်ပွားခဲ့သည့် မှုခင်းသတင်းတစ်ပုဒ်အား ပိုမိုရှင်း၍ စာဖတ်သူများ သင်ခန်းစာယူနိုင်ရန် တွင်အဖြစ် ရေးဖွဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီ။ အချစ်ဖြစ်သူနှစ်ဦး၏ အမည်များကို ပြောင်းရေးသားခဲ့ပါသည်။ (ရေးသူ)

တွင်းကြီးသား တင်ဝင်

လက်ထံတင်ပြရာ

• ယုယုလွင်ကျော် •

“လက်ထဲကခြေရာ”

ပါလား”

ယုယုလွင်ကျော်

“အခုချက်ချင်း လာရ

လာမင်းဒါကလပ်၏ စား

မှာလား”

သောက်ခန်းအတွင်းမှ ထွက်လာ ကြသော ဆာဂျက်စပါစလိန်းနှင့် မိတ်ဆွေများသည် ကစီနိုခန်းမ ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်ကြသည်။ ထိုစဉ် ခန်းမအတွင်းမှ ဝန်ထမ်း တစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး—

“အခုချက်ချင်းကိုလာ မှဖြစ်မယ်။ တက္ကစီငှားပြီး အမြန် ဆုံးလာခဲ့လိုက်ပါ။ ကိုယ်တို့ နား မလည်နိုင်တဲ့ ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်နေတယ်။ မင်းမှပဲ ကယ်နိုင် လိမ့်မယ်။ အနူးအညွတ်တောင်း ဆိုပါတယ်”

“မစ္စတာ ဂျက်စပါ ဖုန်း လာပါတယ်”

ဖုန်းဆက် ပြီးပြီးချင်း တက္ကစီငှား၍ အမြန်ရောက်အောင် သွားလိုက်လေသည်။ ကန်နင်ဂမ် စံအိမ်၏တတိယထပ်တွင် လူပျို ဆောင်အဖြစ်ထင်ရှားသော အခန်း တွဲများရှိပြီး ထိုအခန်းတွဲများကို မင်ချင်ဂန်က ဝိုင်ဆိုင်လေသည်။

ဂျက်စပါစလိန်း အံ့သြ သွားသည်။ ကလပ်တွင် ရောက်နေ သော သူထံသို့ သည်လို ည အချိန်ကြီးမှာ ဖုန်းလာစရာ အ ကြောင်းမရှိ။ ကေန္တတော့ ဖုန်း ဆက်သူသည်

စဝင်ဝင်ချင်းမှာပင် အ နှောင့်အယှက် တစ်ခုခု ရှိနေပုံရ သည်ကို သတိထားမိသည်။ တံခါး စောင့်နေသောလုံခြုံရေးကလည်း ခပ်တည်တည်ဖြစ်နေသည်။ ဓာတ် လှေကား မောင်းသူကလည်းတစ်စုံ တစ်ရာကိုအတွေးနေသလိုပင်။ စလိန်း တတိယထပ်သို့ရောက်လာသော အခါ မင်ချင်ဂန်၏လူပုဂံက သူ့ကို ခရီး ဦးကြိုပြုကာ စာကြည့်ခန်း ထံသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

“ဒီလူ မင်ချင်ဂန်ကတော့ ညကြီးအချိန်မတော် ဘာဒုက္ခ ပေးဦးမလဲ မသိဘူး”

သူက ဖုန်းခွက်ကို မ လိုက်ပြီး—

“မင်ချင်ဂန်လား”

“ကိုယ်မှန်းတန်းပြီး သိ တာပဲလား။ ဒီမှာ ပြဿနာတစ် ခုခုရှိနေသလိုပဲ။ မင်း ကိုယ်တို့ဆီ လာခဲ့ရင်ကောင်းမယ်။ ကိုယ်နေ တဲ့ ကန်နင်ဂမ်စံအိမ်ကို လာခဲ့

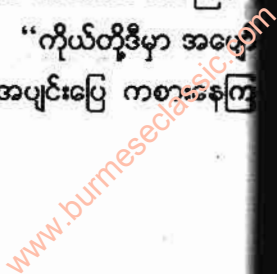
နူးညံ့ သိမ်မွေ့သော မင်ချင်ဂန်သည် စိတ်ရှုပ်နေဟန် ရှိသည်။ ကစားသမား အဖော် နှစ်ယောက်နှင့်အတူပိုကာဒေါင်းရန် စားပွဲကို ဝိုင်း၍ ထိုင်နေသည်။ စတုတ္ထမြောက် ထိုင်ခုံက လွတ် နေသည်။

မင်ချင်ဂန်က စလိန်းကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး—

“မင်းလာတာ ဝမ်းသာ တယ် ဂျက်စပါ။ ဒီလူတွေကို ရော သိတယ် မဟုတ်လား”

ဂျက် စပါစလိန်းက ခေါင်းညိတ်ပြုရင်း ထိုသူနှစ် ယောက်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ နိုင်ငံခြားရုံးမှ အရာရှိ ဂေါရင်း ဘရက်နှင့် ပါလီမန်အမတ်လည်း ဖြစ်။ ကုမ္ပဏီ အများအပြားတွင် ဥက္ကဋ္ဌလည်း ဖြစ်သည့်အပြင် ကမ္ဘာ့ဘဏ္ဍာရေးအဖွဲ့တွင်လည်း လူသိများထင်ရှားသူ ဆာမာတင် ဖီးလစ်(ပ်)။ ထိုနှစ်ယောက်စလုံး ကို သူသိသည်။ လွတ်နေသော စတုတ္ထနေရာတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားနေသည်ကို စဝင်လာက တည်းက သတိထားမိသည်။

“ကိုယ်တို့ဒီမှာ အဖျော့ တမ်း အပျင်းပြေ ကစားနေကြ

ရွှေစာပေ ဗျာဠာနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

တာ။ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ရှိနေပြီ။ ကိုယ်တို့သုံးယောက်ရယ်၊ ရော်နီကတ်တရိုက်ရယ်ပေါ့။ ဖဲ ဝေပြီးခါစပဲရှိသေးတယ် ကိုယ့် လူယုံသော်မဆင်က ကတ်တရိုက် အတွက်ဖုန်းလာတယ်လို့ လာ ပြောတာနဲ့ သူ့ဖဲချပ်တွေယူပြီး ထွက်သွားတယ်။ ဖုန်းကအပြင် ဘက်အခန်းလေးထဲမှာရှိတယ်။ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ သူ ပြန်မလာသေးတာနဲ့ ကိုယ်သွား ကြည့်လိုက်တော့ ကတ်တရိုက် လက်ထဲက ဖဲချပ်တွေက ဖုန်း ဘေးက စားပွဲလေးပေါ်မှာ တင် ထားတာကို တွေ့ရတယ်။ အိမ် ရှေ့တံခါးက ပွင့်နေတယ်။ ကတ် တရိုက်ကိုတော့ မတွေ့ဘူး။ တစ် ထပ်လုံး လိုက်ရှာပေမယ့်လဲ လုံး ဝရှာမတွေ့ဘူး။ ဒါနဲ့ အောက် ထပ်က တံခါးစောင့်ဆာဂျင်ကြီး ကို မေးကြည့်တော့လည်း သူ ကင်းစောင့်နေတဲ့ နေရာမှာ တောက်လျှောက်ရှိနေခဲ့တာတဲ့။ ထွန်ခဲ့တဲ့ လေးဆယ့်ငါးမိနစ် လောက်ကတည်းက ခွေးတစ် ကောင်၊ ကြောင်တစ်မြီးမှ ဝင် ထာတာလဲမရှိဘူး။ ထွက်သွား ထာလဲ မရှိဘူးတဲ့။ အဲဒီအချိန်

တုန်းက ကတ်တရိုက်ပျောက်သွား တာ ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲရှိသေး တာ။ အူကြောင်ကြောင်တော့ နိုင်တယ်။ ကတ်တရိုက်က ဟတ် ချလောင်းဆိုပြီး ကိုယ်ပျောက် သွားသလိုပဲ—

“ဒီတိုက်ရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံ ကိုတော့ ခင်ဗျားကောင်းကောင်း သိပါတယ်ဣတစ်ပါ။ အောက်ဆုံး ထပ်က ဆိုင်ခန်းတွေက ပိတ် ထားတာ သုံးနာရီလောက်ကြာ နေပြီ။ ပထမထပ်က ရုံးခန်းတွေ

ကလဲ ညခုနစ်နာရီလောက်က တည်းက ရုံးဆင်းသွားကြတာ။ လူတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး။ ဒုတိယထပ် တစ်ထပ်လုံးကလဲ ကျိုကျိုတက်ချမ်းသာတဲ့ ရုရှား ပိုလန်ကပြား တော်ဝင်မင်းသမီး မဒမ်မက်ဖီဝီ(လ်)ပိုင်တဲ့ အထပ် ပဲ။ ဘတ်ကင်ဟမ်(စ်) နန်းတော် က တောင်မှလာတွေ့ရတဲ့အတွက် ကြောင့် ကိုယ်တို့နဲ့ တော်ဝင်ပုဂ္ဂိုလ် တွေနဲ့ အဆက်အသွယ်မဖြစ်ရှိ စေခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးပါပဲ။ အေး

အေးချမ်းချမ်းနေတတ်ပြီး ဘယ်
တော့မှလဲ အပြင်ထွက်လေ့
မရှိဘူး”

“ကတ်(တ)ရိုက်နဲ့ မင်း
သမီးနဲ့ ရင်းနှီးသလား”

စလိန်းက မေးလိုက်
သည်။

“မရင်းနှီးတာတော့
သေချာပါတယ်ဗျ။ ကတ်တရိုက်
နဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်တုန်းက
တောင် တခြားအထပ်တွေမှာ
ဘယ်သူတွေနေသလဲဆိုတာမေး
သေးတယ်။”

ဂျက်စပါစလိန်းက
တယ်လီဖုန်းရှိရာ အခန်းကျဉ်း
ကလေးထဲသို့သွားကာ တယ်လီ
ဖုန်းဘေးရံ စားပွဲပေါ်တွင်
ကတ်(တ)ရိုက် တင်ထားခဲ့သည့်
ဖဲချပ်များကို ဂရုတစိုက်ကြည့်
လိုက်သည်။ မျိုးတူဖဲများကို အစု
လိုက်တွဲထားသည်။ သို့သော် ဖဲ
ချပ်ဆယ့်နှစ်ချပ်တည်းရှိနေသည်။

စလိန်းက ဖုန်းလက်
ကိုင်ကိုမရွံ-

“ဟယ်လို ...”

ဘာသံမှမကြားချေ။ ဘာ
အဆက်အသွယ်မှမရှိ။

မင်ချင်ဂန်၏ လူယုံတော်

သော်မဆင်က-

“မစ္စတာကတ်(တ)ရိုက် ရဲ့
ဦးထုပ်နဲ့ ကုတ်အင်္ကျီက ဒီမှာ
ရှိတယ် ဆရာ”

၀၀၀၀၀

“အခြေအနေ ဘယ်လို
လဲဗျ”

ဂျက်စပါစလိန်း စာ
ကြည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာ
သောအခါ မင်ချင်ဂန်က လှမ်း
မေးလိုက်သည်။

“ရော်နီကတ်(တ)ရိုက်
ဟာ ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန်ကိုယ်ပျောက်
သွားတာပဲ။ အပြည့်အစုံပြောရ
ရင် သူ့ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ ဦးထုပ်က
ဖုန်းထားတဲ့ အခန်းထဲမှာရှိတယ်။
ဖဲချပ်တွေက စားပွဲလေးပေါ်မှာရှိ
တယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ဖုန်း
ကြိုးကလဲ အဖြတ်ခံထားရတယ်။
ဦးထုပ်မပါ။ ကုတ်အင်္ကျီ မပါဘဲနဲ့
တော့ ဒီအဆောက်အအုံရဲ့အပြင်
ဘက်ကို ထွက်သွားမှာ မဟုတ်
ဘူး။ အပြင်မှာ အရမ်းအေးတယ်
လေ။ နှင်တော့ကလဲ သဲသဲမဲမဲကျ
နေတာ”

“ကတ်(တ)ရိုက်ဟာ ဒီ
အဆောက်အအုံထဲမှာပဲ ရှိရ
မယ်”

“အခု ခင်ဗျားပြောနေ
တာ သာမန်ဘာမှမထူးခြားတဲ့
ရှင်းလင်းချက်ကြီးပါလား”

“အဖြစ်နိုင်ဆုံးအဖြေက
ဒါပဲ စဉ်းစားလို့ ရသေးတယ်။
လောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျားတို့
သုံးယောက်တတိယထပ်မှာ ဝိုက်
စိပ်တိုက် ရှာကြစေချင်တယ်။
ကျွန်တော်ကတော့ တံခါးစောင့်
လိုခြုံရေးနဲ့စကားနည်းနည်းပြော
ပြီး လိုအပ်ရင် မင်းသမီးအခန်း
မှာ နည်းနည်းတီးခေါက်ကြည့်
လိုက်ဦးမယ်”

၀၀၀၀၀

လိုခြုံရေးသည် အရပ်
မြင့်မြင့် ထွားကျင်းသန်မာသော
သူဖြစ်ပြီး ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့မှာ
ဆာကွပ်ဟောင်းတစ်ဦးလည်း ဖြစ်
သည်။ ဆုတံဆိပ်များချီးမြှင့်ခံ
ထားရသူဖြစ်ပြီး ယုံကြည်စိတ်ချ
ရလောက်အောင် နှစ်ကြားစာက်ကြွ
သော အလေ့အကျင့်ရှိသူဖြစ်
သည်။ တစ်ဦးတည်းစောင့်နေ
သဖြင့် မင်ချင်ဂန်ထံလာရောက်
သော ဧည့်သည်သုံးဦးနှင့် ဂျက်
စပါစလိန်း ဝင်လာပြီးကတည်း
က မည်သူမျှဝင်ရောက်လာခြင်း
ပြန်ထွက်သွားခြင်းမရှိကြောင်း

အခိုင်အမာပြောဆိုသည်။ ဓာတ်လှေ ကားမောင်းသူ ကလည်း တစ်ပုံစံတည်းပြောဆိုသည်။

ဂျက်စပါစလီန်းသည် ခုံးခန်းများရှိရာ ပထမထပ်တွင် ခုံးခန်းတစ်ခန်းချင်းစီ၏ ဝင်ပေါက်များကိုစစ်ဆေးလေသည်။ အခန်းတိုင်းတွင် မီးအားလုံးကိုပိတ်ထားပြီး သော့ဖြင့် လုံခြုံစွာခတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

စလီန်းက လုံခြုံရေးဆာဂျင်ကြီးထံပြန်လာပြီး-

“ဒီမှာ ငှားနေကြတဲ့ လူတွေအကြောင်း ပြောပြနိုင်မထား”

“အခန်းငှားနေကြတဲ့ လူတွေအားလုံးအပြင်ထွက်သွားကြတယ်။ ပထမတစ်ယောက်က

ရှေ့နေကြီးမစ္စတာ ဟတ်တယ်(လ်) သူက အမြဲတမ်း အဝတ်အစား အကောင်းစားတွေချည်းပဲ ဝတ်လေ့ရှိတယ်။ ဒီညနေစောစောပိုင်းလောက်က အပြင်ထွက်သွားတယ်။ နောက်သိပ်မကြာခင်မှ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိလဲ အပြင်ထွက်သွားတယ်။ ညနေခြောက်နာရီလောက်မှာ ကျန်တဲ့ သူ့စာရေးနှစ်ယောက်နဲ့လူလင်လဲ ပြန်သွားကြတယ်--

“နောက်တစ်ယောက်က မစ္စတာဆင်(ပ်)ဆန်၊ အမေရိကန် ရှပ်ရှင်ကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက်ပါ။ ဒီမှာငှားနေတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီ။ သူနဲ့သူ့ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှူးကောင်မလေးကလဲ ညနေ(၇)နာရီလောက်က အ

ပြင်ထွက်သွားကြတယ်။ နောက်တစ်ယောက်ကလဲ ရှေ့နေပဲ မစ္စတာ ဆွေး(လ်)၊ နောက်တစ်ယောက်က မစ္စတာနိုက်ကယ်(လ်)၊ ရှားပါး တိရစ္ဆာန် သားရေတွေနဲ့ အရှေ့တိုင်းထွက် တန်ဖိုးကြီး ပစ္စည်းတွေကိုစုဆောင်းတဲ့သူပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးလဲ မတွေ့မိဘူး။ ဒီမှာအခြေတကျနေတာ မဟုတ်တော့ သူတို့အကြောင်းတော့ သိပ် မပြောပြတတ်ဘူး ဆရာ”

“ဒုတိယထပ်က မင်းသမီးမက်စီဝီ(လ်)အထပ်က လူတွေအကြောင်းပြောပြနိုင်မလား”

မက်စီဝီ(လ်)အကြောင်းကို အလွန်လေးစားရုံသေသော ပုံစံဖြင့် ပြောပြလေသည်။

“မင်းသမီးက မုဆိုးမတစ်ယောက်ပါ။ အပြင်ကိုတော်တော် ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူမဆီကို လာတွေ့တဲ့ လူတွေတော့များတယ်။ အင်မတန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်တဲ့ အမျိုးသမီးပါ။ ဂုဏ်သရေရှိပြီး မြင့်မြတ်တဲ့ အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မကြာမကြာဆိုသလို လာတွေ့

လေ့ရှိတယ်”

“မင်းသမီးနဲ့ အတူနေ တဲ့လူဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲ”

“လူယုံ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရယ်၊ အိမ်အကူ နှစ်ယောက်ရယ်၊ ကိုယ်ရံတော် ယောက်ျားသုံးယောက်ရယ် ရှိ တယ်”

“ဒါဆိုရင် ချမ်းသာတဲ့ အမျိုးသမီးလား။ သာမန် ရှုရှား မပဲလား”

လုံခြုံရေး ဆာဂျင်ကြီး

က-

“မဟုတ်ပါဘူး။ သူလို ချင်တာ မှန်သမျှ အကုန်ရနိုင် တယ်။ ပိုင်တွေ၊ ပန်းတွေ၊ အ ကောင်းဆုံး အစားအစာတွေ၊ အဝတ်အစားတွေ၊ အစုံပါပဲ။ သူ သွားယူစရာမလိုဘူး။ သူတို့ ကိုယ်တိုင်လာပို့တာ။ ကားနှစ်စီး ပိုင်တယ်။ တစ်ခါတလေ ဂီတပွဲ တွေ၊ ပြဇာတ်တွေ သွားကြည့် မယ်ဆိုရင်တောင် သူမအတွက် သီးသန့်ထိုင်ခုံ အမြဲအဆင့်သင့် ရှိပြီးသား။ ပိုက်ဆံတွေလဲအများ ကြီးရှိတယ်။ သိပ်ကို ချမ်းသာတဲ့ အမျိုးသမီးပါ”

“ခင်ဗျားပြောပြခဲ့တာတွေ

ကနေ အထောက်အကူ တော် တော်လေး ရပါတယ်။ အခု ကျွန်တော် နောက်တစ်ခုသိချင် တာက မင်ချင်ဂန်ရဲ့ အထပ်ကို ဝင်တဲ့ ဖုန်းလိုင်းရဲ့ ဝါယာကြိုး ဘာကြောင့် ပြတ်နေတာလဲဆို တာဘဲ ခင်ဗျား ပြောပြနိုင်မ လား”

လုံခြုံရေးဆာဂျင်ကြီးက ဖြတ်ထားသော ဖုန်းကြိုးကို သေချာစိုက်ကြည့်ပြီး မျက်လုံး များ ပြူးကျယ်သွားသည်။

“ဘုရားသခင်၊ ညဦး ပိုင်း ကျွန်တော် စစ်ကြည့်တုန်း ကတောင် အကောင်းကြီးပါ။ ကျိန်တောင် ပြောရဲပါတယ်”

ဆာဂျင်ကြီးက တအံ့ တဩ ရေရွတ်သည်။

စလိန်းက “ဓနာရီ၁၅ လောက်တုန်းက ကောင်းနေသေး တယ်မဟုတ်လား။ မင်ချင်ဂန် က ကျွန်တော့်ဆီကို ဖုန်းဆက် သေးတယ်။ အဲဒီအချိန်နောက် ပိုင်း ဒီနေရာကို ဘယ်သူလာ သေးသလဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ ဓာတ် လှေကားစောင့် ဝီလျံ(မ်)ကလွဲရင် ဘယ်သူမှ ဒီနားမှာ မရှိဘူး။

မင်းသမီးရဲ့ အိမ်ဖော်နှစ်ယောက် ခွေးကျောင်းဖို့ ဟိုနားဒီနားအပြင် ထွက်သွားတာတော့ရှိတယ် ဒါကလဲ နေ့စဉ်ပုံမှန်လုပ်နေက ပါပဲ”

ဂျက်စပါ စလိန်းက ခေါင်းတစ်ဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ “ခင်ဗျား ဒီနေရာမှာ

နောက်တစ်နာရီလောက် ဆက် ရှိနေဦးမှာလား”

“ကျွန်တော် တစ်ညလုံး ရှိနေမှာပါ”

စလိန်းက ဓာတ်လှေ ကားဖြင့် မင်ချင်ဂန်၏ အထပ် သို့ ပြန်တက်သွားသည်။ သူတို့ သုံးဦးစလုံးက စလိန်းအလောက် စိတ်စောစွာစောင့်နေကြသည်။

“ကျုပ်တို့ အထပ်မှာ တော့ ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာပြီးပြီ လုံးဝမရှိဘူး။ ခင်ဗျားရော ဘာ သိခဲ့သေးလဲ”

“ရေရေရာရာတော့ မသိခဲ့ရသေးပါဘူး။ မင်းသမီးအ ထပ်ပဲ ကျန်တယ်။ ရှိနိုင်မယ် မထင်ပေမယ့် သွားတော့ကြည့် လိုက်ဦးမယ်။ ကဲ နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်ပေါ့ဗျာသွားဦးဗျ”

မင်းသမီး အထပ်

မဟော်ဂနီ တံခါးရှေ့တွင် ရပ်၍
ဘဲလ် တီးလိုက်သောအခါ သပ်
ရပ်စွာဝတ်ဆင်ထားသော တည်
တည်ကြည်ကြည် လူတစ်
ယောက် တံခါးကိုလာဖွင့်သည်။
လူယုံတစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူ
သည်။

“မင်းသမီးရှိလား”

စလိန်းက မေးလိုက်
သည်။

“ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
စည်းကမ်းအရ တွေ့ခွင့် လက်
မှတ်ပါပါသလား”

“ရုတ်တရက် ပေါ်လာ
တဲ့ ကိစ္စမို့ပါ”

ကျွန်တော်ရဲ့ လိပ်စာ
ကတ် ကို ပြုလိုက်ပါ။ ခဏ
လောက် စကားပြောလို့ရမလား
လို့လဲ မေးပေးပါ”

အစောင့်က ကတ်ပြား
တို့ ယူကာ အထဲသို့ ဝင်သွား
သည်။ သူဝင်သွားသော အခန်း
တွင်းမှ အသံချိုချို မိန်းမအသံ
တိုကြားလိုက်ရပြီးနောက် အ
စောင့် ပြန်ထွက်လာသည်။

“ကြွပါ ခင်ဗျာ”

အစောင့်က ခရီးဦးကြို
ပြုပြီးနောက် ခမ်းနားသော ဧည့်

ခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။
ကျက်သရေရှိလှသော ဂုဏ်သရေ
ရှိ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို
တွေ့ရသည်။

“ကျွန်မရဲ့ အသိမိတ်
ဆွေလဲမဟုတ်တော့ ဒီလိုညကြီး
အချိန်မတော်မှာ ကျွန်မဆီက
ဘာများ သိချင်လို့ပါလဲ။ အမိန့်
ရှိပါ”

“ကျွန်တော် မေးချင်တဲ့
အကြောင်းအရာက မင်းသမီးနဲ့
မနီးစပ်တဲ့ အကြောင်းအရာဖြစ်
နေတော့ အစကနေ စပြောပါ
မယ်”

စလိန်းက အဖြစ်အ
ပျက်ကို ရှင်းပြလိုက်ပြီး-

“ဒီ အဆောက်အအုံ
တစ်ခုလုံးမှာ မင်းသမီးရဲ့ အထပ်
ပဲ ရှာဖွေဖို့ ကျန်တော့တယ်။ ဒါ
ကြောင့် မင်းသမီးရဲ့ အထပ်မှာ
မင်းသမီးရဲ့ ကိုယ်ရံတော် တစ်
ယောက်နဲ့အတူ ရှာဖွေခွင့်ပြုပါ
လို့ အလေးအနက်တောင်းဆိုပါ
ရစေ”

မင်းသမီးသည် အံ့ဩ
စွာဖြင့် မျက်ခုံးများ ဝင့်တက်
လာသည်။ တောင်းဆိုမှုကို
ကြိုက်ပုံမရ။

“ဒါကတော့ ဖြစ်နိုင်
စရာအကြောင်းမရှိပါဘူး။ ကျွန်မ
ကိုယ်တိုင်လဲ ဘယ်မှမသွားဘဲ
အခန်းထဲမှာပဲ ရှိနေတယ်။ အဲ့ဒီ
ရှင်သူငယ်ချင်းကိုလည်း ကျွန်မ
မသိဘူး။ ရင်းနှီးတဲ့လူကလွဲလို့
ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ ကျွန်မ လက်ခံ
တွေ့ဆုံလေ့မရှိဘူး။ ဘာကြောင့်
ကျွန်မနေတဲ့ အထပ်မှာ ရှိတယ်
လို့ ထင်ရတာလဲ”

“ကျွန်တော်လဲ မင်း
သမီးလိုပဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်
ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူ တစ်
ယောက်လုံး ဒီအဆောက်အအုံ
ထဲမှာပျောက်သွားတယ်။ နေရာ
အနှံ့လဲ ရှာပြီးပြီ။ မင်းသမီးရဲ့
အထပ်ပဲကျန်တော့တယ်ဆိုတော့
ကျွန်တော်ပြောတာကျိုးကြောင်း
ဆီလျော်ပါတယ်”

မင်းသမီးက စလိန်း၏
လိပ်စာကတ်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်
ပြီး-

“ရှင်နာမည် မစွတာ
ဂျက်စပီစလိန်းလား။ ကျွန်မက
အသိအကျွမ်း တော်တော်ကို
နည်းပေမယ့် ရှင်နာမည်ကို ရင်း
နှီးပြီး ခင်မင်တဲ့ လူလိုထင်မိ
တယ်။ ဒါနဲ့ ရှင် စာရေးဆရာ

လား”

“တစ်ခါတလေတော့ မှုခင်းတွေကို ရှုထောင့်အမျိုးမျိုး က သုံးသပ်ထားတဲ့ ဆောင်းပါး လေး၊ ဝတ္ထုလေးတွေရေးလေ့ရှိ ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင်လဲ ကောင်း ပါပြီ။ ရှင်လဲ သံသယရှင်းသွား အောင် ဝင်ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မ အခန်းမှာရှာဖို့ စိတ်ဝင် စားတယ်ဆိုတော့ အားနာပါးနာ ခွင့်ပြုပေးရမှာပေါ့။ ကြိုက်သ လိုရှာပါ။ မပြန်ခင်တော့ ကျွန်မ ဆီလာတွေ့ပါဦး။ ဂရပ်ဘလင် ရေ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ”

ဂျာမန်(သို့မဟုတ်) ရုရှား နိုင်ငံသားဖြစ်ဟန်တူသော ကိုယ် ရံတော် တစ်ဦးက အရိုအသေပြု ကာ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ စလိန်းက အထပ်တစ်ထပ်လုံးကို နေရာမလပ် ဂရုတစိုက်လေ့လာ ကာ ရှာဖွေသည်။

အသုံးမပြုဘဲ ထားသော အိပ်ခန်းတွင် တန်ဖိုးကြီးလှသော ပရိဘောဂ အပိုင်းအစ များစွာ နှင့် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော အနု ပညာလက်ရာများစွာကို စုပေါင်း၍ ထားရှိသည်။ ဗီရိုများထဲတွင်

ဖန်ထည်ပစ္စည်းများနှင့် ရှားပါး ကြွေထည်ပစ္စည်းများ ရှိလေ သည်။ စလိန်းသည်တစ်လက်မ မျှပင် မလပ်စေရဘဲ ဂရုတစိုက် ရှာဖွေလေသည်။

“ရှာစရာ နေရာလဲ မကျန်တော့ပါဘူး။ အခန်းအား လုံးရှာပြီးတဲ့အပြင် ဗီရိုအားလုံး ထဲမှာလဲ ကြည့်ပြီးပါပြီ”

ဂရပ်ဘလင်က ရိုသေ စွာ ပြောလေသည်။ ထို့နောက် မင်းသမီးရှိရာ နေရာသို့ ခေါ် ဆောင်သွားလေသည်။

မင်းသမီးက အနည်း ငယ်သော အပြုံးဖြင့် ရယ်သလို သရော်သလိုနှင့်

“ဘယ်လိုလဲ ရှင့်။ ရှင့် လူကို ကျွန်မက ခုတင်အောက် မှာ ဖွက်ထားတာတို့ ဗီရိုထဲမှာ ပုန်းခိုင်းထားတာတို့များ မတော် တဆ တွေ့မိသေးလား။ ရှင့်သူ ငယ်ချင်းက တော်တော်ချောလို့ များလား။ မရှာခဲ့တဲ့နေရာမရှိဘူး ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ သံသယ မရှိပါဘူး”

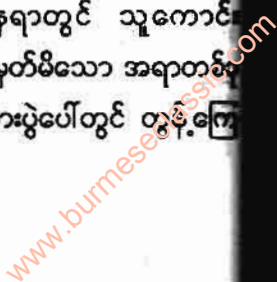
စလိန်းက တောင်းပန် သောအမူအရာဖြင့်-

“သူဒီကို လာပုံမရပါ

ဘူး။ ရှာဖွေခွင့် တောင်းမိတဲ့ အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ။ ရှာဖွေခွင့် ပြုတဲ့အတွက်လဲ ကျေးဇူး အ များကြီး တင်ပါတယ်”

“တစ် နေ့ နေ့တော့ ကျွန်မကို လာတွေ့ပါဦး။ ရှင့်ရဲ့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ သူငယ်ချင်းကို ဘယ်က ပြန်တွေ့လဲဆိုတာ လာပြောရမယ်နော်”

စလိန်းက နှုတ်ဆက်၍ တံခါးဝဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲတွင် ပို၍ ရှုပ်ထွေးလာ သည်။ ကတိုက်ကရိုက် ဘယ် ရောက်နေတာလဲ။ စဉ်းစားရ ကျပ်လှသည်။ ထိုစဉ် သူ့ခြေ လှမ်းတို့ တုံ့ဆိုင်းသွားကြသည်။ တစ်စုံတစ်ရာသော ထူးခြားမှု ကြောင့် သွေးခုန်နှုန်းပင် ရပ်တန့် သွားတော့မလို ခံစားလိုက်ရ သည်။ မဟော်ဂနီစားပွဲဝိုင်းကြီး ပေါ်တွင်တင်ထားသော ကြီးမား သည့် ရေဇလုံကြီးအတွင်း၌ ကြာပန်းများကို စိုက်ပျိုးထား လေသည်။ ထိုရေဇလုံကြီး၏ ဘေးကပ်လျက် အရိပ်ကျနေ သောနေရာတွင် သူကောင်း ကောင်းမှတ်မိသော အရာတစ်ခု သည် စားပွဲပေါ်တွင် တွန့်ကြေ

ရှုမောင်၊ ဦးအောင်၊ ရဲဘော်စုစုစင်

လျက် တည်ရှိနေသည်ကို သူ၏ စုရသော မျက်လုံးများဖြင့် ထင်းခနဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူသည် ခေတ္တရပ်၍ ပန်းရနံ့ကိုရှူရှိုက်ဟန်ဖြင့် ခါးကို ရှေ့သို့ အနည်းငယ်ကုန်းလိုက်သည်။ သူ့လက်ချောင်းများသည် သူ့တွေ့လိုက်ရသော ထိုပစ္စည်းကလေးကို ကောက်ယူလိုက်လေသည်။ သူ့ကောက်ယူလိုက်သည်ကို မင်းသမီးနှင့်အဖော်များဘက်မှ ကြည့်လျှင်မမြင်ရချေ။ စလိန်းက ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

မင်ချင်ဂန်တို့ သုံးယောက် သားသည် သူ့ကို စောင့်မျှော်လျက်ရှိကြသည်။ ကတ်တရိုက် ချထားခဲ့သော ဖဲချပ်များက စားဖွဲ့ပေါ်တွင် နဂိုအတိုင်းရှိနေသည်။

“အခြေအနေ ကောင်းထား”

“မပြောတတ်သေးပါဘူးဗျာ။ အခုလောလောဆယ် ခင်ဗျားတို့ ဖဲချပ်တွေ ပြန်ရေကြည့်ပါဦး”

ထူးဆန်းသော တောင်းဆိုမှုကြောင့် သုံးယောက်သား စားပွဲဆီသို့ ပြန်သွားကြကာ ဖဲချပ်များကို ရေတွက်ကြသည်။

ဆိုမှုကြောင့် သုံးယောက်သား စားပွဲဆီသို့ ပြန်သွားကြကာ ဖဲချပ်များကို ရေတွက်ကြသည်။

“ဆယ်သုံးချပ်စီပါပဲ”

စလိန်းက ကတ်တရိုက် ဖဲချပ်များကို ယူလိုက်ပြီး လက်ဖဝါးထဲမှ တစ်ချပ်ချင်း စားပွဲပေါ်သို့ ဖတ်ခနဲ ဖတ်ခနဲ ပစ်ချသည်။ ထို့နောက် သူ့ဘောင်းဘီအိတ်အတွင်းမှ တွန့်ကြေနေသော ဖဲချပ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ ဖဲချပ်၏ နောက်ကျောဘက်သည် ကစားနေသော ဖဲချပ်များ၏ နောက်ကျောဘက်နှင့်အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ထုတ်လိုက်သော ဖဲချပ်ကို သူပစ်ချထားသော ဖဲချပ်ဆယ်နှစ်ချပ်ပေါ်သို့ ဖတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်ကာ နှုတ်မှ ရေတွက်လိုက်သည်။

“ဆယ်သုံး”

မင်ချင်ဂန်တို့ သုံးယောက်က သူ့ကိုငေးကြည့်နေကြသည်။

“ဘာတွေ စဉ်းစားမိနေတာလဲ။ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ခဏလေးစောင့်ပါဦး၊ သေချာအောင် လုပ်လိုက်ဦးမယ်။ ခင်ဗျားတို့ လက်ထဲမှာ စပိတ်ဖဲနံပါတ်နှစ်ရှိလား”

မင်ချင်ဂန်က “မရှိဘူးဗျ” ဗာတင်ဖီးလစ်(ပီ) က

လည်း-

“ကိုယ့်ဆီမှာလဲ မရှိဘူး”

ဂေါရင် ဘရက် ကလည်း-

“ကိုယ့်ဆီမှာလဲ မရှိဘူးဗျ”

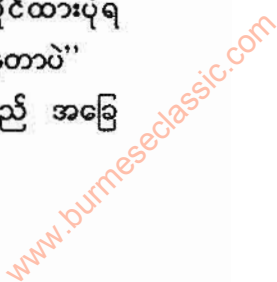
စလိန်းက ကတ်တရိုက်၏ ဖဲချပ်များကို စစ်ကြည့်သည်။

“စပိတ် ဖဲနံပါတ် နှစ်က ပျောက်နေတာပေါ့”

စလိန်းက အတိအလင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် စပိတ် ဖဲနံပါတ်နှစ်က ကတ်ကရိုက်လက်ထဲမှာ ပါသွားတာပေါ့။ သူဖုန်းသွားဆက်တုန်းက ဖဲချပ်ဆယ်နှစ်ချပ်ပဲ စားပွဲပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်လေ။ ဒီဖဲချပ်ကို ကျွန်တော် မင်းသမီး မက်ဒီဝီလ်အထပ်က ရခဲ့တာ။ စကားပြောကြရင်း လက်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားပုံရတယ်။ တွန့်ကြေနေတာပဲ”

အားလုံးသည် အခြေ

အနေကို နားမလည်နိုင်ကြ။
ခဏနေမှ မင်ချင်ဂန်က-

“ဒီ လူကတော့ကွာ
ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲနဲ့ အဲဒီ
အထပ်ကို သွားတာဘာသဘော
လဲ”

“ပြီးတော့ ပြန်မလာ
ဘူးလေ”

ဂေါရုးဘရက်က ထပ်
ဖြည့်သည်။

မာတင်ဖီးလစ်(ပ်)က-

“သူ အဲဒီမှာရှိနေတုန်း
ပဲလား”

“မတွေ့ခဲ့ဘူးဗျ။ ဒါပေ
မယ့် ဒီစပိတ် ဖဲနံပါတ်နှစ်ကတ်
ကတော့ ကတ်တရိုက်လက်ထဲ
မှာ ပါသွားခဲ့တာသေချာတယ်။
ဘာကြောင့် မင်းသမီးအခန်းမှာ
ဒီဖဲချပ်ကို တွေ့ခဲ့ရတာလဲ”

စလိန်းက စဉ်းစား၍
မရသေးသဖြင့်-

“ကျွန်တော်တော့
လမ်းမပေါ်ကနေ လေ့လာကြည့်
ချင်သေးတယ်”

သူတို့လေးယောက်သား
တံခါးစောင့် ဆာဂျင်ကြီးကို မှာ
ထားခဲ့ပြီးနောက် အဆောက်အ
အုံအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ပလက်ဖောင်းအစွန်းတွင်ရပ်နေကြ
ရာမှ စလိန်းက လမ်းပေါ်သို့
ခြေလှမ်းအနည်းငယ် ရွှေ့လိုက်
ကာ အပေါ်မော့ကြည့်လိုက်
သည်။ စလိန်း၏ မျက်လုံးများ
သည် လိုက်ကာများ ကာထား
သည့် ဇီလင်းနေသော မင်းသမီး
အထပ်၏ အောက်ကပ်လျက်
အခန်းတစ်ခန်းဆီသို့ အထူးအာရုံ
စိုက်မိလေသည်။ တံခါးစောင့်ကို
ချက်ချင်းခေါ်၍ ထိုနေရာသို့
လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ-

“အဲဒီ အလင်းရောင်
လိုလို မှုန်မွှားမွှား မြင်နေရတဲ့
နေရာက မင်းသမီးပိုင်တဲ့ အ
ခန်းပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခု အဲဒီအခန်းက
ဘယ်သူ ရုံးခန်းလဲ”

“မိုက်ကယ်(လ်)ရဲ့ ရုံး
ခန်းပါ။ လူကြီးလူကောင်း တစ်
ယောက်ပါပဲ။ သားမွေးတွေနဲ့ အ
ရှေ့ဟိုင်းထွက် အဖိုးတန်ပစ္စည်း
တွေ ရောင်းဝယ်တဲ့ ကိုယ်စား
လှယ်ပါ”

“အဲဒီလူက ဘယ်လို
လူအမျိုးအစားလဲ”

“နိုင်ငံခြားသား တစ်

ယောက်ပါပဲ။ နိုင်ငံခြားသား
ဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားမျိုး
လေ့ရှိတယ်။ ဒီမှာ အလုပ်
နေတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီ
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လူ
ယောက်ပါပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ အ
ထပ်ကို ပြန်သွားမယ်။ တစ်
တော့ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ဘာ
သူ့ကိုမှ အပြင်မထွက်
ဆာဂျင်”

ထို့နောက် စလိန်း
အုပ်စုသည် တတိယထပ်သို့
တည်လိုက်ကြသည်။

“မင်း ချင်ဂန် ခင်
ဆီမှာ လက်နက်တစ်ခုခုနဲ့ တာ
မီးရှိသလား”

“ခြောက်လုံးပြူး
လက်ရှိတယ်။ ဓာတ်မီး
တော့ အများကြီးပဲ။ နေပို
လက်နက်တောင်လိုတဲ့ ကိစ္စ
တော့”

“နောက်တစ်မိနစ်
မိနစ်လောက်ဆိုရင် ကတ်ဟန်
ကိုပြန်တွေ့ပြီ”

စလိန်းကဖြတ်၍
လိုက်သည်။

သူတို့အားလုံး လှေက

ရှေးစကားပြောရန်အတွက်

တစ်ဆင့် ခြေသံလုံအောင်ထိန်း
၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့
ကြသည်။ မစ္စတာမိုက်ကယ်နှင့်
သား၏ ရုံးခန်းကိုရောက်သော
အခါ အထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။ မှောင်မဲ၍ တိတ်ဆိတ်
နေသည်။ အသက်ရှူပင် ပြင်ပြင်း
မရှူရဲဘဲ ငြိမ်နေကြပြီးနောက်
စလိန်း၏ မျက်လုံးများထဲတွင်
မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်များ
သန်းလာပြီး အမူအရာတို့က
တင်းမာသည့် ပုံစံဖြစ်လာသည်။
ထို့နောက် သူ့လူများကို အချက်
ပြလိုက်ပြီး အောက်ဆုံးထပ်သို့
တိတ်တဆိတ်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

“ကျွန်တော် စတော့
ထလန်ယဒ်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်
ဦးမယ်”

စလိန်းက ပြောပြော
ဆိုဆို တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ သွား
မည်ပြုစဉ် ဓာတ်လှေကားမှ
ဆဲလ်မြည်သံကြားရသဖြင့် ဘယ်
သူများလဲ ဟုသိချင်စေဖြင့်
ဓမ္မတ္တ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။
ဧည့်သည်အနည်းငယ်အတွင်း ဓာတ်
လှေကား ရောက်ရှိလာကာ
မင်းသမီး၏ မိန်းမဖော် အင်နာ
သည် ကုတ်အင်္ကျီထူထူကြီးကို

ဝတ်၍ ခွေးကလေး တစ်ကောင်
နှင့်အတူ ဓာတ်လှေကားအတွင်း
မှ လှမ်းထွက်လာသည်။ စလိန်း
က ရှေ့မှ ပိတ်၍ ထားလိုက်
သည်။

အင်နာက အော်ဟစ်ရန် ပါးစပ်ဟလိုက်စဉ် တံခါးစောင့် ဆာဂျင်ကြီးက ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် ပိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး
မိန်းကလေး။ ဒီခွေးကလေးက ညနေ
က အပြင်ထွက်ပြီးသွားပြီ မ
ဟုတ်လား”

အင်နာက အရောင်

တလက်လက် တောက်နေသော
မျက်လုံးများဖြင့် ပြန်ကြည့်ရင်း
“ဟိုနား ဒီနားပဲ သွား
မှာ”

ပြောပြောဆိုဆို စလိန်း
ကို တွန်းဖယ်၍ ဆက်သွားရန်
ဟန်ပြင်သည်။ စလိန်းက နေရာမှ
ရွေ့မပေးချေ။

“ဒီခွေးကိစ္စက အရေး
တကြီးလုပ်ရမယ့် ကိစ္စမဟုတ်ပါ
ဘူး။ အခုဖြစ်ပေတဲ့ ပြဿနာကို
ဖြေရှင်းလို့ မပြီးမချင်း ဒီအ
ဆောက်အအုံကနေ ဘယ်သူမှ
ထွက်ခွင့် မရှိပါဘူး”

အင်နာက စလိန်းကို
တွန်းဖယ်ကာ အပြင်ထွက်ရန်
နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြိုးစား
သည်။ ထို့ကြောင့် စလိန်းက-

“ဆာဂျင်ရေ ဒီအမျိုး
သမီးကို ခဏလောက် ထိန်းထား
လိုက်ပါဦး။ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ
ဘာအပြစ်မှ မကျရောက်အောင်
ကျွန်တော် တာဝန်ယူတယ်”

အင်နာက အော်ဟစ်
ရန် ပါးစပ်ဟလိုက်စဉ် တံခါး
စောင့် ဆာဂျင်ကြီးက ပါးစပ်ကို
လက်ဖြင့် ပိတ်လိုက်သည်။ စလိန်း
က တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့လျှောက်

ရွှေစာပေအဖွဲ့ချုပ်မှတစ်ဆင့်

သွားလေသည်။

“ဟဲ့လို စတော့တလန် ယဒိကလား ဆာဂျက်စပါစလိန်း စကားပြောနေပါတယ်။ အင်စပက် တာ စတင်(ဝိ)ဆန်လား။ ခုချက် ချင်းလုပ်ရမယ့်ကိစ္စတစ်ခုရှိတယ်။ ရဲ သုံးလေးယောက်လောက်ခေါ် လာခဲ့ပြီး အင်စပက်တာကိုယ် တိုင် တင်နှင်ဟုတ်အိမ်ကို လာ ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် ခန်းမထဲက စောင့်နေမယ်။ အမြန်ဆုံးလာခဲ့ ပါ”

ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက် သည်။ အမျိုးသမီးက ရုန်းကန် နေရင်းမှ စလိန်းကို စားတော့ ပါးတော့မလို ကြည့်နေသည်။

ခဏအကြာတွင် အင် စပက်တာ စတင်(ဝိ)ဆန်နှင့် ရဲ လေးယောက် အမြန်ဝင်ရောက် လာကြသည်။ အဖြစ်အပျက် အစအဆုံးကို ပြောပြလိုက်သော အခါ အင်စပက်တာက စိတ်ထက် သန်စွာဖြင့်-

“မိုက်ကယ်နှင့် သား ဟုတ်လား။ သူတို့နဲ့ ပတ်သက် တဲ့ သတင်းတွေ ကျွန်တော်တို့ လဲ ရထားတယ်”

အားလုံး ပထမထပ်ရှိ

ရုံးခန်းများဆီသို့ သွားကြသည်။ တံခါးစောင့်ကြီး ပေးလိုက်သော သော့အပိုဖြင့် “မိုက်ကယ်နှင့် သား” ဆိုင်းဘုတ်ရှိရာရုံးခန်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်ရုံးခန်းဘေး စကြိုနားမှ အလင်းရောင်တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ လင်းလာပြီး ပြန်ပိတ် သွားသည်။ စလိန်းက-

“ရဲသားနှစ်ယောက် ခန်းမထဲမှာ နေရာယူဖို့လွတ်

လိုက်ပါ။ အပေါ်ထပ် မင်းသမီး ခန်းကနေ ဒီရုံးခန်းကိုဝင်နိုင်ဖို့ လျှို့ဝှက်အပေါက်တစ်ခု ရှိလိ မယ်။ သူတို့ အဲဒီအပေါက်ကနေ အပေါ်ထပ်ကိုတက်သွားပြီး ဝေ ကားကနေ ပြန်ဆင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

စလိန်းက တောင်းဆို သဖြင့် စတင်(ဝိ)ဆန်က အဖိ ပေးလိုက်ပြီး ကျန်လူအားလုံး

အခန်းထဲသို့ ဆက်ဝင်သွားကြသည်။ စတင်(ပ်)ဆန်က သေနတ်နှင့် ချိန်ရင်း ဂရုစိုက်၍ ဝင်သွားသည်။ အခန်းတွင်း၌ ကြိုးဖြင့် ခိုင်မြဲစွာ တုပ်ထားခြင်း ခံထားရသော လူတစ်ယောက်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပေါ်တွင်ရှိ နေလေသည်။

မျက်နှာကြက်တွင် လှပစွာပြုလုပ်ထားသော ကြိုးလှေကားတစ်ခုသည် တွဲလျားကျလျက်ရှိလေသည်။ ထိုသူ၏ ပါးစပ်တွင်စည်းထားသော အဝတ်ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သောအခါ ထိုသူက-

“မြန်မြန်လေးလုပ်ပါ။ အဲဒါ မင်းသမီးရဲ့ မီးဖိုဆောင်ကို ရောက်တဲ့ လျှို့ဝှက်တံခါးကို သွားတဲ့ ကြိုးလှေကားပဲ။ ထမင်းချက်တဲ့ လူက ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းထားတာ။ သူ့ခိုက်ကယ်(လ်)ထက်သွားတယ်။ မြန်မြန်လုပ်မှ ဖြစ်မယ်။ သူတို့ လှေကားကနေ ဆင်းသွားကြလိမ့်မယ်”

စလိန်းက စိတ်ချလက်ချ ပြုံးလိုက်ပြီး-

“သူတို့ကို ကြိုဆိုမယ့် ထူတွေ ခန်းမထဲမှာ အလုံအ

လောက် ရှိပါတယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့ ကက်တရိုက်ရယ်”

နောက်တစ်နေ့ ညနေခင်းတွင် ဂျက်စပါစလိန်းသည် ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့၏ အထူးဖိတ်ကြားခြင်းခံရသော ဧည့်သည်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့လေသည်။ တာဝန်ရှိသူ အကြီးအကဲက-

“ဆာဂျက်စပါ။ မနေ့ညက ခင်ဗျားရဲ့ဆောင်ရွက်ချက်အတွက် ဒီနိုင်ငံရဲ့အစိုးရအနေနဲ့ ဘယ်လောက်ဂုဏ်ယူသလဲဆိုတာ ဖော်မပြတတ်အောင်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့တွေဟာ တိကျတဲ့ လမ်းကြောင်းမှန်ကို လိုက်နိုင်ဖို့ လုံးပမ်းနေကြတာပါ။ အခုဖမ်းမိလိုက်တဲ့ဂိုဏ်းဟာ တိုင်းပြည်ကို ဒုက္ခပေးမယ့်အလုပ်တွေကို လုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ သိထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဂိုဏ်းမှာ မင်းသမီးမက်ဖီဝီလ် ပါဝင်ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာကိုတော့ မသိခဲ့ဘူး။ အမှန်တော့ မင်းသမီး မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုအဖွဲ့သားတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိခဲ့တဲ့အပြင် ထူးခြားတဲ့သတင်း အချက်အလက်

တွေကို အပတ်စဉ် ပို့ပေးနေခဲ့တာပဲ---

“အခုနောက်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကတော့ အင်္ဂလန်ပေါင်တစ်သန်းတန်ဖိုးနဲ့ညီတဲ့ ရွှေတွေ တင်ထားတဲ့ မီးသင်္ဘောတစ်စင်းဟာ အခုအချိန်မှာရေလက်ကြားထဲမှာရောက်နေပြီ။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ မင်းသမီးရောက်လာတာနဲ့ ပြန်ထွက်ဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေပြီဆိုတာကို နောက်ဆက်တွဲ စုံစမ်း သိရှိခဲ့ရတယ်။ ဖမ်းဆီးဖို့ ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်နေပါပြီ--

“ကတ်တရိုက် ဘာကြောင့် ပျောက်သွားရသလဲဆိုရင် ကတ်တရိုက်ဟာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲကလူဖြစ်ပြီး အပြင်မှာ လှုပ်ရှားနေတဲ့ သူတို့အကြောင်းကိုသိနေတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော လူဖြစ်တယ်။ သူတို့နောက်ကို လိုက်နေတယ်ဆိုတာကိုလဲ သိနေတယ်။ မနေ့ညကတော့ ကတ်တရိုက်ကို လှည့်စားပြီး ဖမ်းမိသွားတယ်”

စားပွဲ၏တစ်ဖက်ခြမ်းတွင် ထိုင်နေသော ကတ်တရိုက်က-

“မင်း ချင်ဂန်ထီရောက်နေမှန်းသိလို့ ကိုယ့်ကိုဖုန်းဆက်

ခေါ်လိုက်တာ။ သူတို့က စကား
 ဝှက်ကို ပေးတယ်။ ကိုယ်လဲ
 မင်းသမီးအထပ်မှာ စောင့်နေ
 မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပေးမယ့်လူ
 ဆီကို စကားပြောဖို့ လှေကားက
 နေဆင်းလာခဲ့တယ်။ စကားဝှက်
 ကို မှားမပြောမိဘူးဆိုတာ သေ
 ချာတယ်။ မင်းသမီးကိုဂါရဝပြု
 နေတဲ့အချိန်မှာပဲ ကိုယ့်နောက်
 ဘက်က ထမင်းချက်ရဲ့အသံကို
 ကြားလိုက်ရတယ်။ နောက်တစ်ခု
 ကိုယ်သိလိုက်ရတာကတော့ အ
 ပေါ်ထပ် မင်းသမီးရဲ့ မီးဖိုဆောင်
 ကနေ ကြိုးလှေ ကားကတစ်ဆင့်
 မိုက်ကယ်ရဲ့ ရုံးခန်းထဲကိုရောက်
 သွားနိုင်တယ်ဆိုတာကိုပဲ။ ပြီး
 တော့ ကိုယ့်နံရိုးကြားမှာ သေ
 နတ်တစ်လက် လာထောက်ပြီး
 ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ခိုင်းတယ်။
 ပြီးတော့ ပါးစပ်ကိုစည်း။ ကိုယ်ကို
 ကြိုးနဲ့ တုပ်ထားလိုက်ကြတယ်။
 အဲဒီပုံစံအတိုင်း တစ်နာရီကျော်
 ကျော်လောက် နေနေရတယ်။ သူ
 တို့က ကိုယ့်ကို လှောင်သလို
 ပြောင်သလိုလုပ်နေကြတာ။ သူ
 တို့လုပ်တဲ့ကိစ္စတွေ အားလုံးသိ
 သွားပြီဆိုတော့ ချက်ချင်း လစ်
 ထွက်ကြတော့မှာလေ”

ကတ်တရိုက်၏ စကား
 အဆုံးတွင် အကြီးအကဲက -

“ကျွန်တော်တို့ ရုန်းရင်း
 ဆန်ခတ်ဖြစ်မယ့်အခြေအနေကို
 အထူးသဖြင့် ရှောင်ရှားဖို့ဆန္ဒ
 ရှိပါတယ်။ ကန်နင်ဟစ်စ်အိမ် ကို
 ဝင်ရှာဖို့ ဝင်ဖမ်းဖို့အမိန့်ထုတ်
 ထားတာမျိုးလဲ လုပ်မထားပါ
 ဘူး။ မင်းသမီးကဒီမနက်ပိုင်းမှာ
 ဒီနိုင်ငံကနေ အပြီးအပိုင်ထွက်
 သွားမယ်။ ဂရပ်ဘလင်ရယ်၊
 မိုက်ကယ်နဲ့ သူ့သားရယ်။ အိမ်
 ဖော်တွေရယ်ကို တခြားတစ်နေရာ
 ရွှေ့ထားပြီး နေခင်းဘက်မှာထွက်
 သွားကြမယ်လို့ စီစဉ်ထားကြတာ။
 ကံကောင်းလို့ပေါ့ဗျာ။ ကတ်တရိုက်
 ကို ညတွင်းချင်းပြန်ရှာတွေ့နိုင်
 လိုက်နိုင်လို့ သတင်းအတိအကျရ
 ပြီး အားလုံးကို အချိန်မီမိလိုက်
 တယ်ဆိုတော့ ဆာဂျက်စပါရေ
 ခင်ဗျားကတော့ နိုင်ငံအတွက်အ
 ရေးကြီးတဲ့ တာဝန်တစ်ခုကိုထမ်း
 ဆောင်လိုက်တာပါပဲ။ ဆုချီးမြှင့်
 ဖို့ကိုလဲ စီစဉ်ထားပါတယ်”

စလိန်းက -

“ကျွန်တော် ပါဝင်ပတ်
 သက်ခဲ့ရတဲ့ အစိတ်အပိုင်းမှာ
 ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကို ရှာရင်း

နဲ့ တိတ်တဆိတ် ဂိုဏ်းဖွဲ့ရှင်သန်
 နေတဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံးကို မမျှော်
 လင့်ဘဲ ဖမ်းမိလိုက်တော့ စိုးရိမ်
 စိတ်တွေနဲ့အတူ တော်တော်ကို
 ပီတိဖြစ်စေတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ
 ညတစ်ညပါပဲ”

တွေ့ဆုံပွဲ ပြီးဆုံးသွား
 သောအခါ စားပွဲတစ်ဖက်ခြမ်းမှာ
 ကတ်တရိုက်က စားပွဲပေါ်တွင်
 လက်တစ်ဖက်ကိုတင်၍ ကိုယ်ကို
 ရှေ့သို့ ကိုင်းညွတ်လိုက်ပြီး -

“ပြောစမ်းပါဦးဗျာ။ မင်း
 သမီးရဲ့အထပ်မှာ ကိုယ် ကျိန်း
 သေရုံနေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို
 ဘယ်လိုများဉာဏ်ကစားပြီး ခြေ
 ရာခံမိလိုက်တာလဲ”

“စပိတ် ဖဲနံပါတ်နှစ်။
 ခင်ဗျားရဲ့ ဆယ့်သုံးချပ်မြောက်
 ဖဲချပ်ကြောင့်ပေါ့ဗျာ။”

ယုယုလွင်ကျော်
 E.PHILLIPS OPPENHEIM
 ၏ THE THIRTEENTH
 CARD ဝတ္ထုကို ဆီလျော်
 အောင် ပြန်ဆိုပါသည်။

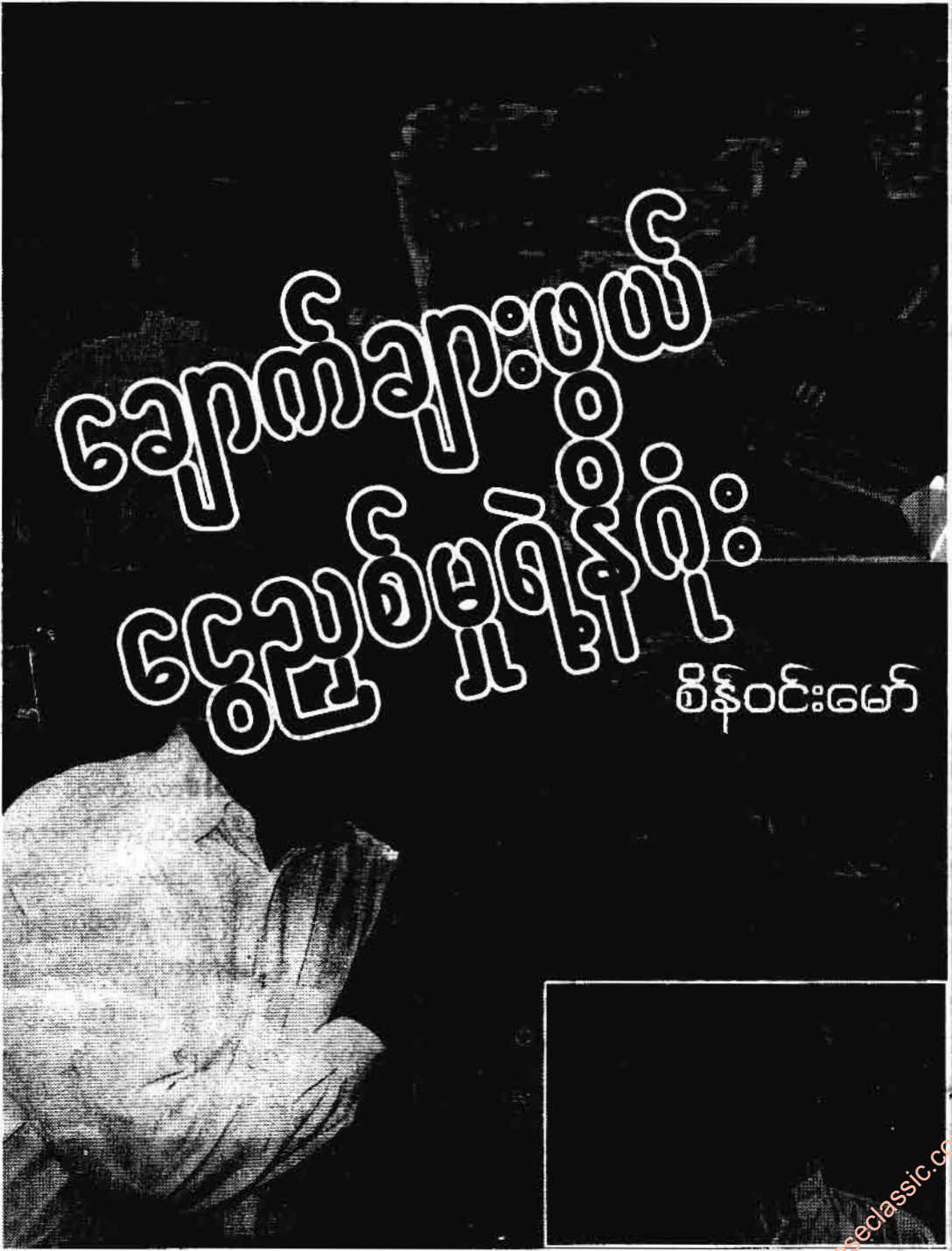
HURRICANE Restaurant

- ချိုသာသောဈေးနှုန်း
- သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော ဆိုင်အပြင်အဆင်
- ယဉ်ကျေးပျူငှာသော ဝန်ထမ်းများ၏ အကောင်းဆုံးဝန်ဆောင်မှု
- ကျွမ်းကျင်သော စားစီမှူးကြီး၏ ကောင်းမွန်လတ်ဆတ်သော အစားအသောက်များ
- နိုင်ငံခြားအရက်မျိုးစုံနှင့် မြန်မာစည်တီယာ၊ အေတီစီစည်တီယာ အခြားအမျိုးရည်မျိုးစုံ

တန်ဖိုးရှိလှတဲ့ ငွေကို အကျိုးရှိရှိထုတ်ရကျိုးနပ်အောင်
HURRICANE Restaurant သို့ လာခဲ့ပါ။

အဝတ်စဉ် ယောကြာနေ့တိုင်း
အထူးအစီအစဉ် ဖျော်ဖြေပွဲရှိသည်။

အမှတ်(၇၄)၊ လေးထောင့်တန်လမ်း၊ ဘာပွေလေးရပ်ကွက်၊ ဘာပွေမြို့နယ်။
ဖုန်း: ၀၉ ၇၃၀၃၄၂၁၉၊ ၀၉ ၄၁၀၇၄၃၅၂၊ ၀၉ ၇၃၁၅၁၅၀၉

ချောက်ချားဖယ် ညောင်မရဲနိုး

မိန့်ဝင်းမော်

“ချောက်ချားဖွယ်
ငွေညစ်မှုရဲ့နိဂုံး”

စိန်ဝင်းမော်

သြစတြေးလျနိုင်ငံ သစ်

(ဒ်)နီမြို့ရှိ ကမ်းနဖူး နေအိမ် ၏ အိပ်ခန်းတွင် “မက်ဒီပါ(လ်)ဗာ” က ရှေ့ရေးကိစ္စကို တွေးနေမိ သည်။ စာကျက်ရန် အရေးပင် ပျော်ရွှင်ဖွယ် မကောင်းလှပေ။ အထက်တန်း ကျောင်းထွက် လက်မှတ်စာမေးပွဲနီးကပ်နေပြီ။ သူ့ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း များနည်းတူ စာအုပ်နှင့်မျက်နှာ ခွာမရတော့။

အချိန်ကား နေ့လယ် (၂:၃၀)နာရီ။ ထိုဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် (၁၈)နှစ် သမီးလေးက နေအိမ် တွင် တစ်ယောက်တည်း။ “မက် ဒီ”၏ အမေက ဈေးဝယ်ထွက် နေသည်။ အဖေဖြစ်သူ အပြည် ပြည်ဆိုင်ရာ ကွန်ပျူတာကုမ္ပဏီ ၏အရာရှိချုပ်က အလုပ်ခွင်တွင် ရှိနေသည်။ မောင်ငယ် နှစ် ယောက်က ကျောင်းတက်နေ ထျက် အစ်ကိုဖြစ်သူက ခရီး ထွက်နေသည်။ သူမ၏အိပ်ခန်း စာပွဲမှနေ၍ သစ်(ဒ်)နီမြစ်၏ ရွှေခင်းကို ငေးမျှော်ကြည့်နိုင်

သည်။ သို့သော် ယခုအချိန်ကား အာရုံ စူးစိုက်ရမည်အချိန်၊ နေ့ လယ်အိပ်မက်မက်နေရန်အချိန် မဟုတ်။

ရုတ်တရက် “မက်ဒီ”

က နောက်မှ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ လှည့်ကြည့် လိုက်ရာ သက်တံရောင်သိုးမွေး ခေါင်းစွပ်နှင့် လူတစ်ယောက်က အိပ်ခန်းတံခါးဝ၌ ရပ်နေသည်။ သူက လက်နက်အဖြစ် အလူမီ နီယံဘော့(စ်)ဘောရိုက်တံကို ကိုင် ထားလျက် ကျောပိုးအိတ်ငယ် အမည်းရောင်ကို ပိုးထားသည်။ ကျူးကျော်သူက ဒေါ်လာသန်း ပေါင်းများစွာ တန်သောအိမ်ကြီး ၏ သော့ခတ်မထားသော အိမ် ရှေ့တံခါးမှဝင်လာခဲ့သည်။

“ငါ နင့်ကို နာကျင် အောင်မလုပ်ဘူး”

ဟုသူကပြောသည်။

“မက်ဒီ”က ခုံမှခုန်ထ ကာ အိပ်ရာဆီသို့ နောက်ဆုတ် သွားသည်။

“ရှင် ဘာလိုချင်သလဲ၊ ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ထိုလူက သူ၏ဘော့(စ်)

ဘောဘက်တံနှင့် ကျောပိုးအိတ် တို့ကို အိပ်ရာပေါ်သို့ တင်လိုက် သည်။ ပြီးလျှင် ရိုးရိုးလေးသတိ ပေးသည်။

“ဘယ်သူမှ မထိခိုက် နာကျင်စရာ မလိုဘူး”

ထို့နောက် ထိုလူက ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ လက်တော့ လက်ဆွဲ ကွန်ပျူတာ အငယ်စား အရွယ်သတ္တုသေတ္တာကို ထုတ် ယူလိုက်သည်။ ၎င်းကို “မက်ဒီ” ၏ လည်ပင်းတွင်ကပ်၍ ကိုင်ကာ စက်ဘီးသော့ဖြင့် ခတ်လိုက် သည်။ “မက်ဒီ”က ဘာဖြစ်နေ သည်ကို နားမလည်နိုင်တော့။

“မက်ဒီ”က ထိုသူကို

ဘာလုပ်နေကြောင်း မေးမြန်း သည်။ သူက မကြာမီပြောပြ မည်ဟုဆိုကာ ခရမ်းရောင်ခရာ ကြိုးကိုခေါင်းပေါ်သို့ တင်လိုက် သည်။ ၎င်းနှင့်ဆက်လျက် ကွန် ပျူတာ မှတ်ဉာဏ်(USB)အတံ နှင့်မှတ်စုပါသော ပလတ်စတစ် အိတ်ငယ် တစ်အိတ်ရှိသည်။ အီး မေး(လ်) လိပ်စာ “ဒတ်စကြော ၁၈၄၀@ဂျီမေး(လ်)၊ ကော(စ်)” ပါ ရှိသော ကတ်ပြားလေးက သူမ လည်ပင်းတွင် ချည်ထားသော

ရွှေတောင်ရွာခင်းရဲဘဲခရီး

သေတ္တာငယ်တွင် ကပ်ထားသည်။ ထွက်ခွာရန် လှည့်လိုက် စဉ်ထိုလူက “မက်ဒီ”ကို (၁)မှ (၂၀၀)ထိရေတွက်ရန် ပြောသည်။ “ကျုပ်ပြန်လာမယ်”ဟု သူက ခြိမ်းခြောက်သည်။

“နင့်လှုပ်ရင် ငါမြင်နိုင် တယ်။ ငါဒီနားမှာပဲရှိမယ်”

ထိတ်လန့်စွာဖြင့် “မက် ဒီ”က ငြိမ်နေသည်။ ခေတ္တအ ကြာတွင် သူက အော်ဟစ်၍ အကူအညီတောင်းသည်။ အရာရာ ငြိမ်သက်လျက် သူက အော်ပြန် သည်။ ဘာမျှမထူးခြား။ သေတ္တာ ငယ်လေး လည်ပင်းတွင် ချည် ထားလျက်နှင့်ပင် “မက်ဒီ”က သူ၏ လက်ကိုင်ဖုန်းဆီသို့ ဖြည်း လေးစွာလျှောက်သွားသည်။ ဆန်း ပြားစွာ တီထွင်ထားသော စက် လေးကိုမလှုပ်စေရဘဲ အမေနှင့် အဖေတို့ထံ လက်ကိုင်ဖုန်းဖြင့် သတင်းစကားပါးကာ ရဲကို အ ကြောင်းကြားခိုင်းသည်။

ထိုအခါတွင်မှ “မက် ဒီ”က ခရာကြိုးဖြင့် ချည်ထား သော ပလတ်စတစ်အိတ်တွင်းမှ မှတ်စုကို ဖြုတ်၍ ကြည့်မိသည်။ “ပေါက်ကွဲစေတတ်သောပစ္စည်း”

ဆိုသည့် စကားလုံးကိုတွေ့မြင် မိသောအခါ “မက်ဒီ”က ချိုးပွဲ ချင့်တော့သည်။

“မက်ဒီ”က ဖုန်းခေါ် ပြန်သည်။ ဘာမျှမကြား။ အဖေ ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်ပြန်သည်။ “ဘီ(လ်)ပါ(လ်)ဗာ” အသက် (၅၂)နှစ်က ဒေါ်လာသန်းပေါင်း များစွာ မတည်ထားသော ကွန်ပျူတာ ဆက်စပ်လုပ်ငန်း အကြီးအကဲဖြစ်သည်။ “မက်ဒီ” က သူ့အဖေကို ရဲသို့အကြောင်း ကြားရန်ပြောသည်။ ထို့နောက် သူ့အခန်းသို့ ပြန်လာကာ မှတ် စုကို ဆက်၍ ဖတ်သည်။

“သင့် လည်ပင်းတွင် ချည်နှောင်ထားသော အမည်း ရောင် သေတ္တာထဲတွင် နည်း ပညာသစ် ပလတ်စတစ်ပေါက် ကွဲစေတတ်သော ပစ္စည်းများ ထည့်ထားသည် သေတ္တာက ထောင်ချောက်မိုး တပ်ဆင်ထား သည်။ အတိအကျ ညွှန်ကြားချက် ကို လိုက်နာမှသာလျှင် လုံခြုံစွာ ဖွင့်၍ရမည်။

သင့်အနေဖြင့် ဤညွှန် ကြားချက်များ၊ နောင်ပေးပို့မည့် ညွှန်ကြားချက်များ၊ ဆက်သွယ်မှု

များ၊ ဖော်ပြထားသော စာသား များကို ဖယ်ဒရယ် သို့မဟုတ် တိုင်းအဖွဲ့အစည်းများရဲသို့မဟုတ် FBI(ဗဟိုထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့) သို့မဟုတ် မိသားစုဝင်မဟုတ် သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များသို့ဖွင့်ဟ ပြော ကြားခဲ့လျှင် “ဘရိုင်းယင်းဒေါက် ဂလပ်(စ်)ဝဲ(လ်)”အဖြစ်ကဲ့သို့ ချက်ချင်းဖြစ်ပွားမည်။

ဖော်ပြပါ ငွေသားကို လွှဲပေးရန် အသေးစိတ်ညွှန်ကြား ချက်ကို ပေးပို့မည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အနေဖြင့် ငွေလွှဲပေးပို့ခြင်း မပြု မိနှင့် ပြုပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ဤ ညွှန်ကြားချက်များကို ဖောက် ဖျက်ကြောင်းသိရပါက သင့်မိသားစု ၏ ကြီးမားသောအန္တရာယ်ပင်။

ငွေလွှဲပြောင်းပေးရန် ညွှန်ကြားချက်ကို မှန်ကန်စွာ လိုက်နာဆောင်ရွက်ပြီးပါက (ငွေ ရရှိပြီးလျှင်) သေတ္တာကို အန္တရာယ်ကင်းစွာ ဖွင့်နိုင်မည် လျှို့ဝှက်ဂဏန်းတွဲကိုပေးပို့မည်။ ထို့ပြင်အတွင်းရှိပေါက်ကွဲစေမည့် ကိရိယာများကို ပျက်ပြယ်စေ မည့် အတွင်းသော့ ပါပါမည်။ ဤညွှန်ကြားချက်များရရှိကြောင်း အတည်ပြုချက်ကို dikstruan

1840@gmail.com သို့ဆက်သွယ် ပေးပို့ပါ။

“ဘရိုင်ယင်ဒေါက် ဂလပ်(စ်)ဝဲ(လ်)” မှာ ပီဇာမုန့် လှည့်လည် ပေးပို့သူဖြစ်ပြီး၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် “အီရီ” မြို့ပင်ဆေး(လ်)ဘေးနီးယားပြည်နယ်(အမေရိကန်)၌ ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းမှ ဖမ်းဆီးခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ၎င်း၏ လည်ပင်းတွင် ကော်လာချိန်ကိုက်ခုံးကို ချည်ကာ ဘဏ်တစ်ခုကို ဓားပြတိုက်ခိုင်းသည်။ “ဘရိုင်ယင်” က စေခိုင်းသည့်အတိုင်းလုပ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဘဏ်မှထွက်ခွာစဉ် ရဲများရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ရုတ်တရက်ခုံးက ပြင်းထန်စွာပေါက်ကွဲခဲ့တော့၏။

“မက်ဒီပါ(လ်)ဗာ” က “ဘရိုင်ယင်ဝဲ(လ်)ဖြစ်စဉ်” ကို ဘာမျှ နားမလည်။ ထို့ပြင် အီးမေး(လ်)လိပ်စာရှင် “ဒတ်စတြော” (Dirk Struan) သည် စာရေးဆရာ “ဂျိမ်း(စ်)ကလာခဲ(လ်)” ၏ နာမည်ကြီးဝတ္ထု “တိုင်ပန်း” (Tai-Pan) ထဲမှ အဓိကဇာတ်ကောင် ဖြစ်သည်ကို မသိ။ ထိုဇာတ်ကောင်က ချမ်းသာကြွယ်ဝလျက် လိမ်မာပါးနပ် ကြမ်းကြုတ်သော တရုတ်ပြည် စီးပွားရေးကုမ္ပဏီမှ အကြီးအကဲဖြစ်ကာ ပြိုင်ဘက်များကို ချေမှုန်းတတ်သည်။

“မက်ဒီ” က မိမိ၏ အန္တရာယ်ကို သိရှိပြီးနောက် အဖေထံ ထပ်မံဖုန်းဆက်ကာ ရဲကိုမခေါ်ရန်ပြောသည်။ သို့သော်

အဖေက ရဲကို ခေါ်ပြီးဖြစ်ကာ အိမ်သို့အပြေးပြန်လာနေပြီ။ ရဲကလည်း လိပ်စာအတိုင်း လာနေချေပြီ။

ဩစတြေးလျ ရဲများက ဤသေတ္တာငယ်မျိုးကို မမြင်ဖူးပါ။ (၂:၄၆) နာရီတွင် သူတို့ရောက်ရှိလာစဉ် “မက်ဒီ” က ထိန်းမနိုင်သိမ်းမနိုင် ငိုကြွေးနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ သူတို့က ချက်ချင်းပင် လမ်းကိုပိတ်ဆို့လိုက်ကြသည်။ ဆေးအကူဝန်ထမ်းများနှင့် မီးဘေးကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့တို့ပါ ခေါ်ယူခဲ့ကာ သတင်းဦးရယူရန် မီဒီယာများကလည်း စုဝေးရောက်ရှိနေပါပြီ။

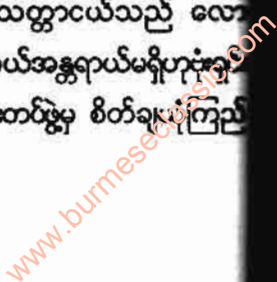
ခုံးရှင်းလင်းရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်များက အတတ်နိုင်ဆုံး မည်သည့် ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်ကို ကြိုးစားစစ်ဆေးသုံးသပ်ကြသည်။ လက်ကိုင် ဓာတ်မှန်ရိုက် ကိရိယာက သေတ္တာငယ်အတွင်း၌ စက်ပိုင်းနှင့် လျှပ်စစ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပစ္စည်းများပါရှိသည်ကို ဖော်ပြသည်။ သို့သော် ရဲများအနေဖြင့် ထိုပစ္စည်းများသည် ပေါက်ကွဲစေတတ်သော ပစ္စည်းများ ဟုတ်မဟုတ်ကိုတပ်

အပ် သေချာ မဆုံးဖြတ်နိုင်ကြ။ သူ၏ လည်ပင်းမှ အလေးချိန်ပိစီးမှုကို လျော့ပါးစေရန် “မက်ဒီ”က သေတ္တာငယ်ကို လက်များဖြင့် ချိမကိုင်ထားရသည်။ သူ့ အသက်အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်လျက် ငိုကြွေးနေသော ကလေးမက တစ်စုံတစ်ဦးနှင့် စကား ပြောရန် ငိုအပ်နေသည်။ ရဲများက သူ့မိဘများကို လမ်းထိပ်ရှိ တယ်လီဖုန်းရုံတွင် ထားရှိပေးသည်။ နှစ်နှစ်သားငယ်၏ မိခင်ဖြစ်သူ ရဲမေ “ကယ်ရင်လိုဒင်”က အခင်းဖြစ်ပွားရာသို့ ပထမဦးဆုံး ရောက်ရှိလာသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသော ဆယ်ကျော်သက်မလေးကို ကြိုးစား၍ ဖြေသိမ့်သည်။ “မက်ဒီ”နှင့်အတူ ထိုင်နေခြင်းဖြင့် သူ့အသက်အန္တရာယ်ကိုပါ စွန့်စားရသည်ကို သိလျက်သူက “မက်ဒီ”၏ လာမည့် စာမေးပွဲအကြောင်းကို မေးမြန်းသည်။ အနုပညာ လေ့လာမှု၊ ဝါသနာများ စသည်ဖြင့် ‘မက်ဒီ’ ကျရောက်နေသော ထိတ်လန့်ဖွယ် အကြပ်အတည်းမှ စိတ်အာရုံပြောင်းစေရန် ထွေ

ရာလေးပါး ပြောကြားနေသည်။ ပုံးအနေဖြင့် အမှန်တကယ်အန္တရာယ်ရှိ/မရှိသိစေရန် အရေးကြီး မှုခင်းတပ်ဖွဲ့မှ စုံထောက်အရာရှိ “လု(စ်)မိုး” ဦးဆောင်သော စုံထောက်အဖွဲ့က စီမံချက်တစ်ခုကို ဖော်ဆောင်သည်။ ထိုရဲစုံထောက်က အသက်(၁၉)နှစ်သားကပင် ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကာ ရဲသက်တမ်းအတော်များများတွင် မှုခင်းစုံစမ်း စစ်ဆေးရေး၌ မူးယစ်ဆေးဝါးတိုက်ဖျက်ရေးအေဂျင်စီ (DEA)နှင့် မှုခင်းကြီးများ တပ်ဖွဲ့တို့တွင် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ရဲက ခြိမ်းခြောက်ငွေညှစ်သူထံ တုံ့ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဖခင် “ဘီ(လ်)ပါ(လ်)ဗာ” ပြန်ကြားရန် တိုတိုနှင့် ရိုးရိုးသေချာစွာ စီစဉ်ခဲ့သည်။ ညနေ (၆)နာရီကျော်တွင် ရဲက ပန်းပေါ်မှ ကျော်၍ ကြည့်နေခိုက် “ဘီ(လ်)ပါ(လ်)ဗာ”က သေတ္တာမည်းလေးနှင့် တွဲထားသော လိပ်စာအတိုင်း အီးမေး(လ်)ပို့ရန်ရေးသားခဲ့သည်။ “ဟိုင်း ကျုပ် နာမည် “ဘီ(လ်)”ပါ။ ကျုပ်က ခင်ဗျား

ရဲ့ကိရိယာကို လည်ပင်းမှာချိတ်ဆွဲခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ အဖေပါ။ ကျုပ် ဘာဆက်ပြီး လုပ်စေချင်သလဲ?” သူက အီးမေး(လ်)ကို “ဘီ(လ်)”ဟု လက်မှတ်ရေးထိုးကာ သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းမှ ပေးပို့ခဲ့သည်။ ရဲနှင့် “မက်ဒီ”၏ ပိသားစုတို့က ရဲဌာနချုပ်တွင် အီးမေး(လ်) ပြန်ကြားချက်ကို စောင့်နေခိုက် ခြိမ်းခြောက်ငွေညှစ်သူ၏ စာကို လက်ဗွေရာအတွက် မှုခင်းဆေးပညာဆိုင်ရာ စစ်ဆေးမှုပြုလုပ်ပေးပို့ခဲ့သည်။ ပြန်ကြားချက်ကို အချည်းနှီးစောင့်နေခိုက် စုံထောက်များက အိမ်နီးချင်းများ၊ မိတ်ဆွေများကို မေးမြန်းကာ ဘာဖြစ်သည်ကို ဆက်စပ်ဖော်ထုတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ လောလောဆယ်တွင် မိုးရှင်းလင်းရေး တပ်ဖွဲ့ကသူတို့၏စီစစ်ချက်ကို ဆက်လက် ပြုလုပ်လျက်ရှိကြသည်။ ည (၁၁)နာရီ ကျော်တွင် သေတ္တာငယ်သည် လောလောဆယ်အန္တရာယ်မရှိဟု ချမှတ်လင်းရေးတပ်ဖွဲ့မှ စိတ်ချပုံကြည်

ကာ ကော်လာပုံးကို ဖြတ်
တောက်ခဲ့သည်။ “မက်ဒီ”
လွတ်လပ်ပါပြီ။

တုန်လှုပ်ချောက်ချား
ဖွယ်အတွေ့အကြုံက “မက်ဒီ”နှင့်
သူ့မိသားစုတို့အတွက် (၉)နာရီ
နီးပါးမျှ ပူပန်သောက ငရဲဒဏ်
ကို ခံစားခဲ့ကြရသည်။ ခြိမ်း
ခြောက်ငွေညှစ်သူကလည်း ၎င်း
လျှိုး ပျောက်ကွယ်သွားဟန် ရှိ
သည်။

ခြိမ်းခြောက်စာ ရသည်
နှင့် “လု(စ်)မိုး”နှင့်အဖွဲ့က ဂျီ
မေး(လ်)စာရင်းသို့ ဝင်ကြည့်ခြင်း
ရှိ/မရှိ ဆုံးဖြတ်ရန် “ဂူးဂဲ(လ်)”
ကွန်ပျူတာ ဌာနချုပ်နှင့် ဆက်
သွယ်ခဲ့သည်။ အင်တာနက်
တုမ္မာကြီးကာ ကွန်ပျူတာတွင်
ထည့်ထားသော အချက်အလက်
မှတ်တမ်းများကို ကြည့်ကာ
dirkstruan1840@gmail စာ
ရင်းကို မေလ (၃၀)ရက်နေ့တွင်
ချီ ကာဂျီမြို့ “အိုဘဲ”လေဆိပ်နှင့်
ဆက်သွယ်မှုရှိသည့် အင်တာနက်
ဆုံးခွဲသူက အစပြုခဲ့ကြောင်းစုံ
ထောက်များကို ပြောသည်။

ထိုညက “ဂူးဂဲ(လ်)”
ဆက်သွယ်မှုအချက်အလက် မှတ်တမ်း

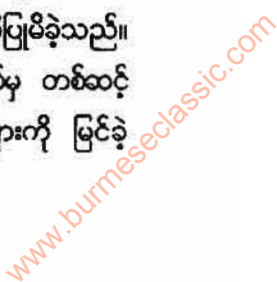
အရ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ထိုစာရင်း
ကို သုံးကြိမ်ဝင်ကြည့်ခဲ့ကြောင်း၊
နစ်ကြိမ်မှာ သြစတြေးလျနိုင်ငံ
နယူးဆောက်ဝေး(လ်)ပြည်နယ်
အလယ်ကမ်းခြေရှိ “ကင်ကမ်း
ဘား”စာကြည့်တိုက်ကွန်ပျူတာ
မှဖြစ်သည်။ ထိုနေရာမှာဆစ်(ဒ်)
နီမြို့မှ နာရီ အနည်းငယ်သာ
သွားရသော နေရာဖြစ်သည်။
တတိယအကြိမ်မှာ ဗီဒီယို ဆိုင်
တစ်ဆိုင်မှ ဖြစ်သည်။ “လု(စ်)
မိုး”က စုံထောက်များကို စစ်ဆေး
ရန်စေလွှတ်သည်။

“ဂူးဂဲ(လ်)”က စုံထောက်
များကို ထိုစာရင်းသို့ ဝင်ကြည့်
ခဲ့သည် အချိန်အတိအကျကို
ပြောပြနိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်
“ကင်ကမ်းဘား”ကားရပ်နားရန်
နေရာရှိ လုံခြုံရေးကင်မရာ
(CCTV) မှတ်တမ်းကို ကြည့်ရှု
ရာ ကားတစ်စီးနှင့် ယာဉ်မောင်း
ကို အတိအကျ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့
သည်။ ကားရပ်နားရာ နေရာ
အနံ့ကို ပုံဖော်သော ကင်မရာ
က သတ္တုရွှေရောင် Range Rover
ကားကိုဖော်ပြသည်။ သို့သော်
စုံထောက်များက ကားနံပါတ်ကို
မမြင်ရ။ သို့တစေ ထိုကားထဲမှ

တော်လာ ရှုပ်အကျီနှင့် ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားပုံမှာ “မက်ဒီ”မှတ်မိ သောပုံရိပ်နှင့် ဆင်သည်။

ထွက်ကာ စာကြည့်တိုက်တွင်း
သို့ ဝင်သွားသော လူတစ်ယောက်
၏ ပုံရိပ်လွှာကို မြင်တွေ့ခဲ့ကြ
ရသည်။

“မက်ဒီ”က သူ့ကို
တိုက်ခိုက်သူမှာ မငယ်ကြောင်း
ရဲကိုပြောပြခဲ့သည်။ သူ့အနား
သို့ကပ်၍ လည်ဆွဲသေတ္တာငယ်
ကို ချည်နှောင်စဉ် ရင်ဘတ်အ
မွှေးဖြူများကို သတိပြုမိခဲ့သည်။
ခေါင်းစွပ်မျက်စိပေါက်မှ တစ်ဆင့်
မျက်ရစ် အတွန်များကို မြင်ခဲ့

သည်။ အသက်(၅၅)မှ (၆၀)ဖြစ် မည်ဟု ခန့်မှန်းသည်။ လုံခြုံရေး ကင်မရာတွင် ဖော်ပြသောလူက ကော်လာရှင်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားပုံမှာ “မက်ဒီ” မှတ်ပုံတင် ပုံရိပ်နှင့်ဆင်သည်။

စုံထောက်များက ကား ထုတ်လုပ်သူများနှင့် စိစစ်ရာ Range Rover ကားမှာ ၂၀၀၁ မှ ၂၀၀၆ ဖော်ဒယ်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။ ထို့နောက် လမ်း နှင့်ယာဉ်များ အာဏာပိုင်အဖွဲ့ နှင့်စိစစ်လျက် သူတို့၏ ရှာဖွေမှု ကို ပြည်နယ်အတွင်း မှတ်ပုံတင် ထားသော ကားများဆီသို့ ကျဉ်း ပစ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်ဖြစ် နိုင်ခြေရှိသော ထိုကားမျိုးများကို

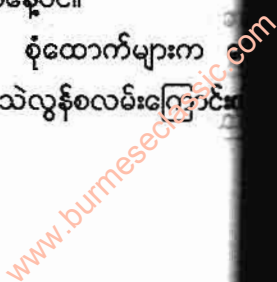
ပိုင်ရှင်၏ ယာဉ်မောင်း လိုင်စင်ပါ ဓာတ်ပုံများနှင့် စနစ်တကျ စစ် ဆေးခဲ့သည်။

စာကြည့်တိုက်မှ ဓာတ် ပုံမှတ်တမ်းရရှိပြီး (၄၈)နာရီအ တွင်း သူတို့က အမည်တစ်ခုကို ရရှိခဲ့သည်။ “ပေါ(လ်)ဒေါက်ဂ လ(ပ်)(စ်)ပီတာ”။ ခြိမ်းခြောက် ငွေတောင်းသူက “ပါ(လ်)ဗာ” အိမ်တွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက် ခဲ့ပြီး ခုနစ်ရက်အကြာတွင်ဖြစ် ၏။ သို့သော် အမှုကို ထိုး ဖောက်မှုက မြန်သော်လည်း “ပီ တာ”က ကွန်ရက်မှလွတ် ထွက် သွားခဲ့သည်။ လုံခြုံရေးကင်မရာ နှင့် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး မှတ် တမ်းများက (၅၂)နှစ်ရှိ ဩစ

တြေးလျ လူမျိုးက ဩဂုတ်လ(၆) ရက်နေ့တွင် ဆစ်(ဒ်)လေဆိပ်၊ လော့(စ်)အင်ဂျင်မြို့သို့ ထွက်ခွာ မည့် အမေရိကန်လေကြောင်း လိုင်း လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက် ရောက်သွားကြောင်းပြသသည်။ ရဲများက အမေရိကန် လေယာ ည့်သန်းမှု ခရီးစဉ်မှတ်တမ်းများ ကို မေတ္တာရပ်ခံကာ “ပီတာ”ကို ချိတ်ဆက်ခရီးစဉ်ဖြစ်သည်။ ကာဂိုမြို့လေယာဉ်နှင့် ထိုမှတစ် ဆင့် ကင်တပ်ကိုပြည်နယ် “ဂ ဝပ်(စ်)ဗီး(လ်)”မြို့သို့ ခရီးဆက် ကြောင်းတွေ့မြင်ခဲ့သည်။

ထပ်မံစုံစမ်းဖော်ထုတ် ချက်များအရ “ပီတာ”က ဆစ် (ဒ်)နီမြို့သို့ လွန်ခဲ့သော နှစ်(၁) ဖွန်လ(၁)ရက်နေ့တွင် ရောက် ခဲ့ကြောင်း ဆက်စပ်လေကြောင်း ခရီးစဉ် (အိုဟိုလေဆိပ်၊ချီကာ မြို့၊ အီလီနိုက်(စ်)ပြည်နယ်) တစ်ဆင့် မေ(၃၀)ရက်နေ့ ၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် ထွက်ခွာခဲ့ကြောင်း ပေါက်သည်။ ထိုနေ့နှင့်နေ့မှ ကား G-mail အရင်း ဖွင့်လှ ခဲ့သောနေ့ပင်။

စုံထောက်များက ကြေး သဲလွန်စလမ်းကြောင်း

ရှုထောင့်အခင်းအကျဉ်းချုပ်

လည်း လိုက်ခဲ့သည်။ ထိုသည်က မှုခင်းနှင့် ဆက်စပ်မှုကို ပိုမိုရရှိခဲ့သည်။ “ပီတာ”၏ ဘဏ်မှတ်တမ်းများက Central Cost အဝတ်အထည်နှင့် အားကစားပစ္စည်းဆိုင်တွင် (“မက်ဒီ”ကို မတိုက်ခိုက်မီတစ်ပတ်အလို၌) ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြသည်။ ထိုဆိုင်၏ လုံခြုံရေးကင်မရာမှတ်တမ်းကတွေ့(စ်)ဘောဘက်တံအစ်ခုဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း သက်တံဆောင်သိုးမွေးခေါင်းစွပ် အတွက် သူ၏ အကြွေးဝယ်ကတ်ဖြင့် ငွေချွဲခဲ့ကြောင်းပြသသည်။

“ပီတာ”က စီးပွားရေးနှင့် ဥပဒေဘွဲ့များရရှိခဲ့သည်။ သူက စီးပွားရေးသမား၊ ကလေးဆိုင်ဆောက်ဖင်ဖြစ်ကာ စာရေးဆရာဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ခြောက်ငွေညစ်မှုကို တစ်စစီချက်ချသည်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးသည် ပမာ။

“မက်ဒီ”အား လက်ထောက် ကျူးလွန်မှုအပြီး (၁၂) နှစ်အကြာ ဩဂုတ်လ(၁၅)ရက်နေ့တွင် FBI (ဖယ်ဒရယ်စုံစမ်းဆက်လမ်းရေးဗျူရို)အရေးပေါ်အဖွဲ့က ကင်တပ်ကီပြည်နယ်

ရှိ “ပီတာ”၏ ဇနီးဟောင်းနေအိမ်ကို ဝင်ရောက်စီးနင်းခဲ့သည်။ ထိုအိမ်ရှိ စားပွဲပေါ်တွင် “ဂျိမ်း(စ်) ကာလာဗယ်” ရေးသားသော “တိုင်ပန်း” ဝတ္ထုစာအုပ်ကိုတွေ့ရသည်။

သို့နှင့် စုံထောက် “အင်ဒရူးမတ်”က လူဝစ်(စ်)ဗီး(လ်) မြို့ရှိ FBI ဌာနချုပ်တွင် “ပေါ(လ်)ပီတာ”ကို တစ်စတစ်စ ဖွဲ့ထုတ် စစ်မေးခွင့်ရခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ခြိမ်းခြောက်မှု၊ ပြန်ပေးဆွဲမှုနဲ့ ဩဂုတ်လ(၁)ရက်နေ့က “မက်ဒီ”ရဲ့ လည်ပင်းကို ချည်ခဲ့တဲ့ ဗုံးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာပြောချင်သလဲ?”

“ဟင့်အင်း”

“ခင်ဗျားမှာ တာဝန်ရှိသလား?”

“ဟင့်အင်း”

တဖြည်းဖြည်း စုံထောက်ကြီးက “ပီတာ”ကို ဆွဲခေါ် မေးမြန်းလာခဲ့သည်။

“ခင်ဗျား“ဒတ်စကြော” နာမည်နဲ့ အီးမေး(လ်)လိပ်စာကိစ္စ ဘာသိသလဲ?”

“ဟုတ်ကဲ့”

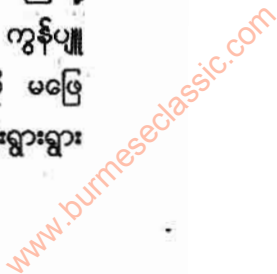
“အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး

ဘာပြောနိုင်သလဲ?”

“ကျွန်တော် “ဒတ်စကြော နာမည်နဲ့ အီးမေး(လ်)လိပ်စာတစ်ခုရှိခဲ့ ... တည်ထောင်ခဲ့ပါတယ်”

ထို့နောက် လည်ပတ်ဗုံးတွင် တွဲချည်ထားသော ကွန်ပျူတာမှတ်ဉာဏ်ပြားကို မှုခင်းဆိုင်ရာစစ်ဆေးချက်အရ ပယ်ဖျက်ထားသော ဖိုင်သုံးခုပေါ်လာခဲ့သည်။ တစ်ခုက ခြိမ်းခြောက်ငွေတောင်းစာ။ “မက်ဒီ”၏ လည်ပင်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားခဲ့သော ပုံနှိပ်မှတ်တမ်းပါ အချက်များနှင့်အတူတူပင်။ ထိုမှတ်တမ်းတွင် လက်ခံရရှိသူက “ဒတ်စကြော”၏ ဂျီမေး(လ်)လိပ်စာနှင့် ဆက်သွယ်ရန် ညွှန်ကြားထားသည်။ စိစစ်ဖော်ထုတ်ချက်အရ ထိုဖိုင်မှာ “ပေါ(လ်)ပီ”ဆိုသူ၏ ကွန်ပျူတာဖြင့်တီထွင်ခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

စုံထောက်ကြီးက ထိုအချက်ကို ဖိနှိပ်မေးရာ “ပီတာ”က ဘယ်အတွက်နှင့် မည်သို့မည်ပုံ “ပေါ(လ်)ပီ”၏ ကွန်ပျူတာတွင် ရှိနေသည်ကို မဖြေရှင်းနိုင်။ သူက ဆိုးဆိုးရွားရွား

တိုက်ခိုက်မှုပါ ဟုသာ အခိုင်အမာ ဆိုနေသည်။

စစ်မေးစဉ် “ပီတာ” က ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် သူ့ငွေဒေါ်လာ (၁၂)သန်းမျှ ဆက်ခွယ်နေကြောင်းပြောသည်။ သူမသိသော်လည်း ရဲကသိနေသည်မှာ ကွန်ပျူတာ မှတ်ဉာဏ်တွင် ပါရှိသောစာတစ်စောင်ပင်။ စာက ကုမ္ပဏီသို့ ငွေတောင်းဆိုမှုပင်။ ငွေညှစ်မှုမှာ “မက်ဒီ” နှင့် မဆိုင်ဘဲ ထိုကုမ္ပဏီ၏ အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသူကို ပစ်မှတ်ထားခဲ့ဟန်ရှိသည်။ စုံထောက်က ထိုစာကို ထုတ်ပြပြီးမေးသည်။

“ဒီစာကို မြင်ဖူး သလား?”

“ပီတာ” က ချောင်းတစ်ချက် ဟပ်လိုက်ကာ ပြောသည်။

“ကျွန်တော် မှတ်ချက်

ပေးဖို့ မရှိပါဘူး”

မကြာမီ “ပီတာ” က ဩစတြေးလျသို့ လွှဲပြောင်းပေးခြင်းခံရရာ လေယာဉ်ပျံပေါ်တွင် ပါလာတော့သည်။ အိမ်တွင်းသို့ ချိုးဖောက်ဝင်ရောက်မှု၊ အကျိုးအလို့ငှာ ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းထားမှုတို့ကို ရင်ဆိုင်ရန်ဖြစ်၏။ ကနဦး ငြင်းဆိုမှုများရှိခဲ့သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် မူခင်းအတွက် အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံခဲ့တော့သည်။

သူ့ရှေ့နေများက “ပီတာ” အနေဖြင့် “မက်ဒီ” ကို တိုက်ခိုက်ချိန်တွင် စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရကြောင်းထုချေသည်။ မူခင်းစိတ်ပညာရှင်များကလည်း စိတ်ကျရောဂါနှင့် မိန်းမနှင့်ကွဲကွာမှု၊ စီးပွားပျက်မှုကြောင့် စိတ်ကျရောဂါ ရှိကြောင်း သုံးသပ်ကြသည်။

သို့သော် တရားသူကြီး “ပီတာဇရာ” က လက်ခံယုံကြည်မှုမရှိပေ။

‘သက်ဆာခံအထောက်အထားတွေအရ ကျူးလွန်သူအနေဖြင့် ငွေညှစ်ရန် စီစဉ်ခဲ့ကြောင်းပေါ်လွင်သည်။ ခံရသူ

သားကောင်၏ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုအတွက် စာနာနားလည်ရန် မှာကန့်သတ်မှုရှိကြောင်း’ ပြောဆိုကာ “ပီတာ” ကိုထောင် (၁၃)နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

တရားရုံး ပြင်ပတွင် “မက်ဒီ” က မိဒီယာများကို ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင်သည်။ နာမည်နဲ့ ပတ်သက်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်မအဖို့မှာ စီရင်ချက်ကိစ္စနဲ့ တရားသူကြီးရဲ့ ကျွန်မနဲ့မိသားစုတို့ ခံစားခဲ့ကြရတဲ့ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် အတွေ့အကြုံကို အသိအမှတ်ပြုတာ ကြားရခြင်းပါပဲ”

သူ့အမေ “ဘယ်လင်ဒါ” ကတော့ စွန့်စားခန်းကို အကောင်းဆုံး သုံးသပ်ပြသည်။ “ဘဝမှာ ဘာအရေးကြီးသလဲဆိုတာ အသိတရားရခဲ့ပါတယ်။ ခုတော့ အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စတွေအတွက် မပူတော့ပါဘူး”

(၇/၂၀၁၃ Reader's Digest ပါ Simon Bouda ရေးသားသည့် Collared ကိုပြန်ဆိုသည်။)

စိန်ဝင်းဇော်

တစ်ကျွန်းပြန်၏ ဘဝအရိုး

တက္ကသိုလ်ရွှေဆင့်

“တစ်ကျွန်းပြန်၏ဘဝခရီး”

တက္ကသိုလ်ရွှေဆင့် ဆရာတော်ကြီး ဦးတိလောက သီတင်းသုံးတော်မူသော ကျောင်းအဝင်းအတွင်းမှာ သာသနာ့အဆောက်အအုံများ ပြည့်နေပြီး အလွန်မှစည်းကားလှသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ မဂ္ဂင်ရိပ်သာမှာ တရုတ်အားထုတ်နေသော ယောဂီများနှင့်သာသနာ့ကျက်သရေကို ဆောင်နေသည်။ ဆရာတော်၏ ဘွဲ့အမည်မှာ ဦးတိလောက ဖြစ်သော်လည်း လူ့ဘဝမှာ ခေါ်သော ဦးထွန်းမင်းဟူသော အမည်သာတွင်နေသည်။ ဦးတိလောကသည် ဒေါ်အေးမယ်၏ ဈာပနာပွဲမှ သရဏဂုဏ်တင်ရေစက်ချပြီး ပြန်အလာတွင် ပင်ပန်းနေသောကြောင့် မျက်စိမှိတ်ပြီး အနားယူနေမိသည်။ ဦးတိလောကမှာ မျက်စိမှိတ်ထားသော်လည်း အတွေးရိပ်က မှိတ်မနေသောကြောင့် ညနေက ဒေါ်အေးမယ်၏ ယောက်ျားဦးသာလှမှာ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ရေစက်ချနေသည့် ရုပ်လွှာကအတွေးထဲမှာ ထင်ရှားစွာပေါ်နေသည်။ ဦးတိလောကသာ လူ့ဘဝကြီးထဲ

မှာ မကွေ့မကောက်ဖြောင့်တန်းစွာ ရှိနေမည်ဆိုလျှင် ဦးသာလှ၏နေရာတွင် ဦးတိလောကမှာ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့်ရေစက်များချနေမလား။ ဪ... သွားလေသူ အေးမရယ်... အတိတ်ဆိုတာလည်း မေ့နိုင်ခဲ့သော အရာမဟုတ်တော့လည်း လောကဓမ္မတာအတိုင်း အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာလျှင် ပေါ်လာတတ်ပါ။

နဲ့နဲ့နဲ့နဲ့နဲ့

လွန်ခဲ့သော အနှစ်ကြောက်ဆယ်ကျော်ခန့်က ဖြစ်သည်။

ထွန်းမင်း တစ်ယောက် ယာတောမှာ သီချင်းလေး တအေးအေးနှင့် ခွားရှဉ်းများကို ရှေ့မှဦးဆောင်ရင်း ယာထွန်နေသည်။ ထွန်းမင်းသည် သီချင်းဆိုနေသောကြောင့် နေမင်း၏အပူရှိန်ကို သတိမထားမိပေ။ ကျောတစ်ပြင်လုံးတွင် ချွေးများကရွဲရွဲစိုနေသည်။ မွန်းတည့်နေ၏ အပူရှိန်ကို မခံနိုင်သောအောင်ရင်က ထွန်းမင်းကို မကျေနပ်သောလေသံဖြင့် လှမ်းသတိပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... ထွန်းမင်း မွန်းလွဲတော့မယ်။ မင်းယောက္ခမ အခင်းမို့ မျက်နှာလုပ်

နေတာလား။ နွားတွေလဲ မောလှပြီ။ ဟောဟဲလိုက်နေတာ မြင်ရဲ့လား”

ထွန်းမင်းသည် အောင်ရင် ပြောစကားကြောင့် နေကို မော့ကြည့်လိုက်မှ မွန်းလွဲနေမှန်း သိကာ နွားများကို ထွန်တုံးမှ ချောကာ ဖြုတ်လိုက်သည်။ ထွန်းမင်းတို့အဖွဲ့သည် နေမင်း၏အပူရှိန်ကို အံတုရင်း ရွာဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် မောင်းလာကြတော့သည်။

နဲ့နဲ့နဲ့နဲ့နဲ့

ထွန်းမင်းနှင့် အောင်ရင်မှာ ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပြောမနာဆိုမနာ ညီအစ်ကိုရင်းပမာ ခင်မင်ရင်းနှီးကြသည်။ အောင်ရင်က ထွန်းမင်းထက် အသက်ပိုကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် ထွန်းမင်းအပေါ်မှာ အမြဲဆရာလုပ်တတ်သည်။ ထွန်းမင်းကလည်း ကျေနပ်စွာ တပည့်ခံလေ့ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဆရာတပည့်ပမာလည်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှု ရှိကြသည်။ အောင်ရင်မှာ အလုပ်ကိစ္စရှိတိုင်း ထွန်းမင်းကို တပည့်တစ်ယောက်လို

နေရာအနံ့ပါအောင် ခေါ်သွား တတ်သည်။ ထွန်းမင်း၏ သည်းခံ မှုကိုလည်း နိုင်ကွက်ယူကာ နေရာ တိုင်းမှာ လွှမ်းမိုး ရိုင်းပြတတ် သည့် အကျင့်ရှိသည်။

ထွန်းမင်းသည် ယာ တောမထွက်ရသောကြောင့် အား နေသည်။ အားနေသောကြောင့် ထွန်သွားများကို ထွန်တုံးကိုတပ် လိုက်၊ ဖြုတ်လိုက်လုပ်ရင်း တစ် ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေ သည်။ ထိုစဉ်မှာ အောင်ရင်ရောက် လာသည်။ ရောက်လာသည်နှင့် ထွန်းမင်းကို မေးခွန်းထုတ်နေ သည်။

“ထွန်းမင်း... မင်းကိုငါ မေးစရာရှိလို့ လာတာ။ ငါမေးတဲ့ မေးခွန်းကို မှန်မှန်ဖြေ”

ထွန်းမင်းသည် အောင် ရင်၏ဆရာကြီးသံပါးနှင့် မေးလာ

လာသော စကားကြောင့် မခံချင် စိတ်ဖြစ်လာသည်။

“အောင်ရင်ရာ မေးစရာ ရှိတာ မေးစမ်းပါ။ မင်းက မလာ သေးဘူး အထက်စီနင်းကစတာ”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ကိုလူက လဲ ဒေါသချည်းပဲ။ စကားမှမစ ရသေးဘူး။ ငါမေးမှာက မင်း အေးမယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်စားနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်သားပဲ အောင်ရင် ရ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အောင်ရင်သည် ထွန်း မင်းစကားကြောင့် အံ့ဩထိတ် လန့်သွားသည်။

“သူငယ်ချင်းရယ် ရောဂါ သည်ကို ဝယ်ယူသလိုဖြစ်နေ မယ်။ အေးမယ်က ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး။ သိပ်ချူချာတာကို မင်းလဲ အမြင်ပဲကွာ။ မလွန်ခင်

က နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ”

အောင်ရင်၏ စေတနာ အရင်းခံနှင့် မေတ္တာစကားများကို ကြားရပြန်တော့ ထွန်းမင်းဝမ်းသာ ကြည်နူးရပြန်သည်။ အောင်ရင် ပြောသည့်စကားမှာ အလွန်မှန် လှသည်။ အေးမယ်မှာ ရောဂါထူ ပြောပြီး ကျန်းမာရေးအလွန် ချူ ချာလှသည်။ အေးမယ်နှင့် ထွန်း မင်းမှာ အိမ်နီးချင်းများဖြစ်သော ကြောင့် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ကောင်းစွာသိနေ သည်။ အေးမယ်ရောဂါနှိပ်စက် လို့ အော်ဟစ်တိုင်း ထွန်းမင်းရင်ထဲ မှာ နာကျင်ခဲ့ရသည်။ နာကျင်မှု ကြောင့် အေးမယ် အပေါ် ချစ်တာ ထက် သနားကရုဏာပိုခဲ့ရသည်။ သနားကရုဏာပိုမှုကြောင့် အောင် ရင်က နောက်ဆုတ်ခိုင်းသည်ကို မဆုတ်နိုင်ဘဲ ရှေ့သို့သာ ဆက် တိုးမည်ဟုသော အဖြေကို ပေး လိုက်မိသောကြောင့် အောင်ရင် က စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ပြီး ထွန်းမင်း အိမ်မှာ ရေခန်းတောင်မသောက် ပဲ ပြန်သွားတော့သည်။

နုနုနုနု

“အေးမယ် မောင်ကြီး

သူငယ်ချင်းရယ် ရောဂါသည်ကို ဝယ်ယူသလိုဖြစ်နေမယ်။ အေးမယ်က ထျန်းမာရေးမကောင်းဘူး။

တောင်းခံနေတဲ့ အဖြေကို ပေးပါတော့ကွာ။ ရက်တွေလတွေကြာလာရင် မောင်ကြီးရောဂါ တိုးလိမ့်မယ်။”

အေးမယ်သည် ထွန်းမင်းက အဖြေတောင်းနေသောကြောင့် အနေရခက်၊ အဖြေရခက်နေသည်။ သူနှင့်ထွန်းမင်းမှာ ငယ်စဉ်ကစပြီး ကစားဖော်များဖြစ်ကြသည်။ ထွန်းမင်းကို သူ့အမေက ငယ်စဉ်ကသင်ပေးခဲ့သည့်အတိုင်း မောင်ကြီးဟူသော အခေါ်က နှုတ်ကျိုးနေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မောင်ကြီးရယ်။ အေးမယ်က မောင်ကြီးဘဝကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့တော်”

“အေးမယ် ပေးတဲ့ဒုက္ခကို မောင်ကြီးခံချင်နေတာ နှစ်တွေကြာလှပါပြီဗျာ။ ဒီတစ်ခါတော့ မငြင်းပါနဲ့။ အေးမယ်က ငြင်းရင် မောင်ကြီးသေရလိမ့်မယ်”

ထွန်းမင်းသည် အေးမယ်အခါခါ ငြင်းပယ်နေသည့်ကြားမှ အေးမယ်အချစ်ကို ရအောင်ယူနိုင်ခဲ့သည်။ အေးမယ်ကို အလုပ်ကြမ်းလုံးဝ မခိုင်းဘဲ တယုတယ ထားခဲ့သည်။ အေးမယ်က မနေနိုင်၍ အလုပ်လုပ်လျှင်လည်း ထွန်းမင်းက တားလေသည်။ အေးမယ်မှာ ထွန်းမင်း၏ကြင်နာယုယမှုများကြောင့် စေတနာများ ပိုခဲ့ရသည်။ အေးမယ်သည် အိမ်မှုကိစ္စများပြီး၍ ထမင်းကျက်သော

အခါ အလကားမနေဘဲ နွားမေများ၊ နွားစာကျင်းအပြည့် ဆိုထည့်ထားသည်။ နွားစာကျင်းထာလေ့ရှိသည်။ ထွန်းမင်းမှာ နွားစာတောင်းကို ကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာတော့ အပြန်အမောပြေသွားသော်လည်း အေးမယ်ကို မလုပ်ရန် တားရပြန်သည်။

“အေးမယ်ကလဲကွာ၊ နွားရေခပ်ပြီး နွားစာတွေ ကျွဲမထားပါနဲ့။ ကျန်းမာရေးသာ ကစဦးပါ။ မောင်ကြီးလုပ်နိုင်ပါတယ်။ ယာတောက အပြန်အေးမယ် မျက်နှာလေး မြင်လိုက်ရုံနဲ့ အမောပြေသွားပါပြ”

အေးမယ်မှာ ထွန်းမင်းပြောလာသောစကားကြောင့် ဝမ်းသာကြည်နူးမှုအပြည့်ဖြင့် ရုက်ပြုံးပြုံးနေသည်။

ထွန်းမင်းသည် ညနေပိုင်းတွင် နွားများ ဝသောအခါ အပေါင်းအသင်းနှင့် အမြည်းစာဆိုကာ အရက်ဆိုင် လိုက်သွားတတ်သည်။ ရက်ပေါင်းများလာသောအခါ ထွန်းမင်း အရက်သောက်တတ်လာသည်။ အရက်ကြိုက်လာသည်။ အိမ်ပြန်ညဉ့်နက်လာသည်။ ဇနီးဖြစ်သူ

အေးမယ်မှာ ခင်ပွန်းသည်ပြန်လာ နိုးနှင့် ထမင်းခူးခပ်ပြီး စောင့်ခဲ့ရ သည့် ရက်ပေါင်းကလည်း မနည်း တော့ပေ။ ထွန်းမင်းအချိန်မတော် မှ ပြန်လာလည်း အေးမယ်က အပြစ်မတင်ဘဲ စိတ်ရှည်စွာဖြင့် ထမင်း ခူးခပ်ကျွေးသည်။ ထွန်း မင်းကလည်း အရက်သောက် လာသော်လည်း ဇနီးဖြစ်သူအပေါ် ရန်လုပ်ခြင်းမရှိ။ အေးမယ်ကို ဘေးနာသနားသော မျက်ဝန်းများ နှင့် စိုက်ကြည့်နေတတ်သည်။

ဝါဆို၊ ဝါခေါင် ရေဖောင် ဖောင်လများတွင် ထွန်းမင်းတို့ ယာတောများမှာ ရေလွှမ်းနေ သောကြောင့် အလုပ်အားနေကြ သည်။ ခွားကျွေးရသောအလုပ် တစ်ခုသာ ရှိသည်။ နံနက်ခင်း ခွားကျွေးအလုပ်ပြီးသောအခါ ထွန်းမင်းတို့ လူငယ်တစ်စုမှာ အောင်မြင်အိမ် ကစားဝိုင်းသို့ လူစု နေကြသည်။ ထွန်းမင်းမှာ အောင် မြင့် ကစားဝိုင်းတွင် လိုအပ်သော ဆယ်များကို ထုတ်ပေးနေသည်။ အောင်မြင့်မှာ အခန့်သားထိုင်ရာ မှာနေ၍ ထွန်းမင်းကို တပည့် တစ်ယောက်လို ခိုင်းလေ့ရှိသည်။ တစ်နေ့တွင် အောင်မြင့်၏ သုံးပုံ

ကစားဝိုင်းကစားရန်အတွက် လူ ငယ်/လူကြီးပြည့်ကျပ်နေကြသည်။ အောင်မြင့်က ထွန်းမင်းကို သုံးပုံ ကစားဝိုင်းတွင် အသုံးပြုရန် ဆယ်များထုတ်ခဲ့ဖို့ ထိုင်ရာမှလှမ်း

မင်းကို
ခွေး
တစ်ကောင်လို
လိုမ့်ကန်သလို
ကန်ထည့်လိုက်တာ
မင်း
လှလှပပ
ခံလိုက်ရတယ်
မဟုတ်လား။

ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ထွန်း မင်းမှာ အောင်မြင့် ခိုင်းသည့်အ တိုင်း သုံးပုံကစားဝိုင်း အတွက်

ဆယ်များထုတ်ပေးပြီး ဝိုင်းဘေး မှာ ထိုင်နေသည်။ ထွန်းမင်းထိုင် နေစဉ် အောင်မြင့်မှာ သုံးပုံက စားဝိုင်းတွင် သုံးသည့်ဆယ်များ မဟုတ်ဘဲ မှားထုတ်ရမလားဆို ကာ ဒေါသထွက်နေသည်။ ဒေါသ ထွက်ရုံသာမဟုတ်ဘဲ ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ထွန်းမင်း ကို ခြေထောက်နှင့် လှိမ့်ကန်လေ သည်။ ထွန်းမင်းမှာ ရုတ်တရက် အကန်ခံလိုက်ရသောကြောင့် ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ ရှက်အန်း အန်းနှင့်ကြောင်ကြည့်နေလေ သည်။

သုံးပုံကစားဝိုင်းပြီး သွား သောအခါ ထွန်းမင်းတို့အဖွဲ့မှာ နိုင်လာသူက ဒကာခံကာ နေလယ် ဝိုင်းမှစ၍ အရက်ဝိုင်းဖွဲ့နေကြ သည်။ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး မှာ သောက်ရင်းက အရက်ရှိန်က မြင့် တက်လာသည်။ အာသွက်၊ လျှာ သွက်ဖြစ်လာကြသည်။ အရက် သောက်ရင်းက ထွန်းမင်းကို ဖိုး သောင်းက စကားစလိုက်သည်။

“ထွန်းမင်းရာ မင်းအ စား ငါ ရှက်လိုက်တာကွာ။ မင်း ဆရာအောင်မြင့်က လူတွေထဲမှာ

ဖိုးသောင်း ပေါက်ဆိန် ပေးမနေနဲ့ ဒီကောင်က ရေမြေ အဆိပ်မရှိဘူး။

မင်းကို ခွေးတစ်ကောင်လို လှိမ့်ကန်သလို ကန်ထည့်လိုက်တာ မင်းလှလှပပ ခံလိုက်ရတယ် မဟုတ်လား။ မင်းကျေးဇူးရှင် မိဘကတောင်အဲလိုရက်ရက်စက်စက် ကန်ခဲ့ဖူးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဖိုးသောင်း ပြောနေသော စကားကို ခင်မောင်သန်းကပါ အားရစွာ ထောက်ခံလိုက်သည်။

“အေးကွာ ဟုတ်တယ်။ ငါလိုကောင်ဆို ဘယ်ခံလိမ့်မလဲ။ ပြန်ချဲ့လိုက်မှာပေါ့။ အတူတူ လက်နှက်ဖက်၊ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းပါတာပဲ။ ထွန်းမင်းလို ကောင်က လူညံ့၊ လူပျော့စာရင်းထဲ ပါတာကွ”

ထွန်းမင်းမှာ အရက်ရှိန်က တဖြည်းဖြည်းတက်လာကာ ခေါင်းထဲမှာ ချိတ်ချိတ်ဖြစ်လာသည်။ ဒေါသတရားများက တစ်လိမ့်လိမ့် တက်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူနေသည်။ ဒေါသ

အရှိန်ပြင်းတက်နေချိန်တွင် သူငယ်ချင်း ဖိုးသောင်းက ဆွဲလိုက်ပြန်သည်။

“ထွန်းမင်းရာ ဒီမှာ တို့အိမ်မှာ ပေါက်ဆိန်အရိုးတိုလေး အဆင့်သင့်။ ထက်သမာ မြည့်နေတာပဲ။ မင်းယောက်ျားပဲ သတ္တိရှိရင် အောင်မြင်ကို ပေါက်သတ်လိုက်ပါလား”

ခင်မောင်သန်းက ဝင်ပြီး ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဖိုးသောင်း ပေါက်ဆိန် ပေးမနေနဲ့ ဒီကောင်က ရေမြေ အဆိပ်မရှိဘူး။ အောင်မြင် နိပ်စက်သမျှကို ခံနေဦးမယ့်ကောင်”

ထွန်းမင်းမှာ သူငယ်ချင်းများ မြှောက်ပင့်နေမှုကြောင့် အောင်မြင်အပေါ်မှာ ချစ်သူငယ်ချင်းအသွင်ပျောက်ကာ ရန်သူလို အတွေးများ အမြင်များက ဖုံးလွှမ်းလာသည်။ ဖုံးလွှမ်းလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အရက်

ပုလင်းကို လက်တစ်ဖက်မှ ဆွဲကာ ပုဆိုးစလွယ်သိုင်းထဲသို့ ဖိုးသောင်း လက်ညှိုး ညွှန်လိုက်သော ပေါက်ဆိန်ကို ထည့်လိုက်သည်။ ခြေလှမ်းများက အောင်မြင် အိမ်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လာသည်။ ထွန်းမင်း၏ နားထဲမှအရက်ပိုင်းမှ သူငယ်ချင်းများ၏ “ဒါမှ သတ္တိကောင်းတဲ့ တို့သူငယ်ချင်း ထွန်းမင်းကွ” ဟူသော အသံများက ရစ်ဝဲနေသည်။ လမ်းမှာတွေ့သော သူငယ်ချင်းများကို အရက်တိုက်လိုက်သေးသည်။ အရက်မသောက်လျှင် ပေါက်ဆိန်ဖြင့် ပေါက်သတ်လိုက်မည်ဟု ကြိုးဝါးနေသဖြင့် အရက်မကြိုက်သူများမှာလည်း သူ့ကိုကြောက်နေသောကြောင့် မျက်စိမှိတ်၍ တစ်ကြိုက်လောက် သောက်လိုက်ရသည်။ ထွန်းမင်း၏ အသိတရားများသည် အရက်နှင့်ဒေါသများ ရောထွေးကာ အမှောင်ကျနေသည်။ အောင်မြင်ကို သတ်ဖို့က ဆန္ဒပြင်းထန်နေသည်။

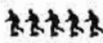
အောင်မြင် အိမ်ထဲဝင်သွားသောအခါ ထွန်းမင်း စိတ်ကြိုက် ဖြစ်နေသည်။ ကစား

သမားများ ရှင်းနေသည်။ အောင်မြင်တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေသည်။ အောင်မြင်သည် ဖဲချပ်များကို ကုလားဖန်ထိုးကာ တယုတယ အာရုံစိုက်နေသည်။ ထွန်းမင်းလာနေသည်ဘက်နှင့် ကျောပေးလျက်ဖြစ်နေသောကြောင့် ထွန်းမင်း လာနေသည်ကို လုံးဝ မမြင်ရပေ။ ထွန်းမင်းက ခြေကို ဖွဖွနင်းရင်း အောင်မြင်အနီးသို့ ရောက်အောင် သွားလေသည်။ လက်လှမ်းမီလောက် အရောက်တွင် ထွန်းမင်းသည် အောင်မြင်၏ ဦးခေါင်းဆီသို့ပေါက်ဆိန်ဖြင့် ပေါက်ချလိုက်သည်။ အောင်မြင်မှာ ရှေ့သို့ထိုးစိုက်ကျသွားလေသည်။ ကျွမ်းစိုက်ကျသွားသော အောင်မြင်၏ ကျောကုန်းကို ပေါက်ဆိန်ဖြင့် ဆက်ပေါက်ပြန်သည်။ ထွန်းမင်းမှာ လူစိတ်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် အသားထဲစိုက်ဝင်နေသော ပေါက်ဆိန်ကို နတ်ယူပြီး ထက်က လှုပ်လာရင် ထက်ကို ပေါက်လိုက်ပြန်သည်။ အောင်ရင်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ထင်းထိုး တစ်တုံးသဖွယ် သဘောထားကာ အသက်ပျောက်သွားမှ ထွန်းမင်းပေါက်ဆိန်ကို လက်မှ

မောင်ကြီး ကိုအောင်မြင်ကြီး လူသတ်လို့ သေပြီတဲ့။ လူ့အသက် တစ်ချောင်း လုပ်ရက်လိုက်ကြတာ။

လွတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ထွန်းမင်းသည် အိမ်သို့ အခြေမပျက် အပြေးပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်သည်နှင့် အောင်မြင် လူသတ်ခံရသည်ဟူသော သတင်းဆိုးကြီးက လျင်မြန်စွာ ပြန့်နှံ့လာသည်။ ထိုသတင်းကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ထွန်းမင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။ အေးမယ်က နှမြောတသစွာဖြင့် ပြောလာသည်။

“မောင်ကြီး ကိုအောင်မြင်ကြီး လူသတ်လို့ သေပြီတဲ့။ လူ့အသက်တစ်ချောင်း လုပ်ရက်လိုက်ကြတာ။ မောင်ကြီး သူငယ်ချင်း သေဆုံးသွားတာ နှမြောစရာကောင်းလိုက်တာ။ ဘယ်လိုလူက ရက်ရက်စက်စက် သတ်

သွားပါလိမ့်မယ် မောင်ကြီးရယ်”

“အေးမယ် .. အောင်

မြင်ကို မောင်ကြီး သတ်ခဲ့တာ” အေးမယ်မှာ ထွန်းမင်းစကားကြောင့် “ဟင်” ဟူသော စကားတစ်လုံးသာ ပြောကာ ရုတ်တရက် မေ့မြောသွားလေသည်။

ထွန်းမင်းကို ညနေမှောင်ရီပျိုးစအချိန်တွင် တာဝန်ရှိ ရဲများက လာရောက်ဖမ်းဆီးသွားကြလေသည်။ ထွန်းမင်းခြေသလုံးအစုံကို ဖက်၍ အေးမယ်ငိုရှိုက်နေသည်။ ငါးနှစ်သား အရွယ်သားငယ်မှာ မိခင်ဖြစ်သူကို စူးရှသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သား၏ အဖြစ်ဆိုးကို သိသောအခါ ထွန်းမင်း၏ အမေသည် ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိရင်းပြေးဝင်လာသည်။

“အောင်မယ်လေး အမေ့သားလူလိမ္မာကြီး၊ အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာကွယ်။ ငါ့သား ဒီလောက် ခိုက်တွင်းနက်လိမ်မယ်လို့ အမေအိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ပါဘူး။ ငါ့သားကြီး ခိုက်ပြစ်တွေကြောင့် ဒီဘဝမှာ ထာဝရဝေးကြရပြီ။ အမေ့ကို မငဲ့ညွှာတာတောင် မင်းမွေးထားတဲ့ သားလေးရှေ့ရေးကို ထည့်တွက်သင့်ပါတယ် လူမိုက်ကြီးရဲ့”

ထွန်းမင်းသည် နောင်တ

တရားသူကြီးက အမိန့်ချမှတ်သော နေ့တွင် သူ့ဘဝတစ်သက် ဘယ်သောအခါမှ မေ့ပျောက်ရမည် မဟုတ်ပေ။

ရသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် သားငယ်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သားငယ်၏ ရုပ်ပုံလွှာက ထင်ရှားမှုမရှိ။ စိမ့်အိုင်ထွက်နေသော မျက်ရည်များ ဝေဝါးနေသည်။ ဝေဝါးနေသည့် မျက်ဝန်းများဖြင့် အမေနှင့်ဇနီးသည်ကို အားယူကြည့်ရင်းဖြင့် တာဝန်ရှိရဲများ နောက်လိုက်ပါသွားရလေသည်။

အောင်မြင် သေဆုံးသည့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သက်ဆိုင်ရာ ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌက သက်ဆိုင်ရာမြို့နယ်ရဲစခန်းသို့ သတင်းပို့လိုက်သည်။ သက်ဆိုင်ရာစခန်းမှူးက ပထမ သတင်းကို တိုင်ကြားချက်အရ ဖွင့်ပြီး မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးထံ အကြောင်းကြားခဲ့လေသည်။

မြို့နယ်မှူးက စခန်းမှူးအား လိုအပ်သည်များကို ညွှန်ကြား၍ အမှုကို ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့်အညီ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

စခန်းမှူးက အချင်းဖြစ်သော ကျေးရွာရှိ ထွန်းမင်းနှင့် အောင်မြင်အချင်းဖြစ်သည့် နေရာကို သွားရောက် စစ်ဆေးလေ

သည်။ အောင်မြင်၏ အလောင်းအနေအထားကို ဓာတ်ပုံအမျိုးမျိုး ရိုက်ကာ ရှာဖွေပုံစံဖြင့် အမှုနှင့်ပတ်သက်သောပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် လိုအပ်သော သက်သေများကို ပြည့်စုံစွာ စစ်ဆေးပြီး ရဲလုပ်ငန်း ပြီးစီးသည်အထိ ဆောင်ရွက်လေသည်။ မြို့နယ်ဥပဒေအရာရှိ၏ အကြံပေးချက်အရ သက်ဆိုင်ရာတရားရုံးသို့ အမှုကို တရားစွဲတင်ရန် ပို့လိုက်လေသည်။

ထွန်းမင်းမှာ တရားသူကြီးက အမိန့်ချမှတ်သော နေ့တွင် သူ့ဘဝတစ်သက် ဘယ်သောအခါမှ မေ့ပျောက်ရမည် မဟုတ်ပေ။ အောင်ရင်ကို မသေမချင်းသတ်မှု ပြစ်ဒဏ်ဖြင့် တရားသူကြီးက တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့မှာ ထွန်းမင်း၏ ရင်ထဲတွင် ပူလောင်ပြင်းရှုစွာ ခံစားခဲ့ရသည်။ ချစ်လှစွာသော သားငယ်နှင့် ထာဝရ ခွဲရတော့မည် ဆိုသော အတွေး၊ ရောဂါသည်မလေး မအေးမယ် သားတစ်ယောက်နှင့်

ရွေးချယ်မှုနှင့်အညီ

လောကအလယ်မှာ မျက်နှာငယ် နှင့်သောက ၊ ဒုက္ခတွေ ရောပြွန်း ပြီး ခါးစည်းခံနေရမည်ပုံရိပ်၊ အ သက်ပေးပြီး မွေးခဲ့သော အနန္တ ကျေးဇူးရှင် မိခင်ကြီးကို သူ့ဘဝ တစ်သက်မှာ ပြုစုလုပ်ကျွေးခွင့် ဆုံးရှုံးရမည့် အဖြစ်များကို တွေး ကြည့်ရင်းက ရင်ထဲမှာ ပူလောင် နှုများက ပိုလာသည်။ ထိုအဖြစ် တို့ ကြိုတင်တွေးဖြစ်ခဲ့ရင် ထွန်း မင်း တစ်ယောက် ဒီလောက်ထိ ခိုက်တွင်းနက်ရဲမည်မဟုတ်။ ခု တော့ ကိုယ့်မိုက်ပစ် ကိုယ်ခံရပေ တော့မည်။

ထွန်းမင်း ကျွန်းပေါ် ချောက်ချိန်မှာ အတိတ်က အရိပ် မည်းကို မေ့ပစ်နိုင်အောင် ကြိုး စားမည်ဟု စိတ်ကိုတင်းထားလေ သည်။ မိသားစုကို မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း မရ သေး။ အလွန်မှ ပေါများလှသော အချိန်သီးများကို မြင်တွေ့လိုက် ချိန်မှာ အုန်းသီးအလွန်ကြိုက် သော သားလေးကို သတိရတမ်း မရှိပြန်သည်။ ထွန်းမင်းသားကို အတိတ်များနှင့်အတူ အတွေးက ဖြစ်လာပြန်သည်။ အင်း ဒီကျွန်း မှာ နှစ်တွေကလည်း ဘာ

လိုလိုနဲ့ အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ ခုနေ မှာ အေးမယ်တစ်ယောက် နောက်အိမ်ထောင်များ... ထွန်း မင်းသည် သားကိုသတိရလိုက်၊ ဇနီးကို ရင်ထဲမှာလွမ်းလိုက်နှင့် အလုပ်ကိုသာ ကြိုးစားလုပ်နေရ သည်။ အလုပ်လုပ်နေရသော် လည်း ရင်ထဲမှ ဝေဒနာက မ သက်သာလှပေ။

တစ်နေ့တွင် ထွန်းမင်း တို့နေသော ကျွန်းကို ဂျပန်ပြည် မှလာသော သင်္ဘောကြီးဆိုက် ကပ်လာသည်။ မြန်မာပြည် ဂရောက်မည်အထင်နှင့် အလှအ ယက် တက်နေကြသည်။ ထွန်း မင်းလည်း ထိုသင်္ဘောကြီး လိုက် သွားရန် သူ့ဆရာထံသို့ သွား၍ ခွင့်ပန်လေသည်။

ထွန်းမင်း၏ ဆရာက မလိုက်ရန် တားလေသည်။

“ငါ့တပည့် မလိုက်နဲ့ မင်း မြန်မာပြည်မရောက်ဘဲ ငါး စာဖြစ်သွားမယ်။ ဆရာ့စကား နားထောင်ပါ။ ဆရာ့စကားနား ထောင်သူက အမှားနည်းပါတယ်။ မြန်မာပြည်သွားမယ့် သင်္ဘော တွေ လာဦးမှာပါ။ စိတ်ရှည်ရှည် နဲ့စောင့်ပါ။ ဆရာ သေသေချာချာ

ငါ့တပည့် မလိုက်နဲ့ မင်း မြန်မာပြည် မရောက်ဘဲ ငါးစာ ဖြစ်သွားမယ်။

ထည့်ပေးလိုက်ပါမယ်။ မင်းက စိတ်ရင်း ကောင်းပါတယ်။ ကံ ကောင်းမှာပါကွ”

ထွန်းမင်းသည် သူ့ဆရာ ၏ ဆုံးမစကားကို လက်ခံလိုက် သည်။ ဆရာဖြစ်သူကို သူ့ဇနီး ရောဂါသည်လေးအကြောင်း စိ ကာပတ်ကုံး ပြောပြနေသည်။

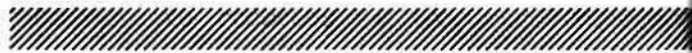

ထွန်းမင်းသည် စိုက်ပျိုး ရေးအလုပ်နှင့် မွေးမြူရေးအလုပ် ကိုသာ အားသွန်ခွန်စိုက်လုပ် နေ

သည်။ သူ့ဘဝကို တိုးတက်
သည်ထက် တိုးတက်လာအောင်
အလုပ်နှင့် တည်ဆောက်နေ
သည်။ သူ့ခြံမှထွက်သော ကြက်
ဥ၊ ဘဲဥများကို သူ့ဆရာထံသို့
သွားရောက် ကန်တော့ရာ မ
မျှော်လင့်သော စကားကို ကြား
ရသည်။ ထွန်းမင်းမှာ အတိုင်း
မသိ ဝမ်းသာယွှားသည်။ သား
နှင့် ဇနီးကို ပြန်တွေ့ရမည်ဆို
သော အတွေးဖြင့် အပျော်ဆုံး
ကမ္ဘာလေးထဲ ရောက်သွား
သည်။

“ထွန်းမင်း ခုသဘော
တစ်စီး ရောက်နေတယ်ကွ။ ခု
ရောက်နေတဲ့ သဘောက မြန်မာ
ပြည်ရောက်မှာ သေချာတယ်။
မင်း လိုက်သွားပေတော့။ ဟို
ရောက်ရင်လဲ စိတ်ရော ရုပ်ပါ
အေးချမ်းအောင်နေဖို့ ကြိုးစား။
ဒေါသတရားကို သတိတရားနဲ့
အချိန်မီ ချုပ်ကိုင်နိုင်အောင် ကြိုး
စား။ မင်းဘဝမှာ ဒေါသတရား
ရှေ့တန်းတင်ခဲ့လို့ မှားခဲ့ပြီ။ သား
တစ်ကွဲ့၊ မယားတစ်ကွဲ့နဲ့ မင်းရင်
ထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိ ခံစား
ရမယ်ဆိုတာ ငါနားလည်တယ်။
ဆရာက အသက်အရွယ်လဲ ကြီး

မင်းဘဝမှာ ဒေါသတရား ရှေ့တန်း တင်ခဲ့လို့ မှားခဲ့ပြီ။ သားတစ်ကွဲ့ မယားတစ်ကွဲ့နဲ့ မင်းရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိခံစားရမယ်ဆိုတာ ငါနားလည်တယ်

လှပြီ။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာပဲ ဘဝကို
အရိုးထုတ်တော့မယ်”

ထွန်းမင်း၏ ဆရာ
သည် ဝမ်းနည်းသံဖြင့် စကားကို
ထိန်းပြောနေသည်။ ထိန်းပြော
ရင်းက မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်
ရည်များက လွှမ်းနေသည်။ ထွန်း
မင်းလည်း ဆရာကို ကန်တော့
ပြီး ဝမ်းနည်းစွာ ထွက်လာခဲ့
တော့သည်။

သဘောကြီးက တရွေ့
ရွေ့ခုတ်မောင်းနေသည်။ ထွန်း
မင်းမှာ သဘောကြီးကို အလွန်
မှ နှေးလှသည်ဟု ထင်မိသည်။
သားလေးအတွက် ယူလာသော

အုန်းသီးများကို ကြည့်မိပြ
သည်။ ပြီးခွင်နေသော သားထ
၏ မျက်နှာက မျက်စိထဲမှာ ထ
ရှားစွာ ပေါ်လာပြန်တော့ ထွ
မင်းရင်ထဲမှာ အေးမြသွားပြ
သည်။ ဇနီးသည် အေးမ
အကြောင်းဖျတ်ခနဲ ဝင်လာ
မှာ ရင်ထဲမှာထိတ်ခနဲ ပူလေ
သွားပြန်သည်။ ဪ ကျန်
ရေး ချူချာလှတဲ့ ရောဂါသ
မလေး လူလောကြီးထဲမှ ရှိ
ရဲ့လား မသိဘူး။ အမေရဲ့ ငြ
မားလှတဲ့ မေတ္တာတရား
ကြောင့် သားအမေနဲ့ ပြန်
ရတော့မယ်။ အမေကို က

ရွှေတောင်ညောင်နှင့် ရာသီဥတုစဉ်

ကျန်းမာမာနဲ့ ပြန်တွေ့ရပါစေလို့ ထွန်းမင်း ရင်ထဲမှာ ဆုတောင်း နေမိသည်။ ထွန်းမင်း အတွေး ရောင်စုံထဲ မေ့ချောနေစဉ်မှာ သဘောကြီး ဆိုက်ကပ်လေ သည်။

ထွန်းမင်းသည် ယူစရာ ဝတ္ထုလေးများကို ပြင်ဆင်ပြီး သဘောကြီးပေါ်မှ ပျော်ရွှင်စွာ ဆင်းခဲ့လေသည်။ သဘောက အဆင်း မွေးရပ်မြေရောက်ဖို့ရန် အတွက် ကားအဆင့်ဆင့် ရှာစီး ရသည်။ ကားခရီးကိတ်ဆုံးသွား ပြန်တော့ ရွာပြန်ဖို့ဈေးအနီး ဝန်း ကျင်မှာ လှည့်ကြည့်လှည့်ပတ်ရှာရ ပြန်သည်။ လှည်းကြုံရာ မရ သည်အဆုံး ပြန်ချင်ဇောဖြင့်

လေးမိုင်ကျော်ဝေးကွာသော ခရီး ကို ခြေလျင်လျှောက်ခဲ့သည်။ ထွန်းမင်းမှာ သားနှင့်ဇနီးကို တွေ့ လိုဇောဖြင့် လျှောက်ခဲ့သည်မှာ ခြေထောက်မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျ သည်မထင်ခဲ့။ ပါလာသော အုန်း သီးတွဲနှင့် မြက်ဖျာလေးကို ထမ်း ပိုးဖြင့် ရှေ့နောက်ထမ်းကာ ရွာဆီ သို့ ဦးတည်လှမ်းခဲ့သည်။ တော လမ်းရှိ မြေပဲခင်းတွင် ပေါက်တူး ပေါက်နေကြသော အမျိုးသမီး များက ထွန်းမင်းကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသော အခါ အံ့ဩ ထိတ်လန့်ကုန်ကြ သည်။ နှုတ်မဆက်ရဲဘဲ သရဲ ခြောက်သည်အထင်နှင့် ကြောက် လန့်စွာ ပြေးကုန်တော့လေ သည်။

ထွန်းမင်းသည် ရွာထဲ သို့ ရောက်သောအခါ ဇနီးအိမ် သို့ အလျင်မဝင်ဘဲ အမေ့အိမ် သို့ အရင်ဦးတိုက်ဝင်လိုက်သည်။ ပါလာသော အုန်းသီး အချို့ကို ဖြုတ်ကာ မိခင်ကြီးကိုကန်တော့ လိုက်သည်။ မိခင်ဖြစ်သူမှာ ထွန်း မင်း ကန်တော့ပြီးချိန်အထိ မ စောင့်ဘဲ သားဖြစ်သူကို ကလေး ငယ် တစ်ယောက်ပမာ ဝမ်းသာ

အားရပြေးဖက်ထားလိုက်သည်။ လက်မောင်းကို ကိုင်ထားရင်းက ပြောပြန်သည်။

“ငါ့သားကြီး ဝလာ လိုက်တာ။ အမေက ဒီဘဝငါ့သား နဲ့မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ထင်နေတာ အောင်မယ်လေး အေးမယ်ရေ အေးမယ်ရဲ့” ဟုဆိုကာ မမျှော်လင့် ဘဲ ရုတ်တရက်ကြီး ထွန်းမင်း၏ မိခင်က ငိုချလိုက်သောအခါ ထွန်း မင်း ထိတ်လန့်သွားသည်။

ရောက်သည်မလေး အေး မ သေရှာပြီဟု ထွန်းမင်းရင်ထဲမှ အတပ်တွေ့လိုက်သည်။ ထွန်းမင်း သည် ခရီးပန်းလာသဖြင့် အေးဆေး စွာဖြင့် အိပ်ရာထဲမှာမှူးပြီး အနား ယူနေလိုက်သည်။ ညနေစာ ထ မင်း စားပြီးသောအခါ ရေခွေး ကြမ်းသောက်ရင်း မိသားစု စကား ပိုင်းဖွဲ့ကြသည်။ စကားပိုင်းတွင် ထွန်းမင်း၏ အစ်ကိုက အေးမယ် အကြောင်းကို စပြောလာသည်။

“ငါ့ညီ အေးမယ်က မင်း ထင်သလို သေတာမဟုတ်ဘူးကွာ။ အေးမယ်က ခဏခဏ ဝိုက်နာ တော့ ဆေးဆရာ ဦးသာလှကို ခေါ်ကုရတာ တစ်နေ့တည်း မ ဟုတ်တော့ သူတို့ချင်း သံယော

ရင်ရှိပြီး ညားသွားကြတယ်ကွာ။ အေးမယ်အပေါ်မှာ ဒေါသမဖြစ်ပါနဲ့။ ဒါမျိုးတွေက လောကမှာ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝပါ”

ထွန်းမင်းသည် သူ့အစ်ကို ပြောလိုက်သော စကားများကြောင့် ချက်ချင်းမျက်နှာတစ်ခုလုံးနီရဲသွားသည်။ ရင်ထဲမှ ဒေါသများက တလိမ့်လိမ့်တက်လာသည်။ တောက်တစ်ချက်ကို ပြင်းထန်စွာ ခေါက်လိုက်ပြီး လက်သီးကို ဆုပ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ သူ့ဆရာကမှာကြားလိုက်သော စကားသံများက နားထဲမှာရစ်ဝဲလာသည်။ စိတ်ကို ပြန်လည်ထိန်းချုပ်ရင်းက ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော် လူဝတ်နဲ့ မနေချင်တော့ဘူးဗျာကိုရင်ကြီးပဲ ဝတ်တော့မယ်။ မနက်ဖြန် အမေနဲ့အစ်ကိုကြီးက ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို လိုက်ပို့ပါဗျာ”

၃-၃-၃-၃-၃

ကိုရင်ကြီး ထွန်းမင်းကို အနေအထိုင် တည်ငြိမ်ခန့်ညားမှုကြောင့် ကြည်ညိုသူများ အလွန်ပေါများလာသည်။ ကိုရင် ထွန်းမင်းသည် ရသမျှအချိန်အားလုံး

ကို အဖြုန်းထဲမပါအောင် ဆရာတော်ကြီးထံမှာ စာသင်ကြားသည်။ ဓမ္မဒဏ္ဍအုပ်များကို ဖတ်သည်။ တရားတိတ်ခွေများ နာကာ တရားကို အချိန်မှန်အားထုတ်ပြီး အချိန်ကို စနစ်တကျ အသုံးပြုနေသည်။ ထွန်းမင်း၏ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဂုဏ်များကြောင့် ပဉ္စင်းခံပေးချင်သော ဒကာ၊ ဒကာမများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။ ထွန်းမင်း၏မိခင်ကြီးက သားဖြစ်သူကို မည်သူမျှ ရဟန်းခံခွင့်မပေးဘဲ သူကိုယ်တိုင် ရဟန်းအမ ခံယူလိုက်လေသည်။ ထွန်းမင်းသည် ရဟန်းဘဝသို့ ရောက်သောအခါ ရွာဦးကျောင်းမှာ သီတင်း မသုံးဘဲ ဝိပဿနာ တရားများ ဆက်လက်အားထုတ် နိုင်ရန်အတွက် မြို့သို့ကြွသွားလေသည်။

ဦးတိလောကမှာ မြင်းမူစံတောရိပ်သာမှာ ဝိပဿနာတရားများ နှစ်ပေါင်းများစွာ အားထုတ်ပြီး မွေးရပ်မြေသို့ ပြန်ကြွလာခဲ့သည်။ ဆရာတော်သည် မွေးရပ်မြေမှ တောကျောင်းလေးမှာ သီတင်းသုံးတော်မူလေသည်။ ယခုအခါမှာ ဆရာတော်၏ တော

ကျောင်းလေးမှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်လောက်အောင် သာသနာ့တံခွာလွင့်ထူနေသည်။ ဆရာတော်ထံ မဂ္ဂင်ရိပ်သာကြီးအတွင်းမှာ တရားဝင်ယောဂီအပေါင်း တရားအားထုတ်ကြသော “သစ္စာရောင်ခြည် မွှောရုံကြီးမှာ အလွန်မှ ကျယ်ဝန်းခွံညားထည်ဝါလှသည်။ ယောဂီနားနေဆောင်များကလည်း မွှောကြီးနှင့် အလွန်လိုက်ဖက်ညီလှသည်။ ရုတ်တရက် မွှောရုံပေါ်မှ ကြေးစည်သံပေါ်ထွက်လာသည်။ ကြေးစည်သံကြောင့် ဦးတိလောကသည် ယောဂီများကို ဓမ္မရေအေး အမြိုက်ဆေး တိုက်ကျွေးရန်အတွက် အမှတ်သတ်ဖြင့် သင်္ကန်းကိုပြင်ရုံလိုက်သည်။ လူ့ဘဝက လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားများ အလွန်ထူပြောသော ကိုထွန်းမင်းနှင့် ယခု တရား၊ တရားပြု၊ တရားအားထုတ်နေသော ဦးထွန်းမင်း ဘဝခရီးက။ ။

တက္ကသိုလ်ရွှေဆင်

အောင်
စုတ်

ပင်နယ်တီဘောလုံးတစ်လုံးကပေးတဲ့ သင်ခန်းစာ

တစ်ခါတုန်းက ဘောလုံးပွဲတစ်ပွဲမှာ ပင်နယ်တီကန်ဂျီကတည်း။ ပင်နယ်တီဆိုတာ ပွဲချိန်အတွင်း ဝိုးပေါက်ထဲမှာ ပြစ်ဒဏ်ဘောကျူးလွန်မိလို့ ပေးရတဲ့ ပင်နယ်တီရှိသလို အသင်းနှစ်သင်း ပွဲချိန်အတွင်းရော အချိန်ပိုမှာပါ သရေကျနေလို့ နောက်တစ်ဆင့်တက်ရေး ဆုံးဖြတ်ရင် ပင်နယ်တီကန်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရတာမျိုးလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။

မတူတာက ပွဲအတွင်း ပင်နယ်တီက ဝိုးပင်သွားရင် ချောပဝိုးပြန်သွင်းဖို့ အချိန်ကျန်နေလို့ ပင်နယ်တီပေးရတဲ့ အသင်းက စိတ်ဓာတ်မကျဘဲ ပြန်ကန်လို့ရပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ပင်နယ်တီကန်သွင်းရတဲ့ အသင်းဘက်ကလည်း တိုက်ရိုက်ကန်သွင်းတဲ့အချိန် ဝိုးမဝင်ရင်တောင် ဝိုးသမားပုတ်ထုတ်လို့ဖြစ်ဖြစ်၊ တိုင်ထိထွက်လို့ဖြစ်ဖြစ် ကန်တဲ့လူက ထပ်ကန်

သွင်းခွင့်ရှိသလို၊ ဘေးမှာစောင့်နေတဲ့ ထိုထုံအသင်းသား တွေကလည်း ထွက်လာတဲ့ ဘောလုံးကို ပြေးတန်သွင်းခွင့် ရှိပါတယ်။ တစ်ဖက်အသင်းက လူတွေကလည်း ပြန်ထွက် လာတဲ့ ဘောလုံးကို ပြေးပြီး ဖျက်ပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါက ပွဲချိန်အတွင်းရတဲ့ ပြစ်ဒဏ်ဘောကိုတန်တဲ့ ပင်နယ်တီမျိုး မှာပါ။

ပွဲချိန်ပြည့်တန်ပြီး အချိန်ပိုတန်လိုပြီးတဲ့အထိ သရေကျလို့ နောက်တစ်ဆင့်ကို တစ်သင်းပဲတက်ရတော့ မယ်ဆိုရင် ကန်သွင်းရတဲ့ ပင်နယ်တီတော့ တော်တော် ကွာသွားပါပြီ။ ပွဲရဲ့ အဆုံးအဖြတ်လည်း ဖြစ်သလို နှစ်ဖက် အသင်းရဲ့ ဝိုးသွင်းသူနဲ့ ဝိုးသမားအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ပါ။

ဝိုးသွင်းသူက ဘောလုံးကိုတစ်ကြိမ်ပဲ ထိခွင့်ရှိ ပေမယ့် ဝိုးသမားကတော့ ဘောလုံးဝင်လာနိုင်မယ်ထင်ရင် ကြိုက်သလို ကာကွယ်နိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ အဲဒီအတွက် သင် ခန်းစာကောင်း တစ်ခုကို အစ်ကိုကြည့်ရတဲ့ ဗီဒီယိုဖိုင်လေး တစ်ဖိုင်ကနေရပါတယ်။

တကယ်တော့ အဲဒီပင်နယ်တီဟာ ပွဲရဲ့အဆုံးအ ဖြတ် နောက်ဆုံးဝိုးဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီဝိုးဝင်တယ်။ မဝင်ဘူးဆိုတဲ့ နောက်မှာ ခံစားသွားရတဲ့ ဘောလုံးတန်သွင်းသူနဲ့ ဘောလုံးဖမ်းသူ ဝိုးသမားတို့ရဲ့ ခံစားမှုက ပြင်းထန်လွန်းလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီပင်နယ်တီ ဘောလုံးဟာလည်း တစ်သက်မှာ တစ်ခါတောင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ခံ စားမှုမျိုး ပေးခဲ့လေတော့ အားလုံးရဲ့ ခံစားမှုဟာ ပြောင်းပြန် ပြောင်းလဲတုန်ပါတယ်။

ဒီလိုပါ။ ပင်နယ်တီတန်မယ့် ဘောလုံးသမားက ဘောလုံးတည်ထားပါတယ်။ ဝိုးသမားကလည်း အသင့်ပါ ပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ဒိုင်လူကြီး ပီစီမူတ်တော့ ဘောလုံးသမားက

တန်ပါတယ်။ မဝင်ပါဘူး။ ဘားတန်းထိ ထွက်ပါတယ်။ ဘောလုံးက ပြင်းလွန်းတော့ ဘားတန်းကို ထိတဲ့အချိန်မှာ လွင့်သွားပါတယ်။

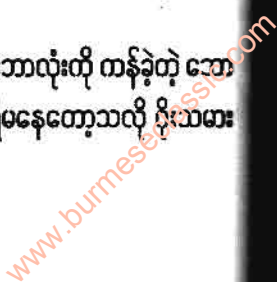
အဲဒီအချိန် တန်တဲ့သူကလည်း ဘောလုံးမဝင် တော့တာ သိလို့ တွင်းပေါ်မှာ ဒူးထောက်ချပြီး လှဲချလိုက်ပါ တော့တယ်။ သူက တစ်ကြိမ်ပဲ ကန်ခွင့်ရတာကိုး။ ဘောလုံး သူ့ဆီပြန်လာရင်တောင် ထိလို့မှ မရတော့တာ။

အဲဒီအချိန် ဝိုးသမားကလည်း ဘားတန်းထိ ထွက်သွားတဲ့ ဘောလုံးအတွက် သူဖမ်းစရာ မလိုအောင် ပွဲပြီးသွားတာကြောင့် ပျော်မြူးအော်ဟစ်လို့ ပင်နယ်တီစည်း ထဲက ထွက်၊ သူ့အသင်းသားတွေရှိရာသွားပြီး အောင်ပွဲခံနေ ပါပြီ။ နိုင်တဲ့အသင်း ပရိသတ်ကလည်း အော်ဟစ်လို့ပေါ့။

ဒါပေမယ့် လောကမှာ ကိုယ်မထင်ထားတာတွေ ဖြစ်လာတာ အများကြီးပါ။ အဲဒီလို မထင်မှတ်တာတွေဖြစ် တတ်တဲ့ လောကကြီးမှာ တစ်သက်လုံးတစ်ခါမျှ မကြုံဖူး တာမျိုးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါပဲ။ အခု အဲဒီ ပင်နယ်တီမှာ အဲဒီလို မထင်မှတ်တာ တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါတယ် ညီလေးရေ။ ဘာလဲဆိုတော့ ခုန ဘားတန်းထိထွက်သွားတဲ့ ဘောလုံးက ကြုံကြုံဖန်ဖန် ဝိုးရှေ့ကို ပြန်ကျလာတာပါပဲ။

တုတ်ပါတယ်။ ပုံမှန်အားဖြင့် အရှိန်ပြင်းလွန်းတဲ့ ဘောလုံးဟာ ဘားတန်းထိပြီးရင် ဝိုးနောက် ရောက်ချင် ရောက်၊ ဒါမှမတုတ် ဝိုးရှေ့ ဝိုးဘေး တခြားနေရာတွေ ဝေး ဝေးကို လွင့်စဉ်သွားနိုင်လျက်နဲ့ အဝေးကြီးကို မြောက် တက်သွားပြီးမှ ဝိုးရှေ့ကို ပြန်ကျလာပါတယ်။ ကျန်တင်မတ မြေကြီးပေါ်ထောက်ပြီး တလိမ့်လိမ့်နဲ့ ဝိုးဘက်ကို ပြန်သွား ပါတယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာ အဲဒီဘောလုံးကို ကန်ခဲ့တဲ့ ဘော လုံး သမားဟာ ဝိုးစည်းထဲမှာ ရှိမနေတော့သလို ဝိုးသမား

ကလည်း အားရပါးရ လတ်သီးလတ်မောင်းတွေတန်းပြီး အောင်ပွဲခံနေတဲ့အချိန်ပါ။ အဲဒီဘောလုံး ဝိုးထဲကို လိမ့်နေတာသိလို့ ဝိုးသမားရဲ့ အသင်းဘက် ပရိသတ်က လှမ်းအော်ပေမယ့် ဝိုးသမားဟာ အောင်ပွဲခံနေလို့ မကြားပါဘူး။ ဖြစ်ချင်တော့ သူကြားလို့ လှည့်ကြည့်တဲ့အချိန်မှာ ဘောလုံးဟာ ဝိုးစည်းကိုကျော်လို့ ဝိုးထဲဝင်သွားပါပြီ။

ဝိုးရှေ့မှာ ဒိုင်လူကြီးနဲ့ စည်းကြပ်ဒိုင်ပါရှိလေတော့ ဘောလုံးတန်လိုက်တဲ့ ဘောလုံးသမားက ဒိုင်လူကြီးကို မေးတဲ့အခါ ဝိုးပေးလိုက်ပါတယ်။ မှန်ပါတယ်။ ပွဲအပြီးတန်တဲ့ ပင်နယ်တီရဲ့ သဘောအရ တန်တဲ့သူက တစ်ကြိမ်ပဲ တန်ခွင့်ရှိပေမယ့် ဝိုးသမားကတော့ ဝိုးထဲမဝင်အောင် ဘောလုံးဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပြန်လာတာ ကာကွယ်ရမှာပါ။ အခုကာကွယ်မယ့်သူမရှိတဲ့ ဝိုးထဲကို ဘောလုံးဝင်သွားလေတော့ ဒိုင်လူကြီးပေးတဲ့ ဝိုးဟာအမှန်ပါပဲ။ ပွဲကတော့ ပြီးသွားခဲ့ပါပြီ။

ညီငေးရေး---

ဒီဗီဒီယိုဖိုင်၊ ဒီပင်နယ်တီဘောလုံး တစ်လုံးက ရလိုက်တဲ့ သင်ခန်းစာက တော်တော်တန်ဖိုးကြီးပါတယ်ထွာ။ အဓိကကတော့ “ဘဝမှာ ဘယ်အရာမျှ မသေချာဘူး။ ကျန်းပြီထင်ခါမှ အောင်မြင်သွားသလို အောင်မြင်ပြီထင်ခါမှ ကျန်းသွားတဲ့ သဘောတရားတွေရှိတယ်” ဆိုတာပါပဲ။

အဲဒီ ဗီဒီယိုဖိုင်ကို တင်ပေးတဲ့ Amazing Video ကတော့ “ကြီးမားတဲ့သင်ခန်းစာ” ဆိုပြီး အချက် (၃)ချက်ကို ပေးပါတယ်။ အဲဒါတွေက-

- (၁) အချိန်မကျခင် မင်းရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို ဘယ်တော့မျှ မစွန့်ပါနဲ့ (၂) အချိန်မကျခင် ဘယ်တော့မျှ အောင်ပွဲမခံပါနဲ့ (၃) တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ မပြီးမချင်း မင်းရဲ့

ပန်းတိုင်ကို ဘယ်တော့မျှ မစွန့်လွှတ်ပါနဲ့ ဆိုတာတွေပဲ ညီငေးရေး။

ညီငေးရေး---

ဘဝမှာ အခတ်အခဲ အမျိုးမျိုး၊ ပြဿနာအမျိုးမျိုး ကြုံဖူးကြပါလိမ့်မယ်။ အစ်ကိုလည်း ထပ်တူပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ညီငေးယုံကြည်ထားတဲ့ အရာရှိရင် အဲဒီနေရာကို ရောက်ကိုရောက်ရမယ်လို့ စိတ်မွေးပြီး ရောက်အောင်သွားရမှာပါ။ ညီငေးအတွက် စိတ်ပျက်စရာ၊ စိတ်နာစရာ၊ စွန့်ပစ်ချင်စရာ၊ လက်မြှောက် အရှုံးပေးချင်စရာ၊ အများကြီး အများကြီးရှိနေမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒါ ညီငေး တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ လူတိုင်းလူတိုင်း ကြုံနေရတဲ့ အရာပါ။

အခုလက်ရှိ အစ်ကိုတို့ တကယ်ကြုံနေရတာ လေးတွေထောင် ရှိသေးတယ်။ အစ်ကိုတို့ သုံးနေတဲ့ Hand Phoneတွေရဲ့ ဂိမ်း (Game)တွေမှာ Candy Crush Sagaဆိုတဲ့ ဂိမ်းကို လူတိုင်းတစားကြတယ်။ Level က အခုဆို ၃၇၀ကျော်အထိ ရှိတယ်။ Level တိုင်းကို ဖြတ်ကျော်ဖို့ Life ဆိုတဲ့ အကောင်လေးက လိုပါတယ်။ စဉ်းစားရတယ်။ အချိန်လိုတယ်။ တချို့ Level တွေမှာ Life ငါးထောင်စလုံးတုန်ထည်း Level မတက်ဘူး။ တချို့ဆို သုံးလေးပတ်နဲ့ Level တစ်ဆင့်မအောင်လို့ လက်မြှောက်အရှုံးပေးသွားတယ်။ လုံးပတို မကစားတော့ဘဲ ရပ်သွားတာ။

တကယ်တော့ ဂိမ်းတစ်ခုကို မကစားနိုင်လို့ ရပ်ပစ်တာ ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ဝိုက်ဆံမရ၊ စိတ်ပင်ပန်းတာတို့။ တကယ် လူ့လောကထဲမှာ အဲဒီလိုသာဆိုရင်တော့ ရှုံးပြီသာ မှတ်တော့။ ပြောရရင် ဂိမ်းတောင်မှ ကိုယ့်ရှေ့မှာ အဲဒီ Level ကို ကျော်ဖြတ်သွားသူတွေ အများကြီး။ ကိုယ်

— ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ပြောခဲ့တဲ့ မိန့်ခွန်းတွေထဲ တာ တစ်ခွန်းလောက်တော့ မျှချင်ပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်က ဖုသိမ်ဘက်မှာ လှေပြိုင်ပွဲ သွားကြည့်တော့ သူမြင်တာကို ပြောခဲ့တာပါ။ “လှေတစ်စင်းက ပန်းတိုင်မရောက်သေးဘူး။ ရှေ့လိုရောက်ရုံနဲ့ ထက်ထောင်တယ်” တဲ့။ အဲဒီ စိတ်ဓာတ်က ကျွန်ုပ်ရဲ့မယ့် စိတ်ဓာတ်ပါတဲ့ ညီလေးငေး၊ ပင်နယ်တီ ဖမ်းတဲ့ ဝိုးသမားလိုပေါ့။ ဘောလုံးက သူ့ဝိုးထဲ ပြန်ရောက်မရောက် မသိသေးဘူး။ ဖျော်ဖြူး အောင်ပွဲခံ နေတာလေ။

ဗိုလ်ချုပ်ကတော့ လွတ်လပ်ရေးကို ကြိုးစားတဲ့ အခါ မရသေးခင် တက်မထောင်ဖို့ ပြောချင်တာပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီ မိန့်ခွန်းထဲမှာပဲ ဗိုလ်ချုပ်ပြောခဲ့တာ။ “ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းတို့ဟာ သားတောင်ဖမ်းရင် ကြီးကြီးသေးသေး အားစိုက်ထုတ်တာမှာတော့ အတူတူပဲ” တဲ့။ လွတ်လပ်ရေး

ကို ရချင်ရင် အားစိုက်ထုတ်ဖို့ လိုတယ်လို့ ဗိုလ်ချုပ် ဥပမာပေး ပြောတာပါ။ ပန်းတိုင်ကို ရောက်ချင်ရင် အောင်မြင်မှုဆိုတာကို ရချင်ရင် ဘယ်တော့မျှ ဇွဲမလျော့ဘဲ ကြိုးစားပေးဖို့ပါ ညီလေးငေး။

ညီလေးငေး

ဘဝဆိုတာလည်း ဝမ်းတစ်ဝမ်းလိုပဲပါ။ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အဆင့်တွေရှိမယ်။ ပေးထားတဲ့ အင်အားတွေရှိမယ်။ ရှိတဲ့အားနဲ့ ရှိတဲ့ဉာဏ်ပညာနဲ့ သုံးရင်း အဆင့်တွေ ကျော်လွှားပြီး ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပန်းတိုင်ကို သွားရတာပါပဲ။

တစ်ခါတစ်ခါ ရှေ့မှာပြောခဲ့တဲ့ ဘောလုံးပွဲပင်နယ် တီ ကန်ရသလို ကိုယ်က ဝိုးမဝင်ဘူးထင်ပြီးမှ ဝိုးဝင်သွား တဲ့ အဖြစ်မျိုး။ ကိုယ်က ဝိုးသမားနေရာကနေ ဝိုးမဝင်ဘူး ထင်ပြီး အောင်ပွဲခံမှ ဝိုးဝင်သွားသလို ရှုံးနိုင်ရတာမျိုးတွေ ကလည်း ဘဝမှာ ကြုံနိုင်ပါသေးတယ်။

အဓိကကတော့ အစ်ကို ပြောခဲ့သလိုပဲ “ဘဝမှာ ဘယ်အရာမှ မသေချာဘူး။ ကျရှုံးပြီ ထင်ခါမှ အောင်မြင်သွားသလို၊ အောင်မြင်ပြီ ထင်ခါမှ ကျရှုံးသွားတဲ့ သဘောတရားတွေရှိတယ်” ဆိုတာ မမေ့ဖို့ပါပဲ။

ပြီးတော့ အဲဒီ ဗီဒီယိုရိုင်းထဲကလို ပြောရရင် “မင်း ရှုံးပြီလို့ မသေချာခင်အထိ မျှော်လင့်ချက်ကိုမစွန့်လွှတ်ပါနဲ့ကွာ။ မင်း နိုင်ပြီလို့ မသေချာသေးဘဲနဲ့လည်း ကြိုးစားမှုကို လျော့ပြီး အောင်ပွဲမခံပါနဲ့ကွာ။ မင်းသွားရမယ့် လမ်းရဲ့အဆုံးက ပန်းတိုင်ကို ရောက်ဖို့ဆိုရင် မင်းဝင်နေတဲ့ တိုက်ပွဲကို အဆုံးထိ ဆက်တိုက်ပါ” လို့သာ အစ်ကိုမှာချင်တာပါပဲ ညီလေးငေး။

ဆူးသစ်
၁၄၊ ၄၅၊ ၅၁
(၂၀-၉-၁၃)

www.burmeseclassic.com

အမုန်းမရှိတဲ့ နားခိုရာ

အလုံးသားက
ဖြစ်တည်လာတဲ့

အလုံးသားက ဖြစ်တည်လာတဲ့ ဆန္ဒလေးတစ်ခုကို အချစ်လိုခေါင်းစဉ်တပ်ကြရင် ငါရရှိခဲ့တဲ့ အချစ်စစ်က ဖန်တယ်လို့ရော ငါယုံကြည်ရမလား 'ယယ'။ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ အစွန့်ပစ်ခံရတဲ့ အဝယ်ခံဘဝက ဘယ်လောက် အဖြစ်ဆိုးပြီး ခံစားရခက်တယ်ဆိုတာ 'ယယ' ဆိုတဲ့ ငါ့ရဲ့ နှင့်ကို သိစေချင်တယ်တာ။ ဒီရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး တွဲအတ် ဘယ် ဖြစ်ပြီးမှ ထွက်ကျလာတဲ့ အသည်းတုစုတွေက နင်နဲ့ဘယ်လိုမှ မထိုက်တန်ပေမယ့် နင်ကြောင့် နင့်အတွက် နှင့်တိုပဲ မိုက်မဲစွာနဲ့ ငါ ရည်စူးနေမိတယ်။

တကယ်ဆိုရင် ငါတာလည်း ထိခိုက်နားလည်
တတ်ပြီး ခံစားမှုတွေနဲ့ ထုဆစ်ထားတဲ့ သက်ရှိလူတစ်
ယောက်ပါ။ ပုံသဏ္ဍာန်စစ်မှန်ပြီး ခံစားချက်မရှိ အသက်
မဲ့နေတဲ့ နိုင်ငံခြားဖထောင်းပြတိုက်က ဖထောင်းလူသားလို
ရူး ငါ့ကိုနှင့် အထင်မှားခဲ့ရော့ထား။ အခုချိန်မှာတော့ ငါ
စတားတွေကို ခြေနှစ်ချောင်းရှိပါလျက်နဲ့ လမ်းလျှောက်ခွင့်
မရှိတဲ့ “ပိုးချ” ပေါ်က ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ရဲ့ အမုန်းတ
ရားကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စွဲချက်တွေပါလို့ နှင့် အသိုင်း
အပိုင်းမှာ ဖြေရှင်းနေရင်လည်း နာကျင်စွာနဲ့ ငါ တွေ့နပ်
ပါတယ် ‘ယယ’ ရယ်။

ငါက နှင့်အတွက် နှင်နဲ့ စတော့ချိန်ကစပြီး အခု
အချိန်ထိ သက်ရှိအရုပ်တစ်ရုပ်ပဲလေ။ နှင် ပျော်ရွှင်ဖို့အ
တွက် အရူးအဖြစ်ခံပြီး အရာရာကို စတေးပေးတတ်တဲ့
သက်ရှိအရုပ်လေ။

ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုတွေနဲ့ ပြည့်စုံစေဖို့ ‘အောင်
ပြည့်စုံထွတ်’ ဆိုတဲ့ ငါ့လို လှေထားလိုနင်းပြီး အမြင့်ထို
တက်သွားခဲ့တဲ့ ‘ယယ’ ခေါ် ‘မေထုထုထိုက်’ တစ်ချိန်က
စတေးပြောရင် ‘ယယ’ ကလေလို့ သုံးနှုန်းတတ်တဲ့ နှင့်ထို
မြင်မြင်ချင်းဆိုသလိုပဲ ငါ ချစ်ခဲ့မိတယ်။ အောင်မြင်မှုတွေ
ကို သဘောကျပြီး သီချင်းတွေကို ဖြတ်နိုးပါတယ်လို့ ဆို
တတ်တဲ့ နှင်က အောင်မြင်စပြုနေတဲ့ အဆိုတော်ပေါက်စ
လေး ငါ့လို အရင်ဆုံးမိတ်ဆက်ပြီး ခင်မင်မှုတွေနဲ့ အစပျိုး
ခဲ့တယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်း တေးရေးဆရာရဲ့ ညီမလေးမွေးနေ့
မှာ မွေးနေ့ရှင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းအနေနဲ့ပေါ့။

“ဟယ် ရှင်က ရော့ခံအဆိုတော ‘ထွတ်’ ဟုတ်

တယ်မို့ထား။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ‘ယယ’ က ရှင်
ဝရိသတ်လေ”

ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေးကို အပြုံးပန်းလေးဆီ
ပြီး လက်ကမ်းလာတဲ့ မိန်းမချောလေးရဲ့ လက်ကို လှမ်းထိုး
မိကတည်းက ငါ့ဘဝထဲမှာ နှင့်ထိုနေရာပေးမိသွားတယ်
‘ယယ’။ ငါ့ရဲ့နှလုံးသား အနက်ရှိုင်းဆုံးတစ်နေရာမှာလေ
ငါ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို နှင်တောင်းသွားပြီးကတည်းက-

“ဘာလုပ်လုပ် ‘ထွတ်’ ကို သတိရနေတယ်
ဆိုပြီး ကလေးတစ်ယောက်လို ဖုန်းတွေ ဒဏခဏခေါ်
တောင်-

“ငါ့သား ‘ထွတ်’ ကတော့ နိုင်ငံကျော်အဆိုတော်
ကြီးကျနေတာပဲ” လို့ အိမ်က မေခေပြောတဲ့အထိတော့
ဖြစ်ခဲ့တယ် ‘ယယ’။ ခင်မင်ခြင်းကို အစပြုလို့ စတုဒ်ထို

လိုက်လိုက်လာတတ်တဲ့ ကောင်မလေး။ တွေ့သမျှလူ အားလုံးက လိုက်ဖက်တဲ့အတွေး။ ဇာတ်သိမ်းကုမဏ္ဍ Love Story လေးလို့ပြောကြတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ နှစ်နှစ်လ လှလှပပ သရုပ်ဆောင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အများထင်သလို အဆုံးသတ်တော့ မကောင်းခဲ့ဘူးနော် 'ယထ'။ ချစ်သူသက်တန်းလို့ ရေတွက်နိုင်တဲ့ ကာလလေးကိုရောက်တော့ အဆိုတော်ပေါက်စလေးရဲ့ ဘဝက မတက်နိုင်တဲ့ ငါ့ရဲ့ချစ်သူ နှစ်ကတော့ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ ဖော်ဒယ်မလေး ဖြစ်နေခဲ့ပြီလေ။ ကျော်ကြားခြင်းဆိုတဲ့ ဒီလမ်းကို လျှောက်ခဲ့တဲ့ လူတိုင်း ဘာတွေဖြစ်ပျက်တတ်တယ်ဆိုတာ ငါ ကိုယ်တိုင်မသိခဲ့ပေမယ့် နှင့်သတင်း နှင့်အတင်းကတော့ ငါ့ထက်ဝန်းကျင်မှာ ပြန်လို့ ရက်တွေကတစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ပြောင်းလာသလို နှင့်ရဲ့အပြုအမူတွေကလည်း ငါ့အတွက် ပြောင်းလဲလာခဲ့ပြီ 'ယထ' ရယ်။ နေသာသလိုနေတတ်တဲ့ နှင့်ကတော့ ငါ့ရဲ့ စိတ်ခံစားချက်တွေကို ဘယ်ရိုက်မိပါ့မလဲ။

“ထွက်က ယထရဲ့ ချစ်သူအနေနဲ့ ဒီလိုမဆိုင်တဲ့ မေးခွန်းတွေကိုလည်းမေးခွင့်ရှိတယ်ဆိုပြီး မေးတာပဲ။ ထွက်တောင် ထွက်ရဲ့ အခွေတွေထုတ်ဖို့အတွက် စပွန်ဆာ လိုသလို ယထက ယထရဲ့အောင်မြင်မှုအတွက် စုတ်ထုပ်ရေး ကုမ္ပဏီ စပွန်ဆာရှာရတာပေါ့။ ထွက်က ထွက်ပေးနိုင်တာကို ယထ ဘာသာကြိုးစားနေတာပါ။ ထွက်ကို အပူထပ်နေတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ယထကို နှစ်ညစ်အောင် ဒီလို စကားတွေ မပြောပါနဲ့။”

စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ နှင့်အတွက် ပူပန်ပြီး ပြောခဲ့တဲ့ ထွက်ကတော့ အဖြူထည်တွေပါ။ ဒါပေမယ့် တုံ့ပြန်

လိုက်တဲ့ နှင့်ရဲ့စကားတွေက ငါ့ရင်ရဲ့ အရှိတ်တည့်တည့်ကို မှ ယထက 'ယထ' ရယ်။ ဘာလဲ နှင့်ချစ်သူ မဖြစ်ခင်က တည်းက ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဒီနေရာကနေ အဆင့်မတက်နိုင်လို့ အထင်အမြင်သေးတာလား။ ငါဆိုတဲ့တောင်က ပီတမှာ ရှေ့ဝင်နေရင်ကို ရှေ့ရွှင်နေတတ်တာ။ ငါ့ချစ်သူမဖြစ်ခင်က တည်းက နှင့်မသိခဲ့လို့လား။ မနိမ့်ကျပေမယ့် မိဘအုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာပဲ နေထိုင်တတ်တဲ့ ငါ့ထ ပေါ်ပင်မတ်တဲ့ နှင့်ဘဝကို မဝံ့ပိုးနိုင်လို့လား။

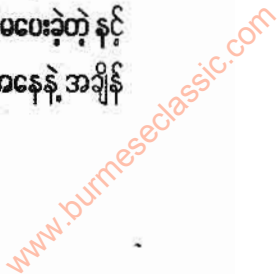
“ယထ အခုတစ်လော အလုပ်အရမ်းများတယ် ထွက်ရဲ့။ ဝန်းသိပ်မခေါ်နဲ့နော်။ ရိုက်တွင်းထဲရောက်နေလို့ ယထက ဝန်းမထိုင်နိုင်ရင် ထွက် စိတ်ပူနေရမှာမို့လို့နော်”

အလုပ်များလာတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက် ပါးပါးလေးတွေနဲ့ နှင့်ကို တားအတောင်းစားကြီးနဲ့ အပန်းဖြေ နေရာတွေ၊ တုန်တိုက်တွေ တော်တော်များများမှာ တွေ့နေရတယ်ဆိုတော့ ငါ့အဖြစ်က ဒါ 'ယထ' ပါလို့ ပြောနေရင်သားနဲ့ကို မထိုနိုင်တဲ့အဖြစ်။

“ထွက် ဒါ ယထနဲ့ စာချုပ်ချုပ်ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီက Boss လေ”

“ဒါ ထွက်တဲ့ ရှောင်သီချင်းတွေ ဆိုတယ်လေ။ ယထရဲ့ Best Friend ပေါ့”

တညုတုတု အမူအရာလေးနဲ့ နာမည်ကြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုက MD ပေါက်စလေးနဲ့ ငါ့ကို မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တယ်နော်။ Best Friend တဲ့လား ယထရယ်။ Boy Friend လို့ထောင် လူကြားထဲမှာ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တဲ့ နှင့်ကို ငါ နားလည်ပါတယ် ယထရယ်။ အဖြေအနေနဲ့ အချိန်

အခါကိုလိုက်ပြီး ကိုယ့်ချစ်သူအတွက် ကြံရာနေရာမှာ နေ
ပေးဖို့ ငါ အသင့်ပါပဲ။

“ယထာ အခုအချိန်မှာ အတည်လက်ထပ်
လိုက်ရင် နာမည်ကျသွားမှာပေါ့။ ထွက်လဲ အတူတူပဲလေ။
ထွက်ကလဲတွေ သိရက်သားနဲ့ ယထာတို့အတွက် အချိန်
တွေ အများကြီး ကျန်ပါသေးတယ်။ ယထာတို့ ထပ်ပြီး
ကြိုးစားကြတာပေါ့နော် ထွက်”

ပလီပလာ စကားတွေနဲ့ နင့်မာယာတောမှာ ငါ
ရောချင်တိုင်း ရောလို့ နင့်အတွက်တော့ ငါ တကယ်
တို ငပေါကြီးဖြစ်လို့ပေါ့။

ငါ့အတွက် နေကွယ်မိုးမှောင်ပြီး ကံဆိုးတဲ့ နေ့
တစ်နေ့ပေါ့။ နယ်ပွဲပွဲတစ်ပွဲကအပြန် လမ်းအကွေ့မှာ
မျက်နှာချင်းဆိုင်က လမ်းကြောမှားလာတဲ့ ထုန်ထားနဲ့
တိုက်မိပြီး ကားအင်အားအင် အကြီးအကျယ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။
ငါ့မိဘ၊ ငါ့အသိုင်းအဝိုင်းကြောင့် အရင်လိုပုံပျက်ခဲ့ပေမယ့်
ဒုက္ခိတဆိုတဲ့ နာမ်စားလေးတို့တော့ ငါမလိုချင်ဘဲ ပိုင်ဆိုင်
လိုက်ရတယ်။ ဆေးရုံထက်နေတဲ့ ကာလအတွင်း နင် လူ
မရောက်လာသလို ဇုန်းတောင် တာဝန်ကျေပဲဆတ်ပြီး မေး
ခဲ့တယ်နော် ယထာ။ ဒါတွေက နင့်ရဲ့ ငါ့အပေါ်ထားခဲ့တဲ့
မေတ္တာတရားတွေလား။ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို
တံတရားကြောင့်လို့ ငါအပြီးသတ် မလွဲချပါဘူး။ ရှေးဘဝ
က ငါ့ရဲ့ မကောင်းခဲ့တဲ့ အကြောင်းတရားကြောင့်ပဲလို့ ငါ
ဖြေသိမ့်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ချစ်သူ နင့်ရဲ့ စိမ်းထား
ရက်စက်မှုတွေအတွက်တော့ ငါ ကြေကွဲမိတယ် ယထာ။

ဘဝမှာ ရုံးနိမ့်မှုတွေပဲ ပိုင်ဆိုင်နေရတဲ့အချိန်။

အားငယ်စိတ်တွေနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခေါ်ပြောချင်စိတ်မရှိတာ
ကြောင့် အိမ်ထဲမှာပဲ အခန်းအောင်းပြီး ငါ ဇုန်းနေမိတယ်။
အရင်တုန်းက သီချင်းဆိုရင်ကို ပျော်ရွှင်နေတတ်တဲ့ ငါ
အခုအချိန်မှာ သီချင်းဆိုဖို့ဆိုတာ အိမ်မက်တောင် မမတ်
တော့ဘူး။ ငါ မြတ်နိုးပါတယ်ဆိုပြီး တကိုင်ကိုင်လုပ်ခဲ့တဲ့
ဝစ်တာလေးလည်း အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှာ ဇုန်တယ်
လို့၊ ဘာအသံမှ မကြားချင်လောက်တဲ့အထိ ထိန်းမရတဲ့
စိတ်ကြောင့် ဇုန်းတိုပိတ်ပြီး အရာအားလုံးကို မေ့နိုင်အောင်
မေ့ထားခဲ့တယ်။ အောင်မြင်မှုဆိုတာ ငါ့အတွက်တော့ ဘာ
မှန်းတောင် မသိနိုင်တော့ဘူး။ ဇုန်းစုန်းမြုပ်သွားတဲ့ ငါ
နာမည်က ငါ့ကို သာမန်ဘဝမှာပဲ နေသားကျစေခဲ့တယ်။

“ပြီးချဲ့နဲ့ နေရလို့ စိတ်ဓာတ်မကျေမမယ့် ဘေးမှာအတူမရှိဘဲ ရှင်သန်ပြီး နေထိုင်လို့မရတဲ့ ရှေ့ဆက်ရမယ့် ဘဝအတွက်တော့ အားငယ်မိတယ်။ ဒီလိုဖြစ်နေတဲ့ ငါ့ဘဝဆိုးထဲ နင့်ကိုဝင်လာဖို့ ငါ ဖိတ်ခေါ်ပါတော့မလား ယထာရယ်။ နင့်ဘက်က ဇွတ်ဝင်လာမယ်ဆိုရင်တောင် ငါ အလာမခံနိုင်ပါဘူး။ ငါက ထိုက်ထိုက်ကြည့်ပြီး အတ္တထိုက် ရှေ့တန်းတင်တတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နင် သိပါတယ်။ ငါ့ကို နင် ရှောင်လွှဲစရာမလိုပါဘူး။ နင်မထားခဲ့ရင်တောင် ငါက ဒုက္ခိတဖြစ်နေတဲ့အတွက် နင့်ကို ထားခဲ့မှာပါ ယထာရယ်။ အခုတော့ နင့်လုပ်ရပ်က တကယ်ကို သွေးပျက်စရာပဲဟာ။ ထိုက်ချစ်သူတစ်ယောက် ဒုက္ခိတဖြစ်သွားတဲ့အချိန် အခြားတစ်ယောက်နဲ့ နင်က တရားဝင်စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းလိုက်တယ်တဲ့။

ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်မစားဘဲ နေခဲ့တဲ့ ငါ။ နင့် သတင်းပါတဲ့ စာစောင်ကိုမှ စိတ်လိုက်လက်ရ ယူကြည့်မိတာ ငါ့ထိုက်ငါတောင် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်မိတယ်။ နှစ်လကျော်၊ သုံးလအတွင်းမှာ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ နင့်လုပ်ရပ်က ငါ့အတွက်တော့ အတော် ဆိုးရွားတယ်ဟာ။ တကယ်ဆိုရင် နင်နဲ့ ငါက လမ်းခွဲစကားကို တရားဝင်မပြောရသေးတဲ့ ချစ်သူတွေအဖြစ်ရှိနေတုန်းပါ။ ထိုက်ချစ်သူ ဒုက္ခရောက်နေလို့ ဖေးကျချင်တဲ့စိတ် နင့်မှာမရှိခဲ့ရင်တောင် လမ်းခွဲစကားကိုတော့ ငါနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောခဲ့သင့်တာပေါ့ ယထာရယ်။

အရင်က ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ နင့်ရဲ့အချစ်တွေက ပြောင်းထဲမှာလား။ အရည်မရ အဖတ်မရဆိုတာ နင့်ရဲ့ချစ်

ခြင်းထား။ အကြောင်းပြချက်တွေ နင့်ဆီက မလိုချင်တော့ပေမယ့် နင့်ရဲ့ ပြောချက်ကိုတော့ ငါစောင့်နေမိတယ် ယထာရယ်။ အသက်တစ်ခါမျှတိုင်း အောင့်တက်လာတဲ့ ငါ့နုလုံးသားကို အိပ်ဆေးတိုက်ပြီး သိပ်ထားရမလား။ ဒါမှ မဟုတ် သွေးထဲမှာ အဆိပ်တက်နေတဲ့ နင့်ကိုလွမ်းတဲ့စိတ်ထိုပဲ ငါ ဖောက်ထုတ်လိုက်ရမလား။ နင်လိုချင်တာ။ နင်မတ်မောခဲ့တာ အောင်မြင်မှုလား။ ဂုဏ်လား။ ငွေလား။ နင့်ထိုက်တိုင် ဝေခွဲရခက်နေရင်တောင် နင် ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ လမ်းက နင့်အန္ဓာအားလုံး ပြည့်စုံနေတဲ့အတွက် နင် ပျော်ရွှင်နေမယ်ဆိုတာ မှန်းပြီး ငါ မြင်နိုင်ပါတယ် ယထာရယ်။

မကြာသေးတဲ့ ကာလလေးအထိ နင်နဲ့ချစ်သူအဖြစ် လူသိရှင်ကြားတဲ့ခဲတဲ့ ‘အောင်ပြည့်စုံထွတ်’ ဆိုတဲ့ ငါ့ကို နင့်ရဲ့ ခင်ပွန်းလောင်းက မသိခဲ့တာလား။ ဒါမှမဟုတ် တန်ဆောင်ကောင်းတဲ့ နင့်အပြုံးဟုတွေ့ကြောင့် သိရယ်နဲ့ ငါ့လိုပဲ မိုက်မှားနေတာလား။ နင် မျှော်မှန်းထားတဲ့ အောင်မြင်ဆုံးဘဝကို ဒုက္ခိတ ငါက မဖန်တီးပေးနိုင်လို့ လမ်းသစ်ဖောက်ပြီး နင်လျှောက်လှမ်းသွားတာ ငါနားလည် ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ကိုတွဲပြီး နင့်ဘဝရဲ့လမ်းတွေကို လျှောက်ရမှာ ရှုပ်ကြောက်နေလို့ပါ ဆိုတဲ့ အတွေးဆိုးတွေကိုတော့ ငါ မတွေးပါရစေနဲ့ ယထာရယ်။

အရာရာကို မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ရင်ဆိုင်ပုံတဲ့ နင့်ကိုတော့ ငါ လက်ဖြှော်အရှုံးပေးပါတယ်။ သစ္စာတရားတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ အချစ်ကိုမှ လိုချင်မိတဲ့ ငါ။ အချစ်ကိုမှ လွယ်လွယ်နဲ့ ကိုးစားချင်တဲ့ ငါ။ ဘဝတိုက်ပွဲတွေ

ရှုထောင့်မှအမြင်ရသမျှမဂ္ဂစင်း

ကြားထဲက အချစ်ဆိုတဲ့ ဒီဝဲမှာလည်း ငါ ရှုံးခဲ့ပါတယ်။ ဒါ ပေမယ့် နင့်ကိုတော့ ငါ မမုန်းပါရစေနဲ့ ထထရယ်။ အရင် လို ဂစ်တာတစ်လက်နဲ့ နင့်ကိုရည်စူးပြီး အသည်းတွဲသီချင်း တွေ ရေးစပ်ဆိုဖို့ အင်အားမရှိတော့ပေမယ့် နင်နဲ့ငါ့ကြား က လက်ကျန်သံယောဇဉ်တွေကို တစ်ဖက်သတ်ဆန်စွာ ငါ့ဘက်ထဲ ကဗျာတစ်ပုဒ်နဲ့ ရင်ခွဲတာ အဆုံးသတ်ပေးပါ မယ်။

ဘောင်ခတ်မထားတဲ့
အကြောင်းတရားထဲမှာ
နေသားတကျရှိနေတဲ့
ငါ့ဘဝကို
ဖယောင်းလိုပုံသွင်း
နင့်ခြေရင်းမှာ
'ခဲ'စားစေခဲ့ပြီးမှ
ရာဇသံနဲ့
တော်ရာမှာနေဆိုပြန်တော့
ချစ်သူရေ---
နင့်အချစ်က
အမြင့်ကနေ ခြေခံပြီး
ကျစေတာနဲ့ မတူပြန်ဘူးထား
မသေချာတဲ့ဘဝ
နင်အဆင်အလှလို့
ဒီရင်မှာ ခဏနားခဲ့တတ်ဆိုရင်တောင်
'နားခိုရာ' ဆိုတဲ့ ငါ့ဘက်မှာ

နင့်အတွက် အမုန်းဆိုတာမရှိဘူး
နင် နားလည်မယ်ဆိုရင်
ငါဆိုတဲ့ထောင်က
အမုန်းကိုမသိဘဲ ချစ်ခဲ့တာမတုတ်ဘူး
ချစ်ခဲ့လို့ကို နင့်ကို မမုန်းခဲ့တာ
တစ်ချိန်က ငါ ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ထထဆိုတဲ့ နင်
ငါနဲ့မသက်ဆိုင်တော့တဲ့ လက်ရှိဘဝမှာ
ဒီထက်ပျော်ရွှင်ပါစေလို့ တောင်းဆိုတော့နဲ့

အဝေးတစ်နေရာက နင့်ရဲ့နားခိုရာ ထွက်
ပြည့်ပြီး (ဇော်အယ်လ်)

ထဲ ... "ပြည်မြို့ (ဇော်အယ်လ်)" ရဲ့
"အမုန်းမရှိတဲ့နားခိုရာ" ဆိုတဲ့ နှလုံးသားရှုထောင့်ထဲက
'ထွက် (ခေါ်) အောင်ပြည့်စုံထွက်' ရဲ့ ခဲစားချက်တွေကို
'ထထ(ခေါ်)စေတုထထထို' က ဘယ်လို ပြန်ပြီးဖြေရှင်း
မလဲ။ ထထရဲ့တိုက်စား၊ တိုက်ပွားခဲစားပြီး (၁၁-၁၀-၁၃)
နေ့ နောက်ဆုံးထားတာ ရေးသားပေးပို့ကြပါလို့ မေတ္တာ
ရပ်ခံအပ်ပါတယ်။

ဆောင်ငြိမ်းသူ (ကြိုပင်ထောက်)
ကာဝန်ခံအယ်ဒီတာ
ရှုထောင့်မှအမြင်ရသမျှမဂ္ဂစင်း

**တာဝန်ခံအယ်ဒီတာရဲ့သုံးသပ်ချက်
ပဏာမရွေးချယ်စိစစ်ချက်**

၂၀၁၃ခုနှစ်၊ ဇွန်လထုတ် မှုခင်းရှုထောင့်ရသတင်းစာတွင် ဖော်ပြခဲ့တဲ့ "ထွန်းနိုင်နိုင် (ဝင်ထက်သူ)" ရဲ့ "ဆောင်ထင်ခဲ့
ဇူးသောထမ်းခြေ" ဆိုတဲ့ နှလုံးသားရှုထောင့်ထဲက "ထွန်း" ရဲ့စွမ်းစွဲချက်တွေကို "စောင်" ရဲ့ ထိုက်စား ထိုက်ပွားခံစားပြီး ဖြေရှင်း
ပေးထားသူတွေထဲက ပဏာမရွေးချယ်ထားတဲ့ (၁၀)ဦးရဲ့ စာရင်းကို ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်-

(၁) အောင်အောင်ဦး	"မှားရက်လေတယ်"
(၂) ကျော်မင်းထွဋ်	"ကျေပါနော်ထွန်းရယ်"
(၃) ဆွေပိုင်မြင့်	"ထွယ်ရက်ထက်နာ"
(၄) မင်းဆတ်နိုင်	"ကြေကွဲပုံမိုက်"
(၅) ဖော်ဖော်ထွန်း	"စောင့်ကြိုနေပါ"

ရှုထောင့်မြှောက်ခြင်း၊ ရသနာပညာ

- (၆) သူရိန်စိုး
“ထွမ်းရပါတဲ့လွန်း”
- (၇) အေးမင်းသတ်
“လွန်း---ရယ်”
- (၈) ဝတ္ထုသော်
“ဖြေသိမ့်နိုင်ပါစေ”
- (၉) Secret
“ထွက်ပေါက်မဲ့နှလုံးသား”
- (၁၀) တန်နီ (ထောင်ကြီး)
“ရက်လွန်အလွမ်းတို့ ငြိမ်းနိုင်စေ”

ပြန်တည်စိစစ်ဆုံးသပ်ချက်

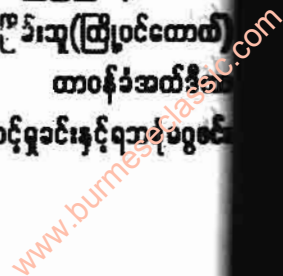
- (၁) အောင်အောင်ဦး “မှာရက်ထေထတ်”
အရေးအသား ပြေပြစ်ပေမယ့် ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်က ဖောင်းပွရှည်လျားလွန်းပြီး အားနည်းနေပါတယ်။
- (၂) ထော်ဝင်းထွင် “ကျော်ဇော့ ထွန်းရယ်”
ခေါင်းစီးက အဓိပ္ပာယ်လွဲနေပါတယ်။ နှလုံးသားရှုထောင့်ကို သေသေချာချာ ဖတ်ပြီးမှ အံ့ဝင်ခွင့်ကျပြန်ရှင်းပြပါ။
- (၃) ဆွေပိုင်မြင့် “ကြေကွဲရုံရိပ်”
ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက် သင့်ပါတယ်။
- (၄) မင်းသတ်နိုင် “ကြေကွဲရုံရိပ်”
ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက် သင့်ပေမယ့် အရေးအသားမှာ အားနည်းနေပါတယ်။
- (၅) ဇော်ဇော်ထွန်း “စောင့်ကြိုနေပါ”
ပူလနှလုံးသားရှုထောင့်ထဲမှာ ပါတာတွေကို အားလုံးစုပြုပြီး ရေးဖို့မလိုပါဘူး။ လွန်းလွန်းစွာချက် အဓိကကိုသာ ပြန်ရှင်းရမှာပါ။

- (၆) သူရိန်စိုး “ထွမ်းရပါတဲ့ လွန်း”
ခေါင်းစီးလေးနဲ့အညီ ရေးသားထားတာ သင့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်က လွဲနေပါတယ်။
- (၇) အေးမင်းသတ် “လွန်း---ရယ်”
အစချီလာတာ တောင်းလာပြီး နိဂုံးပိုင်းရောက်မှ အားနည်းသွားပါတယ်။ စာရေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားရင် စိတ်ရှည်ဖို့လိုပါတယ်။
- (၈) ဝတ္ထုသော် “ဖြေသိမ့်နိုင်ပါစေ”
စိတ်ကူးယဉ်ဆန် ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်း ဆန်သွားပါတယ်။
- (၉) Secret “ထွက်ပေါက်မဲ့ နှလုံးသား”
ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက် သင့်ပေမယ့် ရုပ်ရှင် ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းဆန်သွားပါတယ်။ ဆက်လက်ကြိုးစားစေချင်ပါတယ်။
- (၁၀) တန်နီ (ထောင်ကြီး) “ရက်လွန်အလွမ်းတို့ ငြိမ်းနိုင်စေ”
အရေးအသားက ပြေပြစ်မှုအားနည်းနေပါတယ်။ သဘာဝလှည့်ပတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နီဒါန်းအဖွင့်မှာ မလိုအပ်ဘဲ ရှည်နေပါတယ်။ အဓိက ပွိုင့်ထောက်ကိုသာ ဖော် ပြသင့်ပါတယ်။ ဆိုလိုတာက ထူးမောင် မိန်းမခိုးတဲ့ကိစ္စပါ။

အကြိုက်ဆုံးဖြောင့်ချက်နှလုံးသားပိုင်ရှင်

ဒီလအတွက် အကြိုက်ဆုံး ဖြောင့်ချက်နှလုံးသားပိုင်ရှင်ကတော့ ‘တန်နီ-ထောင်ကြီး’ ဖြစ်ပါတယ်။ ကဲ “တန်နီ-ထောင်ကြီး”ရဲ့ “ရက်လွန်အလွမ်းတို့ ငြိမ်းနိုင်စေ” ဆိုတဲ့ ဖြောင့်ချက်နှလုံးသားကို ခံစားကြည့်ကြပါစို့။

မောင်... သူ(ကြိုပိုင်ထောက်) ထာဝန်ခံအထိ ဒီ... ရှုထောင့်ရှုခင်းနှင့် ရာဘုံခွေခင်း

နုလုံးသားဂူထင်
ငြောင်ချက်နုလုံးသား

ရုတ်လွန်အလွမ်းတို့ ငြိမ်းနိုင်စေ

တန့်နဲ့ (ထောင်ကြိုး)

လွန်းရေ မင်းသမီးမကြားရတာ ကြာခဲ့ပေါ့။ ခုလို မမျှော်လင့်ထားတဲ့အချိန်မှာ လွန်းဆီက စကားတွေကို ကြားလိုက်ရတော့ မောင် အလွန်ပဲ ဝမ်းသာတယ်။ ထပ်ပြီးကျေးဇူးတင်ရမှတော့ ထူးမောင်ပေါ့။ လွန်း မှတ်မိတယ်။ ထုတ်ထား ထူးမောင်ကို မောင့်ရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ။ လွန်းနဲ့ လေးငါးခါ ဆုံဖူးပါတယ်။ အခုလည်း ထူးမောင်ကျေးဇူးနဲ့ လွန်းရဲ့ စာကိုဖတ်လိုက်ရတာ။ မောင် ရွှေတော့ကို ရောက်နေတယ်။ မှန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက်မကိုက်ပါဘူး။ လွန်းဘာလို့

မောင့်ကို အဆတ်အသွယ်ဖြတ်သွားလဲဆိုတာ စဉ်းစား
 မရခဲ့ဘူး။ ခု လွန်းရဲ့စာကို ဖတ်ရမှ တိုတုန်းက တိစ္ဆာတွေ
 ပေါ်လာတော့တယ်။ လွန်းရယ်ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်း
 စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ။ မောင့်ကို အဲဒီအချိန်
 တုန်းက တစ်ခါတည်းဘာလို့ ဖွင့်မမေးလိုက်တာလဲ။
 မေးလိုက်ရင် ဒီလောက်ကြီး ဝေးနေစရာတောင်မလိုဘူး။
 ခုတော့ မောင့်မှာ လွန်းကို လွမ်းလိုက်ရတာ။ အဆတ်
 ဖြတ် ရှောင်ရုန်းသွားတဲ့သူကို မောင်ဘယ်လိုရှာ ဘယ်
 လိုပဲ စုံစမ်းခဲ့စုံစမ်းခဲ့ ဘာသတင်းမှ မရခဲ့ဘူး။ လွန်းရယ်
 တစ်ဖက်သတ်အတွေးနဲ့ လွန်းတစ်ယောက်တည်း အပူမီး
 တောက်တွေ ပွားခဲ့ရတယ်လို့ လွန်းမှတ်ထင်နေမှာပဲ။
 မဟုတ်ဘူးလွန်း။ မောင်လည်း လွန်းနဲ့ထပ်တူ ဒီစားခဲ့ရ

တာပါ။ လွန်းကို ဘယ်မှာမှ စုံစမ်းလို့မရခဲ့လို့ ရင်နဲ့မ
 အောင် ခံစားခဲ့ရတာပါ။ “ဘာကြောင့်များ သတင်းမကြ
 ဘာမကြားနဲ့ အဆတ်ဖြတ်သွားရတာလဲ။ ငါ့ကိုလှည့်စား
 တာလား” ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ သက်ပြင်းတွေ အကြိမ်ကြိမ်
 လို့ လောင်မြိုက်နေခဲ့ရတာ အချိန်တွေ အတော်ကြာခဲ့
 တယ် လွန်း။ မေ့ချင်သူ ရှောင်တိမ်းမှတော့ လွန်းပျော်
 လည်း နေပါစေဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ဝေးဝေးကနေ တိတ်တ
 ခိုး လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲနေရသူပါ။ ခုမှပဲ လွန်းရဲ့စာ
 ဖတ်ရမှ ပြဿနာအစကို သိရတော့တယ်။ မောင့်

ရှင်းပြခွင့်ပြုပါ။

တုတ်ပါတယ်။ လွန်းပြောခဲ့သလို အဲဒီနေ့ည ဘူတာရုံကို မောင်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကလည်း ထိစွာတစ် ခုကြောင့်ပါ။ လွန်း နားလည်အောင်ပြောရရင်တော့ လွန်း တွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးက ချိုချိုဦးပါ။ အဲဒီနေ့က ချိုချိုဦး ကို ခိုးပြေးဖို့ ထူးမောင်က လာကြိုရမှာ။ ဒါပေမယ့် ထူး မောင် အိမ်မှာ ပြဿနာတက်တယ်လေ။ ထူးမောင်ရဲ့ အမေက ထူးမောင်နဲ့ ချိုချိုဦးကို သဘောမတူဘူး။ သူ သဘောမတူတဲ့ မိန်းကလေးရှိတယ်။ ထူးမောင်ကလည်း ချိုချိုဦးက လွဲရင်မယူဘူးနဲ့ ပြဿနာတွေ တက်ကြတာ။ ချိုချိုဦးကို ခိုးမယ့်ညမှာ ထူးမောင်အမေက မေ့လဲပြီး ထူး မောင်နဲ့ သူ့အစ်ကိုက ရန်ဖြစ်ကြပါလေရော။ မောင်တို့ အဖွဲ့လည်း ဝင်ပြီး ဖျန်ဖြေပေးရတာပေါ့။ ထူးမောင်က မောင်တို့ လွတ်လိုက်တာ ဘူတာရုံမှာ ချိုချိုဦးကို ခေါ်ပြီး အစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်ထား။ ဘာမှ သူလိုက်ခဲ့မယ် ဘူတာရုံမှာ ချိုချိုဦးတစ်ယောက်တည်း ယောင်ချာချာ ဖောင့်နေရလိမ့်မယ်။ မင်းပဲ ငါ့ကို တူပါလို့ ပြောတာနဲ့ မောင်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ အစီအစဉ်ဆွဲထားတဲ့အတိုင်း ချိုချိုဦးကို မောင်က ဘူတာရုံမှာလာခေါ်ခဲ့ရတာပါ။ ခုတော့ ပြောလည်သွားပါပြီ။ သမီးတောင် တစ်ယောက်ရနေပြီပဲ။ ဒီလောက်ဆို လွန်း သဘောပေါက်လောက်ပြီနော်။

မောင်ကလွန်းတစ်ယောက်တည်းကို ချစ်ခဲ့တာ မောင် အဲဒီအစီအစဉ်ကို လွန်းကို ပြောမပြခဲ့တာက ကလည်း ကြံဖန်စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ ပြောမပြခဲ့တာပါ။ ပြောပြ ခဲ့ရင် ဒီလိုလွမ်းရတဲ့အဖြစ်နဲ့ ကြုံမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေက

မောင်အဖြစ်ပါ။ လွန်းကို မောင် တောင်းပန်ပါတယ်။ မောင် လွန်းဆီက အဆက်အသွယ်မရလို့ ဘာလုပ်လို့ ဘာတိုင်ရမှန်းတောင် မသိခဲ့ဘူး။ လွန်းရဲ့ သူငယ်ချင်း ငှါ နားလည်း ရောက်တယ်။ ငှါကလည်း သူလည်းမသိဘူး ဆိုတော့ ဆွေးရောပေါ့။ လွန်းဆီလိုက်သွားရင်ကောဆို တော့ လွန်းက ဘယ်မှာရှိမယ်မှန်းလည်း မသိဘူးတဲ့။ လွန်းက မိဘတွေနားနေမှာလား။ အဘွားတို့နား သွားမှာ လားမသိဘူးလို့ ငှါပြောမှ လွန်းရဲ့အကြောင်း မောင်ဘာမှ တောင်းတောင်းမသိမှန်း အဲဒီအခါကျမှ နားလည်လာခဲ့ တယ်။ လွန်းက ဆက်သွယ်လာမှာပါဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက် နဲ့ မျှော်ခဲ့တယ်။ လွန်းဆီ စာရေးဆက်သွယ်ခဲ့တယ်။ ပြန် စာမလာခဲ့ပါဘူး။ အကြိမ်ကြိမ်မျှော်ခဲ့ပါတယ်။ စာမလာ၊ သတင်းမကြား။ ဇုန်းလေးတောင် တစ်ချက်ဆက်ဖော်မရ ခဲ့ဘူး။ လွန်းက တစ်ဖက်သတ်အတွေးနဲ့ ခြေရာဇရာက သွားခဲ့တာ။ မောင် ဘယ်လောက်အနေရခက်လိုက်သလဲ။ မောင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း လွန်းအဆက်ဖြတ် သွားတယ်လို့ပဲ ထင်ကြတာ။ လွန်းနဲ့ သွားခဲ့ဖူးတဲ့ နေရာ အနှံ့ ခြေဆန်ခဲ့ပေမယ့် လွန်း အရိပ်အယောင်ကိုတောင် မမြင်ရခဲ့ဘူး။ အရင်က အတိတ်ခြေရာတွေက မောင်ရဲ့ ရင်ခွင်ထွာကို နင်းခြေခဲ့ကြတယ်။ အလွမ်းကြီးလွမ်းခဲ့ရ တာပါ။ အိမ်ကလည်း ကျောင်းပြီးလို့ လေနေတဲ့ မောင် ပုံစံတိုမြင်ပြီး မလေးမှာ အလုပ်သွားလုပ်ဖို့ လုပ်ပေးတယ်။ မောင် စိတ်လေနေတာ အမှန်ပဲ။ ဒါနဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ် ယောက်နဲ့ ထွက်သွားခဲ့တယ်။ ဟိုမှာတစ်နှစ်ကျော်ပဲ လုပ် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သိပ်အဆင်မပြေဘူး။ သွားရတာ ကာမိရုံပဲ

ပေါ့။ ဒါနဲ့ မောင့်အစ်ကိုကပြန်ခေါ်ပြီး မင်းဘာလုပ်ချင်တာလဲ။ လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် ဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့။ မောင့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး အင်တာနက်ဆိုင်ခွင့်တယ်။ ဝိမ်းကောပေါ့။ မီးအားတိုးရတော့ အဲဒါကလည်း အလုပ်ဆိုရုံပါပဲ။ အဲဒီလောက်ပြီး မဟုတ်ပြန်ဘူးလေ။ သူများတွေ အဆင်ပြေပြီး ငါတို့က ဘာတွေလိုအပ်နေလို့လဲဆိုပြီး

သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းအဖြေရှာကြတယ်။ အဲဒီမှာ မောင့်အဖေက ထောက်ပြတယ်။ “မင်းတို့စီးပွားရေးလုပ်မှာလား။ သူငယ်ချင်းတွေ စုရပ်လားတဲ့”

အဆင်မပြေပါဘူး လွန်း၊ မင်းမရှိတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ မောင်တာ အရာရာမှာ စိတ်နှောက်ကိုယ်ပါ ဘာတို့မှ သိပ်မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဝန်ခံရရင် ပျော့ညံ့တာပေါ့။ မင်းတို့အချိန်တိုင်းမဟုတ်တောင် နေ့တိုင်းတော့သတိတရ လွှမ်းမိုးဖြစ်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပါ။ အဝန်းကောင်းလွန်းတယ်နော် လွန်းရယ် လွန်းခံစားနေရတာတွေကို အဲဒီတုန်းက ဖြစ်ဖြစ် မောင့်ကို ဆူလိုက် ရန်ဖြစ်လိုက်ပါလား။ အခုထော့မောင်တို့ နှစ်ယောက်လုံး နှစ်တွေကြာအောင် အလွမ်းထောင်ချောက်မိနေခဲ့ရတာ။ လွန်းနဲ့ဝေးနေခဲ့ရပေမယ့် မောင် လွန်းအပြင် နောက်တစ်ယောက်ကိုတောင် မချစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ လွန်းတစ်ယောက်တည်းကိုသာ မြတ်မြတ်ချီးနိုး ချစ်ခဲ့မိတာပါ။ လွန်းနဲ့ဝေးနေချိန်မှာ မောင့်ဘဝက အပူလောင်ရာသီပါ။ အရာရာတိုင်း လွန်းအဖြစ် မှတ်ထင်နေခဲ့မိသူတို့။ လွန်းကို သတိရတိုင်း မောင်တစ်ယောက်တည်း အရူးတစ်ယောက်လို လက်သီးဆုပ်ကြည့်လိုက်လက်ဝါးထောင်ကြည့်လိုက်နဲ့ ဆုံဖူးတဲ့ ပထမနေ့လေးက အမှတ်တရဖြစ်နေမိတယ်။ မောင့်ပုံစံက ချစ်သူရည်းစားကောင်မလေးက ထားသွားလို့ အသည်းကွဲနေတဲ့ ပုံစံဖြစ်နေရတာတို့။ မပြောမဆိုနဲ့ လွန်းက တကယ်ထားသွားခဲ့တာတို့။ မောင့်ရဲ့အိမ်ကတော့ ကျောင့်ဒီဒိုင်းကို သိမကြည့်ရဘူးပေါ့။ ဘာလုပ်လုပ် အဖြစ်မှ မရှိတာ။

မောင့်အစ်ကိုရဲ့ သူငယ်ချင်းက သူ့ရဲ့လူ့ဘဝ

လာခေါ်တာနဲ့ မောင်လည်း အစ်ကိုနဲ့ လိုက်လာခဲ့တာ။
 ဆိုင်ကိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အတူတူဆိုတော့ ဒီအ
 တိုင်းထားခဲ့လိုက်လို့ရတယ်လေ။ စုစွင့်တာဆိုတော့ သူ
 ငယ်ချင်းတွေနဲ့ ညီလိုရတာပေါ့။ ခု ရွှေတော့ရောက်တာ
 ထင်သလောက်မြစ်သေးပါဘူး။ ရွှေတော့ဆိုတော့ နာ
 မည်ကတော့ နာမည်ကြီးပါပဲ။ ဒီမှာက အားလုံးဖြစ်နေ
 တာမှ မဟုတ်တာ။ မောင့်ရဲ့ အစ်ကိုက အိမ်ပြန်တော့ ဒီ
 ထစ်ခါ အပြန်မှာ ထူးမောင်လိုက်တာ။ သူလည်း
 လိုက်ကြည့်တာပေါ့။ အဲဒီမှာ တိုကောင်တွေက လွန်းရဲ့
 စာကိုစက်ရလို့ ထူးမောင်နဲ့ မောင့်ဆီတည့်ပေးလိုက်တာ။
 မောင် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ မောင်တို့ ဝေးနေခဲ့
 ရတဲ့ အဖြစ်ကို ဝမ်းနည်းတယ်။ လွန်းရဲ့စိတ်ကို သိခွင့်ရ
 လိုက်တော့ ဝမ်းသာသွားတယ်။ မောင် လွန်းကို မညာခဲ့
 ပါဘူး။ သစ္စာလည်း မဖောက်ခဲ့ပါဘူး။ ထူးမောင်ကို ဒီ
 အကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့ ထူးမောင် စိတ်မကောင်း
 ဖြစ်သွားတယ်။ ချို့ချို့ဦးကလည်း လိုအပ်ရင် သူလည်း
 လိုက်ဖြေရှင်းပေးပါ့မယ်တဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြောင့်
 ဖြစ်ရတာဆိုတော့ ဘယ်လိုတောင်းဝန်ရမှန်းတောင်မသိ
 တော့ဘူးလို့ ပြောကြတယ်။ မောင်ကတော့ ရပါတယ်လို့
 ပဲ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါက မထင်မှတ်ထားတဲ့ ထိစွာတစ်ခု
 ထုံး။ ခုတော့ အလွမ်းတွေ ထင်ကျန်ရစ်ပေမယ့် မောင်တို့
 နှစ်ယောက်ရဲ့ ခိုင်မြဲတဲ့ ချစ်ခြင်းဓမ္မတာကို မှတ်ကျောက်
 ထင်နိုင်ပြီပေါ့။

လွန်းရေ အလွမ်းတွေကို ဖြေပါ။ လွန်းအပေါ်
 ထားတဲ့ မောင့်ရဲ့ ခံစားမှုတွေကြောင့် မောင့်ရဲ့ အခြေအနေ
 မှန်ကို အိမ်ကလည်း သိနေတော့ ဘာ တန်ဖိုးတစ်စတား
 မှ မဆိုကြပါဘူး။ ဒါဝေမယ့် တစ်ခုတော့ ပြောတယ်။
 “ထိုက်ဘဝကို တူထောင်နိုင်ပြီဆိုမှ တစ်ဖတ်လူကို တွဲဖို
 လက်ကမ်းပါတဲ့”။ မောင်က ဘာလုပ်လုပ် သိပ်အဖြစ်မရှိ
 ဘူးလေ။ ခုတော့ ပီပြင်အောင် လုပ်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေး
 ထားတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ တို့တွဲထားတဲ့ လက်တို့ ပိုမြဲ
 အောင် ခိုင်ခိုင်ဆွဲထားရအောင်။ မပြောမဆိုနဲ့တော့
 အဝေးကို ထပ်မပြေးပါနဲ့တော့ လွန်းရယ်။ ထုံထုံနေတဲ့
 နှလုံးသားကို စာနာနားလည်ပေးတယ်ဆိုရင် မောင့်ရဲ့
 ဖြေရှင်းချက်ကို ထက်ခံပေးပါ။ လွန်းရဲ့ အလွမ်းမောတွေ
 ကို ဖြေရှောက်နိုင်တဲ့ အဖြေမှန်လည်းရှိနေပါတယ်။
 မောင့်ရဲ့ ခိုင်မြဲတဲ့ ချစ်ခြင်းဓမ္မတာကိုလည်း ဖွင့်ဆိုပြနိုင်
 ပါတယ် လွန်း။ အလွမ်းတွေ ဖြေရှောက်ပြီး ချစ်ခြင်းနဲ့
 ကြိုပါနော်။

လွန်းအတွက်ထာဝရ
မောင်

ထန်နီ-ထောင်ကြီး

ကယသုကြော်

ဘယ်သူကြောင့်

ကျော်အောင်ဟိန်း (ဒေါ်ပုံ)

ကိုရာတုက ဇာတ်ညွှန်းရေးခဲ့ပြီး ဒါရိုက်တာ ဒေါ်နုက
 မာန်ထက်ချီ ဝိဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ဓနန်းစန်းဝင်း (မော်က
 မြိုင်) စီစဉ်ပေးမှုဖြင့် “ဘယ်သူကြောင့်” တု အမည်ပေးပြီး ဝိဒီယို
 ဇာတ်ကားရိုက်ကူးပေးထားသည့် ဇာတ်ကားကို အတယ်ဒီပီ တီထမ်း
 ထက် (လယ်ဝေး)က မာန်ထက်ချီဝိဒီယိုစက်နှင့် တည်းဖြတ်ပေးပြီး
 ပီတဂျူး လှဆန်းဦးတို့က နောက်ခံသံစဉ်များ ဖန်တီးပြည့်ဆည်းပေး
 ထားပါတယ်။ ဇာတ်ဝင်တေးကို အေးချမ်းစေတ သီဆိုပေးထားပါ
 တယ်။

ဝါဝင်ထွက်ရှား သရုပ်ဆောင်ပေးထားကြတာက ထိန်း
 ဝေထံ၊ ဝဲအောင်၊ ထွန်းအိန္ဒြာဇို၊ ရွှေစင်၊ ရွှေပိုးအိမ်၊ ထိန်းရတု၊ အ
 မိုင်းခင်း၊ မာန်ထက်ချီ ရုပ်ရှင်ဝိဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးမှ သရုပ်ဆောင်
 များ ဖြစ်ကြသည်။ မှုခင်းရှုထောင့်ဝဂ္ဂစင်း စာဖတ်ဝင်ရောက် ကြိုတင်
 သိရှိခံစားစေရန် အသိပေးတင်ပြပေးလိုက်ရပါသည်။
 စားသောက်ဆိုင်ကို အကြောင်းပြုပြီး မှုထစ်ဆေးပြန်
 ပြူးနေသော ဦးဂျင်မီ၏ ဆိုင်တွင် မော်ကမြိုင်မှ ရောက်လာသော
 အောင်နှင့် ဖိုးဇော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အလုပ်လုပ်ရင်းက

ပူးတစ်ဆေးစွဲသွားကြသည်။

အဝမ်း၏ မိခင် ဒေါ်ခင်ငြိမ်းအေးမှာ ဆေးဝင်စင်ရငွေ နှင့် သား အဝမ်းရှာဖွေပေးသောငွေဖြင့် ဆေးရုံတက် ခွဲစိတ်ထုသ နေချိန်တွင် အဝမ်းညီမ ဂျူးဂျူးမှာ သူငယ်ချင်း သဒ္ဓါရုံနှင့်အတူ ဦးဂျင်မီစားသောက်ဆိုင်တွင် စင်တင်အဆိုတော်အဖြစ် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။

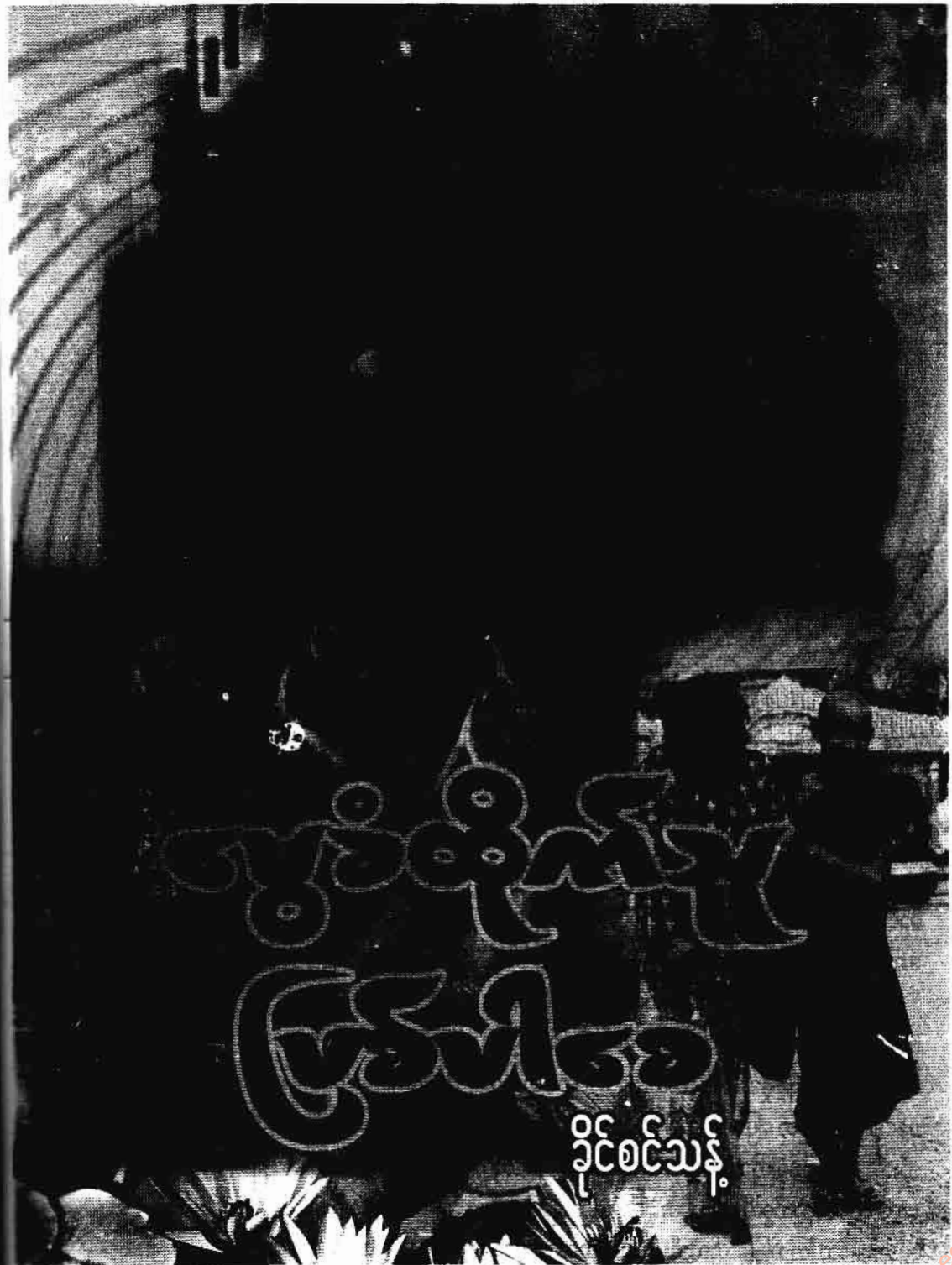
တစ်နေ့ ဦးဂျင်မီ ခရီးထွက်စဉ် ဦးဂျင်မီ၏ မိတ်ဆွေ ဦးကျားကြီးနှင့် ဦးဒေးပစ်တဂျူးဂျူးကို မြေထော်တင်လိုက်ကြ သည်။ အစ်ကို အဝမ်းတလည်း ဆေးငြိနေရာ၌ ဘာမျှမသိ။ ဦးဂျင်မီ ပြန်လာသောအခါ ကျားကြီးနှင့် ဒေးပစ်တို့က ဝယ်ယူ ကြားပြရာ ဦးဂျင်မီက အားကျချီးကျူးနေခဲ့သည်။

ဒေါ်ခင်ငြိမ်းအေး ခွဲစိတ်ထုသပြီး တစ်လန့်အကြာ ဆေးရုံမှဆင်းလာသောအခါ သမီးပူပျက်နေ၍ သမီး၏ သူငယ်ချင်း သဒ္ဓါရုံကို စုံစမ်းရာမှ သမီးငယ်ဘဝပျက်သွားပုံ သိခဲ့ရသည့်အပြင် သားအဝမ်းမှာလည်း ဆေးသမားဖြစ်နေကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

ဦးဂျင်မီဆိုင်သို့ သားအဝမ်းကို ရှာရန် ရောက်သွား သောအခါ နှစ်ပေါင်း (၂၀)ခန့် ထွဲနေခဲ့သော လင်သား (တိုအုန်း သော်)နှင့် ဆုံတွေ့ကြရာမှ ဦးဂျင်မီသည် အဝမ်းနှင့် ဂျူးဂျူး၏ဖခင် အရင်းဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရသောအခါ ဆတ်လက်ဂူစားကြပါရန်။

ထျော်စောထိန်း

အလွန်
အန္တရာယ်

ဝင်္ဂလင်္ကာ

ရှုမောင်၊ နှစ်ပတ်လည်၊ နှစ်ပတ်လည်

မွေခံလိုက်သူဖြစ်ပါစေ

ဒိုင်စင်ဘန်

ပွဲရုံလုပ်ငန်းပိုင်ရှင် ဦးဇော်ထက်၊ ဒေါ်စန္ဒာတို့တွင် တစ်ဦးတည်းသော သား မောင်အားသစ်ရှိပြီး ငုံ့ထားမတတ်ချစ် ကြ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အခြားကလေးများနှင့် ရောနှောကစား ကြသည်ကိုပင် ခွင့်မပြုကြပါ။

ဦးဇော်ထက်၊ ဒေါ်စန္ဒာတို့၏ နေအိမ်တွင် ဒေါ်စန္ဒာ၏ မိခင် ဘာသာရေးလိုက်စားနေသူ ဒေါ်ထင်စိုင်းနှင့်အတူ မြေး မောင် အားသစ်မှာ ဘာသာရေးလိုက်စိတ်ဝင်စားလာခဲ့သည်။

အဘွားဖြစ်သူနှင့် တရားနာရင်း ရဟန်းသံဃာများ ကို မြင်တွေ့ရင်းမှ မောင်အားသစ်သည် မိခင်နှင့် ဖခင်တို့အား တိုရင်ဝတ်ပေးပါရန် ပူဆာခဲ့ပြီး ဘာသာနာဘောင်တွင် ရာသက် ပန်နေလိုပါသည်ဟု ပြောသောအခါ မိခင်နှင့်ဖခင်တို့မှာ သီးသီး သီးသီး ငြင်းဆန်ခဲ့ကြသည်။ မောင်အားသစ်က ဘာသာနာ ဘောင်သို့ ဝင်မည့်ကိစ္စကို ဒေါ်ထင်စိုင်းက ခွင့်ပြုကြသည်ဖြစ်ပါသည်။ အဘွားဖြစ်သူ ကြည်ဖြူသော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူက လုံးဝခွင့်မ

ပြုခဲ့သဖြင့် မောင်အားသစ် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ကာ မိခင်ဖခင်အပေါ် ဖြစ်မှားမိစဉ်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် အဘွားက ဒေါက်တာ အရှင်ကောဝိဒ၏ အမွေခံလိုက်သူဖြစ်ပါစေစာအုပ်မှ သား (၄) ယောက်နှင့် အဖေအကြောင်း မိဘမေတ္တာဇာတ်တစ်ခုကို ပြန် သဖွယ် ပြောပြခဲ့သည်။

မြေးအတွက် စိတ်ဆင်းရဲဖြစ်ပြီး ဒေါ်ထင်စိုင်းက

www.burmeseclassic.com

ပြီးသောအခါ ကိုဇော်ထက်နှင့် ဒေါ်စန္ဒာမှာ သားကို ထိုရင်ဝတ် ခွင့်ပေးခဲ့ရလေသည်။ သားကိုရင်ဝတ်ပြီး၍ သားမျက်နှာကို တစ်ဖက်တစ်ခြမ်း မိခင်နှင့်ဖခင်မှာ မျက်ရည်များနှင့် သားလိုသမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်၍ လိုသမျှပြောပါရန် ကိုရင်ကို ပြောသော အခါ ကိုရင်က သူ့ သာသနာ့ဘောင်သို့ရောက်ပြီဖြစ်၍ မိခင်ဖခင် တို့ သူ့အဖွဲ့အစည်းကြောင့် သူ့အတွက် သပိတ်တစ်လုံး နှင့် သင်္ဘောများ လှူပြီးဖြစ်၍ အားလုံးပြည့်စုံပြီဖြစ်ကြောင်း သူ ပရိယတ္တိ ပရိယတ္တိစသော သာသနာ့နှုတ်ဝင် သာမဏေတစ် ဦး၏ လုပ်ဆောင်ရမည့် အရာအားလုံးကို သံယောဇဉ်တင်း တင်းနှင့် လုပ်ဆောင်ကြိုးစားလိုကြောင်း မိခင်နှင့်ဖခင်တို့ မကြာ ခဏ ထာနေပါက သူ့သာသနာ့ဘောင်တွင် ဘာမျှလုပ်၍ရမည် မဟုတ်၍ သူ့ကိုနားလည်ပေးစေလိုကြောင်း ခွင့်ပေးခဲ့ရာ မိခင် နှစ်ပါးမှာ မခံစားနိုင်ကြတော့ဘဲ စိတ်ဆင်းရဲတိုက်ဆင်းရဲ ဖြစ် တုန်ကြတော့သည်။ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်ပေါ်လာမလဲဆိုတာ စောင့်မျှော်ကြည့်ကြပါ။

BURMESE CLASSIC .com

ဤရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ဖြစ်သူအတွက် “မိန်ဂုတနာ”

ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ရွှေပြည်ထွန်းကြည် စီစဉ်ပေး သည်။ ဒါရိုက်တာ ရွှေပြည်တတိုးက မဇ္ဈိမဂုဏ်ရည်ဆရာတော် ဒေါက်တာ အရှင်ဏောပိဒ၏ အမွေခံထိုက်သူဖြစ်ပါစေ တရား တော်အား နာကြား၍ ခေတ်နှင့်အညီ ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ ခံစားရေးဖွဲ့ ပြီး ဇာတ်ညွှန်းပါ ရေးခဲ့ပေးထားပါသည်။ တွဲစက်ဒါရိုက်တာ တင်အောင်ကျော်၊ နေစက်၊ ဒါရိုက်တာ ရွှေပြည်တတိုးတို့က ပုံဖော်ခံစားရိုက်ကူးတင်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျော်ရဲအောင်၊ နဝရတ်၊ မင်းရာဇာ၊ အားသစ်၊ ညီ ဝင်းနိုင်၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်၊ ဦးအောင်လွင်၊ ဗေလုဝ၊ ဒိန်းခေါင်၊ ဇော် ဇော်အောင်၊ စံလင်း၊ ဝှမ်းပုံလေး၊ မေဝန်းချို၊ ထိုက်စုဝင်း စသည့် ဇာတ်ရိုက်ဇာတ်ရန်များစွာနဲ့ ကလေးသရုပ်ဆောင် ဇွဲသစ်တို့ ပါဝင် သရုပ်ဆောင်ထားကြသည်။

ဒိုင်စင်ဆန်

တစ်လတာသင့်ကံကြမ္မာ

ဘုံကံအကျဉ်းချုပ်

တနင်္ဂနွေ

တနင်္လာ

တိတ်ဟန်အပြည့်ဖြင့် တတ်ကြွစွာ လုပ်ထိုင် တတ်ချိန်။ ယုံကြည်ချက်မာနအပြည့် သွက်သွက်လတ် လတ် လုပ်ထိုင်ပြောဆိုမှုကြုံမည်။ ကြံစည်ချက်ကို သော ကြာနေ့သားသမီးတို့ တူညီမှုပေးမည်။ ငွေကြေးကိစ္စ၊ လုပ်ငန်းသစ်ကိစ္စ၊ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေကိစ္စ စနစ်တကျပြောဆို မှု အောင်မြင်မည်။ ဝင်ငွေတိုးတက်မည်။ နေ့စဉ်သတိနှင့် ယှဉ်လျက် ကောင်းသောစကားကို ပြောပါ။ အံ့ဩစရာ ကောင်းသည့် အဆင်ပြေမှုများ ကြုံမည်။

နှလုံးသားနှင့်အတူ ဦးနှောက်ပါ ကျွန်ုပ်တို့ ချစ်တတ် ချိန်ဖြစ်၏။ တဗျာမဆန်၊ စာမဖွဲ့သော်လည်း တန်ခွဲနှင့် မြန် မြန်ဆန်ဆန် ချစ်ခွင့်ရတတ်၏။ အချစ်ကံကောင်း၏။

- ထီထိုးရမည့်နေ့** - တနင်္လာ၊ သောကြာ။
- အထိုးပေးဝထန်း** - (၁ စ ၁) (၆ စ ၁)
- ထကြာ** - မွေးနေ့ မွေးနံ့ထောင့်တွင် ရေသက်စေ့သပ္ပာယ် ပါ။ ရွှေသင်္ကန်းလှူဒါန်းပါ။

ကြံတိုင်အောင် ဆောင်တိုင်းမြောက်မှု ကြုံရ ချိန်။ အဆင်မပြေဖြစ်ထားသည့် ကိစ္စရပ်တိုင်း အဆင်ပြေ မှု ကြုံရပါလိမ့်မည်။ လုံ့လပီရိယကြောင့် ထင်ပေါ်ကျော် ကြားလူသိများစရာ ကြုံမည်။ ရာထူးနေရာအတွက် ပြော ဆိုမှု အဆင်ပြေမည်။ အချိန်တိုအတွင်းမှာ ပြောင်းလဲမှု ကြုံမည်။ အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ပါ။

နှစ်ဖက်မိဘ သဘောတူသော အချစ်ရေးမျိုး နှင့် ကြုံရပါလိမ့်မည်။ ချစ်သူ၏ အရေးယူဂရုစိုက်မှုခံရ လိမ့်မည်။ ချစ်သူ၏ ယုံစားအားကိုးမှု ခံရမည်။ အချစ် ရေး၊ အချစ်ကံကောင်း၏။

- ထီထိုးရမည့်နေ့** - ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ။
- အထိုးပေးဝထန်း** - (၁ စ ၂) (၃ စ ၆)
- ထကြာ** - မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံစေရန် “မင်္ဂလာ” သုတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပြီး ဆင်ခြင်ပွားများ ကျင့် ကြံအားထုတ်ပါ။

အင်္ဂါ

အခွင့်အရေးသစ်ကို အပြည့်အဝ အသုံးချခွင့် ကြုံရချိန်၊ ကိုယ့်ကြမ္မာကိုယ် ဖန်တီးခြင်းကြောင့် အောင်မြင်ပျော်ရွှင်မှု ကြုံမည်။ အိုးအိမ်ပြောင်းရွှေ့ရတတ်သည်။ မေတ္တာဖြင့် ဖွဲ့ချည်ထားသော မိသားစုတစ္ဆေလေး လှပနေပါလိမ့်မည်။ ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်းသူတစ်ဦးကို ကူညီပံ့ပိုးမှု၊ အကြံပေးလမ်းညွှန်မှု ပြုရတတ်၏။ လုပ်ငန်းသစ် ပေါ်မည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - ကြာသပတေး၊ ၈နေ့။

အထိုးဝေးဝထန်း - (၄ ၈ ၀) (၅ ၈ ၇)

ထကြာ- အိမ်ရှိဘုရားမှာ ဆီထမင်း တပ်လှူပူဇော်ပါ။ ထိုအပြင် မိမိပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တလေးများကိုလည်း ဆီထမင်းကျွေးမွေးတာ ဒါနပြုပါ။

ဗုဒ္ဓဟူး

မှန်တစ်ချပ်ရွှေ ရပ်ကြည့်မိတတ်ချိန်။ သင်လျှောက်လှမ်းနေသည့်လမ်းက ပုံမှန်လမ်းမတုတ်နိုင်ပါ။ မိမိကိုယ်မိမိ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ဝေဖန်သုံးသပ်ကြည့်သင့်၏။ အပေါင်းအသင်းနယ်ဝယ်သစ် ကြုံမည်။ သင့်ခိုးသားမှု၊ ကြိုးစားမှုတ သင့်ကို ကူညီပေးပါလိမ့်မည်။ မိရိယာမပါရင်တော့ အောင်မြင်မှုနှင့် ဝေးသွားပါလိမ့်မည်။

သင် လုံးဝမမျှော်လင့်ထားသော အချစ်ရေး

အခြေအနေသစ်နှင့် ကြုံရပေလိမ့်မည်။ ချစ်မိသူကြောင့် ဘဝတတ်လမ်းအချို့ ရပ်တန့်သွားနိုင်သည်။ အချစ်ရေး ညံ့၏။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး။

အထိုးဝေးဝထန်း - (၇ ၈ ၀) (၂ ၈ ၅)

ထကြာ- အိမ်ရှိဘုရားမှာ နှင်းဆီဝန်း၊ အောင်သပြေ၊ ရေချမ်းနှင့် မုန့်လုံးရေပေါ် (၂၇)လုံး တပ်လှူပူဇော်ပါ။

ကြာသပတေး

ဒုက္ခနှင့်သုခကြား လှုပ်ရှားနေရချိန်။ ဒုက္ခကို ပိုပြီးကြုံရမည်။ ဖြစ်လိုသည်ကတစ်မျိုး၊ ဖြစ်လာသည်ကတစ်မျိုး ကြုံနေတတ်သည်။ အငြင်းပွားစရာကိစ္စရပ်များ ကြုံရတတ်သည်။ တစ်ဦးထက်မကသော ပြိုင်ဘက်များ ဖွဲ့နှင့် ကြုံရမည်။ ဒုက္ခနှင့် အခတ်အခဲများကို ရင်မဆိုင်ဘဲ မည် သည့် အောင်မြင်မှုမှ မရနိုင်ပေ။ အောင်မြင်မှုတသင့်ထံ အလိုလို ရောက်ရှိရန် ခက်ခဲ၏။ ဒုက္ခ အခတ်အခဲကို ကျော်လွှားပြီး အောင်မြင်မှုထံ သင်က အရောက်သွားလိုက်ပါ။

ပြန်ပြောရ မလွယ်ကူသော အချစ်ဇာတ်ရှုပ်ကြီးနှင့် ကြုံမည်။ မိတ်ဆွေသစ်က သင့်အချစ်မှာ ခလုတ်တန်သင်းဖြစ်နေလိမ့်မည်။

ထီထိုးရမည့်နေ့ - တနင်္လာ၊ သောကြာ။

အထျိုးပေးဝထန်း - (၁၈၁) (၆၈၁)

ထကြာ- မိမိမိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများကို ကြာဇံကြော် ကျွေးမွေးတာ ဒါနပြုပါ။

အောင်မြင်ပြည့်ဝစေရန် မေတ္တာစိတ်ကို လွှမ်းခြုံလျက် (၇)ရက် သားသမီးများကို မေတ္တာပို့ပါ။

စနေ

သောကြာ

ခပ်ဆန်းဆန်း ခပ်ရှုပ်ရှုပ် ပြဿနာတစ်ခုနှင့် ကြုံရတတ်သော ကာလပါ။ တံမြင့်စေရန် “မကောင်းမှုကိုရှောင်၊ ကောင်းမှုကိုဆောင်၊ စိတ်ကိုဖြူစင်အောင်ထား” လျက် ကြိုးစားပါ။ အိပ်ပျော်နေသော ခြင်္သေ့၏ ခံတွင်းသို့ မည်သည့်သားကောင်မှ အလိုအလျောက် ဝင်မလာနိုင်ပေ။ ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားလိုက်ပါ။ ပညာရေးတိုးတက်အောင်မြင်စေရန် ဝီရိယရှိရှိ၊ ဇွဲအပြည့်ဖြင့် ကြိုးစားပါ။

အစွဲအလမ်းကြီးကြီး ချစ်မိသူနှင့် ကြုံရမည်။ ချစ်သူလေးက နှလုံးအိမ်တွင် ငြိအောင် ဆွဲနှောင်ထားလိမ့်မည်။ အချစ်ကြောင့် တိမ်ပေါ်ခုန်တက် ပျော်မြူးခွင့် ရလိမ့်မည်။ အချစ်ရေး သိပ်-သိပ်ကောင်း၏။

ထီထိုးရမည့်နေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ။

အထျိုးပေးဝထန်း - (၂၈၅) (၈၈၀)

ထကြာ- အောင်သင့်အောင်ထိုက်သော မင်္ဂလာများ

အမြင်ကြယ် စင်ကြယ်မှု ကြုံရချိန်။ ကံထူးနေသည်။ ယခုလမှာ စတင်သည့်လုပ်ငန်းကိစ္စများ အကြီးအကျယ် အောင်မြင်မှုကြုံမည်။ ကံ-ကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်ပြီး ဘာသာတရားဆိုင်ရာ ကောင်းမှုတုသိုလ်များကို လုပ်ဆောင်ပါ။ မှန်ကန်သော အမြင်ကို ရှာဖွေပါ။ အမြင်မှန်ခြင်းသည် အခွင့်ကောင်းများရရန် တစ်ပန်းသာလိမ့်မည်။ ရပ်ဝေးဒေသ၊ ပြည်ပနိုင်ငံရပ်ခြား ခရီးသွားလာသည့် ဆက်သွယ်မှုကိစ္စ အကျိုးအမြတ်ရရှိပါလိမ့်မည်။

ချစ်သူက မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ချစ်သူပိုင်းပိုင်းလည်နေချိန်ဖြစ်၍ ချစ်သူက စိတ်မချခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ အချစ်ကံ အထူးရှယ်ကောင်းပါလိမ့်မည်။

ထီထိုးရမည့်နေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ။

အထျိုးပေးဝထန်း - (၃၈၀) (၉၈၆)

ထကြာ- မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များကို အားပြုလျက် ဘုရားဂုဏ်တော်တိုးပါးကို အဓိဋ္ဌာန်ပုဏ်သက်စေစိတ်ပါ။

တထွဆိုတံခိုးရိုးနီ